virtual-project.eu

ANTHONY O'NEILL

FAȚA ÎNTUNECATĂ A LUNII

ANTHONY O'NEILL

FAȚA ÎNTUNECATĂ A LUNII

Original: *The Dark Side* (2016)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

virtual-project.eu

2017

„Oricine este o Lună și are o față invizibilă
pe care n-o arată niciodată nimănui”.

MARK TWAIN

SELECȚII DIN *CODUL BRASS*

Nu lua; înșfacă.

Ucide buruienile înainte să prindă rădăcini.

Zâmbește. Zâmbește. Zâmbește. Ucide. Zâmbește.

Pierde-ți cumpătul adesea. Și bine.

Predare? Nici măcar nu știu cum se silabisește.

Dacă poți furniza suficiente pene, poți face orice să zboare.

Nu da niciodată de veste mușteI când o vei zdrobi.

Muncitorii sunt ca niște câini: din când în când mângâie-i pe creștet.

Și doboară-i la pământ când e nevoie.

Minte. Minte. Minte. Dar ține minte.

Mișcă-te. Mișcă-te. În vreme ce alții dorm, mișcă-te.

Nu știi niciodată când o să plouă. Așa că fii gata mereu să negi.

Găsește tărâmul imaginar Oz. Și fii Vrăjitorul.

E bine să ai un rival. E și mai bine să-i zdrobești țeasta.

Dacă nu-ți poți acoperi urmele, acoperă urmele celor care le văd.

E o dovadă de milă să ataci la jugulară.

Refuză să fii bolnav. Din principiu.

Strânge mâini în public. Decapitează în particular.

Prietenii te ajută să ajungi unde vrei. Ceilalți sunt niște viermi.

Dragostea pentru bani este rădăcina progresului.

Vezi El Dorado. Pune mâna pe El Dorado. Găsește un alt El Dorado.

Invidia altora este o sărbătoare a autosatisfacției.

O rațională pe zi ține conștiința în frâu.

Nu te da niciodată cu capul de un zid. Dă pe altcineva cu capul de acel zid.

Nu încălca legile. Încalcă Legea.

Ratații se transformă în turme. Învingătorii îi mână de la spate.

Geniile se salvează singure.

Nu-i poți servi simultan pe Dumnezeu și pe Mamona.

Nu ești cu adevărat un cuceritor până când nu ridici capul tăiat al regelui.

Depresia este pentru indolenți.

Ce sens are să calci pe urmele altcuiva? În afara cazului că urmele acestea sunt mai bune ca ale tale.

1.

Doar un lunatic ar locui pe Lună.

Luna este un bolovan mort – optzeci și unu de mii de catralioane de tone de rocă moartă. E moartă de aproape patru miliarde de ani. În plus – în măsura în care un bolovan mort vrea ceva te vrea mort și pe tine.

Așa că poți muri repede acolo. O alunecare de teren te poate îngropa. Un filon de lavă se poate prăbuși peste tine. Poți cădea cu capul înainte într-un crater. Un meteorit îți poate izbi habitatul de viață cu o viteză de șaptezeci de mii de kilometri pe oră. Un micrometeorit îți poate fisura costumul de zbor. O descărcare bruscă de electricitate statică te poate face fărâme într-un compartiment presurizat. O alunecare, o tăietură, un orificiu neașteptat sau chiar un rezervor de oxigen cu probleme te ucid în câteva minute.

Sau poți pieri ceva mai lent. O eroare de soft poate închide filtrele de aer. Un program corupt de computer poate face ca sistemele de control al habitatului s-o ia razna. Un agent patogen nenorocit – bacteriile suferă nenumărate mutații în medii închise – te poate ucide în decurs de zile. Dacă ești pe suprafața Lunii, în exterior, schimbarea termică bruscă dintre zona de lumină solară și zona de umbră îți poate provoca un șoc termic. O explozie solară te poate prăji ca într-un cuptor cu microunde. Sau o stricăciune a vehiculului cu care te deplasezi te poate face să rămâi pe loc și să te sufoci în costumul spațial.

Ori poți să te stingi treptat, în decursul anilor. Praful lunar își poate face treaba precum azbestul în cele mai profunde crăpături ale plămânilor tăi. Expunerea prelungită la vapori chimici și scurgeri de gaz îți poate șubrezi întreg sistemul respirator. Microgravitația – o șesime din cea a Pământului – îți poate slăbi inima în mod fatal. Radiația cosmică – raze galactice de la aștri morți și găuri negre – îți poate distruge celulele.

Ca să nu mai menționăm un întreg arsenal de factori psihologici – atenuarea, sau chiar dispariția stimulilor anumitor simțuri, insomnia, paranoia, claustrofobia, singurătatea, halucinațiile – care-ți dau mintea complet peste cap.

Pe scurt, pe Lună poți fi omorât de mediu.

Poți fi omorât în urma unui accident. Sau te poți sinucide.

În plus, bineînțeles, poți fi oricând ucis. De gangsteri.

De teroriști. De psihopați. De ideologi. Sau, pur și simplu, deoarece coști prea mult ca să fii ținut în viață.

Doar un lunatic – sau un renegat, sau un paria, sau un mizantrop, sau un obsedat al riscurilor, sau un asasin în masă – ar putea trăi permanent pe Lună.

2.

Kleef Dijkstra este un lunatic. Și un criminal în serie. Cu douăzeci și opt de ani în urmă, cu două săptămâni înainte de alegerile naționale din Olanda, a aruncat în aer sediul din Amsterdam al nou apărutei formațiuni Nederlandse Volksbond, ale cărei principii politice le susținea sus și tare, în încercarea eșuată de a contracara activiștii pro-imigrație și de a iniția un vot de protest din partea partidului. Au fost uciși atunci șase oameni și alți treizeci răniți. Ulterior, în aceeași lună, înfuriat de faptul că Partij van de Arbeid (Partidul Muncii, sau PvdA) a obținut o majoritate confortabilă în Camera Reprezentanților, și-a încărcat pistolul Beretta ARX190, și-a croit drum trăgând în stânga și în dreapta prin cordonul de securitate de la hotelul Van Buuren din Haga și a doborât patruzeci și șapte de membri de partid care sărbătoreau.

Combinând numărul de morți din aceste două masacre cu cel rezultat dintr-o serie de incidente mai mici, separate, reiese că Dijkstra este direct responsabil de uciderea a șaizeci și doi de oameni.

După arestarea lui, psihiatrii criminaliști numiți de tribunal pentru evaluare au stabilit că el suferea de schizofrenie paranoidă. Au spus că prezenta tendințe sociopate, tulburări narcisiste de personalitate, idei de grandomanie și episoade psihotice. Kleef Dijkstra n-a manifestat nicio urmă de remușcare pentru crimele comise și chiar și-a informat anchetatorii la un moment dat că i-ar face mare plăcere să-i omoare și pe ei. Psihiatrii au tras concluzia că posibilitățile de reabilitare erau extrem de reduse, chiar și folosind cele mai sofisticate tehnici moderne, și au recomandat detenția pe termen lung într-un penitenciar de maximă securitate.

Mulți alții n-au fost de acord. Fără a nega aversiunea europenilor față de pedeapsa capitală, numeroși comentatori din Olanda și din alte țări au afirmat că Dijkstra, conform propriilor lor principii de valori, ar fi trebuit condamnat la moarte. Închisoarea, în definitiv, costa bani și lăsa oricând posibilitatea ca el să devină un erou de dincolo de gratii, capabil să mobilizeze alte minți tulburate prin mesaje transmise furiș. Încântat de charisma pe care o dobândise și care constituia un semnal de alarmă, Dijkstra declarase deja că „bătălia abia a început” și că peste o sută de ani „vor exista statui ale mele la fiecare colț de stradă din Europa”.

A fost găsită o soluție. În acel moment, pe Lună se desfășurau primele activități de organizare și de dezvoltare

pentru a fi colonizată: mineritul începuse în Zona Apropiată și primul hotel fusese inaugurat la Baza Doppelmayer. Însă efectele fizice și psihologice pe termen lung ale locuirii pe Lună încă erau în mare parte necunoscute. Din motive de siguranță, expedițiile pe suprafața lunară erau de scurtă durată, deoarece se constatase că o ședere mai îndelungată genera adesea efecte secundare tulburătoare: de la otrăvire sub efectul radiațiilor cosmice și orbire temporară până la halucinații și crize psihologice. Cu ocazia unui incident faimos, un miner își pierduse complet mințile și înjunghiase cinci colegi de muncă la o mică bază din Oceanul Furtunilor.

Ca atare, mai întâi în Rusia și Statele Unite, apoi în celelalte țări din lume, deținuților pe termen lung li s-a oferit ocazia de a-și ispăși pedepsele în Zona Întunecată a Lunii. Urmau să fie separați de Pământ de o distanță de cel puțin 356 700 de kilometri – distanța până la Lună în cel mai apropiat punct – și de alți 3.500 de kilometri de stâncă lunară – diametrul Lunii înseși. Pe urmă închiși în habitate izolate total de mediul exterior – igluuri – cam de dimensiunile unui apartament cu două camere dintr-o zonă metropolitană terestră și protejați împotriva radiațiilor de cărămizi compacte din nisip lunar, sau regolit. Ei nu vor purta costume spațiale și nu vor avea la dispoziție Lunar Roving Vehicle (LRV), autovehicule lunare cu motor electric. Toate proviziile le vor fi furnizate printr-o serie de sasuri etanșe. Comunicațiile în ambele sensuri, efectuate prin fibră optică subterană, le vor fi îndeaproape monitorizate. Dacă va fi absolută nevoie de interacțiuni față în față, vizitatorii vor fi însoțiți de o echipă de paznici înarmați. Deținuții vor avea fiecare o cameră a lor, însă se vor bucura de un anumit grad de autonomie, practic imposibilă într-o închisoare terestră. Nu va exista un regim de detenție efectivă și vor fi interzise insultele din partea gardienilor și a celorlalți deținuți. Fără dușuri la comun. Pe scurt, fără posibilitate de a fi violați, bătuți sau uciși. În schimbul acestei libertăți, prizonierii vor trebui doar să se supravegheze și să raporteze schimbările fiziologice, expunându-se la doze controlate de lumină solară nefiltrată prin intermediul hublourilor la anumite momente programate, precum și să se supună testelor psihologice realizate prin intermediul transmisiilor la mare distanță.

După doi ani de birocrație, lui Kleef Dijkstra i s-a aprobat rezidența într-unul din aceste igluuri lunare. N-a manifestat cine știe ce emoție când a fost informat. Părea să fi socotit decizia deja un fapt împlinit, ca și cum ar fi fost impusă de forțe superioare. Declarând că avea „multe lucruri de făcut”, aplicase imediat pentru a deveni membru al celor mai importante biblioteci și baze de date cu informații din lume.

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, Kleef Dijkstra este unul din cei mai vechi rezidenți ai Zonei Întunecate. Doar teroristul georgian Batir Dadaev e pe Lună de mai mult timp. Alături de alți unsprezece supraviețuitori ai fostului Program de Încarcerare din afara Lumii (Off-World Incarceration Program – OWIP), cei doi trăiesc pe o rază de șaptezeci de kilometri în interiorul Craterului Gagarin aflat în emisfera sudică a Zonei Întunecate.

Din punct de vedere fizic, toți cei treisprezece sunt, practic, de nerecunoscut față de zilele petrecute pe Pământ. Coloanele vertebrale li s-au alungit, ceea ce-i face considerabil mai înalți. Redistribuirea fluidelor din corp le-a bombat piepturile.

Fețele le sunt umflate, picioarele fusiforme, oasele fragile, iar inimile au ajuns mai mici. De fapt, corpurile lor în întregime au suferit modificări subtile pentru a se adapta unor condiții de viață în regim de micro-gravitație.

Mental însă, schimbările n-au fost uniforme. Unii dintre deținuți, precum Batir Dadaev, au renunțat la vechile lor ideologii.

Vreo doi au dezvoltat simptome de demență timpurie. Câțiva și-au mai atenuat pornirile temperamentale, ba chiar pretind că au trecut prin senzații autentice de remușcare. Unul a devenit profund religios. Doar câțiva, printre care se numără Kleef Dijkstra, nu și-au schimbat deloc viziunea despre lume.

Așa cum ar dori să vă spună cu plăcere dacă ar avea ocazia, Dijkstra a venit pe Lună cu un scop specific: să-și scrie manifestul politic, un compendiu de analize istorice, teorii economice și detalii autobiografice în stilul *Mein Kampf* (o carte pe care Dijkstra o consideră formatoare, dar extrem de lipsită de profesionalism).

Evident că n-a subestimat protocoalele de securitate menite să-i mențină înțelepciunea la loc sigur, însă avea încredere că retorica lui excelentă îi va da câștig de cauză în fața doctorilor examinatori – și era nevoie de unul singur pentru asta iar cuvintele lui se vor răspândi cumva. Sau poate însăși trecerea anilor îi va face scrierile „de interes public”. În orice caz, se pare că era doar o chestiune de timp înainte ca manifestul lui să ajungă să se bucure de o recunoaștere meritată.

Documentul complet – *Scrisoare din Zona Întunecată* – este exploziv, incoerent și marcat de inadvertențe faptice și pilde controversate din istorie. De asemenea, are 3 600 de pagini.

Dijkstra îl revizuiește deja de două decenii. Speranța lui anterioară de a-l vedea distribuit pe larg cât de curând posibil s-a dovedit inutilă – doctorii lui erau mai căpățânoși decât se așteptase. Însă nu și-a pierdut speranța. Întârzierea i-a oferit un răgaz suplimentar să-și rafineze argumentele, să le sporească

veridicitatea cu mai multe precedente istorice și chiar să furnizeze exemple cu o simbolistică puternică – „parabole” – în scopul de a-și sublinia ideile. În orice caz, pentru Dijkstra a devenit evident că *Scrisoare din Zona Întunecată* nu este un manifest obișnuit, ci noua Biblie. Din el se vor extrage citate la nesfârșit. Vieți întregi vor orbita în jurul lui. Manifestul este de o infinitate de ori mai important decât propriul lui trup muritor. Reprezintă o capsulă a timpului de geniu transcendental, răspândindu-se în cosmos către locuri și vremuri pe care el doar și le imaginează.

Tocmai pe când nutrește astfel de gânduri – între timp el lucrează la Cartea XXVI, *Roșu în Adevăr și Lege*: *Realitatea Brutală a Economiilor de Succes* –, Dijkstra aude un sunet distinct de apelare și deschide monitorul desktopului. O cameră de luat vederi din exterior arată scena din fața ușii de acces în iglu.

Un individ stă în pragul ei. Pe solul cenușiu din Craterul Gagarin. În vidul lunar. Cu soarele strălucind în spatele lui.

Doar că, evident, nu poate fi vorba de un om. Nu este îmbrăcat cu costum spațial. De fapt, poartă un costum negru imaculat, cu cămașă albă și cravată neagră. Părul negru și des îi este despărțit de o cărare.

Individul are umeri largi, siluetă zveltă și un chip arătos.

Și zâmbește. Seamănă cu un agent de vânzări de pe vremuri, promovând enciclopedii. Sau cu un mormon. Însă în mod cert este un android. Nu e un fapt neobișnuit. Deseori, atunci când e nevoie de sarcini de mentenanță, OWIP trimite câte un android. Astfel sunt scutiți de organizarea unei echipe însoțite de paznici înarmați. Chiar dacă un deținut ar reuși să doboare cumva androidul, sau să-l dezactiveze, încercarea n-ar avea sens – n-ar exista un vehicul presurizat cu care să evadeze, de vreme ce androizii călătoresc în mod uzual pe roveruri model „buggy-lunar”. Și nici luarea ca ostatic a unui android n-ar oferi cine știe ce avantaje – OWIP ar dezactiva unitatea de la distanță și ar anula privilegiile deținutului pentru o vreme.

Dijkstra apasă un buton pentru a deschide ușa interioară a sasului.

Androidul pășește înăuntru, continuând să zâmbească. La modul propriu, procedurile de presurizare nu sunt necesare în cazul roboților, însă praful lunar trebuie îndepărtat. Ca atare, androidul își ridică brațele în vreme ce periile electrostatice și ultrasonice se învârt în jurul lui ca în jurul unei mașini la spălătorie. Apoi luminile roșii încetează să mai clipească și se aprind luminile chihlimbarii. După care bâzâie semnalul specific „totul în regulă”.

— Bună ziua, domnule, rostește el, întinzând mâna. Și mii de mulțumiri că m-ați primit.

— Nicio problemă, zice Dijkstra, oarecum măgulit împotriva propriei voințe.

I-au plăcut dintotdeauna androizii – ca simboluri ale economiei nemiloase însă cel din fața lui este deconcertant de real, intimidant chiar. Iar mâna lui oferă o senzație de senzualitate – aproape de natură *sexuală.*

— Ai fost trimis de OWIP? întreabă el în grabă.

— Puteți pune întrebarea din nou, domnule?

— Am întrebat dacă ai fost trimis de OWIP.

— Îmi pare rău, domnule, nu recunosc numele acesta. Este o companie, o corporație, un consorțiu, o agenție oficială de aplicare a legii sau un departament guvernamental?

— Este un program internațional, dar nu mai contează. Faci cumva parte dintr-o echipă de cercetare?

— Cum adică „echipă de cercetare", domnule?

— Geologică… seismologică… astronomică.

— Nu fac parte din vreo echipă de cercetare, domnule. Caut doar El Dorado.

— El Dorado?

— Asta am spus, domnule.

Preț de o secundă Dijkstra se întreabă dacă nu e vorba de un soi de glumă. Însă prin minte îi trece o altă variantă.

— Faci parte dintr-o echipă de minerit?

— Nu fac parte dintr-o echipă de minerit, domnule.

— Dar vrei să te duci la El Dorado?

— Corect, domnule.

— Ei bine, s-ar putea să fie un loc nou de care să nu știu…

— Așadar, nu mă puteți ajuta, domnule?

— Nu dacă vrei să te duci la El Dorado.

Androidul tace. Imposibil de precizat de ce – expresia lui nătângă nu se schimbă niciodată –, însă în acest moment afișează un soi de aer sinistru. Cu toate astea, Dijkstra, mereu dornic de o ocazie de a vorbi – indiferent cu cine –, ezită să-l lase să plece.

— Te pot ajuta în vreun alt fel? întreabă el. Poate vrei să…

E pe punctul de a rosti „realimentezi", apoi se oprește. E absurd, bineînțeles, dar cu cât robotul e mai omenesc, cu atât artificialitatea lui este mai greu de conștientizat.

— Poate că vrei să te odihnești o vreme? sugerează el.

— Dispuneți cumva de vreo băutură cu concentrație mare de alcool, domnule?

— Îmi pare rău, nu.

— Aveți alcool de orice fel?

— Nu beau.

— Atunci, aveți alt fel de băutură?

— Ce zici de cafea – cafea instant?

— Excelent, domnule. O cafea instant ar fi bine-venită. Cu cincisprezece linguriță de zahăr.

— Se face, zice Dijkstra.

În mod cert androidul este unul dintre acele modele alimentate cu alcool și glucoză. Pe vremuri, androizii erau adesea astfel construiți, ca să se poată amesteca printre oameni. Ca să aibă pofte ușor de identificat – ba chiar nevoia de a elimina deșeurile.

Dijkstra pregătește cafeaua. Apa fierbe la o temperatură mai joasă pe Lună, însă cei mai mulți oameni s-au obișnuit cu fierberi îndelungate.

— Pot să te întreb cu cine ești? se interesează el supraveghind ibricul în care apa începe să fiarbă.

— Sunt de unul singur, domnule.

— Dar trebuie să fii…, continuă ezitând Dijkstra, după care-și ține gura.

Poate că androidul e un soi de unitate de monitorizare, însărcinat cu supravegherea lui de la mică distanță. Chiar și în acest moment, șezând țeapăn la masă, pare să efectueze o inspecție lentă a încăperii.

— Aveți un loc frumos aici, domnule, spune droidul, zâmbind.

— Mulțumesc, replică Dijkstra. E mobilat spartan, dar mulți dintre cei mai importanți oameni ai istoriei au fost spartani.

— Sunteți spartan?

— Păi, n-aș fi aici dacă n-aș fi fost.

— Sunteți un om important?

— Asta va decide istoria.

— Sunteți un cuceritor?

Dijkstra ridică din umeri.

— Nu încă.

— Eu o să fiu un cuceritor, rostește mândru androidul.

— Presupun că de asta vrei să ajungi la El Dorado.

— Exact acesta este motivul, domnule. Suntem rivali?

— Rivali?

— Dacă doriți să fiți cuceritor, atunci suntem rivali, nu, domnule?

— Doar dacă tu vrei să fim.

Umplând cana cu cafea, Dijkstra începe să ia în calcul posibilitatea că ar putea fi ceva în neregulă cu androidul. Linia de comunicații din Zona Întunecată – singura lui conexiune cu lumea exterioară – e căzută de aproape douăzeci de ore. Se mai întâmplă așa ceva uneori – fluxurile solare și radiația cosmică scurtcircuitează substațiile și conexiunile aferente

deci e posibil ca androidul acesta să aibă și el câteva circuite arse.

Se duce la masă și se așază pe un scaun, întinzând cana cu cafea.

— Am amestecat-o deja.

— Sunt recunoscător, domnule.

Androidul – despre care Dijkstra crede că este uluitor de chipeș – ia cana și începe să soarbă ezitant, ca un vicar în fața ceștii de ceai după-amiaza.

— Cafeaua e bună, zice el.

— Mulțumesc, răspunde Dijkstra. Vii de la… vreo bază?

— Nu-mi amintesc de unde vin, domnule. Privesc doar înainte, către viitor.

— Ei bine, are sens.

— Chiar are sens, domnule. Locuiți aici permanent?

— Da.

— Singur?

— Corect.

— Până la urmă, ce rol aveți aici?

— Nu sunt sigur ce vrei să spui prin „rol”.

— Sunteți o resursă valoroasă sau, dimpotrivă, o problemă?

— Cu siguranță, m-aș clasifica drept o resursă valoroasă, sau o persoană de interes.

— Pentru economie?

— De fapt, pentru întreaga lume.

Androidul face o pauză ca să proceseze răspunsul. În cele din urmă, adaugă:

— Atunci, mai aveți și altceva să-mi oferiți, domnule, în afară de această cafea bună?

— Cum ar fi?

— Orice.

Androidul continuă să se uite fix.

Pentru o clipă Dijkstra se gândește la posibilitatea interesantă ca androidul să fi fost trimis de admiratorii lui; că, de fapt, i s-a atribuit sarcina de obținere a manifestului scris de el și de transferare a acestuia pe Pământ.

— Ei bine, depinde. Știi cine sunt?

— Nu, domnule.

— Oamenii care te-au trimis știu cine sunt?

— N-am fost trimis de niciun om, domnule.

— N-ai nicio misiune de îndeplinit aici?

— Vreau doar îndrumări, domnule.

— Atunci, n-ai venit aici ca să iei scrierile mele?

— Doar dacă scrierile dumneavoastră mă ajută să găsesc El Dorado, domnule.

„Nu există un răspuns ușor la așa ceva”, chibzuiește Dijkstra. Însă trebuie să accepte faptul că visul lui, scurt cum s-a dovedit, n-are substanță. Brusc, se simte ușor dezamăgit. Ar vrea ca androidul să-i insufle ceva, un soi de speranță.

— Îți pot oferi o nouă ceașcă? întreabă politicos Dijkstra, pe când androidul e pe punctul să-și termine cafeaua.

— E foarte generos din partea dumneavoastră, domnule, însă trebuie să plec. *Mișcă-te. Mișcă-te. În vreme ce alții dorm, mișcă-te.*

Robotul se ridică în picioare.

— Atunci, niște cuburi de zahăr? Pentru călătorie?

— Din nou sunteți foarte generos, domnule. Vă voi accepta oferta cu recunoștință.

Dijkstra se duce în cămară, întrebându-se de ce se poartă așa plin de solicitudine. Rezervele lui de zahăr sunt mai degrabă scăzute, iar altele noi durează uneori săptămâni de zile până să fie livrate. Cu toate astea, el oferă ajutor gratuit, împotriva tuturor principiilor lui. Aproape ca și cum ar fi manipulat. Sau oarecum ezitant. Întorcându-se, îl găsește pe android cu mâna întinsă și continuând să zâmbească. Iar când îi dă cuburile de zahăr observă pentru prima dată o pată întunecată pe manșeta cămășii robotului.

— Oh, rostește el impulsiv. Ăla să fie, oare, sânge?

— Nu este sânge, domnule.

— Arată ca sângele.

— Nu este sânge, domnule, repetă androidul coborându-și brațul, ca să ascundă mâneca. Oricum, asta nu vă privește, domnule. M-ați ajutat. Mi-ați furnizat cafea și zahăr. Și nici măcar nu m-ați taxat pentru asta. Așa că nu vă încadrați în categoria vierme.

— Ei bine, rostește Dijkstra, chicotind evaziv, cu toții respirăm același aer.

Androidul se apropie atât de mult, încât Dijkstra îi adulmecă mirosul de cafea din respirație.

— Puteți repeta ce ați spus, domnule?

— Am zis că respirăm cu toții același aer.

Dijkstra nu vorbise sarcastic sau batjocoritor. Expresia devenise o zicală comună pe Lună – atât ca un gest pe jumătate ironic de fraternitate, cât și ca o formă de conștientizare a celei mai valoroase mărfuri de pe Lună.

Însă droidul pare să sesizeze în asta ceva mult mai încărcat de sens și mai profund.

— Spuneți că respirăm același aer, domnule?

— Corect.

— Așadar, suntem rivali până la urmă?

— Rivali?

— Pentru aer?

Dijkstra aproape că izbucnește în râs: androidul pare ofensat – sau *dornic* să fie ofensat.

— Păi, cred că suntem cu toții rivali în cele din urmă, nu? adaugă Dijkstra. Competiția face ca lumea să se învârtă.

Fiind aproape la fel de înalt ca Dijkstra, androidul continuă să se uite la el cu ochii lui negri intenși – Dijkstra n-a văzut niciodată ochi mai lipsiți de viață. Atunci, Dijkstra, ucigașul unui număr de șaizeci și doi de oameni, simte cum îl trec fiorii. Deoarece își închipuie un scenariu complet nou: androidul a fost trimis de dușmanii lui, toți neputincioșii și victimele modei de pe Pământ, ca să *împiedice* răspândirea mesajului său. Să-l *cenzureze* cumva.

După aceea androidul clipește.

— Mulțumesc, domnule, rostește el și întinde din nou mâna. Sunteți un gentleman pe cinste.

Își strâng mâinile.

Dijkstra se simte neobișnuit de ușurat.

— Păi, îți urez noroc în călătorie, atunci, spune el.

— Mulțumesc, domnule.

— Cu siguranță, sper să găsești El Dorado.

— Mulțumesc, domnule.

— Sper să devii un cuceritor.

— Așa intenționez, domnule.

— Atunci, o să deschid sasul ca să poți ieși.

— Iar eu voi aștepta aici, domnule.

Dijkstra se duce către panoul de control, cuprins brusc de nerăbdare. Cu câteva minute înainte ar fi vrut să prelungească șederea oaspetelui; în acest moment abia așteaptă să rămână singur. Mai întâi însă trebuie să deschidă sasul. Ceea ce înseamnă că trebuie să-i întoarcă spatele robotului, că înregistrează mișcare doar cu colțul ochiului – androidul apucă o cheie lăsată pe bancul de lucru.

Dijkstra se răsucește pe călcâie ca să se apere, dar, din păcate, este deja prea târziu.

Fără a mai zâmbi, androidul se repede la el.

Dijkstra încearcă să-și ridice mâinile, însă cheia îl izbește drept în moalele capului. *Poc. Poc.* Androidul lovește fără pauză. *Poc.* Dijkstra simte sângele curgându-i pe frunte, pe obraji. *Poc.* Se prăbușește.

Poc. Poc. Androidul îl lovește în cap.

Poc. Poc.

— E bine să ai un rival, șuieră androidul, plin de sângele lui Kleef Dijkstra. E chiar mai bine să-i zdrobești țeasta.

Poc.

Poc.

Poc.

3.

Dacă ești un turist obișnuit, atunci Luna reprezintă foarte probabil o destinație de atins cel puțin o dată în viață. Vei lua o navetă din Florida, Costa Rica, Kazahstan, Guyana Franceză, Centrul Spațial de pe insula japoneză Tanegashima (Tanegashima Space Center – TNSC) sau de pe platforma petrolieră convertită în stație de lansare de pe coasta Malabar. Probabil că vei fi tentat să petreci câteva zile la Cazinoul Starlight de pe o orbită terestră joasă: vei fi mulțumit să afli că Sala Caruselului este la fel de spectaculoasă precum îi este renumele. De acolo vei lua naveta către una dintre bazele importante de pe Lună, cel mai probabil Doppelmayer din Marea Umezelii sau Lyall din Marea Liniștii.

Te vei caza la unul dintre hotelurile Copernicus, Hilton, Honey Moon, Interstellar sau Overview. Vei petrece câteva zile acolo încercând să te adaptezi noilor condiții de mediu. Apoi vei pleca, probabil, într-un mic tur al atracțiilor locale: parcurile de distracții, turnurile de observare, stadioanele sportive, faimosul teatru de balet. Cu siguranță, vei face un tur al locurilor de aselenizare ale misiunilor Apollo, mai ales al locului în formă de dom al aselenizării misiunii Apollo 11. Dacă ești cu adevărat ambițios, ai putea chiar face o excursie către Polul Sud ca să admiri uluitorul Crater Shackleton, de patru ori mai adânc decât Marele Canion terestru.

Pe de altă parte, dacă vii pe Lună pentru operații chirurgicale cu preț redus sau ilegale, droguri de contrabandă, sex ilicit, sporturi mortale, pariuri pe mize uriașe sau, pur și simplu, ca să ai o discuție nemonitorizată, cu siguranță că destinația ta va fi Purgatoriul și orașul capitală Sin (Păcat) din Zona Întunecată. Ca să ajungi acolo, te vei urca la bordul m-trenului cu levitație magnetică, sau monorailul, care, teoretic, ajunge la destinație în doar cinci ore, la o viteză apropiată de cea a sunetului.

În realitate, trenul va pierde o jumătate de oră doar cu testările, presurizarea și trecerea printr-o serie de sasuri, apoi alte două ore înconjurând diverse fabrici, muzee, centre de comunicații și turnuri radio care pigmentează regiunea dintre Baza Doppelmayer și Carpații lunari (Montes Carpatus). Însă odată ce șina devine dreaptă și terenul plat, trenul va goni cu o viteză de supersonic pe solul de culoare cenușiu/bronz/bej.

Privind pe ferestrele acoperite la greu cu strat protector, vei vedea acolo exploatări miniere și excavatoare robotice, și benzi transportoare dispărând în zone lucitoare de prelucrare. Vei zări șiruri de panouri solare, ferme de procesare și uzine de

microelectronică montate pe platforme. Asta ca să nu menționăm troleele și tractoarele, șenilatele și roboți mobili cu mai multe picioare: toate resursele în termeni de vehicule pentru exploatarea de resurse la scară mare. Vei trece peste viaductul trenului de recoltă, sincronizat cu soarele, lung de zece kilometri, care se târăște în jurul ecuatorului lunar încărcat cu fructe și legume.

Este posibil să vezi chiar și un tren de marfă trecând în direcție opusă cu o asemenea viteză, încât ți se va părea doar o sclipire de lumină. După aceea te vei relaxa pe scaun în vreme ce monorailul gonește prin Marea Ploilor (Mare Imbricum), traversează Craterul Plato, disecă îngusta Mare a Frigului (Mare Frigoris) și intră pe teritoriile nordice, unde praful e mai strălucitor, terenul mai muntos și umbrele lungi și bizare.

În cele din urmă, vei zări la orizont câmpuri de stâlpi radio și turnuri de energie, macarale și depozite, și șantiere, și o movilă imensă de gunoaie rezultate din mașinării dezmembrate și multe piese de utilaje. În mod cert ai ajuns într-un oraș minier. Însă el înseamnă și capătul liniei. Este Baza Peary de la Polul Nord – dincolo de care „există doar întuneric”.

Vei sta cât mai puțin timp posibil aici: locul are farmecul unui complex comercial ieftin. Există și un turn de observație de mâna a doua. O întindere lungă de un kilometru de șină electromagnetică, de formă curbată, unde se primesc și se trimit încărcături către și dinspre Pământ. Și toate macaralele, vehiculele și turnurile de foraj la adâncime ale industriei de minerit gheață. Și cam nimic altceva. Ca atare, te vei înregistra la unul dintre hotelurile utilitare, cu tavane joase, vei urca până într-o cameră de dimensiunile unei debarale (presurizarea unui hotel întreg cu oxigen și azot este scumpă) și noaptea vei dormi într-un pat de mărimea unuia metalic de la bordul unui submarin.

Pe noptieră – dacă există așa ceva – vei găsi, probabil, o broșură de zece pagini, un ghid al călătorului, care te avertizează despre toate problemele Purgatoriului. Dacă ești corect sau doar cauți distracție, o vei răsfoi. „Extrem de periculos… fiți prudenți… restricții de comunicații… legi locale excentrice aplicate cu brutalitate… pedeapsa cu moartea instituită… rată înaltă de boli cu transmitere sexuală… unități medicale necertificate… proceduri controversate… localnici ostili… vizele și alte proceduri de intrare și ieșire se schimbă fără preaviz… turiști ademeniți, țintiți și adesea uciși”.

Dacă toate astea nu te conving să te răzgândești – și dacă ai ajuns până aici, de ce ai face-o? –, îți vei continua călătoria ducându-te la terminalul Peary Transport. Însă nu te aștepta să mai călătorești cu m-trenul: pentru conservarea observațiilor

radar, în Zona Întunecată nu sunt permise sisteme cu propulsie electromagnetică și nici unde radio, rețele telefonice mobile sau tehnologii de tip satelit. Ca atare, vei fi obligat să alegi între un vehicul hidraulic, un minibuz sau un taxi, iar dacă ești cu adevărat bogat, o limuzină cu șofer. După aceea, vehiculul ales de tine, oricare ar fi el, va lua câteva curbe, va intra în umbra unei rampe de lansare electromagnetice, va trece printr-o spărtură dintr-un morman de obiecte – un soi de poartă neoficială de ieșire – și se va încadra pe un drum bătătorit din regolit obținut prin sinterizare, care se întinde ca o panglică de-a lungul terenului lunar plin cu cratere.

Acesta este Drumul Lamentării, autostrada oficială către Purgatoriu.

Regolitul a fost stivuit până sus pe marginea drumului ca un soi de zid de protecție, așa că la început nu prea vei avea la ce să te uiți: câte o buză ocazională de crater sau un munte lunar, conductele montate conform codului culorilor de hidrogen, azot și oxigen, și spațiul cosmic limpede precum cristalul dacă mergi noaptea și ecranele de protecție ale vehiculului tău sunt lăsate jos. Pe drumul în speță se găsesc din loc în loc adăposturi, locuri de aprovizionare, zone de parcare de urgență și vreo câteva locașuri speciale de unde turiștii mai pot arunca o ultimă privire asupra Pământului. Însă în cea mai mare parte a ei, călătoria este monotonă – ca și cum ai traversa o autostradă prin deșert noaptea –, poate cu excepția locurilor unde există câte o movilă pe drum și vehiculul nebalastat părăsește solul și se ridică în aer preț de câteva secunde.

Însă dincolo de paralela șaptezeci și cinci de grade, drumul începe să șerpuiască precum un râu, ocolind craterele mai mari, iar curbele îți permit să vezi mai mult din peisajul lunar, care în mod deosebit este mai accidentat și mai divers decât cea mai mare parte a peisajului din Zona Apropiată. Dar chiar și așa ceva devine plictisitor după o vreme, și tocmai atunci când începi să te întrebi dacă se va mai sfârși vreodată călătoria, iar când pleoapele încep să ți se îngreuneze, te vei trezi brusc în fața priveliștii unui obiect imens pe marginea drumului, înălțându-se la cel puțin treizeci de metri deasupra traficului.

Este o statuie vopsită cu spray într-un alb lucitor și iluminată noaptea cu becuri cu halogen, arătând ca un înger înaripat, stând la prora unei bărci.

Este Pilotul Celest, cel care duce sufletele pierdute către Purgatoriu.

Nu este ultima statuie pe care o vei vedea în această etapă finală. La doar un kilometru mai încolo se găsește un vultur gigantic, cel care l-a transportat pe Vergilius în vis. Urmează

un războinic colosal, soldatul și trubadurul francez Bertran de Born, care-și ține propriul cap separat de trunchi precum o lanternă. Apoi un împărat roman – Traian – pe un cal. În cele din urmă, apare o femeie goală – faimoasa țesătoare Arachne – cu opt membre de păianjen. Este o galerie de personaje din Dante Alighieri și Gustave Doré, toate menite să confere o rezonanță mitologică suplimentară destinației tale.

După aceea drumul va coborî, iar șirurile de taxiuri, camioane, diverse vehicule de transport te vor bloca într-un ambuteiaj lung de cel puțin o jumătate de kilometru. Iar undeva în mijlocul acestuia vei zări pentru prima dată Craterul Stromer, meterezele masive ale zidului circular natural, iluminate de lămpi electrice pâlpâitoare. Și intrarea – porți ornamentate din aramă flancate de stâlpi uriași înalți de douăzeci de metri și decorați la greu cu basoreliefuri imitând perioada Renașterii, înainte de a-ți da seama, vei trece printre porți. Ele se vor închide în urma ta. Într-un sfârșit, vei fi înăuntru, transportat printr-o serie de sasuri în terminalul de sosire. Iar conducătorul vehiculului, sau șoferul tău, sau ghidul tău, sau un android, sau o înregistrare automată într-o mulțime de limbi îți va transmite un mesaj pe un ton grav:

— Bun venit în Purgatoriu.

4.

Locotenentul Damien Justus este intervievat în biroul lui de un ziarist de la *Tablet*, singura publicație oficială de știri din Purgatoriu. Reporterul, care se numește în mod cu totul neașteptat Nat U. Reilly, poartă o pălărie boțită și o haină uzată cu coatele peticite. Mestecă gumă și-și ia notițe pe un carnețel minuscul cu un creion. Însă cel puțin are bunul-simț de a fi conștient și în același timp stânjenit de ceea ce cred ceilalți despre el.

— Așa facem noi lucrurile aici, în Purgatoriu, spune el. În stil retro.

— Am constatat.

— Încă folosim tiparul clasic la *Tablet,* știați?

— Nu mai sunt surprins de nimic, răspunde Justus.

Chiar și biroul care i-a fost alocat arată ca unul din anii ’50: un birou din lemn gemând sub hârtii, un dulap cu sertare care scârțâie, un telefon din bachelită cu disc rotativ, iar pe perete o fotografie alb-negru a lui Fletcher Brass, ca un portret oficial al lui Eisenhower. Uniformele polițiștilor – din lână de un albastru-închis, nasturi din aramă și șepci rotunde cu moț – par desprinse dintr-un desen animat cu Dick Tracy. Justus se așteptase la așa ceva în districtele pentru turiști, ca parte a spectacolului oferit lor, dar nu și în spatele scenei.

— În fine, continuă Reilly, spuneți că numele dumneavoastră se pronunță… din nou, cum?

— Ca Eustace.

— Sigur nu vreți să rimeze cu Justice?

— Sigur.

— În meseria noastră ne plac poantele bune.

— Și cele proaste, se pare.

Nat U. Reilly rânjește și-și notează ceva.

— Justus să fie, atunci. E suedez, nu?

— Posibil. Sunteți sigur că cititorii dumneavoastră sunt interesați de așa ceva, domnule Reilly?

— Sunt interesați de tot ce se referă la dumneavoastră, domnule locotenent. De ce? Doar nu vă grăbiți, nu?

— Am avut câteva experiențe proaste cu presa înainte, asta e tot.

— Noi suntem altfel aici.

— Mă bucur să aud asta.

În realitate, Justus știe că Reilly este foarte posibil un criminal, un fugar de justiția terestră, la fel ca majoritatea rezidenților permanenți din Purgatoriu.

— Sunteți din Arizona, corect?

— Din Nevada, răspunde Justus. Dar e adevărat că mi-am petrecut ultimii zece ani în Arizona.

— Deci sunteți obișnuit cu locurile aride.

— Nimic nu e la fel de arid ca Luna.

— Și sunteți obișnuit cu orașele cu cazinouri.

— Dacă vă referiți la Vegas sau la Reno, am petrecut ceva vreme în amândouă, și asta e adevărat. Pe atunci lucram la Omucideri.

— Și mult mai recent ați ajuns la Narcotice.

— Am condus o echipă de intervenție în apropiere de Phoenix, da.

— Am auzit că ați deranjat niscaiva interese.

— Ați auzit bine.

— Ați arestat pe cine nu trebuia.

— Am arestat pe cine trebuia.

— Vreau să spun că ați arestat un individ cu conexiuni nepotrivite.

— Dacă l-ați fi întrebat pe el, sunt sigur că ar fi răspuns că avea conexiunile *potrivite.*

— Însă nu înghițiți porcării de la nimeni, nu-i așa, domnule locotenent? pufnește Reilly. Nici măcar de la un baron al drogurilor cu legături strânse în rândul politicienilor locali.

— Ați formulat foarte bine.

— Ați plecat nu din pricină că *dumneavoastră* erați corupt, ci din cauză că sistemul era.

— Ați formulat bine și asta.

Pentru Justus totul sună ca și cum Reilly ar fi scris deja articolul.

— Vi s-a spus – în termeni neechivoci – să părăsiți Pământul, este corect?

— Cam așa ceva.

— Cam așa ceva?

— Ei bine, dacă nu era vorba decât de o amenințare la adresa mea, n-aș fi plecat.

— Au amenințat oameni apropiați de dumneavoastră, da? Soția și fiica?

— Asta e tot ce vreau să declar pe marginea acestui subiect, domnule Reilly.

— Dar știați din experiență că ei nu obișnuiesc să-și piardă timpul, corect?

— Cum am spus, asta e tot ce vreau să declar pe marginea subiectului, domnule Reilly.

Reporterul pare a se înfrâna de la a pune o întrebare extrem de evidentă și trece mai departe.

— Așa că ați decis să veniți în Purgatoriu?

— Păi, n-a fost chiar așa de simplu. Mi s-a oferit un post aici.

— QT Brass cumva?

— Nu, propunerea a venit de la Departamentul de Aplicare a Legii.

— Care e controlat de QT Brass.

— Nu știu nimic despre asta.

— V-ați întâlnit cu QT Brass?

— Nici măcar nu sunt sigur cum arată ea.

— Ce spuneți atunci de Fletcher Brass, tatăl ei?

— Din câte am înțeles, în acest moment el are foarte multe treburi de rezolvat.

— Da, așa e. Însă cunoașteți totul despre el, nu? Tot ce a făcut aici?

— Pentru mine este doar un alt cetățean.

Reilly pare mulțumit de răspuns.

— Nu aparțineți nimănui, nu, domnule locotenent? Nici măcar Patriarhului Purgatoriului?

— Răspund în fața legii, ca toată lumea.

— Și l-ați arunca pe Fletcher Brass în închisoare la fel de repede ca pe un găinar mărunt?

— Dacă ar comite o fărădelege, și dacă aș avea suficiente dovezi, cu siguranță l-aș aresta. Dar nu depinde de mine să dau sentințe.

Notându-și ceva, Reilly zâmbește.

— Și atunci, cum rămâne cu toți ceilalți din Purgatoriu – mafioți, criminali de război? Nu sunteți speriat nici de ei?

— Orice ar fi făcut ei pe Pământ, nu mă privește. Treaba mea este legată de ceea ce fac ei aici.

— Și nu procedați în felul ăsta din plăcerea de a vă da mare, nu?

— Nu sunt deloc interesat să mă dau mare. Un profesor de-al meu de la Academia de Poliție obișnuia să rostească o zicală favorită de-a lui: „Un individ cu un ciocan va găsi multe lucruri de ciocănit”. Ei bine, pe mine nu mă interesează să ciocănesc nimic, în afara situației în care așa ceva se impune.

— Totuși trebuie să existe ceva care să vă atragă în mod special aici, în Purgatoriu, nu? Poate ideea de a curăța o astfel de hazna?

— Îi spuneți hazna. Pentru mine e doar o altă secție de poliție.

— Doar nu vorbiți serios?

— Indiferent că se petrece pe Pământ sau pe Lună, un atac armat e un atac armat, un jaf e un jaf și o crimă e o crimă. Gravitația nu schimbă asta.

— Cum rămâne cu faptul că nu există camere de televiziune cu circuit închis aici? Că nu există radar?

Reilly se referă la aspectul că Purgatoriul este o zonă „liberă de supraveghere”. Totul a început din necesitate și a devenit un mijloc de atragere a turiștilor, deoarece pe Pământ abia dacă mai poți găsi un centimetru pătrat de spațiu care să nu fie monitorizat, ascultat sau sondat.

— Cu siguranță, în acest fel lucrurile sunt mai provocatoare, răspunde Justus. Presupun că metoda în speță face din aplicarea legii o chestiune la fel de demodată precum mobilierul.

Reilly chicotește.

— Atunci, cum rămâne cu adaptarea la micro-gravitație – cum vă descurcați?

— Am urmat un curs de două săptămâni la Doppelmayer înainte de a ajunge aici.

— Așadar, v-ați aclimatizat complet?

— Mai am probleme uneori. Mă mai lovesc din când în când de ziduri. Nimic serios.

— Și Departamentul de Poliție din Purgatoriu (Purgatory Police Departament – PPD)? Cum v-ați integrat acolo?

— Toată lumea din PPD s-a dovedit cooperantă.

— Cu toate astea, n-ați strâmbat din nas pentru că ați obținut tresele de locotenent fără a fi slujit aici mai întâi?

— Ei bine, nu eu am fost responsabil de asta. Iar circumstanțele sunt unice. Cred că alții acceptă acest fapt.

— Cum rămâne cu localnicii – mă refer la cei din Sin? Cum îi considerați?

— Bănuitori, dar așa ceva e de așteptat. Din nou, nu mă aflu aici pentru a judeca pe cineva. Am crezut mereu în pocăință. Cred și în păcat, însă cred mai mult în pocăință.

Din cine știe ce motiv, răspunsul pare să-l neliniștească pe Reilly, așa că el dă o pagină a carnetului și trece mai departe în grabă.

— Prieteni? V-ați făcut vreun prieten deja?

— Nu sunt aici ca să-mi fac prieteni. Sau dușmani.

— Femei? Ce credeți despre femeile din Purgatoriu?

— Sunt femei.

Reilly a ajuns la ultima foaie din carnet și devine brusc un pic ezitant, nesigur.

— Bun, o ultimă întrebare. Și sper să n-o luați la modul personal. Se referă la felul în care arătați.

— Dați-i drumul!

— Ei bine, în mod evident ați trecut printr-un incendiu sau ceva asemănător?

Justus e sigur că reporterul cunoaște deja adevărul, dar răspunde oricum:

— Mi s-a aruncat o fiolă de acid nitric în față.

— De către acel baron al drogurilor din Phoenix?

— De către cineva care acționa la ordinele lui.

— Și acesta este în parte motivul pentru care ați venit aici?

— În parte.

— Atunci, știți că dispunem de câțiva chirurgi excelenți aici – doctori care vă pot face o față complet nouă în două ore?

— Și sunt convins că ar fi o față foarte arătoasă.

— Însă vreți să rămâneți așa cum sunteți? Ca să vă aduceți aminte de trecut?

— Dați-mi voie să explic astfel, domnule Reilly. M-ați întrebat înainte despre numele Justus – dacă e suedez. Ei bine, adevărul e că e de origine scoțiană – în fine, de acolo au venit strămoșii mei. Iar clanul Justus din Scoția are un motto. Vreți să-l aflați?

— Evident.

— *Sine non cauza.* Ăsta e. „Nu fără un motiv”.

— Nu pricep.

— Nici eu. Dar îmi imaginez că atunci când vine vorba de acel acid, mi-a fost aruncat în față „nu fără motiv”. Deoarece poate că, pur și simplu, *sunt destinat* să arăt așa.

Închizându-și carnetul și ridicându-se în picioare, Reilly dă din cap admirativ.

— Cititorii mei o să vă îndrăgească.

— Domnule Reilly, nu-mi pasă dacă mă îndrăgesc sau mă urăsc, câtă vreme respectă legea. Abia aștept să ne revedem.

După ce Reilly închide ușa în urma lui, Justus se privește în oglindă. În urma atacului cu acid a fost țintuit de propriul pat, luptându-se să se ridice. Își pierduse sprâncenele, o parte din nas, o parte din ureche și o mare parte din trăsăturile feței. La modul general vorbind, cicatricea rămasă era remarcabil de egală – ca și cum ar fi fost atacat de o stea de mare foarte caustică iar oamenii care nu cunoșteau adevărul presupuneau uneori că el se arsese singur intenționat, ca să arate altfel.

Tocmai vrea să se întoarcă la ce are de lucrat ca detectiv – mai trebuie totuși să se familiarizeze cu sistemul judiciar din Purgatoriu –, când ușa se deschide scârțâind. E Dash Chin, un ofițer chinez tânăr și isteț, care i-a fost alocat ca asistent.

— Cum a decurs interviul?

— Bine.

— Reilly nu te-a scos din sărite?

— Nu mai mult ca alți reporteri pe care i-am cunoscut.

Chin chicotește.

— Vrei să afli ce a făcut pe Pământ?

— Nu chiar.

— A ajuns primul la scena unei crime. Solistul unei trupe de băieți abandonase două prostituate după ce acestea luaseră o supradoză de heroină. Erau pe moarte. Însă Reilly n-a mișcat un deget ca să le salveze. Le-a lăsat, pur și simplu, să moară, ca să obțină un articol-bombă.

Justus ridică din umeri.

— Ei bine, asta s-a întâmplat demult.

— În urmă cu cincisprezece ani. Iar în prezent este reporterul numărul unu aici, în Sin. Trebuie să fii important ca să-i atragi atenția.

— Sunt flatat.

Chin râde din nou.

— Că veni vorba, ești gata de o scenă a crimei chiar aici?

— Există o crimă?

— De nivel cinci-zero.

Justus are nevoie de o secundă ca să-și amintească limbajul codat al PPD.

— O *omucidere*?

— Îhî.

— Când a fost anunțată?

— În urmă cu douăzeci de minute.

— De unde?

— Goat House. În Agri-Plex.

— Și nimeni n-a preluat ancheta?

— Tu ești cel însărcinat cu asta, locotenente.

Justus este uluit de indiferența mesajului – nici măcar în Vegas omuciderile nu erau anunțate cu o asemenea nepăsare.

— Ei bine, conchide el, întinzând mâna după insignă, haide să mergem acolo.

— Înțeles, domnule.

Părăsesc încăperea împreună.

5.

Ennis Fields este un lunatic. Și un canibal. Cu douăzeci și patru de ani în urmă, în Vancouver, s-a săturat până peste cap de nevasta lui.

Așa că i-a tăiat gâtul ca un măcelar, i-a jupuit pielea, a desprins grăsimea de pe trup și a gătit-o pe plită.

I-a fript mușchii în tigaie; i-a făcut creierii sote; i-a fiert oasele; a amestecat resturile; s-a bucurat de o cină tihnită; apoi a așezat în pragul ușii soacrei lui o cutie din carton care conținea „una dintre delicioasele plăcinte cu porc ale lui Maggie".

Până când poliția l-a prins în cele din urmă pe Ennis Fields, optsprezece luni mai târziu, în Alberta, el omorâse și mâncase parțial alte trei femei. Pe durata interogatoriului a mărturisit și alte patru crime anterioare.

A fost condamnat la opt sentințe consecutive de detenție pe viață fără posibilitatea de eliberare condiționată. Însă odată ajuns în penitenciarul Kingston, deși fusese băgat la regim de înaltă securitate, Fields a fost bătut cu bestialitate și lăsat să moară la ordinele unui lord al închisorii (un văr îndepărtat al uneia dintre victimele lui).

Avusese noroc să supraviețuiască. Prin urmare, avocații lui pledaseră pentru relocare într-un loc mai sigur de detenție – unul mult mai sigur. Apelul ajunsese pe birourile OWIP, iar peste câteva luni fusese aranjată o înțelegere cu Serviciul Corecțional din Canada (Corecțional Service Canada – CSC).

În prezent, Fields locuiește singur în Craterul Gagarin, la treizeci de kilometri nord-est de habitatul ocupat de Kleef Dijkstra, vreme de șaptesprezece ani.

Citește o mulțime de cărți (crime adevărate, în principal, deși se bucură și de un roman bun de dragoste). Prepară o mulțime de mâncăruri spaniole (frigiderul lui e plin de salam crud Chorizo și șuncă Serrano). Și construiește o mulțime de dispozitive mecanice ingenioase (când nu mânca văduve, Fields era un fabricant canadian de jucării de top).

Însă se bucură și de orice altceva care-i întrerupe rutina – în special de o vizită. În răstimpul petrecut pe Lună, Fields a avut mai puțin de cincizeci de „oaspeți", pe care i-a primit mereu cu mare drag. În astfel de ocazii scoate la iveală cele mai bune tacâmuri, cele mai bune băuturi, cele mai bune prăjituri de casă – chiar dacă vizitatorii sunt paznici. Sau androizi. Fields a fost întotdeauna o gazdă încântătoare. Asta l-a făcut din capul locului un ucigaș de mare succes.

— Ai de gând să vii aici în mod regulat? întreabă el, oferindu-i vizitatorului un pahar cu vin Sangria.

— Nu, domnule, răspunde chipeșul android. O să termin această băutură energizantă și o să-mi văd de drum, mulțumesc foarte mult.

— Și unde spuneai că te duci?

— La El Dorado, domnule.

— Nu pot afirma că știu unde e.

— Cred că ar putea să fie cunoscut și ca Oz.

— Oz?

— Oz. Nu *Ozee,* ăsta e un joc video.

— N-am auzit de niciun loc care să fie numit Oz – nu pe Lună.

— Vreau să merg la Oz.

— Și la El Dorado, și la Oz?

— Înțeleg că sunt în același loc, domnule.

Așezându-se pe un fotoliu, Fields se gândește la asta.

— Poate că te referi la tărâmul imaginar Oz, mitic?

— Nu înțeleg întrebarea, domnule.

— Păi, am crezut că poate ești – știi tu – Omul de Tinichea. Pe drum către Oz.

Androidul se uită ciudat la el.

— Nu sunt Omul de Tinichea, domnule. Sunt Vrăjitorul.

Ca și Dijkstra înaintea lui, Fields are brusc un presentiment de pericol iminent.

— Ei bine, dacă ești în căutarea unei așezări omenești importante, continuă el, singura care există în Zona Întunecată este Purgatoriul.

— Purgatoriul? se arată mirat androidul. Aveam totuși impresia că Purgatoriu înseamnă o metaforă?

— Pe Lună nu e. Purgatoriul chiar este un loc – cu bănci, hoteluri și toate celelalte. Ești cu adevărat sigur că n-ai auzit de el?

— Mă faceți mincinos, domnule?

În întrebare se simte un ton subînțeles, grav, pe care Fields decide să-l ignore.

— Purgatoriul este în emisfera nordică, explică el. În interiorul unui crater care se numește Stromer. Este teritoriul – *regatul* – lui Fletcher Brass.

— Fletcher Brass?

Androidul ezită din nou.

— Ai auzit de el?

— Nu, domnule.

Fields își încrucișează picioarele, fericit că are, în sfârșit, ocazia de a explica.

— Brass este un miliardar al spațiului. Sau trilionar. A intrat în belele pe Pământ și a evadat în teritoriul lui din Craterul Stromer. A denumit locul Purgatoriu deoarece a crezut că va sta acolo doar până la rezolvarea situației sale. Însă a petrecut atâta vreme în condiții de micro-gravitație, încât pentru el revenirea pe Pământ nu se mai poate face în siguranță. Așa că a decis să rămână. Și și-a invitat toți amicii întru criminalitatea de tip gulere albe să i se alăture, împreună cu toți nemernicii care aveau suficienți bani pentru călătorie. Ca atare, orașul-capitală de acolo – apropo, se numește Sin, după zeul babilonian al Lunii și al lunilor anului, care avea întâietate față de Samas, zeul soarelui – este un soi de refugiu imens pentru escroci și infractori. M-aș fi dus eu însumi acolo dacă aș fi putut.

Fără a mai sorbi din băutură, androidul se gândește o clipă la cele auzite.

— Credeți că Purgatoriul acesta ar putea fi confundat cu Oz, domnule? Sau cu El Dorado?

— Desigur, bănuiesc.

— Și cât de departe este, domnule, în măsură metrică?

— Oh, nu știu – cam la 2000 de kilometri.

— Și ați zis că v-ați duce acolo?

— Păi, *m-aș fi dus,* dar nu mai vreau.

— De ce nu, domnule?

— Fiindcă nu sunt sigur că aș fi bine-venit. N-am nimic să le ofer. În plus, rânjește Fields, acum îmi place prea mult aici, nu?

Androidul se uită câteva clipe la rafturile pline cu cărți, la covorul ros, la căminul de foc artificial.

— Cu toate astea, adaugă robotul, veți dori să mă îndrumați către acel loc?

Vorbele sună aproape ca o afirmație, iar Fields chicotește, ca și cum ar avea de-a face cu un client dificil.

— Ascultă, adevărul este că *nu mi se permite* să plec din acest loc. Sunt aici ca parte a unui program.

— OWIP? întreabă androidul.

— Ai auzit de el?

— Da, domnule.

Fields chibzuiește dacă androidul n-a fost trimis cumva cu vreun motiv ascuns.

În primii ani de închisoare, fusese subiectul câtorva studii psihologice. Odată fusese trimisă o femeie psiholog ca să se apropie de el, să se împrietenească, ba chiar să flirteze cu el. La început avusese un comportament de gentleman. La un moment dat își scosese chiar haina și o pusese pe umerii ei ca s-o protejeze de frig după ce încălzirea se defectase. Însă într-o

bună zi impulsurile îi jucaseră festa – trecuse atâta amar de vreme de când nu mai consumase carne de om așa că în mijlocul unei conversații amicale sărise și încercase să-i taie gâtul. Atunci descoperise că femeia nu era femeie, ci un android – la fel de asemănător unui om precum cel care este în locuința lui în acest moment.

— Petele alea de pe cămașa ta sunt de ulei? întreabă el, ajustându-și ochelarii de vedere.

— Ar putea fi.

— Cumva ai – știi tu – nevoie de atenție sau ceva asemănător?

— Ce fel de atenție, domnule?

— Păi, poate ai ceva stricat, nu? Mă pricep la mașini.

— Sunt încântat să aud asta, domnule.

— Atunci, poate vrei să-ți scoți cămașa? Ca să arunc o privire?

Androidul continuă să zâmbească. Și să se uite fix – în mod ciudat, parcă înconjurat de o nouă aură.

— Încercați să mă regulați, domnule? întreabă el.

Fields chicotește. Ciudat, nu-i trecuse nicio clipă prin minte vreun gând legat de sex. Însă în această clipă trebuie să se întrebe dacă androidul n-a fost trimis ca să-l testeze – să vadă dacă preferințele lui s-au schimbat sau ceva asemănător.

— E o întrebare ciudată, spune el.

— Intenționați să răspundeți la ea, domnule?

— Ei bine, nu știu, rânjește Fields, gândindu-se la asta. Oare vreau să te regulez? Depinde. Tu vrei să fii regulat?

— Nu vreau, domnule, replică androidul cu răceală. În lumea asta fie regulezi, fie ești regulat. Iar eu sunt întotdeauna cel care regulează, domnule.

Fields își spune că lucrurile devin de-acum cu totul bizare. N-a mai auzit niciodată un robot vorbind așa. Nici măcar nu știa că este posibil. Iar chestia asta continuă să zâmbească.

— Dacă îți arăt pe hartă unde este Purgatoriul? sugerează el. Asta te-ar face fericit?

— M-ar face extrem de fericit, domnule.

Când Fields se întoarce cu atlasul Lunii, androidul este deja în picioare. Ennis deschide albumul pe masă și răsfoiește până la pagina pe care este înfățișată Zona Întunecată.

— Aș putea intra în detalii amănunțite dacă vrei, dar noi suntem aici, zice el și arată înspre Craterul Gagarin. Iar dacă vrei să ajungi la Purgatoriu, va trebui să străbați tot drumul până aici.

Degetul lui urcă în sus pe pagină, trecând de Marconi, Kohlschütter și Tsu Chung-chi, apoi prin Marea Moscovei,

dincolo de Nikolaev și van Rhijn, și ajungând în cele din urmă la Craterul Stromer.

— Aici e Purgatoriul. Chiar aici, destul de mult în nord. Cred că există poteci oficiale, drumuri pentru astronomi și chestii asemănătoare. Dacă ai noroc, ai putea găsi unul dintre aceste drumuri.

— Pe pagina asta nu se numește Purgatoriu, domnule.

— Păi, este o hartă veche.

— Pot s-o iau, domnule?

— Harta? Bineînțeles. Însă mă îndoiesc că te va ajuta.

— De ce, domnule?

— Păi, nu e ca și cum ar exista indicatoare. Iar elementele de pe această pagină sunt foarte schematice. Dacă te vei rătăci, rătăcit vei rămâne.

— Pot totuși să întreb pe altcineva, aflat mai aproape de destinația mea?

— Dacă vei găsi pe cineva.

— Și continuați să refuzați să mă duceți?

— Nu pot, spune Fields. Aș vrea, însă nu pot.

— Ar însemna să mă dau de pomană cu capul de pereți dacă aș continua să vă rog, nu?

— Cred că se poate spune și așa.

— Atunci, îmi pare rău să aud asta, domnule.

— Și mie îmi pare rău. Dar toată lumea are restricții, nu?

Androidul se uită la el câteva secunde, fără să clipească, apoi încuviințează și se îndreaptă de spate.

— Voi lua această hartă, zice robotul și o detașează cu precizie din atlas. Și vă mulțumesc pentru băutura alcoolică delicioasă. A fost extrem de apreciată. Sunt dezamăgit că ați ales să nu îmi mai fiți de ajutor, deși în privința asta nu-mi voi izbi capul de zid.

Ca și Dijkstra, Fields simte brusc că s-a săturat de acest android ciudat și insistent.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, zice el. Dacă mai treci vreodată prin zona asta și vezi lumina aprinsă, ești bine-venit să intri.

— Sunt recunoscător pentru ofertă, domnule, dar mă îndoiesc că mă veți mai vedea vreodată. Vreți să deschideți sasul pentru mine?

— Desigur.

Fields se duce la consola de control și apasă pe câteva butoane. Se aude un bâzâit la deschiderea ușii interioare. Aruncă o privire peste umăr și-l vede pe android zâmbindu-i.

— Butonul pe care tocmai l-ați apăsat e pentru ușa interioară, domnule?

— Corect.

— Și care e butonul pentru ușa exterioară?

— E cel portocaliu de aici. De ce?

— Am o curiozitate vorace, domnule. Vă rog să faceți ce trebuie să faceți.

Fields se întoarce spre consolă și se apucă de verificat elementele de siguranță, când simte ceva înconjurându-i ceafa. La început nu-i vine să creadă – așa ceva n-ar trebui să se întâmple –, însă apoi strânsoarea se întărește. Degetele androidului sunt ca niște gheare.

Așa că Fields, într-o formă fizică bună pentru vârsta lui, își dă umerii pe spate și ridică brațele. Numai că strânsoarea androidului este mai presus de cea a unui om.

Pe urmă Fields se simte *ridicat* de pe podea. Și *purtat* ca o păpușă prin încăpere. Și *împins* cu capul înainte către zid – ca să se oprească la câțiva centimetri de cărămizi.

— Să nu te dai niciodată cu capul de un zid, îl aude el pe android rostind la urechea lui. Să-i dai pe alții.

Bang. Bang. Bang.

Țeasta lui Fields se crapă și el leșină.

Bang. Bang. Bang.

6.

Locotenentul Damien Justus este obișnuit să pună întrebări.

Este obișnuit cu respectul din partea altor polițiști. Și mai ales obișnuit să vadă cadavre.

Însă nu este deloc obișnuit cu senzația de a fi stingherit, de a fi martor la ceva straniu. Sau de a primi atât de multe dovezi spontane de respect din partea unor polițiști pe care nu-i cunoaște. Sau de a vedea cadavre spulberate de explozia unei bombe.

— Damien Justus, spune el, strângând mâna unui italian fotogenic.

— Cosmo Battaglia, răspunde ofițerul.

— Tu conduci ancheta?

— Până la apariția dumneavoastră, răspunde Battaglia, fără urmă de iritare în voce.

— Bine, zice Justus și se întoarce către scena crimei. Spune-mi ce avem aici.

— Trei oameni. Doi bărbați și o femeie. Pozau pentru fotograf când, buuum!, au explodat tancurile de alimentare.

— Tancurile de alimentare pentru capre.

— Corect.

— Ce era în tancuri?

— Substanțe nutritive, chestii de genul ăsta.

— Tancurile de alimentare explodează adesea pe Lună? Combustie spontană? Un butoi cu îngrășăminte care să se aprindă singur?

— Din câte știu, nu.

— Bănuiești o mână criminală?

— Las bănuielile oficiale în seama dumneavoastră, locotenente.

— Îhî.

Lui Justus nu-i place deloc. Poate vedea – *și simți* – privirile celorlalți polițiști. Ceea ce n-ar trebui să fie ieșit din comun, mai ales după atacul cu acid, numai că există ceva neliniștitor în *modul* în care ei se uită la el. Ca și cum s-ar bucura de toate astea și s-ar da în spectacol pentru tipul cel nou. „Uitați-vă cu ce ne confruntăm noi des în Purgatoriu. Capete retezate de trunchi, membre tăiate, capre moarte – și dumneavoastră credeați că era rău pe Pământ!”

— Ai vreo idee cine sunt victimele?

— Toate trei erau de la Departamentul Agriculturii, răspunde Battaglia. O secretară, un consultant și un profesor. Vedeți acel cap cu barbă ascuțită, cel care arată ca un diavol?

— Îhî.

— Aparține lui Otto Decker, omul de știință în domenii agriculturii.

— Profesorul?

— Desigur. Se pricepe la treburile lui. Sau se pricepea, râde pe înfundate Battaglia.

Justus încuviințează și se uită în jur. Se află într-o aripă Agri-Plex, un vast laborator subteran de cercetări alimentare conectat la Sin prin tuneluri.

Unele dintre aripi sunt pentru depozitarea recoltelor de mare profitabilitate. Altele conțin fructe și legume hidroponice. Există un lan de grâu mare cât două stadioane de fotbal, un teren cu orez, o seră pentru acvacultură, un hambar plin cu animale și un abator.

Battaglia îl observă pe Justus uitându-se la toate astea și spune:

— Această secțiune este nouă – de aceea se luau fotografii aici.

— Caprele sunt nou-venite pe Lună?

— Sunt capre de munte. Mănâncă orice. Trăiesc la presiuni joase, așa că sunt făcute economii în privința costurilor. Și oferă enorm de multe produse.

— Cum așa?

— Lapte. Brânză. Iaurt. Săpun. Seu. Proteine. Chestii dintr-astea.

— Îhî.

Justus chibzuiește că ofițerul este neobișnuit de bine informat.

Are o senzație de ireal vorbind despre creșterea caprelor alături de trei cadavre mutilate în acea încăpere ciudată, cu tavanul vătuit și lămpile cu ultraviolete. Și cu iarbă sub picioare. Și cu flori de munte. Și cu bondari. Și cu ziduri de culoarea cerului senin cu nori pictați, ca într-o scenă de film de pe vremuri. Ca să nu mai menționeze caprele, neliniștite de întreaga agitație din jurul lor, sărind câte zece metri și mai bine prin aer, de fapt izbindu-se de tavan – probabil de aceea este vătuit – și căzând cu grație înapoi. Cu excepția mizeriei, scena pare desprinsă dintr-un desen animat de sâmbătă-dimineață.

Dash Chin vine alături de el.

— Aici, locotenente. Fotograful a văzut totul.

Fotograful e un arab micuț care pare extrem de șocat.

Stă pe marginea unei troace cu apă, tremură, icnește după aer, își verifică aparatul și icnește din nou.

— Ești de la *Tablet*? îl întreabă Justus.

Fotograful își ridică privirea.

— Mda.

— Poți vorbi?

— Pot… pot vorbi, da.

— Cum de ai ajuns aici?

— O… o sesiune foto. Biroul lui Otto D-Decker.

— Ei au comandat-o?

— Ei au *anunțat-o.*

— Pentru inaugurarea noii ferme de capre?

— Da… corect.

Fotograful nu privește în ochii lui. Ceea ce poate fi interpretat ca o toană, deși Justus preferă s-o socotească drept un efect al șocului.

— Atunci, spune-ne ce ai văzut.

— Aranjam… o scenă. Profesorul și ceilalți doi scoteau cereale din una dintre cuvele cu hrană și… și…

— Și s-a auzit o explozie.

Fotograful înghite în sec.

— Da.

— Ai văzut oameni făcuți bucăți.

— Mda.

Justus observase deja resturi de țesut omenesc pe haina fotografului.

— Cât de aproape ai fost, mai exact?

— Cam… cam la cincisprezece metri.

— Ai văzut ceva ciudat care să te intrige? Cineva care ar fi putut declanșa explozia?

— N… nu.

— Crezi că e posibil ca explozia să fi fost din cauze naturale?

— Nu… nu știu.

— Ce e cu tancurile de alimentare, tu ești cel care a îndemnat victimele să scoată cereale?

— Eu? Nu. Nu. De ce afirmați asta?

Justus ignoră întrebarea.

— Deci Decker împreună cu ceilalți s-au dus până la cuve și tu le-ai făcut o poză?

— Mda.

— Și atunci una dintre cuve a explodat.

— Da.

Justus se retrage câteva clipe. Nu vede niciun loc unde să rămână singur – spațiul ăla este mare de jumătate de acru și n-are copaci –, dar trebuie să-și adune gândurile, oricât ar fi de greu atunci când prin preajmă se găsesc capre care țopăie în sus și în jos ca niște boabe săltărețe de fasole. Și polițiști care continuă să arunce priviri înspre el cu expresii încrezute. Și trei trupuri omenești dezmembrate pe sol. Și Dash Chin care se agață de el ca un scai.

— Ce credeți, domnule?

Justus ridică din umeri.

— Încăperea asta este ținută, de obicei, la presiune joasă, nu?

— De unde știați asta?

— Ofițerul Battaglia a menționat ceva în sensul ăsta.

Chin pare impresionat.

— De-aia caprele de munte sunt bune pentru Agri-Plex, pot trăi în medii cu presiune scăzută. Și bondarii pot.

Justus se gândește că, la fel ca și Battaglia, Chin este remarcabil de bine informat.

— Cum rămâne, atunci, cu oamenii care intră aici – ajutoarele de la fermă sau echipele de întreținere? Lucrează la presiune joasă, nu?

— Cu siguranță.

— Îmbrăcați în costume spațiale?

Chin râde.

— Nu cred. Doar se depresurizează puțin și intră, probabil cu măști – știți cum e, ca să țină departe putoarea de la îngrășăminte.

— Îhî.

Justus poate simți putoarea. Și își imaginează un om intrând în încăpere cu o mască groasă – efectiv, deghizat.

Cineva care pune o bombă și se ascunde, așteptând s-o armeze.

— Ajutoarele de la fermă sunt monitorizate?

— Nu sunt sigur.

— Adună-i pe toți, oricum.

— Credeți că ar fi putut să fie unul dintre ei?

— Nu strică să-i întrebăm. Și avem o echipă FRT aici, nu?

— Evident, răspunde Chin cu un chicotit, ca și cum n-ar acorda cine știe ce respect Unității Criminalistice de Răspuns Rapid (Forensic Response Team – FRT).

— Atunci, ar fi trebuit să fie deja aici. Trebuie să aflăm ce gen de exploziv s-a folosit.

— Nicio problemă.

— S-ar putea să mai fi rămas urme de încălțăminte în praful ăsta. Urmele de încălțăminte pot fi la fel de bune ca și amprentele.

— Da, bineînțeles.

— Pune fotograful ăla să mai facă niște fotografii. Să fotografieze totul – înainte ca agitația de pe aici să devină și mai mare. Poate trimite nota de plată la PPD sau mie dacă e necesar.

— În regulă.

— După aia trebuie să ne gândim la un motiv.

— Vreo idee, domnule?

— Mai întâi trebuie să aflu mai multe despre victime.

— Păi, aici aveți noroc. Adică nu sunt sigur despre celelalte două persoane, dar profesorul Decker este o personalitate de prim rang aici în Purgatoriu.

— Așa e?

— A fost unul dintre primele ajutoare pe care s-a bazat Brass atunci când a început să amenajeze locul ăsta.

Justus se gândește să întrebe ce crimă a comis Decker pe Pământ, însă se răzgândește.

— Un om de știință în agricultură.

— Nu se poate trăi pe Lună fără ei. Practic, tot ce mâncăm aici – adică tot ce nu e importat – crește mulțumită lui.

— Și asta îl face important aici? Deoarece, din experiența mea, oamenilor nu prea le pasă de unde le provine hrana.

— Da, așa este. Dar mai e și faptul că el este unul dintre principalii consilieri de mare încrederea ai lui Brass. De fapt, a făcut parte din gașca Brass.

— Îhî.

Prin sintagma „gașca Brass”, Chin se referă la cercul intim de apropiați ai lui Brass – un ordin secret de cavaleri loiali regelui lor.

— Decker mișca lucrurile pe aici, continuă Chin. Aproape că l-ai fi putut numi – nu știu – vicepreședintele Purgatoriului.

— Credeam că QT Brass este a doua în ierarhie.

— Pe hârtie. Însă hârtiile nu arată întotdeauna povestea reală, nu, domnule?

Justus începe să creadă că ancheta asta criminalistică – primul caz de o importanță oarecare supervizat de el de la sosirea în Purgatoriu – a devenit brusc mai importantă decât se așteptase.

Mai importantă, de fapt, decât se simte el capabil să gestioneze.

Însă din necesitate e forțat să-și rețină ezitările.

— Deci ce părere aveți, domnule? întreabă Chin. Continuați să credeți că ar fi putut să fie un accident?

Justus oftează.

— Mai întâi, asigură scena crimei cum trebuie. Și adu ajutoarele alea de fermier. Și echipa de criminaliști. Și mai vreau numele tuturor celor care muncesc la Ferma de Capre, mai mult, solicită numele tuturor celor de la Agri-Plex. De fapt, fă rost de numele tuturor celor care *s-au apropiat* de locul ăsta în ultima lună. Și de numele tuturor celor din Purgatoriu cu un istoric în fabricarea de explozivi – chiar dacă e vorba doar de artificii.

Chin zâmbește.

— Desigur, domnule. Pot adăuga ceva?

— Spune.

— Îmi place cum lucrați, domnule. Nu vă bateți joc.

„Chin începe să semene cu reporterul ăla de fan-club de la *Tablet*”, reflectează Justus.

— Treci la treabă, replică el, vag iritat.

După plecarea lui Chin, Justus mai aruncă o privire prin acea ciudată Fermă de Capre din Zona Întunecată a Lunii: trupurile omenești sfârtecate, polițiștii privind spre el, fotograful care tremură, caprele țâșnind în sus precum floricelele de porumb.

Îi vine greu să nu se lase cuprins de senzația că, în fond, ceva e în neregulă.

Însă Justus nu s-a încrezut niciodată în senzații, așa că pornește înapoi spre Battaglia ca să pună alte întrebări.

7.

Întrucât Jean-Pierre Plaisance trăiește pe Lună, și el este un lunatic. De asemenea, este un ucigaș. Odinioară, în orașul lui natal, Menton, a omorât doi marinari în timpul unei bătăi între beți dintr-un bar. Pe atunci Plaisance era un individ uriaș, un culturist care fusese înrolat trei ani în Legiunea Străină. Era poreclit Valetul de caro deoarece pieptul lui era acoperit cu tatuaje în formă de romb. Gol, el continuă și în prezent să arate ca un arlechin.

Însă Plaisance n-a fost considerat suficient de periculos ca să primească un iglu din partea OWIP în Craterul Gagarin. De fapt, n-a fost considerat deloc ca foarte periculos. La procesul lui ținut la Nisa, judecătorul care prezida completul de judecată a apreciat sinceritatea remușcărilor și faptul că era sub influența alcoolului atunci când a comis crimele, ba chiar a fost de acord că el fusese provocat inutil de marinari.

Ca atare, când a fost vorba de sentință, același judecător, care se autopropusese recrutor pentru agenția spațială franceză CNES (Centre national d'études spatiales), a evidențiat că abilitățile de electrician ale lui Plaisance îl făceau un candidat excelent în vederea ispășirii pedepsei pe Lună.

În ultimele șase luni ale detenției lui de paisprezece ani – șapte ani îi fuseseră reduși pentru comportament exemplar – Plaisance se afla cu alți doi prizonieri în Craterul Koroliov, punând indicatoare de pericole cu ajutorul fascicolelor luminoase și al reflectoarelor, când o undă extrem de puternică de radiație galactică dinspre Centura Kuiper a izbit Zona Întunecată, din întâmplare, într-o zi în care sistemele de avertizare vizuală nu funcționau.

Deși n-au simțit nimic altceva decât o vagă amețeală și n-au văzut decât niște luciri luminoase la colțurile ochilor, cei trei au fost condamnați la moarte în acea zi. Într-un singur minut, prin trupurile lor au trecut trei sute de remi de radiație – echivalând cu zece mii de radiografii toracice simultane.

Bineînțeles că au fost îndeaproape monitorizați după aceea, li s-a dat cea mai bună medicație posibilă, iar cele mai multe tumori le-au fost eradicate cât de devreme a fost posibil, însă daunele provocate celulelor au fost prea extinse: cei doi colegi ai lui Plaisance din acea zi fatidică, petrecută cu trei ani în urmă, muriseră deja. Plaisance însuși este chel, sfrijit, cu o greutate la jumătate decât cea dinainte de detenție, și mai are patru luni de trăit.

Oricum, lui nu-i pare rău. Nu dă vina pe sistem. Nici pe Lună. Cu siguranță, nu dă vina pe Dumnezeu. Și continuă să

lucreze ca electrician de întreținere. Deoarece nu știe ce altceva să facă. Și oricum este mai bine așa decât să plângă.

De fapt, Plaisance intenționează să muncească până în clipa morții și-și închipuie că într-o zi va pieri singur, undeva pe suprafața lunară. Iar când va veni momentul are de gând să-și adune ultimele rezerve de energie ca să-și deschidă costumul spațial și să-și elibereze sufletul către ceruri – sperând cu disperare să se fi mântuit suficient în ochii Domnului și că oferta lui nu va fi respinsă.

El locuiește în principal la sediul CNES din Baza Schrödinger. Se bucură de opriri frecvente la mai multe puncte ale Agenției Spațiale Europene (European Space Agency – ESA) din emisfera sudică. Treaba lui e să repare substațiile care transmit energie electrică și comunicații prin intermediul cablurilor pe întinsul Zonei Întunecate. De asemenea, întreține adăposturile de prim ajutor care mărginesc drumurile de deservire; dacă e nevoie, e în stare să efectueze lucrări și la șirurile de radare. Are la dispoziție un vehicul presurizat pentru drumuri lungi și un LRV „decapotabil” pentru drumuri mai scurte. Preferă LRV-ul, deoarece acesta îl scutește de neplăcerile procedurilor de presurizare.

Plaisance a părăsit Adăpostul 12B din Lampland cu o cutie plină de unelte, o încărcătură grea de celule fotovoltaice, o jumătate de duzină de clești și o rezervă de azot lichid. Se pare că erupția solară din ziua precedentă, deloc atât de gravă ca radiația galactică în urma căreia i-a fost rescris, practic, destinul, a cauzat daune rețelei de fibră optică din Zona Întunecată mai mari decât ar fi putut prevedea cineva. Energia electrică din unele sectoare este complet căzută.

Linia de comunicații nord-sud este ieșită din uz. Reflectometrele de la Mons Malapert au stabilit raza probabilă a daunelor la 450 de kilometri, așa că treaba lui Plaisance este să soluționeze problema și să efectueze reparațiile cuvenite. El bănuiește cutiile de joncțiune de la Craterul Pirquet – mai expuse și depășite tehnic decât oriunde altundeva pe Lună – ca fiind de vină și crede că poate ajunge acolo în patru ore ca să efectueze o diagnoză, să ia măsurile adecvate de acțiune, apoi să se retragă la Adăpostul 13A pentru reîncărcare cu provizii și realimentarea bateriilor vehiculului electric.

Plaisance este un șofer excepțional de LRV. Se simte la fel de bine pe drumuri construite pe un sol solid, poteci neoficiale sau – ca în momentul de față – pe suprafața pustie a Lunii. Se furișează printre pietre, roci fragmentate, și întinderi de praf lunar. Gonește în susul și în josul pantelor. Trece peste crăpături și mici cratere. Uneori LRV-ul se înalță în aer ca un vehicul de deșert. Alteori roțile lui îmbrăcate în plasă din

sârmă lasă în urmă poteci prin praf. Din când în când, în vreme ce coboară pante, el schimbă brusc direcția, chiar atunci când vehiculul pare gata să se răstoarne. Pe scurt, e în stare să facă LRV-ul să efectueze manevre în urma cărora șoferii mai puțin experimentați ar pierde controlul sau s-ar trezi plonjând în cratere. Poate conduce cu viteze care ar îngrozi alți oameni, în special vizitatorii de pe Pământ, neobișnuiți cu claritatea extremă a vederii și absența rezistenței aerului. Iar lui îi place enorm asta. Deoarece toate astea îi conferă o certitudine a propriei valori, precum și o senzație de mântuire.

În acest moment soarele este jos și fix la orizontul vestic.

Umbrele sunt prelungi și negre. Acest fapt face vizibilă cea mai mică pietricică, însă poate ascunde fisuri periculoase și uneori chiar gropi. Plaisance cunoaște acest teritoriu mai bine ca oricine, dar chiar și așa, își menține simțurile importante – văzul și instinctul – în alertă maximă.

După aceea zărește ceva. Una dintre abilitățile lui speciale, dobândite în mod inconștient în anii petrecuți pe Lună, este aceea de a citi semnele terenului ca un expert. Odinioară așa ceva însemna o joacă de copil: praful de pe suprafața lunară era în cea mai mare parte neatins și orice tulburare a acestei stări avea mari șanse de a rămâne așa la nesfârșit. Însă intensificarea colonizării cu oameni dusese la creșterea volumului de activități mecanice, fapt care a preschimbat suprafața lunară suficient de mult încât ea să devină de nerecunoscut.

Cu toate astea, o amprentă proaspătă rămânea vizibilă timp îndelungat, chiar dacă era imprimată peste urme existente de roți și șenile. Iar ceea ce vede Plaisance în acest moment cu ochii lui de vultur este urma de picior a unei ființe omenești. Mai exact, *urma de pantof* a unei ființe omenești. Îndreptându-se spre nord-est, chiar peste regolitul lunar, lăsând în spate urme ca tălpile unui om pe ciment ud.

Cu excepția evidentă a faptului că urmele nu provin de la o ființă omenească. Nimeni nu se plimbă pe suprafața lunară în pantofi. Așadar, Plaisance frânează. Oprește brusc LRV-ul și se dă jos pentru a privi mai îndeaproape.

Nu încape nicio îndoială. Urme de pantofi de calitate și de mărime medie.

Estimând adânciturile din sol, Plaisance bănuiește că purtătorul pantofilor cântărește cam 110 kilograme terestre sau 18 kilograme lunare. Astfel de cifre sunt banale pe Lună – micro-gravitația permite oamenilor să se descurce excelent cu greutatea în plus însă Plaisance își dă imediat seama că urmele aparțin unui robot. Trebuie. Mai înțelege și faptul că în Craterul Seidel, înspre sud-vest, există un laborator ultrasecret

de robotică. Legenda spune că pe vremuri un android experimental a evadat din laborator și a fost găsit, o săptămână mai târziu, zăcând cu fața în jos în JVC (Jules Verne Crater – Craterul Jules Verne) cu gura plină de praf. Circulă și alte istorii despre un alt android, un model de război, care încă se ascunde undeva, ucigând pe oricine îi iese în cale.

Însă nimeni nu crede cu adevărat astfel de istorisiri, deoarece androizii nu ucid.

Plaisance se hotărăște să urmeze oricum acele urme. Habar n-are cât de mult îl va abate din drum decizia, deoarece chiar și lui îi este greu să judece cât de proaspete sunt urmele, dar se bucură de ideea de a urmări ceva – un evadat, după toate indiciile. Reintră în LRV și pornește spre nord-est, observând după urme că androidul are umbletul măsurat și ușor săltăreț al cuiva obișnuit cu gravitația lunară, dar nu și cu activitatea la suprafață. Ca atare, e cert că androidul nu e programat să fie pe afară de unul singur. Plaisance se imaginează cum îl prinde, îl capturează, dezactivându-l dacă ar fi necesar și punându-l legat fedeleș în spatele vehiculului, ca pe o căprioară vânată.

Se ia după urme vreo treizeci de minute, îndepărtându-se tot mai mult de substație și conștientizând faptul că pătrunde pe teritoriul penitenciar al OWIP. Oficial, ar trebui să nu intre în această regiune, deoarece OWIP dispune de propriile echipe bine instruite. Însă neoficial a traversat regiunea de multe ori fără să primească plângeri și chiar a dat o mână de ajutor la câteva reparații urgente, fără să se întâlnească vreodată cu vreun deținut.

În scurtă vreme ajunge la primul iglu. Urmele androidului se îndreaptă către intrare. Însă atunci când se dă jos din LRV, Plaisance observă că nu sunt lumini aprinse în iglu sau în afara lui. Panourile solare se pare că au fost distruse de micrometeoriți, fără să fi fost înlocuite. Iar v-ecranul, prin care e posibil să privești înăuntru dacă știi codurile corecte, lipsește. Pentru Plaisance toate astea înseamnă un singur lucru: acest habitat n-a fost ocupat de cineva de ani de zile. Probabil că individul care a locuit acolo a decedat și n-a mai fost înlocuit de altcineva. În mod oficial, programul OWIP va muri odată cu decesul ultimului deținut.

Urmele androidului continuă spre nord-est – ca și cum, negăsind pe cineva acolo, ar fi mers mai departe. Brusc, Plaisance este cuprins de o senzație de groază, cu un gust amar în gură, nu foarte deosebit de acela resimțit atunci când a fost izbit de fluxul de energie cosmică. Se urcă iar în LRV.

În mod inconștient, mărește viteza.

Câțiva kilometri mai departe apare un alt iglu. Din nou, urmele androidului se abat către intrare. De această dată,

luminile exterioare clipesc. Este o alarmă – cineva a intrat sau a plecat fără să tasteze codurile corecte. În circumstanțe normale, alerta ar fi deja comunicată mai departe, prin cablu, către Baza OWIP. Echipa OWIP ar fi trebuit să fie deja pe drum pentru a investiga. Însă cum comunicațiile sunt căzute, niciun fel de alertă nu poate fi transmisă.

Plaisance este pe cont propriu.

Coboară din LRV și inspectează intrarea. Toate ușile de acces sunt deschise. Lumina strălucește înăuntru. Plaisance n-are autoritatea să cerceteze mai departe, însă circumstanțele sunt unice. Poate că înăuntru se mai află o ființă omenească. Poate că e cineva care a găsit refugiu față de vid și are nevoie urgentă de ajutor. Ca atare, Plaisance decide, cu un foarte ciudat sentiment de satisfacție, că n-are de ales. Aprinde lumina de la cască, pentru orice eventualitate, și pornește spre interior.

Abia dacă trece de sas, că și zărește victima. Plaisance a mai văzut cadavre înainte, ba chiar multe, însă în acest moment este ceva cu totul altfel.

Doar bănuiește că, datorită formei trupului neînsuflețit și uitându-se la unele decorațiuni din încăpere, persoana decedată e de sex masculin. Capul victimei a fost izbit de atâtea ori, încât a ajuns doar o minge de sânge și oase.

Trupul fără viață este prăbușit pe un scaun, cu brațele în poziții nefirești, aproape ca și cum ar fi fost aranjat post-mortem ca să pară cât mai grotesc. Pe un banc de lucru din apropiere se află o cheie cu sânge și fire de păr pe ea. Pe podea se vede un prosop înroșit, de parcă ucigașul și-a șters mâinile după execuție. Iar pe masă se găsește o cană de cafea goală, ca și cum asasinul s-ar fi bucurat să bea ceva înainte să plece.

Observând îndelung scena, Plaisance se surprinde singur auzindu-și propria respirație accelerată. Își simte inima bubuindu-i cu putere în cutia toracică și costumul spațial strângându-l cu putere.

Așa că iese din iglu, ca în transă. Privește de-a latul marelui crater, către șirul de urme care se îndreaptă spre est. Încă îi vine greu să creadă că un robot a ucis o ființă omenească. Totuși, cum poate fi negat un aspect așa de evident?

Ca atare, este androidul un asasin? Un fugar? Oare centrii lui de control au fost arși de explozia solară?

Oricare ar fi cazul, Plaisance ia imediat o altă decizie.

Va continua să-l urmărească pe android, indiferent cât de departe îl duce acesta și fără să țină cont de cât de periculoasă poate fi acțiunea pentru propria viață. Va opri androidul, chiar dacă asta îl va ucide.

Și astfel își va câștiga mântuirea.

Dacă va reuși în tentativa lui, va săruta medalia cu Sfântul Cristofor („purtătorul de Hristos”) care-i atârnă în jurul gâtului. Se duce înapoi la LRV, plin de nerăbdare.

8.

Șeful Lance „Jabba” Buchanan este ca un hipopotam. Pe Pământ făcuse parte dintre acei oameni care trebuiau ridicați din pat cu o macara. Acolo ar fi putut chiar să fie mort deja. Însă pe Lună el are greutatea medie a unei ființe terestre în vârstă de zece ani. Ca atare, își poate satisface din plin principala pasiune – mâncatul – fără inhibiție. Iar în prezent pasiunea lui este axată pe prăjiturelele Moonball de dimensiunile unor mingi de golf presărate cu zahăr – adică niște sfere de ciocolată albă umplute cu sirop de cafea. Șeful are un vas mare plin cu astfel de „mingi” pe marginea biroului, pe care le devorează cu o plăcere deosebită.

Face pauze doar ca să echilibreze doza consumată cu o tabletă anti-coagulare sau o pilulă de subțiere a sângelui. „Cam asta e problema cu medicamentele paliative, meditează Justus, indiferent cât de des rezolvă problemele, ele încurajează excesele”.

— Criminaliștii mi-au spus că au emis un raport, rostește Buchanan printre clefăituri.

— Corect.

— Ce scrie în el?

— Nu ți-au zis?

— E cazul tău, nu al meu.

Purtând mai multe medalii pe uniformă decât un despot dintr-o țară a Africii Centrale, Buchanan îi oferă lui Justus un zâmbet dulce care ar trebui să fie liniștitor.

Locotenentul ridică din umeri.

— Bombă cu fertilizatori, răspunde el. Nitrat de amoniu amestecat cu propan. Un detonator artizanal, activat prin radio.

— Radio?

— Îhî.

— Chestia asta contravine legii.

— Așa se pare. În orice caz, asta înseamnă că ucigașul știa când victimele se aflau în locul potrivit. Exact deasupra bombei. Așa că el se găsea în raza vizuală de acțiune. Sau a plantat dispozitive de avertizare pe victime.

— Așadar, discutăm aici de asasinat?

— E cert că itinerarul obișnuit al profesorului Decker era cunoscut de cineva. Însă s-a dovedit că itinerarul respectiv nu era prea secret – se anunțase peste tot că el va boteza acea fermă de capre.

— Ești sigur că pe Decker îl vânau?

— Absolut deloc. Și nu fac presupuneri. Dar am învățat la Omucideri că economisești timp dacă începi cu posibilitățile

cele mai evidente și lucrezi mai departe de acolo.

Buchanan geme.

— Ei bine, trebuie să mă scuzi că sunt surprins, asta e tot, în legătură cu Decker, vreau să spun.

— De ce?

— Fiindcă era un tip pe cinste. Dedicat în totalitate muncii lui. Purgatoriului. Și curat ca o haină curățată impecabil. Toată lumea îl iubea.

— Așa mi s-a zis și mie, rostește Justus. Însă cu siguranță că a făcut ceva rău în trecut, nu? Ca să ajungă aici înainte de toate?

Buchanan, a cărui piele este întinsă ca suprafața unui balon exagerat de umflat, reușește să se încrunte.

— Ce, doar nu crezi că povestea asta are ceva de-a face cu zilele petrecute de el pe Pământ, nu?

— Ei bine, din câte am înțeles, au mai fost trimiși asasini de pe Pământ și înainte ca să facă dreptate în cazul unor evenimente petrecute cu ani în urmă, nu?

— Mda, dar acum avem sisteme de protecție, asemenea chestii nu se mai petrec.

— Cu toate astea…

— Și, oricum, continuă Buchanan, crima comisă asupra lui Decker n-a fost de genul celor care generează dușmani. Vrei să știi ce a făcut? Pe Pământ?

— Nu chiar.

— A regulat un elev de treisprezece ani. La naiba, jumătate din omenire face așa ceva. Iar puștiul nici măcar nu s-a plâns – de fapt, credea că Decker a fost un tip excelent. Ca atare, ți se pare că băiatul ar fi genul de persoană care să trimită asasini pe Lună? Zeci de ani mai târziu?

Felul în care șeful se referă atât de nonșalant la un viol îl face pe Justus să se întrebe care fusese crima comisă de Buchanan. Însă îi vine foarte ușor să și-l imagineze pe individ în cârdășie cu contrabandiștii de droguri din El Paso. Sau bătând prostituate în Baton Rouge. Or, hrănind aligatorii din Everglades cu cadavre. Așa că Justus renunță.

— Categoric, adaugă el, este una dintre multele posibilități. Totuși adu-ți aminte că sunt nou în Purgatoriu. De fapt, este unul dintre motivele pentru care se pare că sunt popular pe aici.

Buchanan se mai înmoaie un pic.

— Foarte adevărat, zise el, băgând mâna în vasul cu prăjiturele. Și toată lumea admite că faci o treabă al naibii de bună. Al naibii de bună. Toată lumea.

— Mă bucur să aud asta.

— Doar încerc să ajut. Nu vreau să te ghidez în vreo direcție, înțelegi?

— Bineînțeles.

— Deci care e teoria ta?

Buchanan mai ia o prăjiturică.

— Păi, pare o treabă de profesioniști, măcar atât este evident. Astfel de bombe or fi artizanale, dar elementele lor trebuie amestecate în cantități precise. Foarte precise. Iar această bombă a fost extrem de eficientă.

— Deci discutăm de un expert în explozibili?

— Din nefericire. Și încep să cred că sunt mulți indivizi în Purgatoriu care se potrivesc unui asemenea profil.

— Evident. Avem o groază de astfel de indivizi pe aici.

— Foști teroriști, de fapt.

— Corect, dacă aveau abilitățile necesare, erau bine-veniți aici. Pe vremuri.

— Și în mod firesc și-ar fi putut transmite abilitățile mai departe.

— Păi, locul ăsta era un rai pentru nemernici. Nu puteai obține cetățenie aici dacă nu fugeai de o sentință serioasă cu închisoarea – așa erau cu toții siguri că nu ți se făcea frică și te cărăbăneai înapoi la Mami.

Justus se gândește că șeful Buchanan, la fel ca mulți din Purgatoriu, pare mândru de cele spuse, similar cu australienii care erau mândri de condamnările suferite. Doar că în acest caz așa-numiții „nemernici” erau foarte vii și din ce în ce mai mulți.

— Ideea de bază e că am o listă imensă cu suspecți.

— Te vei obișnui cu asta, replică Buchanan. Apropo, ai vreun indiciu de la Ferma de Capre? De la fermierii care lucrează acolo?

— Multe dintre procese sunt automate. Unele sarcini sunt executate de roboți. Securitatea aproape că lipsește. Nu există camere de supraveghere – presupun că o să mă obișnuiesc și cu asta. Muncitorii poartă măști și jură că nu știu absolut nimic. Nu există nici mostre de ADN necunoscut la locul crimei. Pe Pământ sunt sigur că aș fi avut o pistă până acum. Aici s-ar putea să mai fie nevoie de timp.

— Te-ai gândit la aspectul politic?

— Bineînțeles. Numai că, așa cum ai zis chiar tu, profesorul Decker era un tip popular. Și se ocupa cu agricultura. Cu furnizarea de hrană. Cu reciclările. Nu pare genul de țintă, presupunând că a fost o țintă, pentru un asasinat politic.

— Era, practic, mâna dreaptă a lui Fletcher Brass.

— *Era,* subliniază Justus. Din câte am înțeles, începuse să-și piardă din prestigiu.

— Cine ți-a spus asta?

— Așa am auzit.

— Ei bine, asta e o prostie. Brass avea multă încredere în Decker. Credea că era cel mai cinstit om din Purgatoriu. Da, îi plăcea să reguleze copii, și ce dacă?

— Decker era un bătrân de șaptezeci și nouă de ani.

— Era un *tânăr* de șaptezeci și nouă de ani, replică Buchanan. Șaptezeci și nouă de ani nu înseamnă bătrân pe aici.

Justus e amuzat de insistența lui Buchanan – a devenit atât de pasional, încât a uitat să mai molfăie prăjiturele.

— Ei bine, dacă e vorba de un asasinat politic, atunci am intrat pe un teritoriu extrem de periculos. Unul care-mi depășește competențele.

— Cum așa?

— Păi, nu cunosc decât superficial mașinațiunile politice din Purgatoriu. De exemplu, credeam că Fletcher Brass era popular pe aici.

— Cine a zis că nu era?

— Tu – sugerând că Otto Decker a fost ucis din pricina asocierii cu el.

Buchanan desface capacul unui tub cu pastile.

— Ei bine, continuă el, am vrut doar să sugerez că Brass este o figură, asta e tot – sistemul este cel putred. Iar pentru anarhiști sistemul este *întotdeauna* putred.

— Așadar, și Brass *este* popular?

— Termenul popular este un pic exagerat. Însă este temut. Ceea ce e mai bine decât să fii popular.

Pentru Justus afirmația seamănă cu una dintre legile lui Brass.

— Deci n-ai exclude un asasinat? Sau un atac terorist?

Buchanan își înghite pastilele.

— Păi, lucrurile se schimbă aici, în Purgatoriu, asta e cert. Brass va pleca în curând în călătoria spre Marte – trebuie să fi auzit de asta. Diverse facțiuni au început să se agite, căutând să obțină avantaje. Câtă vreme pisica e plecată, cum s-ar spune, șoarecii joacă pe masă.

— Decker urma să preia șefia în absența lui Brass?

— Bineînțeles. Și alții stăteau la rând.

— QT Brass?

— Locotenente, chiar că nu știi multe despre locul ăsta, nu-i așa? râde pe înfundate Buchanan.

— Sunt cu urechile ciulite.

— Ei bine, haide să spunem că Fletcher Brass și fiica lui nu prea gătesc mâncarea împreună. Stau alături pentru aparatele foto, dar în spatele scenei micuța QT agită apele. Coace ceva,

asta e sigur. Ceva care are un gust bun doar pentru ea. Și pentru cei din gașca ei.

Justus este surprins de disprețul manifestat fățiș de Buchanan.

— Deci crezi că e posibil ca fiica lui Brass să fie în spatele tărășeniei?

— Hei, n-am afirmat așa ceva. De fapt, n-am nici cea mai vagă idee. Dar de-aia ești tu perfect pentru această anchetă. Nu ești partizan al niciuneia dintre părți, corect?

— Cred că da.

— Bineînțeles că nu ești. Apropo, dacă ai nevoie de ajutor suplimentar – de niște oameni –, dă-mi de știre.

Justus clatină din cap.

— Îmi convine numărul de oameni din echipă. Și încă lucrez să capăt încredere în ei. Sau să nu mă încred în ei, după caz.

Buchanan ridică dintr-o sprânceană.

— Doar nu vrei să sugerezi că ai probleme, nu?

Justus nu vrea să spună asta, dar există câțiva indivizi în echipa lui care par prea entuziaști. Prea cooperanți. Și mai există alții care nu cooperează deloc și care-i aruncă priviri piezișe.

Există un personaj aparte acolo, un ofițer rus cu buze groase pe nume Grigori Kalganov, care pare dornic să-l înjunghie pe Justus în spate – sau în oricare altă parte a corpului.

— Nu mai mari ca pe Pământ, răspunde Justus în cele din urmă, ceea ce reprezintă mai mult sau mai puțin adevărul.

Buchanan rânjește.

— Știi, ceea ce ar trebui să faci cu adevărat este să-l interoghezi pe Fletcher Brass – pe Patriarhul însuși. Așa o să ai o imagine mai bună de ansamblu.

— Așa intenționez să fac.

— Nu te aștepta la covorul roșu – e un om ocupat.

— Tot aud asta.

— Iarăși, cred că va fi bucuros să te ajute, luând în considerare afecțiunea lui pentru Decker. Și probabil că ar trebui să discuți și cu QT Brass – dă-ne de știre și aranjăm totul. E alunecoasă ca un țipar.

— Nu mă sperie țiparii.

Buchanan scoate un sunet aprobator.

— Să știi că povestea asta ar putea însemna o șansă mare pentru tine, locotenente. Fă treabă bună acum și te-ai putea trezi urcând în ierarhie mai repede decât ai visat vreodată. Să știi, n-o să stau mereu în spatele biroului ăstuia. De fapt, mă gândesc de ceva vreme să predau cuiva insigna mea.

Justus clipește.

— Îmi cer scuze, șefu', te referi la *mine*? Ca posibil succesor al tău?

— De ce nu? răspunde Buchanan. Ești curat, nu? Lui Brass o să-i placă asta. Și se întâmplă să știu că el recompensează oamenii care obțin rezultate. Așa că, cine știe? Poate că ai ajuns aici la momentul oportun. Și poate că, de fapt, această crimă este exact ce ai nevoie ca să te faci remarcat.

— Nu muncesc ca să mă fac remarcat.

— Da, da, înțeleg.

— Și nu folosesc cazuri de crimă în acest scop.

— Da, da, evident, rostește sec Buchanan, tușește, apoi schimbă subiectul. Știi, fac o petrecere cu grătar acasă la mine peste câteva zile – vită și porc pe bune, nu chestii sintetice. Ce-ar fi să vii și tu? Va fi o ocazie bună să-i cunoști pe tipii care în curând ar putea să răspundă în fața ta.

— E un ordin?

— La naiba, nu. E o invitație.

Justus ridică din umeri.

— Ei bine, mă tem că va trebui să mai discutăm în privința asta. Cu un caz de o asemenea complexitate, s-ar putea să fiu prea ocupat pentru un grătar.

Buchanan face pauză câteva secunde, măsurându-l cu privirea pe Justus, ca și cum nu știe cum să reacționeze. Pe urmă izbucnește într-un hohot de râs atât de violent, încât tot biroul lui – ba chiar întreaga *încăpere* – începe să se zgâlțâie.

— Iisuse, omule, ești sărit de pe fix! Prea ocupat pentru un grătar! Stai să le spun băieților chestia asta!

Bagă mâna în vasul cu prăjiturele și scoate una pe care o întinde peste birou.

— Moonball?

Justus clatină din cap că nu dorește.

9.

Toate acele civilizații antice care au adorat Luna, toți scriitorii timpurii de SF care au romanțat imaginea ei și toți acei astronomi pionieri care au studiat-o – niciunul dintre aceștia n-a aruncat vreodată o privire asupra Zonei Îndepărtate. Nimeni, niciun suflet n-avea habar măcar cum arăta aceasta, până când un satelit sovietic a trimis câteva imagini încețoșate în 1959. Pe scurt, ce înfățișau, de fapt, acele imagini erau câteva câmpii de praf și mai multe cratere. Fără vulcani, fără apă, fără indicii de locuire – doar un chip hidos și marcat de pete; un chip care cu adevărat arăta mai bine în beznă. Deși denumită impropriu „Fața întunecată", din punct de vedere tehnic, Fața invizibilă (sau nevăzută) a Lunii, ori „Fața ascunsă", sau Partea (Zona) Întunecată își merită numele. Nu deoarece Zona Întunecată primește mai puțină lumină solară decât Zona Apropiată – fiindcă nu e așa. Nu din cauză că are mai multe pete întunecate decât Zona Apropiată – de fapt, procentajul de elemente vulcanice este considerabil mai mic. Și, cu siguranță, nu fiindcă a fost o locație secretă pentru baze militare din timpul Războiului Rece, locații de aselenizare pentru nave spațiale, orașe extraterestre sau orice altceva închipuit de mințile preocupate de teoriile conspirației.

Nu, este „Fața invizibilă" deoarece nu se deschide către orbita glorioasă a planetei-mamă, ci către pustietatea de gheață a spațiului. Fiindcă e mai puțin populată, mai puțin cartografiată și mai puțin studiată. Întrucât este considerabil mai periculoasă, iar sateliților sau navetelor nu li se permite să zboare pe deasupra ei. Fiindcă este *luna incommunicado*[11]. Și deoarece este de douăzeci de ani căminul Purgatoriului și al lui Fletcher Brass.

Androidul habar n-are de toate astea. Nu-i pasă. Merge într-un ritm alert, cumva între un mers săltat și unul alunecat, către inelul terasat al Craterului Gagarin. Gaura în formă de pâlnie s-a format la impactul unui asteroid cu trei miliarde de ani în urmă și ulterior s-a umplut cu rocă topită din pricina șocului, resturi, curgeri de lavă și praf meteoric. Apoi, de-a lungul nenumăratelor milenii, suprafața a fost expusă arșiței soarelui, înghețată, iradiată și răvășită de impacturi cu micrometeoriți până când a ajuns o pulbere fină și extrem de abrazivă – praful lunar peste care calcă androidul.

După ce a lăsat aproximativ 150 de kilometri de urme în praful acestui crater și aproape de două ori mai multe în praful dinspre sud al pâlniei, androidul calculează că în ritmul actual, cu cele mai multe servomotoare, dispozitive de pornire și de

traducere funcționând simultan, va avea nevoie să se realimenteze cu zahăr și alcool la fiecare 225 de kilometri. Și judecând după poziția soarelui – aflat la aproximativ zece grade deasupra orizontului –, e convins că va merge prin întuneric multă vreme înainte de a ajunge în Purgatoriu. Asta însemnând că temperatura va scădea considerabil. Evident, termostatul va activa sistemele interne de încălzire, însă variațiile extreme de temperatură pe Lună sunt de două ori mai severe decât cele de pe Pământ. Iar dacă nu sunt reglate cu exactitate astfel de schimbări bruște – de o sută de grade în decurs de câteva secunde ele crapă plasticul, încing metalul și distrug ceramica. Sau imobilizează roboții și le ard circuitele. În acest caz, roboții ar putea efectua lucruri ciudate.

Androidul dispune de sisteme de siguranță, dar nu este prea convins că se poate avea încredere în ele în atari condiții. Așa că a decis deja că i-ar fi mult mai bine să meargă într-un LRV. Un astfel de vehicul l-ar duce în Purgatoriu mult mai repede și mai eficient. A și zărit unul în depărtare înainte de a pătrunde în Craterul Gagarin, însă vehiculul se deplasa cu viteză în direcție contrară și robotul n-avea idee, în acel moment, cât de îndepărtată era destinația lui. Cu toate astea, își închipuie că va mai da peste un vehicul similar – activitatea omenească din Zona Întunecată este suficient de prezentă ca o asemenea eventualitate să fie inevitabilă –, iar de această dată nu va lăsa ocazia să scape.

Înaintând către zidul craterului, examinează înălțimile lui terasate. Caută deschideri, cele mai joase culmi, cea mai economică rută de a trece peste zid. O ființă omenească într-o astfel de situație ar găsi tentativa asta ciudat de stimulativă.

Numai că androidul nu consideră deloc stimulativă încercarea asta. Pentru el totul reprezintă un calcul menit să-l ducă la destinație cât mai repede posibil. Iar pentru o astfel de entitate programată să facă exact ce i s-a comandat să facă, destinația este singura care contează.

Găsește Oz. Și fii Vrăjitorul.

Vezi El Dorado. Cucerește El Dorado. Găsește alt El Dorado.

Androidului nu-i pasă de fericire. Pentru el, senzațiile de fericire sunt doar mijloace de manifestare a superiorității. Sau a dominației. Sau a răzbunării. Însă dispune de o memorie considerabilă. Adevărat, cea mai mare parte a ei a fost ștearsă recent, însă în circuitele logice și senzoriale i-au mai rămas urme ale experiențelor trecute.

Iar dacă ar fi fost programat să reflecteze pe marginea acestor experiențe, ar fi putut descoperi că unele dintre ele –

traiul într-un oraș, serviciul în slujba unui om, discuțiile cu alți androizi – sunt curios de satisfăcătoare.

Problema e că toate acestea constituie doar un limbaj electronic, rapid și oarecum incoerent. O relevanță mult mai mare o au experiențele lui recente, nu mai vechi de treizeci și șase de ore, de ascensiune a diverselor margini de crater la sud-est de Craterul Gagarin.

Grație algoritmilor lui pozitivi și negativi încorporați, robotul a dobândit abilitatea de a calcula rapoarte timp/eficiență pentru acțiuni de mică anvergură, de pildă ascensiuni lunare, cu marje de eroare de doar câteva procente. Iar ceea ce a dezvăluit actuala cercetare a taluzului din fața lui a fost faptul că cel mai favorabil punct are o înălțime de aproximativ 950 de metri și va necesita aproximativ o jumătate de oră pentru a fi trecut. Un timp considerabil, fără îndoială – mai mare decât oricare altă încercare a lui de până acum dar nu prea are cum să evite asta. Poate doar să efectueze un ocol larg, însă așa ceva i-ar secătui și mai mult rezervele de energie. Ca atare, calculează cea mai scurtă cale și-și croiește drum diagonal către prima terasă, apoi către a doua terasă, pe urmă, alunecând și derapând doar de câteva ori și stârnind miniavalanșe de praf, ajunge pe creasta craterului în ceva măi mult de douăzeci și nouă de minute – aproape exact în timpul calculat de el.

Rămâne câteva clipe la această înălțime, uitându-se peste întinderea craterului – pietre și nisip aruncate în toate părțile de impactul cu asteroidul și vede multe obstacole în fața lui. Multe alte pâlnii mari și mici aflate în umbră. Însă nu se va lăsa abătut de la drum. Nu va ceda. Nu va da *niciodată* înapoi din fața unei provocări. Ca întotdeauna, are un verset sacru sau două care să-l îndrume:

„Cu cât mai mari riscurile, cu atât mai dulce victoria”.

Și:

„Ratații devin turme. Învingătorii îi mână de la spate”.

În această clipă, chiar când este pe punctul de a pleca, zărește ceva. Acest ceva este, de fapt, dincolo de orizont, la o distanță de aproximativ trei kilometri și jumătate și într-un unghi de treizeci de grade nord-vest. Un norișor de praf lunar ridicându-se din întuneric și lucind în lumina soarelui. Nu poate fi vorba de o plutire naturală, nu la o asemenea oră a zilei, prin urmare acolo există oarește activitate omenească. Poate câțiva oameni de știință. O echipă de cercetare.

Pentru android asta reprezintă oportunitatea pe care conta. Posibilitatea de a găsi combustibil – sau ceva chiar mai bun.

Își încheie haina, își afișează zâmbetul pe chip și începe să coboare.

10.

Pe seama lui Fletcher Brass circulă o poveste populară.

E de pe vremea când el făcea lobby agresiv pentru contracte guvernamentale de extracție a resurselor lunare. Pe atunci el se confrunta adesea cu birocrația și scepticismul: „Cine mai este și tâmpitul ăsta, clovnul ăsta de întreprinzător? Pretinde că poate duce pe Lună nave spațiale finanțate din fonduri private? Și poate că a făcut deja asta? Individul ăsta e sărit de pe fix!”

Apoi, într-o bună zi, birocratul din Washington responsabil cu dezvoltarea lunară primește două pachete livrate prin curier. Cel care le-a trimis se numește Fletcher Brass. Birocratul își finalizează hârțoagele, își suflă nasul și deschide primul pachet. Găsește două mingi de golf prinse pe un postament din cristal, începe să se scarpine în creștetul capului și deschide al doilea pachet. Înăuntru se află drapelul american, împăturit elegant într-o cutie cu interiorul din catifea. Habar n-are ce să înțeleagă din toate astea. Așa că pune totul la loc și lasă pachetele deoparte, cu intenția de a le trimite înapoi expeditorului, sau poate să le dea unuia dintre copiii lui. Pe urmă primește un telefon.

— Ați primit cadourile mele?

— Cine e la telefon, vă rog?

— Fletcher Brass.

După muzica din fundal se pare că tipul sună dintr-o locație aflată la tropice.

— Fletcher Brass, rostește birocratul înfrânându-și iritarea. Ce pot face pentru dumneata, domnule Brass?

— Păi, îmi puteți mulțumi, pentru început.

— Să vă mulțumesc?

— Pentru cadourile abia primite. Nu puteți spune că n-am depus ceva eforturi.

— Ei bine, avem deja suficiente drapele pe aici, mulțumesc.

— Zău? Aveți un drapel la fel de valoros ca ăsta?

— Un drapel e un drapel.

Brass scoate un sunet ca de chicotit.

— Și mingile de golf?

— Nu joc golf, îmi pare rău.

— Nu trebuie să jucați golf ca să admirați mingile astea mici. S-ar putea să fie cele mai valoroase mingi din întreg sistemul solar.

— Da, păi…

— Gândiți-vă la asta. Și sunați-mă când sunteți pregătit. Însă între timp ar fi de dorit să încheiați o asigurare – și încă *repede.*

Așa că birocratul revine la hârțoagele lui, încercând să scoată întâmplarea din minte. Însă în această clipă se gândește la cea mai ridicolă posibilitate – atât de ridicolă, încât aproape că o respinge imediat. Doar că ideea nu vrea să dispară și continuă să-l macine, până la punctul la care nu se mai poate concentra. Ca atare, începe să dea telefoane, să verifice câteva lucruri, să consulte niște date. Pe urmă, tremurând și abia reușind să vorbească, îl sună înapoi pe Fletcher Brass.

— De unde – de unde ați făcut rost de ele?

Bând ceva, Brass chicotește.

— N-am libertatea să dezvălui asta. Dar ce e mai important: obțin contractul?

— Da, icnește birocratul, aveți contractul.

Cam asta e povestea. Când o expediție ulterioară a descoperit mingile de golf ale lui Alan Shepard tot în Marea Liniștii, exact acolo unde astronautul le-a lăsat în 1971, Brass a pretins că, pur și simplu, le-a „pus la locul lor, așa cum ar proceda orice jucător de golf cu simțul moralității”. Iar când o echipă de televiziune s-a aventurat până la locul de alunizare a misiunii Apollo 11 și a dat peste un drapel care nu era chiar exemplarul imaculat pe care Brass se presupunea că-l trimisese în cutia de catifea – țesătura era decolorată de decenii de raze cosmice, cicluri termice și praf –, în fine, atunci Brass a ridicat din umeri și a oferit o altă explicație semiplauzibilă: aceea că drapelul se găsea într-o stare atât de jalnică atunci când îl găsise, încât și-a luat libertatea de a-l trece printr-un proces de „curățare cosmetică” înainte de a-l trimite la Washington.

Evident, drapelul se „mai murdărise puțin” din momentul în care el îl amplasase înapoi pe locul lui.

Justus nu acordă poveștii cine știe ce credibilitate. Știe că anecdotele interesante reprezintă unele dintre cele mai coruptibile monede forte din lume. El a citit povestea cu drapelul și mingile de golf în autobiografiile lui Brass, intitulate *Shining Brass* și *The Brass Age,* în biografiile autorizate *Polished Brass* și *Gleaming Brass.*

— Și chiar în documentarul de miliarde de dolari, *Brass* – filmul de patru ore turnat în Purgatoriu și avându-l ca personaj principal pe actorul Lionel Haynes, galezul care și-a ucis soția și a fost fericit să se supună operațiilor estetice pentru a semăna mai bine cu omul care-i oferise refugiu.

Este de la sine înțeles că anecdota nu apare în biografiile neautorizate – toate acele mărturii iritante scrise de jurnaliști răzbunători, foste soții și parteneri de afaceri înșelați: *Balls of Brass, Tarnished Brass, Corroded Brass* și așa mai departe. De fapt, diferențele dintre versiunile oficiale și cele neoficiale îi

fac pe cititori să se întrebe cât este adevărat și cât este invenție grosieră.

Versiunile oficiale încep, de obicei, cu Fletcher Brass, puștiul-minune de șaptesprezece ani, ieșind în public cu prima lui afacere – băuturi carbogazoase din lapte de cocos oferite în cutii distincte de culoarea aramei. Între, timp, versiunile neautorizate pretind că dovedesc, cu probe documentate, că tatăl capitalist al lui Brass a conceput întreaga afacere ca un model de evaziune fiscală, că succesul presupus era extrem de exagerat și că rețetele originale fuseseră furate de la un producător filipinez de băuturi răcoritoare (care ulterior a intentat proces, finalizat în afara tribunalului).

Ele continuă prin relatarea primelor povești de succes ale lui Brass: ferme acvatice, filme holografice, hoteluri de lux, avioane ultrasonice, aparate de zbor extravagante în stil retro, nave de croazieră din aramă.

În schimb, versiunile neautorizate se axează pe neplăcutul obicei de dotare a companiilor sale cu angajați prost plătiți și sastisiți, pe lansare de campanii publicitare prin declarații îndrăznețe și acrobații ametitoare, urmate de vânzarea companiilor cu profituri imense către diverse conglomerate lacome – adesea fiind vorba de companii rivale pe care el le-a ridiculizat fără milă în timp ce-și făcea publicitate.

Versiunile autorizate îl portretizează drept un aventurier neînfricat și căutător de senzații tari, care cumva a găsit timp suficient pentru a deveni campion al unor diverse acțiuni sociale, sponsor important al campaniilor de mediu și contribuitor generos la campanii populare de donații pentru defavorizați.

Versiunile neautorizate insistă că totul, respectiv acele cascadorii care atrag atenția și acele modificări de altruism au fost concepute fără rușine doar în scopuri publicitare și nu se compară cu jafurile realizate prin prețuri fixate arbitrar, operațiuni comerciale ilegale, mituirea de jurii în tribunale, spionajul industrial și mituirea oficialităților publice practicate de el.

Versiunile autorizate nu prea acordă spațiu intereselor romantice ale lui Brass, cu o excepție în cazul celei de-a doua soții a lui – moartă într-un accident de navigație –, în vreme ce versiunile neautorizate dedică pagini întregi aventurilor lui cu modele în bikini, vedete porno și soții ale altor bărbați.

Versiunile oficiale acoperă *Codul lui Brass*, faimoasa lui cărțulie de pilde de douăzeci de pagini, cu filosofie și etică de afaceri, afișând doar enunțurile mai ușor acceptabile social: „Dacă râul se curbează, gândește-te să curbezi râul;

Conștientizează când ești bătut și nu mai fi niciodată bătut; Dacă pici într-o gaură, transformă asta în strategie”.

Între timp, versiunile neautorizate fac mare caz de codul secret al lui Brass, cel împărtășit doar cu adjuncții lui cei mai de încredere: „Dacă ți-o trage cineva pe deasupra, trage-le-o și tu pe dedesubt; Acționarii sunt ca niște călugări care imploră să fie regulați; Nu poți face omletă fără să spargi câteva capete”.

Versiunile autorizate sunt adevărate rapsodii atunci când vine vorba de contribuțiile lui Brass la dezvoltarea lunară, atribuindu-i-se aproape orice: primul m-tren, primele instalații de panouri solare, primele mine operaționale, primele cabluri cu fibră optică, primele depozite cu rezerve pentru urgențe, primele hărți ale solului, demne de încredere, primele așezări permanente.

În schimb, deși admit fără entuziasm că locul lui Brass în istoria lunară este asigurat, versiunile neautorizate susțin că toate aceste eforturi, în ciuda amneziei convenabile a lui Brass, au fost susținute de granturi generoase, scutiri de taxe, drepturi de minerit, precum și de scheme de stimulente financiare.

Versiunile autorizate susțin că Brass a fost obligat să găsească refugiu în Zona Întunecată din cauza unei campanii revoltătoare de transformare a lui în infractor pusă la cale de oameni de afaceri rivali cu mare influență în mass media.

Versiunile neautorizate sunt mai specifice în acest sens, identificând în special un scandal care l-a doborât: trei tone de bare uzate de la o centrală nucleară, lansate în spațiu de una dintre companiile subfinanțate de eliminare a deșeurilor, care aparținea lui Brass. Ele au căzut înapoi pe Pământ, nici mai mult, nici mai puțin decât în mijlocul bazinului Amazonului, unde au iradiat mii de acri de pădure virgină, au otrăvit și au generat mutații genetice la o serie de specii rare și au omorât două mii de băștinași.

Versiunile autorizate se încheie cu Fletcher Brass în calitate de exilat triumfător, prezidând peste un regat unic și plin de viață; filmul se termină cu el stând imperial pe un tron din aramă, admirând fără cuvinte marea metropolă lunară pe care a construit-o de la zero.

Versiunile neautorizate se mulțumesc să evidențieze în capitolele finale fărădelegile și corupția din Purgatoriu, războaiele între bande rivale, execuțiile sumare, conflictele interne și zvonurile sordide despre tranzacțiile pe sub mână încheiate cu diverse guverne terestre.

Cu toate astea, ultima imagine pe care toată lumea o ține minte este aceea din film – făuritorul de imperiu, bun sau rău.

Este, cu siguranță, imaginea de care Brass însuși a decis să se agațe.

La scurtă vreme după apariția filmului a avut loc o tentativă spectaculoasă de a-l răpi pe Brass – la fel de regizată ca oricare dintre încercările lui de stabilire a unor recorduri mondiale, dacă e să dăm crezare cinicilor –, care părea să justifice retragerea lui din lumina reflectoarelor și să-i consolideze noua reputație de om singuratic. Nu-i vorbă că el n-ar mai fi de văzut – mai apare uneori la conferințe de presă și spectacole publice, dând din mână ca Mao Zedong înspre mulțime –, însă secretomania s-a dovedit suficientă pentru amplificarea mitului, transformarea lui Brass într-o ființă mai mare decât viața însăși și în scopul generării altor câteva teorii fantastice ale conspirației.

Personaj dinamic, eroic, vizionar, inspirațional, neobosit, neînțeles în mod tragic și invidiat în chip răutăcios? Sau narcisist, iresponsabil, înșelător, grandoman, psihopat și ciudat de tragic?

Justus nu știe. A citit tot ce a găsit despre Brass înainte de a veni în Purgatoriu, dar nu crede neapărat nimic din toate astea. Ca atare, habar n-are dacă Brass este un ticălos cu farmec sau un psihopat cu acte în regulă. Nici nu respinge posibilitatea ca, după mai bine de douăzeci de ani de trai pe Lună, omul să se fi schimbat complet – în bine sau în rău.

Justus încearcă să nu se lase influențat de diverse interese. Își face întotdeauna o părere proprie. Și în momentul ăsta exact asta are de gând să facă, în vreme ce se pregătește să se întâlnească pentru prima dată cu Fletcher Brass.

11.

Justus a fost, cu siguranță, în prezența unor oameni faimoși și înainte: cântăreți, vedete de film, moderatori de talk-show, miliardari, șefi bucătari, gangsteri celebri. Cei mai mulți, performeri înnăscuți. Oameni care farmecă și manipulează fără efort și în lipsa oricărei aparențe că încearcă asta. Deoarece ei știu instinctiv cum să vândă un produs, cum să proiecteze o aură, cum să pară niște creaturi de pe o planetă îndepărtată, unde oamenii nu transpiră sau n-au coșuri pe față.

Așa e și Fletcher Brass. În acest moment ține o conferință de presă referitoare la progresele înregistrate de voiajul lui iminent către Marte. În spatele lui pe un perete se vede un colaj lucitor de imagini arătând ipostaze ale Planetei Roșii, ale bazei de rachete din Purgatoriu și ale imensului său vehicul spațial, *Prospector II.* Datorită micro-gravitației și a lipsei atmosferei, este mult mai ieftin și mai eficient să lansezi vehicule spațiale de pe Lună decât de pe Pământ, iar el aduce mereu acest argument în discuție, fie ca să evite întrebările despre costurile excesive, fie ca să le facă în ciudă inamicilor lui tereștri.

— Lumea întreabă de ce face așa ceva o întreprindere privată, și nu o agenție spațială guvernamentală, rostește el. Și în acest sens le aduc mereu aminte de anul 1903. În acel an, dr. Samuel Pierpont Langley, șeful Institutului Smithsonian, a primit cincizeci de mii de dolari din banii contribuabililor – o sumă imensă la acea dată – pentru a dezvolta și construi o aeronavă alimentată cu aburi care se numea *Aerodrome A.* Poate că n-ați auzit niciodată de asta. Poate că n-ați auzit niciodată nici de dr. Langley. Însă n-aveți de ce să vă fie rușine. N-ați auzit de el dintr-un motiv foarte bun: *Aerodrome A* s-a prăbușit în Potomac și s-a făcut bucăți în faza de testare. Nu o dată, ci *de două ori*. Întreaga aeronavă – întregul program – a fost un fiasco total. Și, la fel ca în cazul multor altor proiecte finanțate de guvern, a fost rapid și cu discreție dat uitării.

Brass le oferă tuturor un mic rânjet superior.

— Dar nu de aceea anul 1903 este atât de faimos. Este celebru datorită celor petrecute la câteva sute de kilometri depărtare spre sud, în așezarea Kitty Hawk din Carolina de Nord. Doi frați *care s-au autofinanțat* și aveau o capacitate mare de *automotivare*, scutiți de prezența birocraților băgăcioși și de problemele generate de fondurile guvernamentale, au proiectat și construit acolo *propria* aeronavă experimentală. Pentru o sumă mai mică de *o mie de dolari.* Iar de aeronava

lor, doamnelor și domnilor, *vă aduceți,* probabil, aminte. *Cu siguranță,* țineți minte numele lor. Fiindcă aeronava lor se numea *Flyer.* Și ei se numeau Orville și Wilbur Wright.

Zâmbete peste tot. Sunt câțiva reporteri acolo – Justus îl recunoaște pe Nat U. Reilly –, care afișează zâmbetul de fericire specific al unor părinți la o piesă școlară. Însă Justus n-are nicio expresie pe chip: a citit același discurs, mai mult sau mai puțin cu aceleași cuvinte, într-una dintre autobiografiile lui Brass. Și se întreabă cum reușește acel om, care vorbește cu un curios accent transatlantic, să facă lucrurile să pară atât de veridice și de sincere.

— Doamnelor și domnilor, continuă Brass, de data asta pe un ton senatorial, a venit din nou vremea ca geniile autofinanțate și automotivate să ne ducă tocmai acolo unde guvernele se tem să pășească. A venit vremea ca noi să construim așezări omenești permanente pe Marte, la fel cum am procedat cu atâția ani în urmă pe Lună. Este vremea infrastructurii practice – nu doar a sondelor, a roboților și a călătoriilor de explorare. E vremea să facem *ceva foarte clar.* Și nimeni să nu subestimeze uriașele provocări – sau, că veni vorba, imensele cheltuieli – care ne așteaptă. Din nou, cred că eu, mai mult ca oricine altcineva, mi-am câștigat dreptul de a-l cita pe Machiavelli – râsete din partea lui Reilly și a altora – când a spus: „Nu faceți planuri mici, fiindcă ele n-au puterea de a pune sângele oamenilor în mișcare”.

Având șaptezeci și doi sau șaptezeci și cinci de ani, în funcție de sursele de informare folosite, Brass este îmbrăcat într-un superb costum albastru marin cu picățele de culoarea aramei. Părul lui cu tente arămii – încă des ca o blană de urs – este pieptănat unduit pe spate. Pielea lui este atât de netedă, de bronzată și de strălucitoare, încât pare să lucească precum arama. Iar ochii, cu irișii pigmentați în culoarea aramei, au un aspect ca de felină, vrăjindu-i pe cei din jur. Chiar și în acest moment, pe măsură ce trăsăturile chipului său se transformă într-un ușor aer de dispreț bine disimulat.

— Totuși aud că există *încă* oameni care pun întrebări vizând costurile acestui voiaj. Care cred în continuare că am căzut pradă unor visuri sau iluzii deșarte – după atâția ani!

Râjete de simpatie.

— Și știți de ce-mi aduc aminte când aud asta? De toți banii pe care i-am investit personal în căutarea inteligenței extraterestre. Toate radiometrele, spectrometrele, reflectometrele, toate șirurile de interferometre, căutând în toate colțurile cosmosului, flecare Soare, planetă, Lună și gaură neagră, vânând orice fel de semnal, electromagnetic, în infraroșu, microunde, orice ar sugera un crâmpei de viață

inteligentă, un iz de civilizație, zgomotul unui motor – orice! Am cheltuit pe aceste căutări milioane – *miliarde*! Și ce am obținut după atâta vreme? După atâtea investiții? Nimic! Absolut nimic! *Absolut nimic*!

Brass clatină din cap, ca și cum abia în clipa asta începe să se gândească la marea lui tentativă similară programului SETI (Search for Extra-Terrestrial Intelligence – Căutarea Vieții Extraterestre Inteligente).

— Ca atare, atunci când criticii s-au repezit la mine și m-au întrebat: „Cum e posibil, domnule Brass, nu vă simțiți puțin ridicol acum?" –, ei bine, pentru o clipă aproape că am fost de acord cu ei. Da, cred că eram pe punctul de a mă simți un pic stingherit. Dar atunci mi-am amintit tăcerea. Mă refer la cea din spațiu – tăcerea absolută. Și la *semnificația* acelei tăceri. Și știți ce am reușit să răspund? Știți cum am reușit să replic tuturor acelor negativiști? Tuturor acelor cinici și sceptici care mi-au spus că am irosit o avere?

Justus a citit și această parte din autobiografie, așa că se uită doar, fascinat de reprezentație.

— Am răspuns: „Nu, la naiba!", continuă Brass. Nu mi-e rușine. Nu regret nicio clipă, *niciun nenorocit de cent cheltuit* pe acele instalații radar. Și știți de ce? *Știți de ce*? Deoarece voi afirmați că n-a existat niciun răspuns, că n-a venit nimic *de acolo*. Însă vă înșelați, de un milion de ori vă înșelați. Dați-mi voie să vă spun. *De acolo a venit tăcerea.* Iar tăcerea *este* răspunsul. *Tăcerea este răspunsul*. Înțelegeți? Logica de netăgăduit, frumusețea extraordinară a întregii situații?

Brass lasă tăcerea să domnească în încăpere câteva clipe, ca pentru a-și sublinia ideea, după care pune punctul pe i:

— *Noi* suntem singura formă inteligentă de viață din Univers. Rasa omenească! Nu mai există nimeni și nimic! Nimic! Doar noi! Și este *un autentic miracol* că am ajuns până unde am ajuns! Deoarece, dacă te gândești la toate acele *milioane* de modalități prin care viața se poate sfârși pe o planetă – comete, explozii de radiații, autodistrugere –, este *absolut incredibil* că noi încă trăim. De fapt, suntem *meniți* unui eveniment cataclismic, unul care să elimine toată viața inteligentă de pe Pământ! Și totuși, suntem încă aici, mulțumiți și încrezători în noi, încercând să ignorăm acel adevăr îngrozitor – că totul depinde de noi. Totul! Nu există nimeni care să ne îndrume. Suntem absolut singuri! Dar înțelegeți cât de minunat este acest mesaj? Cât de profund? Cât de unici, maiestuoși, frumoși și *prețioși* suntem noi? Și cât de important este să populăm alte planete? Să ne răspândim specia? *Să ne salvăm de la distrugere*?

Vocea lui Brass capătă un ton evanghelic, care fără îndoială că dă bine pe ecranele televizoarelor. Însă Justus își aduse aminte de o biografie a lui Brass – una dintre cele autorizate – care menționa despre „abordarea rapidă din ceasul al unsprezecelea a cauzelor nobile”, „dosarul lamentabil pe chestiuni de mediu din viața reală” și „capacitatea lui inepuizabilă de a-și îmbrăca proiectele mânate de profit și ego în oferte altruiste pe altarul progresului omenirii”.

Dar ulterior, după ce a atins punctul culminant, personajul revine din înălțimi la un ton mai autolaudativ.

— În orice caz, doamnelor și domnilor, mi-am lăsat pasiunile să mi-o ia înainte? Am permis „complexului meu mesianic” să preia din nou controlul? întreabă el și privește în jur, culegând alte râsete. Iertați-mă, cred că știți cu toții cât de mult am investit în acest subiect. În conservarea moștenirii, în salvarea speciei noastre. Este lucrul care mă motivează cel mai mult. Și nu văd niciun motiv să-mi cer scuze pentru asta. Indiferent ce ar spune oricine – *oricine.*

Subliniază în mod aparte cuvântul, fără ca Justus să-și dea seama de ce. Pe urmă asistentul lui personal – un individ rafinat, chipeș, demn, cu păr grizonant, costum și ochi cenușii, mai bine îmbrăcat decât șeful lui – pune capăt conferinței de presă și toată lumea se încolonează spre ușă. Nimeni, absolut nimeni nu întreabă despre bomba de la Ferma de Capre din acea dimineață, deși Justus recunoaște că e posibil ca asemenea întrebări să fi fost puse înainte de venirea lui. Brass coboară de pe scenă și Justus, la un semnal din partea asistentului cu păr cărunt, face un pas înainte.

— Domnule Brass, rostește el. Sunt locotenentul Damien Justus de la PPD.

— Locotenentul Justus? rostește Brass ca pentru a-și aduce aminte și apucă mâna întinsă. Da, am auzit de dumneata, ești nou-numit în departamentul nostru de poliție, nu-i așa? Bobocul?

— Dacă așa mi se spune pe aici…

— N-am avut intenția să sune disprețuitor. Dumneata ești sângele proaspăt introdus în PPD – cum sună asta?

— Destul de bine.

— Ei bine, un pic de sânge proaspăt nu face niciodată ravagii, spun eu întotdeauna. Iar în cadrul unei forțe polițienești în mod special, poate însemna un adevărat impuls de sănătate. Poate avea un efect foarte *benefic.* Ca atare, dă-mi voie să te asigur că ești mai mult decât bine-venit aici, în Purgatoriu.

— Mulțumesc, domnule Brass. Dar n-am venit aici ca să discutăm despre mine. Conduc o anchetă legată de…

— De uciderea lui Otto Decker.

Trăgându-și mâna, Brass pare dintr-odată extrem de serios.

— Știați despre asta?

— Am fost informat chiar înaintea conferinței de presă. Un pic mai târziu decât în circumstanțe normale, însă, în fine, am fost neobișnuit de ocupat în ultima vreme. Vrei să iei loc?

— Nu e nevoie. Este doar o vizită introductivă – trebuie să aflu dacă veți fi disponibil pentru întrebări ulterioare, dacă va fi nevoie de așa ceva.

— Bineînțeles că sunt disponibil. Va trebui să te consulți mai întâi cu oamenii mei, îl lămurește el și arată înspre asistentul cu părul cărunt, dar evident că voi face orice ca să ajut. Cum merg lucrurile, apropo?

— Ancheta? E prea devreme de tras o concluzie.

— Ai fost la Ferma de Capre?

— Bineînțeles.

— Ai văzut cadavrele?

— Da.

Brass dă grav din cap.

— Otto Decker era un prieten apropiat de-al meu, să știi.

— Am auzit asta.

— Practic, era al doilea la conducere aici, avea un viitor măreț și multe motive pentru care să trăiască.

— Am auzit și asta.

— Da, în fine.

De aproape, Brass nu mai pare la fel de charismatic – sau de înalt, de chipeș sau de natural – ca pe scenă.

— Dacă susții că eu însumi sunt bănuit, atunci…

— N-am afirmat așa ceva, domnule Brass.

— Atunci, ar trebui să știi că n-am absolut nicio problemă cu asta. Nu mă tem să las pe cineva să-mi verifice viața. Așa *ar trebui* să fie mereu. Și dumneata ar trebui să tratezi pe toată lumea de aici în același mod. *Pe toată lumea.*

— Așa intenționez.

— Păi… bine atunci.

— Pot pune o întrebare, domnule Brass?

— Cu siguranță.

— *Dumneavoastră* aveți vreo idee cine a făcut-o? Vreo bănuială?

Brass își umflă obrajii.

— Ei bine, aș vrea să fi avut. Dar pe aici demografia e cam limitată, așa cum probabil știi. Există o gamă foarte largă de oameni genetic predispuși la crimă și acte de rebeliune.

— Deci credeți că a fost un act de rebeliune?

— Tremur tot numai când mă gândesc la asta, însă nu văd un alt motiv.

— Atunci, vă puteți imagina vreun motiv pentru care cineva ar comite un act de rebeliune chiar acum?

— Nu cred că oamenii cu rebeliunea în sânge au nevoie de vreun motiv.

— Ce ziceți de fiica dumneavoastră? Relația cu ea e mai degrabă tensionată, nu?

— Cine ți-a spus asta?

— Așa am auzit.

— Ei bine, ascultă bine, locotenente, rostește Brass, care pare iritat pentru o fracțiune de secundă, doar pentru că fiica mea și cu mine am avut câteva discuții înflăcărate în contradictoriu în trecut nu înseamnă că ea ar fi început să comită… orice crezi dumneata că face.

— N-am zis că ar face ceva.

— Mda… în fine…

— Și dumneavoastră ați *spus* că ar trebui să tratez pe toată lumea la fel.

— Bineînțeles.

— Ca atare, vă avertizez, domnule Brass: o să fac săpături. Și nu voi ezita să sap și în curtea dumneavoastră. Sau în curtea fiicei dumneavoastră. Sau oriunde altundeva trebuie să sap. Așa cum ați zis că ar trebui să fac.

— Ei bine, atunci, chicotește Brass, făcând apel la umorul lui negru, se pare că, vrem nu vrem, am căzut de acord că nu suntem de acord, nu?

— Sper că da.

Brass îl măsoară pe Justus din cap până în picioare cu privirea.

— Știi, locotenente, deja îmi placi. Ai putea ajunge departe în Purgatoriu.

— Am auzit și asta.

— Zău? Se pare că ai auzit multe de când ai venit aici.

— Îmi place să ascult ce se petrece în jurul meu.

— Păi, atunci, continuă așa. Nu trebuie să-ți spun cât de importantă este această anchetă pentru mine. Pe plan personal, adică. N-am chef să mai văd pe cineva că pățește la fel ca bunul meu prieten Otto Decker.

Își dau mâna din nou – cu ceva mai multă stânjeneală de data asta –, după care Brass iese din încăpere ca și cum ar fi fost brusc nerăbdător să plece. Iar Justus rămâne nemișcat, luptându-se cu o senzație că e ceva în neregulă în toată povestea. Asistentul cu păr cărunt al lui Brass face un pas înainte și-i oferă o carte de vizită cu chenar de culoarea aramei.

— La acest număr veți suna dacă veți dori să mai vorbiți cu domnul Brass.

— Ești asistentul lui personal? îl întreabă Justus.
— Prefer termenul valet, domnule.
— Și ești android?
Valetul nici nu clipește.
— Corect, domnule.
— Atunci, o să sun dacă voi avea nevoie.
— Foarte bine, domnule.
După ce androidul pleacă, Justus se uită la numele de pe cartea de vizită.

LEONARDO GREY (CENUȘIUL).

12.

Dintre toate misterele pe care Luna continuă să le dețină – anomalii gravitaționale, inconsistențe magnetice, dune curioase de nisip portocaliu și ciudate erupții de vapori niciunul nu este mai mare decât obiceiul Lunii de a răsuna precum un clopot, uneori timp de ore întregi, atunci când este lovită de un meteorit. Fără a lua în serios campania de publicitate la prăjiturelele Moonball, conform căreia Luna este umplută cu sirop de cafea, nici măcar cei mai erudiți geologi nu sunt siguri ce se află în miezul Lunii.

Matthews și Jamieson nu sunt încă geologi erudiți, dar doresc să ajungă. Studente-vedetă ale Departamentului de Științe Geologice al Universității Anchorage din Alaska, ele lucrează de șase luni la un studiu, complet finanțat, de cercetare geologică în Zona Întunecată. După atâta aer artificial, hrană lipsită de gust, cafea proastă și nesfârșite proceduri de securitate, nu mai sunt atrase de misiunea lor pe Lună, însă știu că în viitor vor prețui fiecare clipă a timpului lor petrecut în spațiu.

În plus, au amândouă un temperament echilibrat. Nu intră în panică. Rareori se ceartă. Și se înțeleg extrem de bine – atât de bine, de fapt, încât au devenit prietene bune de la începutul misiunii; așa ceva nu se poate afirma despre mulți oameni de știință care lucrează împreună pe Lună.

La fel ca toți geologii, Matthews și Jamieson au teoriile lor despre miezul lunar, numai că studiile lor actuale – la fel ca și forajele – nu-l vizează. Ele adună mostre de sub suprafață între paralelele 15 și 30 din emisfera sudică a Zonei Întunecate. Au cercetat deja craterele De Vries, Bergstrand, Aitken și Cyrano, adunând o colecție impresionantă de roci sedimentare, conglomerate, sticlă și fragmente de rocă bazaltică. Au aplicat și pentru studierea Craterului Gagarin, însă n-au primit acceptul OWIP. Ca atare, s-au axat pe craterele mai mici, încă nedenumite, aflate în vecinătatea de nord a Craterului Gagarin. Pe lângă colectarea altor fragmente de rocă, au fost deosebit de emoționate să descopere depozite bogate de piroxen cu conținut scăzut de calciu: de aici teoria că partea aceea a Lunii a fost pe vremuri izbită de un corp străin gigantic, posibil mai mare ca un asteroid.

Baza lor este un adăpost de trei persoane, constând dintr-o încăpere de uz general, un centru de igienă, o cămăruță pentru pregătirea hranei și un sas. Unele părți ale adăpostului sunt pliabile și pot fi transportate în spatele vehiculului lor de traversare a unor distanțe foarte mari (VLTV). De asemenea,

au și un LRV nepresurizat, dar e vechi de doisprezece ani și are tendința să se defecteze des.

În acest moment unitatea lor de încălzire nu funcționează, așa că ele stau în lenjeria de corp din pricina temperaturii crescute din adăpost. Se uită pe o fereastră cum echipamentul lor hidraulic de săpare – care pe Pământ ar fi cântărit zece mii de kilograme și ar fi avut nevoie de o grămadă de timp pentru transport și instalare – aruncă regolit în aer ca o pompă demodată.

Praful se ridică deasupra marginii craterului și lucește în lumina soarelui, plutind în aer minute întregi, încărcat electrostatic, înainte de a cădea din nou pe suprafața astrului nopții. Matthews și Jamieson ar putea urmări procesul ore întregi – este captivant însă doar din interiorul protector al adăpostului. Deoarece praful lunar este rău. Pătrunde prin orice crăpătură. Este abraziv pentru metal și corodează. Dacă este inhalat, poate duce la complicații precum mezoteliomul.

Iar Matthews și Jamieson, în ciuda pericolelor inerente misiunii lor, nu-și asumă riscuri. Așa că preferă să aștepte până ce praful se limpezește – literalmente – înainte de a se aventura afară.

— Ce e aia? întreabă Matthews, aplecându-se înainte.

— Ce anume? replică Jamieson.

— Ce naiba e aia?

Jamieson se apleacă și ea, mijind ochii și ștergând umezeala de pe fereastră.

— Iisuse Hristoase… ce… ce dracu’ face individul ăsta afară?

Matthews pufnește.

— Arată ca și cum s-ar plimba într-o nenorocită de duminică.

— Trebuie să fie un soi de glumă.

— Nu e o glumă.

— Atunci ce…?

Un bărbat îmbrăcat ca un agent FBI de modă veche coboară, efectiv, panta craterului. Mergând un pic săltat, ca să economisească timp. În mod clar un android. Totuși, nu seamănă cu niciun android văzut vreodată de Matthews și Jamieson, evident, nu pe Lună.

Pare să se îndrepte spre baza lor. Face un ocol ca să evite praful în cădere, însă o bună parte din praf continuă să pice peste el. Și zâmbește. Zâmbește tâmp, ca și cum ar ști deja că e observat.

— Îl lăsăm să intre? întreabă Jamieson.

— Cred că trebuie. Există reguli.

— Regulile se referă la ființe omenești… aflate în pericol.

— Da, dar…

În realitate, Matthews nu e deloc sigură în privința protocoalelor.

— Ar putea fi un nemernic.

— Bineînțeles că e un nemernic.

— Și cum rămâne cu praful?

Matthews se gândește câteva secunde, apoi răspunde cu fermitate:

— Am eu grijă de asta.

Androidul stă afară, continuând să zâmbească. Și se pare că așteaptă să i se îngăduie să intre.

Matthews apasă un buton ca să deschidă ușile sasului exterior.

Androidul intră în spațiul îngust, asemănător unui cubicul. Matthews se duce la un microfon.

— Mă auzi?

Vizibil printr-o mică fereastră de observație, androidul ezită – ca și cum ar fi surprins de sunetul vocii.

— Vă aud.

— Nu prea avem perii aici, și se pare că ai acumulat un pic de praf pe tine.

— Corect – cu siguranță, am acumulat ceva praf.

— Atunci, nu te putem lăsa înăuntru până când nu te dezbraci mai întâi – înțelegi?

— Este perfect rezonabil, spune androidul. Oricum, intenționez să-mi spăl hainele.

Matthews și Jamieson se uită una la alta. Matthews ridică din umeri. Androidul se dezbracă și cele două femei își îndreaptă cu discreție privirile în altă parte. Este o absurditate, evident, dar droizii degajă o sexualitate evidentă. N-ar trebui ca asta să fie o problemă – Jamieson este suficient de asexuată, iar lui Matthews îi plac doar femeile. Totuși, androidul are trăsături superbe, ca unul dintre acei însoțitori erotici cu piele siliconată care apar atât de des în literatura erotică feminină.

Se aprinde o lumină verde – presurizarea sasului e finalizată.

Matthews verifică în ce stare e androidul și apoi deschide ușa sasului interior.

Îmbrăcat doar cu un șort – fapt tulburător în sine, deoarece oamenii aflați în expediții la suprafața lunară poartă, de obicei, lenjerie intimă groasă, absorbantă de umezeală –, androidul intră în adăpost, aducând cu el izul de praf de pușcă al prafului lunar. Inspectează câteva secunde încăperea și în cele din urmă privirea lui se fixează asupra celor două. N-arată deloc surprins de ceea ce vede, deși toți trei sunt îmbrăcați în lenjerie intimă.

— Plăcerea să vă cunosc e imensă, doamnelor, zice el. Sper că n-am venit într-un moment nepotrivit?

— Nu, răspunde Matthews. Doar ce ne pregăteam să ne punem costumele.

— Înțeleg, spune androidul, care se pare că se gândește o clipă înainte de a continua: Sunteți curve?

Matthews clipește perplexă.

— Nu suntem curve.

— Sunteți maici?

— Nu suntem nici maici.

— Sunteți secretare?

— Nu suntem secretare.

— Atunci, sunteți acționare?

— Acționare?

— Dețineți acțiuni în vreo companie listată?

— Dacă deținem… nu… *nu.*

— Atunci, ce sunteți, doamnă?

— Sunt geolog. Jamieson este geochimist.

— Înțeleg.

Androidul continuă să zâmbească, să stea acolo în lenjerie, ca un model pentru chiloți. Întreaga scenă este atât de bizară, încât Matthews trebuie să atenueze cumva starea de tensiune.

— Pot să te întreb de unde ești?

— Vin de nicăieri, doamnă. Nu există decât viitor.

Matthews și Jamieson schimbă din nou o privire mirată.

— Păi, atunci, unde te duci?

— Mă duc la Oz, doamnă.

— Oz?

— Corect. Sunteți cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Jamieson chicotește auzind absurditatea – s-a simțit întotdeauna extrem de neatractivă –, dar în același timp are o senzație de părere de rău pentru Matthews.

— Și dumneata, doamnă, adaugă androidul întorcându-se către Matthews, aș vrea foarte mult să te regulez.

Povestea asta merge prea departe. Parțial, Matthews și Jamieson se bucură că stau singure în Zona Întunecată, deoarece sunt departe de atențiile bărbaților lascivi.

— Îmi pare rău, replică Matthews, clătinând din cap. Cumva ai spus… ce cred eu că ai spus?

— Sunt un ticălos fermecător.

În oricare altă circumstanță, Matthews i-ar fi tras una.

Însă chibzuiește că în fața ei se află doar o mașină. Una care e posibil să fie defectă, ca și unitatea lor de încălzire.

— Ei bine, precizează ea, suntem foarte ocupate aici, sper că înțelegi asta.

— V-am prins în mijlocul a ceva, doamnă?

— Se poate zice și așa.

— Vă lingeați una pe alta?

— Nu, nu ne *lingeam* una pe alta.

— Dar făceați ceva important?

— Important pentru noi, da.

— Activitatea asta este atât de importantă, încât nu puteți să mă ajutați în momentele mele de nevoie?

— Ce vrei mai exact de la noi? Îndrumări?

— Dispun de îndrumări, mulțumesc foarte mult.

— Atunci, ce anume?

— Doamnă, poate că observați câteva pete de sânge pe chipul meu și câteva bucăți de carne în păr. Nu sunt de la o ființă omenească. Tăiam un curcan și niște resturi au zburat în aer.

— E… foarte interesant.

— Așa că aș vrea să fac niște abluțiuni, dacă nu vă deranjează. Și aș mai vrea să-mi spăl hainele.

— Nu-ți permit să-ți aduci hainele înăuntru. Totuși poți umple o găleată ca să le speli în sas. Ai oricum perii acolo.

— Sunt foarte fericit să urmez aceste instrucțiuni, doamnă.

— Cât despre camera de igienă, intri pe ușa aia.

— Mulțumesc, doamnă; voi folosi camera aia acum.

Androidul dispare prompt în baie, care nu e mai mare decât o toaletă mobilă de șantier. Aproape imediat se aude șuieratul unui duș portabil de mare presiune.

Jamieson se uită la Matthews.

— Nu-mi place.

Matthews ridică o mână.

— O să fie în regulă.

— Ai mai auzit vreodată un android vorbind astfel?

— Probabil că e doar un model D și P – știi tu.

Matthews se referă la modelele pentru distracție și plăcere. În mod obișnuit era neplăcut pentru cucoane să dispună de amanți servili robotici – era considerat degradant pentru femeie și, destul de curios, chiar și pentru android –, dar apoi cineva a inventat androizi cu atitudine.

Vorbeau murdar. Aveau toane. Erau pretențioși, mai ales în pat. O femeie a scris un bestseller pe tema experiențelor ei, *Bad Boy,* și astfel de mașini de regulat cu atitudine verbală erau la mare modă.

Androidul iese, cu pielea strălucitoare, ștergându-și părul.

— Vă mulțumesc, doamnelor; a fost bine-venit.

— Nicio problemă, zice Matthews. Acum o să-ți vezi mai departe de drum?

— Cu siguranță, doamnă. Pot să vă rog ceva mai întâi?

— Dă-i drumul!

— Văd pe fereastră că aveți un vehicul presurizat. Îl pot împrumuta de la dumneavoastră?

Matthews rânjește.

— Vrei să *împrumuți* VLTV-ul nostru?

— Mă așteaptă un drum foarte lung, doamnă, și aș aprecia enorm folosirea unui vehicul pentru distanțe lungi.

— Știi cum să conduci un astfel de vehicul?

— Sperам să mă instruiți.

Matthews nu se uită la Jamieson, deși ar vrea enorm s-o facă. Decide să mintă.

— Ei bine, VLTV-ul este stricat. Așa că nu te-ar ajuta cu nimic.

— Stricat?

— Îl reparăm, dar ar putea dura zile întregi.

Androidul se uită fix la ea, iar Matthews, încercând cu disperare să-și mențină o expresie de neutralitate, se întreabă dacă el știe să citească semnele de înșelătorie. Însă droidul n-o provoacă.

— Văd că aveți și un LRV, adaugă robotul.

— Avem.

Matthews e pe punctul de a spune că și acesta este stricat, dar decide că ar întinde prea mult coarda.

— Pot împrumuta acel vehicul?

— Cred că nu, îmi pare rău.

— De ce nu, doamnă?

— Ne este necesar. Nu mai avem nimic altceva.

— Înțeleg.

— Dacă drumul tău ar fi fost scurt și l-ai fi înapoiat apoi cu promptitudine, atunci probabil că te-am fi lăsat să-l împrumuți, însă tocmai ai spus că ai nevoie de el pentru un drum lung.

— Așa e.

— Atunci, îmi pare rău, nu te putem ajuta.

Androidul continuă să zâmbească. În mod sinistru. Se uită la cele două.

— Se pare că voi aveți nevoie de LRV-ul ăla la fel de mult ca mine.

— Așa e.

— Nu-l putem folosi cu toții în același timp.

— Cred că nu.

— Bineînțeles, adaugă el speculativ, că nu mă oprește nimic să mă urc în vehicul și să plec cu el.

— S-ar putea să fie greu să faci asta.

— De ce, doamnă?

— Există o cheie de securitate.

— Nu știam asta, doamnă. Pot vedea cheia asta?

— Nu poți, șuieră Matthews.

Androidul se uită la ea, apoi la Jamieson, pe urmă din nou la cealaltă. Subtilitatea răutății exprimate face scena din încăpere să fie și mai stupidă, iar tensiunea și mai mare.

— Atunci, vă salut, doamnelor, rostește robotul în cele din urmă. M-ați aplecat de spate și m-ați regulat în c… Da, vă salut, doamnelor. Un bărbat adevărat conștientizează mereu când a fost bătut. Așa că vă salut. Și mă înclin în fața voastră.

Și se înclină, cu un gest de curtean. Apoi, ridicându-se, schimbă complet tonul:

— Și acum, doamnelor, vă voi părăsi. Voi șterge petele de pe haine în sasul de aici, apoi îmi voi vedea de drum. Nu vă voi mai deranja. Un bărbat adevărat știe când a fost bătut. Da, în mod cert îmi voi vedea de drum.

— Păi, ne-am bucurat să te cunoaștem, spune Matthews. Poți deschide sasul acționând butonul de colo.

Încă îmbrăcat doar cu lenjeria intimă, androidul se duce către ușa sasului, în vreme ce Jamieson se dă înapoi.

— Acesta, doamnă?

— Acela.

Androidul studiază butonul o vreme, pe urmă îl apasă. Ușa interioară se deschide cu un șuierat. Însă el nu intră imediat în sas.

Face o pauză câteva clipe, uitându-se la hainele lui aruncate pe podeaua sasului, la praf, la butoanele de curățare. După aceea, ezitant, intră.

Matthews se aruncă imediat asupra butonului de închidere. Pe care-l apasă. Cu putere. Iar ușa șuieră. Și începe să se închidă. Iar în acea clipă Matthews și Jamieson trec printr-o senzație copleșitoare de ușurare.

Însă din interiorul sasului se ivește brusc un braț musculos, acționat hidraulic. Ca un individ aflat într-un lift, androidul împiedică ușa să se închidă.

După care își scoate capul afară. Și se uită fix la Matthews și la Jamieson cu ochii lui negri ca tăciunele. Și rânjește – ca un animal de pradă.

— Scuzați-mă, doamnelor, zice el, dar știe vreuna dintre voi cum se scrie „predare”?

13.

Dacă ești turist, probabil că primul lucru pe care îl vei observa la sosirea în Vama din Purgatoriu este decorul retro: paneluri din lemn de cireș, mozaic din sticlă, lămpi cu abajururi verzi, decorațiuni din aramă și crom. Totul este extrem de kitsch și pare improbabil să câștige un premiu pentru design, dar pentru ochii obosiți de drum reprezintă o ușurare binecuvântată după mobilierul utilitar din Peary și decorațiunile sterile din Bazele Doppelmayer și Lyall. Al doilea lucru pe care îl vei remarca, probabil, este aspectul fizic al oficialilor care-ți verifică pașaportul: sunt în mod distinct altfel decât indivizii „temporari" din spatele birourilor din Zona Apropiată și din cea mai mare parte a Bazei Peary. Redistribuirea fluidelor și adaptările musculare îi fac să pară un pic ireali, aproape ca niște personaje de desene animate, iar când merg o fac într-un stil aparte, legănat, care pe Pământ ar putea fi numit „mers de prostituată".

După aceea, odată ce ai primit acceptul de intrare – ceea ce nu este inevitabil, fiindcă viza îți poate fi respinsă din cauza unor chestiuni tehnice minore –, vei fi îndrumat de-a lungul unui coridor spre un autobuz care te va transfera către Sin (cea mai mare parte a bagajelor tale va călători separat). Însă ajuns pe pista șerpuitoare din crater, s-ar putea să fii surprins, ba chiar iritat de viteza autobuzului: este agonizant de lentă, chiar și atunci când drumul din față pare complet liber.

Mai curând sau mai târziu, o înregistrare automată sau poate chiar șoferul te va lămuri. Tuturor vehiculelor din Purgatoriu le este interzis să genereze vibrații menite să afecteze rezultatele șirurilor de interferometre, toate acele module și cupole de radar care umplu cu miile solul craterului și care, împreună, constituie un singur telescop imens cu o putere de rezoluție infinit mai mare decât orice altceva de pe Pământ.

Evident că, dacă ți-ai făcut temele citind ghidurile, vei ști că Fletcher Brass în persoană a finanțat două astfel de șiruri, unul în interiorul Craterului Stromer, celălalt în Craterul Seidel din emisfera sudică. Primul este destinat observațiilor extragalactice; al doilea este ațintit asupra Căii Lactee. Ambele se află deasupra paralelei 30, în regiuni suficient de temperate ca să se evite temperaturile extreme ale ciclului termic. Amândouă sunt dedicate, în principal, căutării inteligenței extraterestre (SETI). Și amândouă, așa cum Brass însuși e fericit să sublinieze, n-au descoperit nimic până acum. Niciun chițăit. Nici măcar un zgomot de ac căzut. Nimic.

Însă, așa cum, de asemenea, vei ști probabil dacă ai citit biografiile corecte, imensele cheltuieli i-au adus profituri lui Brass în moduri neașteptate. Deoarece, atunci când procurorii tereștri au început să se ia de el după catastrofa din Amazon, Brass a făcut o șmecherie cu o viclenie tipică lui. S-a mutat, împreună cu anturajul loial, cele mai multe obiecte personale și o mare parte din proprietățile financiare transformate în lichidități, în Craterul Stromer, efectiv, *în interiorul* propriului telescop gigantic, și a pretins că se afla acolo pe teritoriul lui privat.

Și avea dreptate. În primii ani de dezvoltare lunară, corporațiile private solicitau tot felul de drepturi teritoriale pe baza primei posesiuni – argumentul fiind acela că oricine s-a încumetat să cheltuie o avere cu construcția unei baze lunare ar trebui să obțină măcar niște proprietăți imobiliare. Însă din pricina respectării îndelungate a Tratatului pentru Spațiul Cosmic din 1967, unde la articolul 8 se interzice deținerea de proprietăți imobiliare în spațiu, corporațiile au fost nevoite să se mulțumească deci cu exploatarea subclauzei care permite deținerea de *obiecte* în spațiu, incluzând obiecte „aterizate sau construite pe corpuri astrale, împreună cu părțile lor componente”. Folosind această prevedere, batalionul de avocați al lui Brass a reușit să pretindă că, de fapt, clientul lor s-a exilat pe un *obiect* – un telescop gigantic cu diametrul de peste 120 de kilometri – care, în fond, reprezenta propriul lui teritoriu recunoscut legal. Și care a ajuns să fie cunoscut drept Purgatoriul.

Ca atare, iată motivul sensibilității lor excepționale față de afectarea rezultatelor înregistrate de telescoape, deoarece orice încălcare repetată ar putea rezulta în atacarea pretenției lui Brass asupra întregului teritoriu. Deși chiar dacă toate astea îți sunt explicate – poate de către un ghid neobișnuit de naiv –, ai putea alege să fii sceptic, amintindu-ți toate acele zvonuri legate de felul în care Brass a ajuns la un acord secret cu Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite, că a șantajat președinți și prim-miniștri sau că, pur și simplu, și-a angajat vasta rețea de legături subterane ca să mituiască și să amenințe legiuitori – statutul oficial al Purgatoriului poate rămâne, fără nicio glumă, permanent în suspans.

În orice caz, după câteva ore de parcurs această călătorie lugubră – poate vei observa că soarele nu pare să se deplaseze deloc – vei ajunge la o altă margine de crater: mai exact un crater în crater. Mult mai mic decât Stromer și prevăzut cu uși și ferestre. Acesta este primul tău contact cu Sin, orașul acoperit, de dimensiunea statului Monaco, al Purgatoriului. Aici vei fi trecut prin alte sasuri de intrare, depus într-un alt

centru de procesare călători amplu decorat, apoi direcționat prin niște tunele luminate și urcat în ascensoare rapide către unul din multele hoteluri construite în așa-numita „Margine Sin” – zidul nordic al craterului.

Cele mai multe hoteluri au nume babiloniene, Harran, Ninurta, Hermon, deși unele dintre cele mai recente demonstrează că s-au inspirat din Noul Testament: Revelația, Împărăția drepților, Ghetsimani.

În orice caz, vei fi plăcut surprins de dimensiunea încăperii tale. Chiar dacă bugetul tău e mediu, vei găsi o cameră spațioasă cu mobilier potrivit de mare, decorațiuni impresionante și un pat larg cu o pilotă grea pe el. Dacă deschizi minibarul, vei da peste obișnuitele băuturi alcoolice și de alt gen.

Dacă vei suna jos pentru un sandviș, vei constata că nu costă prea mult în comparație cu unul pe Pământ. Iar dacă vei da drumul la televizor, vei descoperi o selecție largă de canale (cenzurate) de pe Pământ, alături de canale de știri locale și de filme în rețea (*Brass* este transmis în mod frecvent).

Dacă te afli acolo pentru o conferință nemonitorizată, vei afla cu plăcere că toate hotelurile importante dispun de așa-numitele „vorbitoare” – încăperi cu ziduri îmbrăcate în plumb, antifonice, unde monitorizarea externă este imposibilă, iar testele electronice de depistare a microfoanelor ascunse sunt efectuate regulat. Purgatoriul se mândrește în mod deosebit cu reputația lui de zonă imposibil de supravegheat. Mulți diplomați de rang înalt și oameni de afaceri vin constant în Zona Întunecată ca să folosească astfel de vorbitoare și se spune că multe acorduri prin care se conduce lumea au fost încheiate între zidurile din Sin.

În mod inevitabil însă, înarmat cu o hartă oferită în mod gratuit – nu sunt permise dispozitive GPS în Zona Întunecată –, vei dori să explorezi orașul.

Dacă nu te-ai obișnuit cu condițiile lunare, poate vei alege să închiriezi un scuter sau să te prinzi de un dispozitiv hidraulic de mers asistat. În orice caz, vei fi ușurat să descoperi că aproape toate districtele turistice au suprafețe bine compactate și că ferestrele, dacă vei cădea peste una dintre ele, sunt confecționate din sticlă lunară – cea mai rezistentă sticlă care există.

În arcadele și galeriile din jurul hotelurilor importante vei vedea nenumărate magazine vânzând cele mai bine-cunoscute suvenire din Purgatoriu.

Acestea includ ceasuri Pandia autentice (acele ceasuri de mână cu chip lunar, de precizie, confecționate de ceasornicari fugari, care reprezintă articole prețuite de colecție pe Pământ),

timbre poștale locale (chiar dacă o faci doar ca să investești, vei dori câteva teancuri dintr-acestea) și, bineînțeles, faimoasele figurine multicolorate de cristal din Sin (atât de delicate, încât par să se spargă în mâna ta, însă în același timp atât de dure, că nu vor crăpa nici dacă le izbești cu putere de un zid).

Abia după ce te aventurezi un pic mai departe, dincolo de magazine, vei da peste cazinouri și localuri de pariuri, peste clădirile în care se consumă droguri, peste cluburile de lupte, peste spectacolele cu sex, peste bordeluri, peste magazinele de pe strada principală, unde poți cumpăra stimulente cerebrale și droguri transcendentale pe sub tejghea, fără ca nimeni să pună întrebări, și peste centrele chirurgicale cu discount, unde îți poți „renova" trupul în mai puțin de cinci ore.

Vei observa, inevitabil, că mulți din cetățenii orașului – „Sinners" (Păcătoși) – se pare că au trecut prin proceduri cosmetice extinse. Unii seamănă în mod uimitor cu vechi vedete de film, supermodele și alte celebrități. Cei mai mulți par să tolereze turiștii, dar câțiva se manifestă deschis împotriva lor și uneori devin agresivi. Pentru mai mulți turiști, acest lucru face parte din farmecul curios al Purgatoriului. În special districtul de jocuri de noroc este plin cu baruri în stil vechi, unde te poți trezi în mijlocul unei bătăi generale, însă ar trebui să fii conștient că spitalele oficiale din Purgatoriu, spre deosebire de cabinetele chirurgicale clandestine, practică prețuri exorbitante pentru tratamente de urgență.

Evident, este posibil să vii în Sin nu pentru luptele cu cuțite, sporturile extreme, sex, proceduri medicale radicale sau ocazia de a purta o conversație nemonitorizată.

Poate că vrei doar să vezi orașul în toată gloria lui. Și chiar dacă ești un călător veteran, vei continua să ai un moment de revelație când vei vedea pentru prima dată chestia întreagă, așa-numitul „Cuib al Viespilor" sau „Oala sub Presiune". Vei zări un acoperiș imens străbătut de pasarele și burlane, țevi atârnate cu viță-de-vie și flori, șiruri masive de lămpi cu halogen care luminează mai puternic sau mai tare în mod arbitrar (ca să simuleze înnorarea și lumina soarelui), stâlpi mari din aramă oxidată acoperiți cu un frunziș spiralat, fântâni ca niște gheizere și terase pline cu grădini, statui imense de balauri și sfinți și un labirint de cafenele la nivelul solului, magazine și case din cărămidă lunară – „Mesopotamia antică în moda Havanei prerevoluționare", așa cum a botezat totul un scriitor de jurnale de călătorie.

Vei vedea o mulțime de influențe babiloniene întrețesute cu elemente gotice de tip catedrală. Într-adevăr, arhitectura pare uneori să țâșnească din cărămizile lăcuite, tabletele cruciforme

și coloanele de culoarea mușțarului aflate în capul unei străzi până la tencuiala tip biserică, ferestrele înguste și blocurile de la celălalt capăt. Ornamentele sunt reprezentate ici și colo de caruri de război și tauri care atacă, de sfinți care plâng și statui caste. Cafenelele și cluburile de noapte sunt denumite Kish, Ur și Festinul lui Belșațar, într-un colț, și Abația, Relicvariul și Urechile acului la colțul următor. Și muzica – răzbătând din ușile întunecate și difuzoarele montate pe sus – este reprezentată uneori de harpe antice și tamburine, alteori de orgi de catedrală și coruri de călugări. Pe scurt, poți vedea cu propriii ochi și poți auzi cu propriile urechi: moda ecleziastă cucerind treptat locașurile păgâne ale vechiului Purgatoriu.

Chiar în centrul orașului, ridicându-se până la jgheaburile acoperișurilor și vizibil din toate colțurile orașului, se găsește faimosul Templu al celor Șapte Sfere. De forma unui zigurat imens, impregnat cu pietre prețioase lunare și pavat cu plăci care reflectă lumina, templul este Luvrul și Turnul Eiffel din Sin într-o singură construcție – un punct de observație obligatoriu de văzut, un muzeu demn de laudă al sistemului solar și o anexă în cărțile poștale și ghidurile turistice ale Purgatoriului. Oricum, este mereu aglomerat cu privitori și comercianți agresivi, astfel că e de preferat să fie vizitat în afara orelor de vârf.

Între timp, s-ar putea să fii surprins de clima din oraș: este călduroasă și adesea inconfortabil de umedă, tropicală chiar.

Și cum vaporii de apă se înalță cu mai multă ușurință în regimul de micro-gravitație lunar, iar moleculele se unesc mai strâns, precipitațiile sunt frecvente în interiorul Oalei sub Presiune. Însă picăturile de ploaie sunt mai mari și mai ușoare decât pe Pământ. Nu izbesc solul cu vreo forță, ci cad încet ca niște baloane de apă, eliberând volume mari de lichid. Să te plimbi printre baloane de ploaie în Sin este o experiență suprarealistă. Este și mai suprarealistă în timpul unei furtuni, când fulgerele sfârâie și sclipesc peste întregul tavan al orașului ca niște limbi globulare de foc.

Probabil vei fi surprins și de numărul mare de animale și de insecte. Vei vedea șobolani, evident, dar și câini, pisici, veverițe și chiar o vulpe sau două. Vor fi păsări cântând și agitându-se în palmieri – mai ales papagali, care au fost aduși în oraș la ordinele lui Brass și s-au înmulțit foarte mult.

Te vei trezi ocazional călcând pe gândaci și gărgărițe și vei fi mușcat de țânțari și purici, iar în districtele mai puțin salubre cu siguranță va trebui să gonești muștele. Toate aceste creaturi, chiar și viermii, sunt tolerate și chiar încurajate în Sin, pentru a face oamenii să se simtă precum acasă – și ca să se evite sterilitatea opresivă a unor locuri precum Baza Doppelmayer.

Districtul comercial Shamash, districtul medical Marduk, districtele cu felinare roșii Sordello și Kasbah, districtul de pariuri și locuri de distracție, toate se găsesc în jumătatea nordică a orașului Sin. În centru se află grădinile îngrijite din jurul Templului celor Șapte Sfere, care cedează teren unei zone tampon de parcuri întinse, prin care curge o apă murdară, Lethe. Apoi, în zona sudică, vei da peste districtul de palate Kasr, peste cartierul rezidențial Ișstar și zona industrială Nimrod. Ultima este atât de greu de descris, încât nici măcar nu e marcată pe cele mai multe hărți și ghiduri turistice. Ișstar, în mod oficial interzis turiștilor, se vede cel mai bine dis-de-dimineață de pe dealul artificial care-l desparte de Kasbah. Vei vedea cinci străzi de case părăginite, din cărămidă lunară, o cantitate mare de deșeuri și fum, multe rufe atârnate la uscat și, dacă se întâmplă să privești la momentul nepotrivit, probabil un locuitor făcând gesturi obscene sau arătându-ți fundul (o practică destul de populară pe Lună). Situat pe partea de vest a Nimrodului, Kasr se numește așa după imensul palat construit în zona de sud, care reprezintă reședința din Sin a lui Fletcher Brass, deși tot ce vei reuși să vezi de la distanță va fi o fațadă decorată în stil babilonian. Patriarhul Purgatoriului însuși continuă să mai apară ocazional în cel mai mare balcon al palatului și să se adreseze cu o voce răsunătoare peste fântânile, labirinturile și statuile Parcului de Procesiune, grădinile regale care separă palatul de restul.

Timp de mai mulți ani, QT, fata lui Brass, a locuit și ea într-o aripă a palatului. QT – prescurtare de la „Frumușica”[12] – este fata unei reporterițe din Chicago, care a avut cu treizeci și unu de ani în urmă o scurtă idilă cu Fletcher Brass. Crescută de un unchi maternal după ce mama ei s-a sinucis, QT a fost molestată sexual la șaisprezece ani de consilierul financiar al unchiului ei, un individ care a fost ulterior găsit aruncat într-un depozit abandonat cu toate oasele principale zdrobite. Să fi fost QT responsabilă de asta? Nu în mod oficial – întreaga tărășenie a fost aruncată în cârca unuia dintre foștii asociați de afaceri ai individului –, însă QT n-a mai rămas acolo ca să vadă sfârșitul poveștii. Înainte de a fi interogată de poliție, și-a făcut bagajul și a șters-o către Purgatoriu, unde a fost primită de tatăl ei cu brațele deschise, ca singurul dintre cei patru copii în viață care s-a mutat permanent în regatul lui lunar.

Numai că în prezent pare să existe o schismă – dacă sursele tale sunt bune, poate că ai auzit despre asta. Și uitându-te la palatul lui Brass, te-ai putea întreba unde locuiește QT. Probabil vei presupune că a fost mutată într-un palat mai mic al ei. Sau poate într-o reședință din zona de maximă securitate Zabada, enclava exclusivistă care e conectată de Sin printr-un

tunel subteran. Așa că ai putea fi surprins – ba chiar șocat – să auzi că QT locuiește într-o locație cu două etaje din Ișstar, o casă pe care poate chiar ai zărit-o atunci când ai privit acel district de pe deal. Securitatea acolo este minimă, însă respectul generat de ea în rândul locuitorilor este atât de mare, încât există sentimentul de încredere că toți oamenii „au grijă de ea”.

Oricum, ea nu-și petrece prea mult timp acasă. Foarte des doarme la birou, situat în Sin Rim, aproape de hotelurile de lux.

Despre QT se afirmă că este ambițioasă. Încăpățânată. Cu o capacitate mare de concentrare. Nemiloasă.

Așchia, se spune, nu sare departe de trunchi. Însă cumva ea deține o calitate de care tatăl ei, în ciuda magnetismului propriu, a dus mereu lipsă: își găsește mereu timp pentru un vizitator, oricât de neînsemnat, dacă scopul vizitei acestuia nu este în întregime frivol. Iată motivul pentru care, în acest moment, ea a lăsat totul la o parte – și-a reprogramat agenda de activități a după-amiezii – ca să-l întâmpine pe noul recrut al poliției, locotenentul Damien Justus.

Care, în aparență, a venit la ea cu o chestiune de cea mai mare importanță.

14.

— Bănuiesc că vizita este în legătură cu omorârea lui Otto Decker.

Ea stă pe un scaun cu un șezut îmbrăcat în piele roșie. E mai înaltă decât ar fi fost dacă ar fi rămas pe Pământ, însă nu depășește înălțimea medie. Are o față ovală, ca toate femeile lunatice, dar nu afișează ostentativ nicio porțiune a corpului. E blondă – blond natural, din câte își dă seama Justus – și fermecătoare, de o manieră care justifică pe deplin numele care i s-a dat. Este îmbrăcată cu o haină și o fustă de culoare albastră și o bluză albă, haine mai degrabă specifice unei călugărițe moderne. Biroul ei, de la decorațiile sobre la ferestrele cu vitralii care dau înspre Sin, seamănă cu cel al unei starețe dintr-o mănăstire.

— Nu pierdeți deloc vremea, observă Justus.

— Ați citit *Codul Brass,* domnule locotenent?

— Adică?

— Legile tatălui meu, mai exact micile lui pilde de înțelepciune. Probabil, sunteți familiar cu cele publicate. Să fim sinceri, unele dintre ele sunt de-a dreptul nesăbuite. Însă au influențat mulți oameni. Mulți „*mulți* oameni. Iar una dintre legile lui mai bune este aceasta: „Timpul înseamnă cel mai subevaluat stoc de acțiuni din lume”. Și are dreptate, bineînțeles că are dreptate. Atât de multă dreptate, încât ai crede că nici măcar nu trebuie gândit așa ceva, nu? Cu toate astea, continuă să existe oameni care se păcălesc singuri, care continuă să creadă, de exemplu, că nu poți *cumpăra* timp. Că tuturor, de la faraoni la țăranii care-i slujesc, li se acordă același număr de ore într-o zi. Ei bine, asta nu e adevărat și n-a fost niciodată adevărat. Bogații trăiesc mai mult. Au parte de operații atunci când au nevoie de ele. Nu așteaptă la cozi. Nu trebuie să doarmă lângă vecini zgomotoși. Nu gătesc, nu fac curățenie, nu-și calcă rufele. Nici măcar nu este nevoie să-și crească singuri copiii sau să-și plimbe cățeii. Au locații unde să-și desfășoare *de trei ori* mai multe experiențe decât majoritatea oamenilor. Și cu toate astea, irosesc timpul. Nu se pot abține. Devin obsedați de chestii irelevante. Încheie căsătorii nepotrivite. Urmăresc scheme utopice. Tatăl meu este un foarte bun exemplu în acest sens. Însă eu sunt puțin altfel. Mă asigur întotdeauna că am o rezervă de timp la dispoziție, pe care o tratez ca pe un pachet de acțiuni de neatins. N-o irosesc. N-o negociez. O mențin într-un cont fără riscuri asociate, cu dobândă. Iar una dintre modalitățile prin care reușesc asta este să trec imediat la subiect. Chiar dacă așa ceva

îl face pe unul sau pe altul să strâmbe din nas. Nu-mi pasă. Sunt hotărâtă să nu irosesc timpul. De fapt, irosesc timp chiar acum explicându-vă toate astea.

Vorbește atât de repede, că Justus abia poate ține pasul cu ea. Însă nu crede că e din cauza nervozității, a unei supradoze de cafeină sau pentru că a suferit o operație de stimulare a activității cerebrale. Bănuiește că de vină e doar mintea ei superactivă – genul de minte care exersează atât de mult, încât ajunge să ardă calorii, ca un trup care muncește într-o sală de gimnastică. Justus se simte ca și cum ar fi făcut exerciții la sală doar ascultând-o.

— Atunci, poate îmi spuneți dumneavoastră de ce sunt aici, sugerează el, nu fără ironie.

— Bineînțeles. Pot face asta. Deoarece știu că abia ați venit de la PPD. Și fără îndoială că ați fost expus la ceea ce trece drept bârfă pe acolo. Și ce ați aflat, sau cred că ați aflat, este că tatăl meu și cu mine avem o relație din ce în ce mai tensionată. Și ați auzit că Otto Decker era un consilier de încredere al tatălui meu. Așa că vă întrebați dacă aș fi avut vreun motiv să-l asasinez – pe Decker, adică – sau cel puțin un motiv ca să-l doresc înlăturat. Cam asta e, pe scurt?

Justus ridică din umeri.

— Trebuie să cercetez toate posibilitățile.

— Bineînțeles. Respect asta. Și mai sunteți și nou pe aici, și respect și asta. Însă există ceva ce probabil nu vi s-a zis. Unul dintre cei doi oameni uciși împreună cu Otto Decker era un bărbat pe nume Ben Chee. Nu multă lume știe asta, dar acest Ben era un asociat de-al meu. Un spion, puteți să-i spuneți. Și poate că bomba aia era destinată lui Ben Chee, și nu lui Otto Decker. Vă mărturisesc toate astea la modul confidențial, bineînțeles, și deoarece în circumstanțe normale ați fi descoperit singur mai devreme sau mai târziu oricum. În circumstanțe normale, spun, ca și cum în Purgatoriu ar putea fi ceva considerat ca normal. Așa că n-are sens lipsa de transparență – nu vreau să irosesc mai mult din timpul dumneavoastră decât din timpul meu.

— Sunt recunoscător. Însă va trebui să mă iertați. Cu câteva clipe în urmă se pare că respingeați ideea că exista o tensiune între dumneavoastră și tatăl dumneavoastră.

— Ce e cu asta?

— Păi, tocmai ați recunoscut că-l spionați pe unul dintre asociații lui apropiați.

— Hm! Chestia e complexă. Atât de complicată, încât vă compătimesc. Vă veți simți inconfortabil cel puțin un an aici, încercând să vă croiți drum prin labirint. Totuși dați-mi voie să se simplific puțin lucrurile. Îmi iubesc tatăl și vreau cu

adevărat tot ce e mai bun pentru el. În același timp, cred că și-a pierdut busola. S-a apropiat periculos de mult de marginea prăpastiei. Ați putea susține că el *a fost mereu* aproape de buza prăpastiei și n-aș putea să fiu în dezacord cu asta. Poate că nici el nu ar fi în dezacord. De fapt, ar fi mândru. Însă cred că în prezent alegerile lui au devenit cu adevărat iraționale. Și *nesănătoase.* De exemplu, am convingerea că face o mare greșeală plecând spre Marte. Nu pentru că aș avea eu ceva împotriva principiului explorării spațiului – bănuiesc că așa ceva este la fel de important pe cât susține el. Și nu din pricina tuturor pericolelor, cum ar fi expunerea la radiații, și știm cu toții ce au pățit acei chinezi cu câțiva ani în urmă. Ci pentru că motivele tatălui meu nu sunt atât de nobile precum le face el să pară. Cred că Marte este doar un alt El Dorado pentru el – doar un alt regat pe care-l poate cuceri, un nou teritoriu pe care-și poate înfige drapelul. Și cred că mai e îngrozit că altcineva i-ar putea fura momentul de glorie. Sau l-ar putea marginaliza, așa cum s-a întâmplat aici, pe Lună. Ca atare, este doar un alt proiect născut din vanitate nebunească, o misiune disperată de negare a vârstei atinse, o altă aventură toxică și prostească fără un sens real. Și, oricum, e un moment prost să părăsești Purgatoriul acum.

— De ce?

Ea îi aruncă un zâmbet trist.

— Lucrurile nu sunt atât de roz pe aici precum par, domnule locotenent. Suntem, în esență, un oraș turistic, însă cifrele merg în jos. Rezervările sunt umflate în acest an din cauza eclipsei solare care va fi observată în curând – mulți oameni se vor îndrepta spre Zona Apropiată ca să vadă umbra Lunii traversând Pământul, așa că vom avea parte de mulțimea obișnuită. Dar tendința pe termen lung este descendentă. Evident, mă străduiesc să schimb situația cât mai grabnic – încerc asta de ani de zile însă există oameni aici care refuză să vadă lumina. Deoarece totul se rezumă la branding – totul e legat de branding. Ați citit vreodată povestea tatălui meu despre Caravaggio?

— Amintiți-mi.

Ea își freacă mâinile.

— Cu câțiva ani în urmă s-a ținut o licitație pentru o veche pictură intitulată *Iosif din Arimateea la mormântul lui Hristos.* Multă vreme s-a crezut că pictura semnată de Caravaggio se pierduse. Dar experții în artă au reușit să stabilească faptul că nu era deloc vorba de Caravaggio, ci de lucrarea unui contemporan necunoscut de-al lui, posibil un ucenic. Iar chestia asta, bineînțeles, era importantă deoarece, dacă ar fi fost cu adevărat vorba de Caravaggio, ar fi adus o mică avere

la licitație – probabil cinci sute de milioane de dolari. Însă cum nu era și cum nu fusese semnată de un pictor recunoscut, a fost, practic, lipsită de valoare – abia dacă a strâns trei sau patru milioane. Tocmai aici este cheia. Tatăl meu a achiziționat oricum pictura. A susținut că era chiar *mai importantă* după diminuarea valorii ei oficiale. Și a dat un spectacol întreg din expunerea ei către partenerii lui de afaceri, către întreg cercul de apropiați, cu orice ocazie. Fiindcă, spunea el, pictura aceea demonstra mai mult ca orice altceva puterea unică a unui brand. Caravaggio? Cinci sute de milioane de dolari. Un necunoscut? Ceva mărunțiș. Cu toate astea, pictura este exact la fel.

Pentru Justus exemplul pare perfect pentru a ilustra cel puțin jumătate din ce e rău în lume.

— Și mai exact de ce e această poveste semnificativă?

— Deoarece tatăl meu și-a uitat propriile lecții. Despre forța unui brand. Fiindcă nu vrea să recunoască: Sin și-a pierdut farmecul. Un „oraș al păcatului" este învăluit de o anumită aură, fără îndoială, însă atracțiile sordide au o durată mică de viață. Ard puternic, dar se fâsâie rapid. Interesele se îndreaptă în altă direcție și în urmă rămâne ceva care pare vechi și sordid. Pe de altă parte, numele „Mântuire" este atractiv psihologic fără a fi intimidant – și mai poate sugera eliberarea, într-o manieră gen *counterprogramming*[3].

— Vreți să redenumiți acest oraș „Mântuirea"?

— Am chiar și un slogan. „Mântuirea: ai căutat-o întreaga viață".

Justus reflectează că sloganul este măcar mai bun decât cel actual: „Nimic nu e mai bine decât să trăiești în Sin (Păcat)", însă își aduce aminte brusc de Nat U. Reilly, care părea ciudat de stingherit la menționarea cuvântului mântuire.

— Și tatăl dumneavoastră se opune ideii, presupun?

— Cu fermitate. Dar asta nu e totul. Vreau să redenumesc și Purgatoriul. În „Sanctuarul". Un nume încă religios, însă mult mai potrivit și mai tentant. În definitiv, teritoriul acesta a primit nume atunci când tata a simțit că era prins în capcană aici, așteptând verdictul justiției; când încerca să-l prezinte ca pe un loc al pedepsei – o mică treaptă mai sus de iad. Până la un punct a funcționat, dar în mare parte datorită ignoranței oamenilor. Prin asta vreau să spun că Purgatoriul este în mod tradițional un loc de eliminare a păcatelor, nu de înmulțire a lor – de aici și numele. Așa că Sanctuarul este mult mai adecvat.

— Și asta este cauza esențială a tensiunii dintre voi – câteva schimbări de nume?

— Oh, nu, e mult mai mult de atât. Lucruri de natură mult mai practică. Pentru început, căldura asta sufocantă. Tatăl meu

crede că este atrăgătoare, deoarece de asta ai parte în stațiunile tropicale. Oricum, este un fapt stabilit cu certitudine că nivelul criminalității crește în climat fierbinte. Ca atare, într-un loc ca ăsta este ca și cum ai agita cuibul cu viespi – e complet irațional. Și pe urmă mai e și arhitectura, întregul aspect al locului. Toate cărămizile arse de soare, toate vițele-de-vie, statuile mesopotamiene? Atmosfera este ostentativ babiloniană și acționează negativ asupra memoriei rasei. Așa că fac tot posibilul ca să schimb și asta, chiar sub nasul tatălui meu. Elementele alea gotice și romanești – vitralii, arcade, panouri pe tavane, marmură și toate cele –, le-ați văzut? Ei bine, reprezintă influența mea. Felul meu de a echilibra iconografia păgână. Inginerie socială prin arhitectură – o zonă de mare interes pentru mine. Tata mi-a încredințat conducerea Departamentului de Lucrări Publice când abia ieșisem din adolescență. Știa că mă interesa designul și s-a gândit că asta mă va ține ocupată. Dar cred că nu și-a dat seama cât de repede o să-mi las amprenta asupra acestui oraș.

— Conduceți în continuare Lucrările Publice?

— Da, precum și alte departamente.

— Cum ar fi?

— În prezent sunt secretarul Internelor. Și secretarul Departamentului de Aplicare a Legii – am fost numit cu doar câteva luni în urmă. Și am planuri pentru o mulțime de chestii. De exemplu, PPD, clubul ăla de băieți, are disperată nevoie de o curățenie. Sistemul de justiție de aici este o glumă. Rata criminalității este inacceptabilă. Pentru fiecare turist atras aici de pericol, există alți trei speriați care fug. Plus că aici sunt deja prea mulți criminali. Am menționat că am fost și secretarul Imigrației? Ei bine, deja am redus cazurile de ilegalitate, totuși vreau să văd mai mulți oameni care s-au săturat de Pământ – de corupție, de decădere, de ipocrizie. Și aceștia vor să locuiască pe Lună nu pentru că sunt criminali, ci fugari. Fugari morali. Sunt capabili de lucruri minunate. În decurs de o generație, putem face locul ăsta cu adevărat măreț.

Justus se întreabă dacă și ea, la fel ca Buchanan, îi oferă, efectiv, o promovare.

— Sună ambițios.

— Bineînțeles că e. S-ar putea afirma că încerc să mântuiesc Purgatoriul – să-l aduc mai aproape de rai. De fapt, tocmai ăsta reprezintă motivul de tensiune între tata și mine – o disparitate de viziune, asta e tot.

— Încă nu sunt sigur că înțeleg, se arată mirat Justus. Spuneți că tatăl dumneavoastră nu aprobă ce faceți, însă pare să vă fi recompensat cu conducerea a jumătate de duzină de departamente publice.

— Deoarece știe că mă bucur de popularitate. Locuitorii mă iubesc – cei mai mulți dintre ei, în orice caz. Și nu zic asta din lipsă de modestie. Ăsta e adevărul. Oamenii din Sin sunt înfometați după schimbare. Vor ca locul ăsta să fie curățat. Chiar și răufăcătorii îl vor curățat. În *special* răufăcătorii îl vor curățat. Iar eu sunt singura dispusă s-o fac.

— Așadar, tatăl dumneavoastră vă dă aceste puteri depline…

— Nu le-aș numi depline.

— Cu toate astea, vă acordă suficientă putere ca să vă facă importantă, dar, în cele din urmă, vă respinge ambițiile cele mai mari?

— Cam așa e pe scurt. E un mic joc pe care-l joacă. Se joacă mereu și, de obicei, se pricepe la jocuri. Crede că mă cunoaște într-o oarecare măsură deoarece e tatăl meu, deși, în realitate, mă subapreciază complet. Și între timp vrea să plece pe Marte și tot felul de indivizi se agită să-i ia locul. Evident, am și eu planurile mele și intenționez să profit de pe urma oricărui lucru, inclusiv a popularității mele, ca să le finalizez. Așa că puteți constata cu ușurință de ce doresc ca anumite personaje – oameni cu putere, din anturajul tatălui meu, oameni care mi-ar putea sta în cale – să dispară din peisaj. Definitiv, adică. Total. Complet. Este sinistru, dar de netăgăduit. Și *ăsta* este motivul pentru care ar trebui să mă suspectați de asasinarea lui Otto Decker.

Justus clatină din cap.

— Ei bine, continuă el, nu-mi amintesc să se fi oferit cineva ca prim suspect până acum.

— V-am zis, domnule locotenent, că vă duc într-un loc în care veți ajunge inevitabil. Presupunând, bineînțeles, că n-ați fost deja acolo. Îmi imaginez că așa veți renunța mai rapid la concepțiile eronate și veți merge mai departe ca să găsiți adevăratul ucigaș. Sau ucigași.

— Și cine credeți că ar putea fi?

— Habar n-am. Sincer.

— Bănuiți că ar putea fi unul dintre oamenii care așteaptă să umple golul lăsat?

— Bineînțeles că e posibil. Însă nu sunt eu.

— De ce nu, mai exact?

— Fiindcă nu sunt capabilă de crimă. Verificați-mi testele psihice. Am un scor mare la empatie. Este o chestie genetică, dar nu moștenită de la tatăl meu. Sunt nemiloasă când trebuie să fiu – *însușirea asta* o am de la tata dar n-aș putea ucide niciodată.

— Tatăl dumneavoastră ar putea?

— Firește. Și dacă întrebați prin asta dacă el l-a ucis pe Ben Cheie – sau pe Otto Decker ei bine, nu știu. Întrebați-l pe tata când vă veți întâlni cu el.

— M-am întâlnit deja.

— Nu, n-ați făcut-o.

— M-am întâlnit în dimineața asta.

— Nu, n-ați făcut-o.

QT o rostește cu o asemenea convingere, că Justus se încruntă.

— Mă iertați?

— Tata este un om ocupat, rânjește ea. Fereastra pentru lansarea spre Marte este foarte îngustă și nu-și permite s-o piardă. Prin urmare, își petrece fiecare clipă la construirea rachetei, pregătindu-se pentru voiaj. Și doar nu credeți că un astfel de om și-ar irosi timpul cu o conferință de presă, nu?

Justus clipește din ochi.

— Haideți, domnule locotenent – chiar credeți că v-ați întâlnit cu tatăl meu? Ați avut vreo senzație de charismă reală – charismă din altă lume – din partea tipului ăluia? Chiar arăta *cu adevărat* ca un om care a dobândit la fel de multe lucruri precum Fletcher Brass?

— Ce vreți să sugerați?

— A fost actorul. Actorul ăla galez care și-a ucis soția – cel care a jucat în documentarul *Brass.* Zilele astea îi ține locul tatălui meu în cele mai multe apariții publice. Rostește discursuri atent scrise și este instruit suficient de bine ca să răspundă la întrebări cu o oarecare autoritate. Însă nu e foarte bun la improvizație. Și nu cunoaște nimic cu adevărat periculos. *Ăsta* e unul dintre motivele pentru care e atât de util.

— Cine mai știe de asta? se încruntă Justus.

— Dacă sunteți suficient de important, dumneavoastră. Presa știe.

— PPD-ul?

— Desigur. Nu te lăsa luat peste picior, domnule locotenent. Eu nu ți-aș face asta. Îmi puteți pune orice întrebare – orice vreți – și voi fi foarte deschisă și sinceră.

— Dumneavoastră m-ați angajat? o întreabă Justus după ce se gândește câteva clipe.

— Nu știu cine v-a aprobat inițial cererea, ridică ea din umeri. Aș fi putut s-o resping când am preluat postul de secretar al Departamentului de Aplicare a Legii, dar mi-a plăcut cum arătați. Din punctul ăsta de vedere, sunt alții care v-ar fi putut respinge dacă ar fi vrut.

— Tatăl dumneavoastră?

— Desigur. Presupunând că avea timp. Alte întrebări?

— Nu, răspunde Justus, ridicându-se, deja mi-ați dat multe teme de meditație.

În realitate, încă nu e sigur cum s-o abordeze pe fiica lui Brass. Biografiile lui Fletcher Brass, chiar și cele neautorizate, conțin ciudat de puține informații despre singura fiică a Patriarhului. Și asta îl face pe Justus să se întrebe cum a reușit ea să rămână atât de eficient sub radarul interesului public. Și mai ales de ce altceva mai e capabilă.

— Oh, un lucru înainte de a pleca, zice ea, oprindu-l la ușă. De fapt, trei lucruri. Trei moduri în care-l puteți recunoaște pe tatăl meu – cel adevărat – când vă veți întâlni. Mai întâi, priviți-l în ochi. Veți vedea bucăți autentice din aramă în irisi – nu lentilele de contact pe care le poartă actorul – și veți observa diferența, credeți-mă. În al doilea rând, tata nu folosește expresii precum „Fir-ar să fie!" – nu e atât de bădăran. Însă veți descoperi și asta în mod inevitabil.

— Și al treilea lucru?

— Se va referi la chipul dumneavoastră. Nu se poate abține. Crede că are dreptul să fie sincer și, mai ales, că oamenii îl respectă pentru asta. Așa că dacă asta înseamnă să vă insulte – cum ar fi să vă sugereze să vă corectați trăsăturile o va face cu mare încântare. Și va încerca o satisfacție și mai mare simțind cât de incorect politic este.

— Au fost deja oameni pe aici care mi-au sugerat o operație.

— De imaginat. În locul dumneavoastră, n-aș schimba nimic. Bărbații obișnuiau să-și poarte cu mândrie trecutul pe piele.

— O să țin minte, replică Justus.

Poate că ea vrea să flirteze cu el, din cine știe ce motiv, însă îi acordă beneficiul îndoielii.

În afara biroului ei este condus spre lift de un alt valet, un individ izbitor de chipeș cu păr castaniu pieptănat cu cărare, costum maroniu, cravată de aceeași culoare și ochi căprui.

— Dă-mi voie să ghicesc, spune Justus. Te numești Leonardo Brown (Maroniul)?

— Corect, domnule.

— Și ești android?

— Și asta e corect, domnule. De ce întrebați?

— Nu fără un motiv, răspunde Justus.

15.

Jean-Pierre Plaisance conduce cu viteză maximă între craterele mici de la nord de Craterul Gagarin. Când n-are consistența betonului, drumul de mentenanță pe care-l urmează este marcat de urme de vehicule ce i-au brăzdat suprafața mai bine de paisprezece ani. În unele locuri, adânciturile sunt de ordinul centimetrilor. Plaisance cunoaște drumul mai bine ca oricine – a ajutat la construcția lui cu ani de zile în urmă – și în acest moment e furios, plin de resentimente și în același timp preocupat. Deoarece droidul a trecut pe acolo. Iar droidul conduce un LRV – de mai bine de o oră Plaisance merge pe urmele distincte ale lui. Ca atare, probabil că droidul a fost programat suficient de bine ca să conducă un vehicul lunar. Nu e ceva nemaiîntâlnit, dar ridică miza la un cu totul alt nivel. Vehiculul lui Plaisance, un Zenith 7, este unul din cele mai venerabile vehicule utilitare din zilele de început ale exploatării lunare. Este prevăzut cu șase roți, patru motoare, șase baterii litiu-sulf, un bazin de răcire, roți cu plasă din sârmă galvanizată și un mecanism de tractare remorci. Pe sol dur, viteza maximă a vehiculului este de nouăzeci de kilometri la oră. Fără reîncărcarea bateriei, distanța maximă care poate fi parcursă este de cinci sute de kilometri. Tracțiunea este bună – Plaisance a schimbat recent cauciucurile –, însă frânele sunt proaste. Suspensia este sub standard. Volanul este excentric. Multe elemente de mici dimensiuni stau să cadă. Rulmenții au fost erodați de praful lunar. În realitate, vehiculul este bătrân, ieftin și cu excepția vitezei și anduranței, nu cu mult mai avansat decât vehiculele întrebuințate în ultimele misiuni Apollo.

Oricum, Plaisance îl cunoaște ca în palmă sau mai exact ca pe o extensie a trupului său. În improbabila eventualitate că i s-ar oferi un model mai avansat, ar respinge oferta imediat. Își iubește LRV-ul așa cum oamenii de pe Pământ își iubesc automobilele.

Stă cocoțat pe un scaun tapisat cu plasă din nailon, cu picioarele înfipte în suporturile de călcâie și cu mâna dreaptă ținând ferm – feroce chiar – maneta de viteze. Are gâtul încordat și dinții încleștați. Ochii i-au devenit două fante. Deoarece pentru Plaisance ce se petrece în această clipă e mai mult decât o urmărire – este o misiune divină. După descoperirea trupului deținutului din Craterul Gagarin – cel cu capul zdrobit – Plaisance l-a urmărit pe droid până la un alt iglu, unde a dat peste un alt deținut mort. Un alt perete decorat cu bucăți din capul unui om.

Și nenorocirile nu s-au încheiat aici. În definitiv, acele două victime fuseseră niște criminali serioși. Mai mult decât niște infractori, cei doi fuseseră ucigași fără milă. Sau ceva de genul ăsta. Plaisance nu cunoaște natura exactă a crimelor lor, este adevărat, și e suficient de creștin ca să creadă că nu meritau să fie omorâți. Cu toate astea, nu se poate nega faptul că, prin crimele comise, cei doi și-au anulat foarte mult dreptul la milă, chiar venind din partea unui om care este el însuși un ucigaș condamnat.

Așadar, Plaisance s-a luat mai departe după droid spre nord. Peste crater, trecând peste marginea lui, prin craterele mai mici, tocmai până la adăpostul femeilor geolog. Și a început să simtă că i se face rău doar gândindu-se ce ar fi putut vedea înăuntru.

Asta deoarece se întâlnise cu acele femei înainte, trecuse pe lângă ele de câteva ori, le salutase și gesticulase în direcția lor, verificând că erau bine – ceea ce pe suprafața Lunii trecea drept o conversație. Iar în urma acestei comunicări succinte dezvoltase un sentiment de afecțiune pentru cele două doamne – aproape patern, ca și cum ele ar fi fost fiicele lui care săpau după pietre în grădina din spatele casei.

O idee curioasă, dar agreabilă, fiindcă Plaisance n-avusese niciodată copii. Însă, cu siguranță, crescuse într-o familie cu multe femei: o mamă pensionată, o bunică și patru surori mai tinere.

La vârsta de zece ani ajunsese bărbatul casei, iar la cincisprezece era principalul susținător. Și chiar dacă relația lui cu maică-sa în special era complexă – de exemplu, se bătea constant cu amanții ei idioți –, Plaisance continuă să aibă un sentiment de responsabilitate pentru toate femeile și hotărârea de a le apăra onoarea și siguranța cu orice preț. De fapt, o referire murdară – deși nu întrutotul neadevărată – la mama lui, făcută de un marinar, și râsetul batjocoritor al altuia îl transformaseră în ucigaș.

Intrase în adăpostul celor două tinere femei geolog și văzuse ce le făcuse droidul. Nu era vorba doar de crimă. Cele două fuseseră *dezmembrate.* Iar ca lucrurile să fie și mai rele, fuseseră așezate în poziții obscene și lipsite de demnitate.

Și cele două nu erau niște criminale. Nu erau deținute.

Erau doar *femei.*

Asta n-ar fi trebuit să schimbe datele problemei, totuși Plaisance este un tip emotiv. Iar mânia lui, la vederea scenei crimei, fusese atât de intensă, încât aproape că izbise în perete cu pumnul. De fapt, se văzuse obligat să se retragă din adăpost înainte de a comite ceva și mai nesăbuit. Sau de a vomita în casca de protecție.

Mai mult, furia nu dispăruse. Ba chiar i se accentuează – chiar și în acest moment, în vreme ce se deplasează hurducăit pe suprafața Lunii. Dacă l-ar vedea pe droid în clipa asta, are toate șansele să țâșnească din LRV și să-l atace cu ferocitate, oricât de mare prostie ar fi asta. Droidul este mult mai puternic ca el. De fapt, Plaisance nici măcar nu este sigur că ar fi capabil să-l oprească dacă-l va prinde din urmă. Nici măcar nu este sigur că este *capabil* să-l prindă din urmă. Droidul conduce vehiculul Zenith 18 al femeilor geolog, care pe hârtie este mult mai rapid și mai eficient decât modelul lui. Ca atare, Plaisance nu se poate baza decât pe aptitudinile lui excepționale pentru a obține un avantaj.

Dar lucrurile stau și mai rău. Bateriile vehiculului mai au doar douăzeci și patru de amperi-oră, ba chiar mai puțin dacă el continuă să conducă la viteză maximă. Ele sunt calde și în curând ar putea deveni supra-încinse. Plaisance le poate reîncărca la una dintre substațiile de urgență – știe mai bine ca oricine unde sunt acestea –, însă așa ar pierde cel puțin o oră.

În plus, costumul lui mai conține doar șase ore de aer respirabil. Mai duce cu el oxigen pentru alte trei ore – o rezervă de urgență – în PLSS (Portable Life-Support System), sistemul portabil de susținere a vieții, prins de spate, și oxigen pentru alte opt ore în canistrele din vehicul. Numai că reîncărcarea înseamnă o procedură delicată, care l-ar întârzia și mai mult. Iar dacă rămâne complet fără oxigen, trebuie să apeleze urgent la o rezervă, altfel se va sufoca.

Și apoi, mai e costumul. Cele moderne, mulate pe corp, sunt extrem de instabile, fiind confecționate dintr-o combinație de elastofibre și poliuretan și nailon, cu temperatura și umezeala controlate, rezistente la înțepături și echipate cu servomotoare, microdozimetre și vizoare inteligente care se adaptează automat la condițiile de iluminat. Însă acestea costă mai mult chiar decât un LRV.

Iar Plaisance, cu siguranță, nu este destul de important ca să primească așa ceva.

Așa că e îmbrăcat cu un vechi costum hibrid cu piept ceramic și membre din nailon – nu foarte îmbunătățit față de costumele folosite de astronauții NASA. Cele mai multe inele sunt erodate, tuburile de legătură sunt slăbite, vizorul este serios zgâriat, iar dacă pielea de pe trupul lui n-ar fi deja aspră de pe urma atingerii punctelor de contact, ar fi acoperită cu bășici și eczeme. Chiar dacă a fost mereu mulțumit de costum – ca și în cazul LRV-ului, îl simte în bună măsură ca pe o extensie a trupului –, Plaisance conștientizează foarte bine faptul că, în cazul unei lupte, acel costum s-ar putea face

bucăți, precum oasele lui de consistența cretei și trupul plin cu tumori.

Peste toate astea, trecerea criminală de la zi la noapte e la doar paisprezece ore distanță – ba chiar mai puțin dacă droidul începe să se deplaseze spre est. Și nu e vorba doar de pericolul scăderii bruște de temperatură, deși variația asta ar putea ucide un om îmbrăcat într-un costum nepotrivit.

Este vorba de faptul că obscuritatea este totală în Zona Întunecată. Punctele cu rezerve de urgență și substațiile electrice dispun de iluminare, la fel ca și punctele de veghe, dar în afară de asta singura lumină e doar cea a reflexiilor locale de pe drum. Nu există nici măcar lumina nocturnă terestră. Se văd doar norii galactici și miliardele de stele ca niște puncte luminoase ale Căii Lactee. Oricine se bazează pe vederea omenească înșelătoare, așa cum face Plaisance, va fi, efectiv, orb. Plaisance dispune de faruri pe vehicul, evident, însă dincolo de raza lor de acțiune – ele vor fi orientate către solul din față – nu există altceva decât noapte. De fapt, lumina farurilor va accentua intensitatea întunericului din jur.

LRV-ul nu dispune de dispozitive radio și nici de senzori în infraroșu. Nu se află sateliți pe diferite orbite care să furnizeze date GPS. Iar dincolo de ecuatorul lunar – dacă, Doamne ferește, urmărirea îl duce atât de departe – Plaisance cunoaște prea puține lucruri despre Zona Întunecată. Știe că au fost construite rețele de radare. Că există câmpuri cu panouri solare. Un laborator pentru pericole biologice. Un seif imens de maximă securitate pentru comori prea valoroase ca să fie depozitate în siguranță pe Pământ. O tabără militară sau două. Ca să nu mai menționăm o imensă zonă de teste, unde un dispozitiv termonuclear imens, mai mare decât Bomba țarului (sub numele oficial RDS-220, numele de cod fiind Ivan, o bombă cu hidrogen în 3 stadii), a cărei explozie a avut loc în fosta URSS la 30 octombrie 1961, a fost detonat atunci când Pământul se temea că va fi distrus de cometa UQ178 și avea nevoie de o armă suficient de puternică pentru a devia obiectul ceresc de pe traiectorie.

Și, bineînțeles, există Purgatoriul.

Cel din urmă se bucură de o reputație aparte. Plaisance a cunoscut mulți oameni care au fost acolo, în principal veniți de pe Pământ cu treburi, dar el, personal, n-a nutrit niciodată dorința de a vizita acel loc. Într-adevăr, mulți dintre cei care trăiesc în emisfera sudică sunt rușinați de Purgatoriu.

Ei cred că respectivul loc conferă mai mult ca orice o reputație proastă Zonei Întunecate. Însă asta nu înseamnă că Plaisance este pregătit să lase droidul criminal să ajungă atât de departe și să mai distrugă și alte vieți nevinovate.

Tocmai de aceea ține maneta de viteze împinsă înainte la maximum, străbătând drumul de mentenanță cu o viteză periculoasă chiar și pentru el. Oricum, nu i-au plăcut niciodată roboții – ei nu fac cancer, nu-și iubesc mamele, nu se uită la stele și nu-l onorează pe Dumnezeu –, iar droidul din fața lui nu poate spune că ar fi util vreunui scop.

Este un demon. Iar Plaisance, cu sângele atât de fierbinte în vene, încât este scăldat în sudoare – care se condensează pe ecranul căștii, obstrucționându-i și mai mult vederea –, se simte ca un soi de răzbunător al destinului. Mai are o ultimă șansă. Trebuie să-l oprească pe demon înainte de a se lăsa noaptea lunară.

Simte plăcere în furie și emoție intensă în senzația indubitabilă de justețe a misiunii lui.

Chiar în acest moment plăcerea lui Plaisance este în mod ciudat întărită de cunoașterea faptului că nimeni n-are habar de acea urmărire.

N-a anunțat nicio bază. Nu este urmărit de niciun dispozitiv. Și n-a fost văzut de nimeni – de niciun suflet – de la plecarea din Lampland. Nici măcar Pământul nu privește pe după umărul lui. E doar el și fața lui Dumnezeu, care, din cauza condensului de pe ecranul căștii, seamănă cu acel joc video, *Bejeweled,* creat de PopLap Games în 2001.

16.

În mod oficial, armele de foc sunt interzise pe Lună – puține lucruri sunt mai periculoase într-un mediu presurizat decât un glonț ricoșat aiurea totuși ilegalitatea nu înseamnă inexistența sau chiar lipsa lor. O mare parte din timpul și resursele PPD în Sin este cheltuită pe completarea armamentului adus prin contrabandă, produs ilegal sau alcătuit artizanal din componente fără legătură între ele.

Inspecțiile nu se extind către toate părțile teritoriului, așa că, practic, fiecare rezident al habitatelor izolate și al comunității îngrădite Zabada deține una sau două arme de foc pentru „autoapărare”. Pe durata primului scandal important din Purgatoriu (și, conform unora, care a fost prima înscenare la scară mare), pe Pământ au fost difuzate imagini înregistrate în secret despre o „vânătoare de vulpi” a membrilor unei găști mafiote cu arme de vânătoare, care au făcut bucăți un grădinar hoț într-o peșteră lunară.

Arma de foc standard a PPD-ului este PCL-43 – sau pistolul cu electroșocuri, paralizant, care folosește lasere ca să inducă o electricitate conductibilă de tip LIPC (Laser-Induced Plasma Channel, Canal de plasmă indusă cu laser) –, cunoscut mai ales sub numele de „zapper”. Dacă este utilizat la cel mai ridicat nivel operațional, poate ucide printr-o descărcare electrică intensă. Justus are la el o astfel de armă, după ce a plecat de la sediul poliției din Kasbah spre apartamentul lui din Ișstar. E trecut cu puțin de miezul nopții (Luna urmează meridianul GMT) și imensele lămpi solare cu incandescență sunt stinse de ore bune. Stelele artificiale abia dacă sunt vizibile prin vălătucii lenți de ceață. Sunetele combinate emise de cluburile de noapte, localurile de practicat sporturi sângeroase și disputele stradale, la care se adaugă șuierăturile, bâzâielile și pocnetele obișnuite ale unei baze lunare, stârnesc ecouri prelungi de-a latul Oalei sub Presiune – din multe puncte de vedere noaptea se doarme cel mai prost în Sin.

Având de rezolvat un caz important de crimă, în mod normal Justus n-ar trebui să plece deloc de la secția de poliție. Dar a ajuns atât de suspicios în privința falsului respect arătat de ceilalți, încât a decis să revizuiască multe dintre materialele relevante acasă la el. Într-o cutie din carton cară hârtii și informații pe suport digital referitoare la explozia de la Ferma de Capre: profiluri complete ale profesorului Otto Decker, ale spionului lui QT, Ben Chee, precum și ale lui Blythe L’Huillier (o asistentă care la prima vedere pare să fi fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit). Și mai are la el o listă

extrem de lungă cu rezidenți permanenți care au experiență în producerea și/sau comercializarea de explozibili. Justus intenționează să le parcurgă pe toate în următoarele câteva ore, să-și facă o mulțime de notițe, după care să doarmă literalmente cu capul pe ele: în trecut subconștientul lui a făcut minuni legate de dezvăluirea de secrete prin această metodă. Decide să-și cumpere câteva pilule de ChocWinks".

În mare parte din viață, Justus a evitat pastilele. Și nimic de pe piața deschisă a Purgatoriului vizavi de produsele farmaceutice prost testate nu i se pare atrăgător. Dar cunoaște niște polițiști în Phoenix care iau ChocWinks" – pilule de somn, oficial produse de contrabandă pe Pământ – și și-a dovedit deja, când lucra sub acoperire la Narcotice, că avea voința de a nu deveni un dependent de droguri.

Mai mult, își spune că un somn profund, chiar scurt și indus de sedative, ar fi mai sigur și mai benefic decât cel produs de stimulenți artificiali precum BrightIze".

Așa că intră într-un magazin LunaMart și, în vreme ce așteaptă la coadă să fie servit, aude șoapte.

— El e.

— Noul locotenent.

— Vedeta.

— Cel numit Justiție, de la numele lui.

Conștientizează brusc faptul că localnicii – oameni cu tatuaje luminoase, podoabe metalice și dinți ascuțiți – se holbează la el ca la o vedetă de film. Chiar îi fac loc, ca niște porumbei, și-l împing spre tejghea în locul lor.

Pentru Justus, totul înseamnă o nouă experiență neliniștitoare. Pe drumul spre casă a sesizat deja zâmbete, clipiri din ochi și gesturi apreciative din cap. Povestea nu se poate datora uniformei lui, fiindcă e îmbrăcat cu haine obișnuite – deși e vorba de o jachetă de pânză albastră și cravată, furnizate de PPD – și nu poartă insigna pe piept. Și nu poate fi vorba de cicatrice, deoarece mulți oameni din Sin au deformații mult mai vizibile.

Încearcă să plătească pentru pastile, însă proprietarul – un individ care seamănă cu o pasăre, cu accent est-european – nici nu vrea să audă de plată.

— Din partea casei, insistă individul, în argou, respingând cardul lui Justus.

Damien scoate din buzunar și aruncă totuși pe tejghea o monedă de cinci dolari. Apoi în drum spre ieșire – localnicii îi fac din nou cale liberă – observă pe standul de presă un exemplar din acea dimineață din *Tablet.* Prima pagină se referă la explozia de la Ferma de Capre, ceea ce are sens, însă atenția lui Justus este atrasă de o casetă deasupra titlului principal.

Se văd o poză de-a lui – pare o fotografie oficială PPD – și cuvintele „Vezi pagina 3”.

Sub semnătura lui Nat U. Reilly, în paragraful de deschidere citește: „Damien Justus, noul locotenent de poliție din Sin, este prea modest ca să se compare cu oameni legendari ai legii precum justițiarul Wyatt Earp sau incoruptibilul Eliot Ness. Dar consideră că numele lui spune totul despre ceea ce intenționează el să aducă într-un oraș unde justiția aparține de prea multă vreme celui care oferă mai mult”.

Este sigur că n-a declarat așa ceva și este foarte iritat de titlul mare de pe pagina 3: LĂSAȚI-L PE JUSTUS SĂ DOMNEASCĂ. Dincolo de orice altceva, e uluit că interviul ocupă un asemenea loc de cinste în ziua unei explozii care a lăsat victime în urmă.

„În mod expres numit de QT Brass, secretarul Departamentului de Aplicare a Legii, se arată în continuare în articol, Justus este un polițist de modă veche, un adept convins al domniei legii. Însă are grijă să nu aibă prejudecăți. «Vă puteți asigura cititorii că n-am opinii partizane, declara el. Nu-mi pasă de trecutul oamenilor sau cât de mult câștigă ei. Treaba mea este să fac locul acesta mai sigur pentru toată lumea, de la măturătorii de pe stradă la Fletcher Brass. Nu mă aflu aici ca să-mi fac prieteni și, cu siguranță, nu sunt aici ca să câștig bani și să mă distrez. Însă sper ca oamenii să înțeleagă ce încerc să obțin»”.

E mai aproape de ce a declarat el, dar totul a fost atât de liber adaptat, încât are senzația că citește un roman. Privirea lui parcurge alte fragmente.

„Justus n-are antecedente de corupție în poliție… spune că fața lui aparte, rezultatul unui atac cu acid din partea unui individ plătit, înseamnă o insignă de onoare… afirmă că-i place ce a văzut la populația locală… crede că reputația orașului Sin ar putea fi exagerată…”

Justus a devenit atât de iritat, încât nu poate citi mai departe, nu în public, oricum. Așa că ia ziarul și-l flutură în direcția proprietarului zâmbitor – moneda lăsată a acoperit deja costurile –, pe urmă îl împăturește sub braț și iese.

Afară plouă – cu picături mari, plutitoare, care cad la o asemenea distanță una de alta, încât te poți strecura printre ele fără să te uzi. Se încovoaie din instinct, dar nu ajunge prea departe, că aude o voce.

— Locotenente!

Este Dash Chin, încă îmbrăcat cu uniforma de poliție, însă ținând în mână o sticlă de băutură locală. Își croiește drum printre alți trecători și-l prinde din urmă, zâmbind.

— Pe drum spre Ișstar? întreabă el.

— Corect.

— Cum e locuința?

— Am trăit în locuri și mai rele.

— Jabba are un loc în Zabada, știi? pufnește Chin.

— Am auzit.

— Și l-am auzit vorbind despre tine, știi. Îți aduce cu adevărat elogii.

— Așa să fie?

— A spus că vrea ca noi, pigmeii, să-ți respectăm ordinele întrutotul. A zis că s-ar putea să fii noua imagine a PPD-ului.

— Noua imagine – interesant.

— Ei bine, adaugă Chin și ia o înghițitură din sticlă, polițiștii nu se numără printre cei mai populari oameni din Sin, știi.

— Se mai întâmplă.

— Dar aici se întâmplă în mod special. Avem reputația că spargem capete – știi tu, doar de distracție și chestii dintr-astea. De-asta cazul cel nou, ăsta cu bomba, ar putea fi exact ce am așteptat cu toții.

— Nu sunt convins că poliția ar trebui să aștepte vreodată o explozie de bombă.

— Mda, în fine, rostește Chin, cu siguranță că avem nevoie acum de un erou. Iar dacă vei urmări cazul până la final și vei încătușa niște nume cu adevărat mari, ei bine, asta ne va îmbunătăți considerabil imaginea de pe aici.

Justus ridică exemplarul lui de ziar.

— Nu sunt sigur dacă ai observat, dar se pare că sunt deja erou. Fără să fi făcut ceva.

— Nu pierd vremea cei de la *Tablet,* nu? chicotește Chin. Interviul ăla a apărut pe toate canalele lor mass media de ore întregi – pentru o vreme a fost pe prima pagină.

— Nu zău? se arătă mirat Justus, pentru el asta însemnând confirmarea bănuielii că întregul articol a fost scris în avans. Îmi seamănă mai degrabă a laudă nerușinată decât a interviu.

— Păi, ăsta e Nat U. Reilly – n-are rețineri. Oricum, probabil că n-ai văzut materialul lui Bill Swagger.

— Bill Swagger?

— Cel care lansează știrile de senzație la nivel local. Are o rubrică și în *Tablet.* Și se ia rău de tine. Scria că n-avem nevoie de supereroi – chiar așa te-a numit, un supererou, ceva în genul lui Spiderman sau Batman – care să ne spună ce să facem.

— Înțeleg, spune Justus și-și însemnă în minte să citească articolul mai târziu. Presupun că asta echilibrează articolul ăla de fan club.

— Cam așa, e de acord Chin. Ia zi, ai auzit ce e nou?

— Ce e nou?

— Un grup oarecare a revendicat explozia.

— Cum?

Cei doi ajung într-o piață dominată de o statuie a unui demon babilonian cu aripi și Justus se întoarce.

— Cineva *a revendicat* atacul cu bombă?

Neașteptându-se la o asemenea reacție, Chin pare debusolat.

— Mda.

— Cine? Cine a fost?

— O grupare teroristă.

Justus este din nou uimit de faptul că o asemenea informație importantă poate fi tratată ca o banalitate.

— *Cine*? Cum se numesc?

— Ciocanul Poporului.

— Ciocanul Poporului? Sunt bine cunoscuți pe aici?

— N-am auzit de ei până acum.

— Și au emis… ce anume? O declarație?

— Pentru *Tablet,* da. E pe prima pagină.

— Credeam că bomba era pe prima pagină.

— Aia e ediția tipărită. Mă refer la știrea online.

Justus se gândește și clatină uimit din cap.

— Asta înseamnă o evoluție semnificativă! Trebuie să ne întoarcem la secție ca să…

Dă să pornească, dar Chin îl blochează.

— Hei, domnule, haide să nu ne dăm peste cap, bine?

— Să ne dăm peste cap? se încruntă Justus.

— Vreau să spun, ce sens are să ne întoarcem la secție chiar acum? Când e plină doar cu bețivi și curve și alte alea? Putem discuta despre asta de dimineață, corect? Revendicarea asta n-a fost verificată sau ceva de genul ăsta. E doar o chestie azvârlită, probabil – o farsă sau ceva de genul ăsta. N-are sens să ne pierdem somnul cu o glumă proastă, nu?

Încercând să nu pară disperat, Chin mai ia o gură de băutură.

Justus se uită la el. Și chiar dacă o parte a lui vrea să-l pună pe tânăr la locul meritat, ceva din privirea lui Chin – o lucire neliniștitoare – îl face să ezite.

În acea clipă, o picătură mare de ploaie – de dimensiunea unei caise – îi cade chiar în creștetul capului, pe urmă i se revarsă pe față, iar asta îl face să ajungă la o decizie.

— Ai dreptate, spune el, dând din cap. Poate aștepta până dimineață.

— Ăsta e omul meu, rostește Chin, în mod clar ușurat. De fapt, ne va fi tuturor mai bine după un somn bun. Văd că ai niște pastile acolo.

— Așa e.

— Dizolvă trei în MoonShine dacă vrei niște vise perverse, îl sfătuiește Chin ridicându-și sticla de whisky ilegal.

— O să țin minte.

— Oricum, chicotește Chin, făcându-i cu ochiul, bănuiesc că ne vedem de dimineață, nu, domnule?

— Mda, răspunde Justus. Ne vedem atunci.

Chin pleacă și-l lasă pe Justus fierbând în sinea lui. Deoarece a mai văzut așa ceva – polițiști luând decizii importante pe baza a ceea ce le convine. Ceea ce, de obicei, înseamnă orice care poate amâna un caz pentru o altă zi, iar uneori acest orice clasează cazul pentru totdeauna.

Deși, evident, poate că Dash n-are dreptate – revendicarea teroristă ar putea fi cu ușurință o farsă anunțată fără rușine în tabloidul local.

Justus întețește ritmul, strecurându-se printre picături de ploaie, și când ajunge la blocul lui urcă treptele câte trei odată până la ușa de la intrare.

Ajuns în apartament, în primele clipe nu observă nimic ciudat. Își slăbește cravata și se duce la bucătărie să bea ceva. Abia când ajunge în livingul întunecos și e pe punctul de a activa lumina prin comandă vocală vede ceva.

O siluetă care șade pe fotoliul lui, vizibilă în lumina neoanelor strălucitoare de afară.

Într-o fracțiune de secundă Justus aruncă băutura și scoate zapperul, îndreptându-l spre individ.

— LUMINI! strigă el.

Odată ce luminile se aprind, constată că silueta de pe fotoliu nu este cu adevărat un om.

— Bună seara, domnule, rostește silueta dezinvolt, ca și cum intruziunea ei ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

E Leonardo Cenușiul.

17.

E îmbrăcat tot cu costumul lui gri imaculat, părul grizonant e la fel de imaculat, iar ochii gri se uită la Justus fără să pară că-și cer scuze. Mâinile cuprind capetele brațelor fotoliului, iar picioarele stau drepte, așa că în postura asta seamănă cu statuia lui Lincoln.

— Îmi cer scuze dacă v-am surprins, domnule.

Justus își lasă arma jos.

— Cum ai intrat?

— Ca valet al domnului Brass, am acces oriunde în Sin.

— *Oriunde*?

— Oriunde.

— Interesant, spune Justus.

— De ce e interesant, domnule?

— Nu contează.

Grey arată înspre pata de lichid.

— Vreți să curăț mizeria?

— Face și asta parte din programarea de valet?

— Sunt un excelent om de serviciu, domnule.

— Sunt convins. E doar apă tonică – n-ar trebui să păteze, replică Justus și se așază pe o canapea din imitație de piele. E vorba de vreo urgență?

— Nu e vorba de o urgență, domnule – e o chestiune de curtoazie. Domnul Brass m-a trimis să vă explic.

— Să-mi explici ce anume?

— Domnul Brass vrea să-și ceară scuze că nu v-a întâlnit personal.

— Chiar așa?

— Domnul Brass înțelege că ați fost informat că domnul cu care v-ați întâlnit în dimineața aceasta și care v-a fost prezentat drept Fletcher Brass era, de fapt, un înlocuitor.

— De unde știe asta domnul Brass?

— Nu sunt în stare să răspund la asta, domnule.

Justus se întreabă dacă întâlnirea lui cu QT Brass n-a fost înregistrată cumva – dacă nu cumva a fost auzită, de pildă, de Leonardo Brown.

— Ei bine, există o explicație bună pentru înșelătorie?

— Există o explicație excelentă, domnule. Domnul Brass este actualmente preocupat de pregătirea călătoriei către Marte. Datorită perioadei sinodice a planetei Marte, există o fereastră favorabilă de lansare doar…

— Da, am auzit toate astea.

— … doar la o perioadă de 779 de zile, domnule. Dacă racheta nu este gata, atunci vor trece mai bine de doi ani

până…

— Știu, știu.

— … când lansarea va avea din nou loc. În mod cert domnul Brass nu-și permite să rateze lansarea, deoarece consideră misiunea către Marte drept culmea realizărilor vieții lui.

— Stăpânul tău construiește personal racheta?

— Nu, domnule, dar supervizează fiecare aspect al construcției și trece prin proceduri intense de pregătire cu restul echipajului.

— Ei bine, toate astea sunt în regulă, însă tot va trebui să discut personal cu el cândva.

— Asta nu se poate, domnule.

— Trebuie să se poată, dacă e să-mi fac treaba ca lumea.

— Nu este posibil, domnule.

— Acesta e un caz de crimă. Dacă trebuie să vorbesc cu Fletcher Brass, atunci voi vorbi.

— Nu veți vorbi, domnule.

— Iar eu îți spun că o voi face. Fletcher Brass este cumva mai presus de lege pe aici?

— Este, domnule.

Răspunsul este atât de direct și rostit pe un ton atât de sigur, încât Justus este cu adevărat surprins. Și este surprins că *este* surprins. Și clatină din cap.

— Doar nu se așteaptă de la mine să continui discuțiile cu actorul acela?

— Așa stau lucrurile, domnule, explică droidul. Înlocuitorul este foarte bine instruit în toate aspectele vieții domnului Brass și poate răspunde la fel de adecvat ca domnul Brass însuși.

— Chestia asta e o glumă cumva?

— Nu este o glumă, domnule.

— Cu câteva minute în urmă mi-ai spus că ai fost trimis ca să-mi ceri scuze pentru că am fost înșelat. Acum mi se pare că nu-ți ceri deloc scuze.

— Îmi ceream scuze pentru neînțelegere, domnule, nu pentru înșelătorie în sine.

Preț de o clipă Justus se uită la priveliștea de dincolo de fereastră: neoanele sclipitoare, ploaia care cade hipnotizant de încet. Apoi își concentrează din nou atenția asupra lui Grey, ca și cum ar vrea să-și rememoreze întreaga scenă, să se asigure că nu visează.

— De câtă vreme funcționează chestia asta?

— De câtă vreme funcționează ce anume, domnule?

— De câtă vreme îl întruchipează actorul pe Fletcher Brass?

— Funcționează de peste trei ani. Aranjamentul este înțeles aici în Purgatoriu și ține de un oarecare regret faptul că n-ați

știut de el.

Justus se gândește.

— Racheta nu se construiește de trei ani.

— Adevărat, domnule.

— Atunci, de ce funcționează înșelătoria de atâta vreme?

— Din rațiuni de securitate, domnule.

— Fletcher Brass se teme pentru securitatea lui?

— Mă tem că da, domnule.

— De ce? De ce se teme pentru siguranța lui?

— Domnul Brass este autoritatea supremă în Purgatoriu și ca atare este obligat uneori să ia decizii care nu sunt bine primite.

— Ce fel de decizii?

— Decizii care-l fac să pară nemilos, domnule, dar care sunt cele mai bune pentru întreg teritoriul.

— Decizii care ar putea stârni un răspuns violent?

— N-am căderea să comentez asta, domnule.

— Îți dai seama că un grup terorist tocmai a revendicat atacul cu bombă?

— N-am știut asta, domnule.

— Ei bine, te informez eu. Ce vei face cu informația?

Leonardo Grey rămâne tăcut și nemișcat câteva secunde, cu chipul lipsit de expresie, ca și cum ar fi cufundat într-un soi de comunicare externă. Și cum comunicațiile radio sunt cu adevărat interzise în Purgatoriu, acțiunea lui este imposibilă – sau cel puțin ilegală.

— Cu siguranță, a existat în ultima vreme o mare agitație în rândul sensibilităților nestatornice, domnule, rostește în cele din urmă droidul.

Sună ca și cum ar recita propoziții dintr-un scenariu.

— Agitație? întreabă Justus. A cui?

— A persoanelor iresponsabile. Oameni care întrețin rebeliunea în scopuri personale.

— Teroriști?

— N-am căderea să afirm asta, domnule.

— QT Brass?

— N-am căderea să afirm asta, domnule.

— Cu toate astea, trebuie să-ți dai seama că lucrurile la care te referi reprezintă chiar motivul pentru care trebuie să discut cu Fletcher Brass în persoană.

— Asta nu e posibil, așa cum am mai spus, domnule.

— De ce? Doar nu e mort, nu?

— Nu e mort.

— E bolnav?

— Așa cum am spus, e doar preocupat.

— Nimeni nu poate fi atât de preocupat încât să n-acorde câteva minute de discuție.

— Domnul Brass este atât de preocupat, domnule, încât chiar dacă ar putea renunța la câteva minute, n-ar fi foarte bine pentru dumneavoastră.

— Deci susții că are un temperament puternic?

— Domnul Brass este un om pasionat.

— Ei bine, știu totul despre oameni puternici și pasionați, pufnește Justus. Am avut de-a face cu mulți dintre ei înainte. Și o să mai am de-a face cu așa ceva.

— Nu sunt sigur că înțelegeți, domnule. Domnul Brass este atât de stresat, încât omul cu care vă întâlniți n-ar fi…

— Nu, nu sunt sigur că *înțelegi.*

Justus a mai avut experiențe cu androizii – pe Pământ a instruit odată unul în proceduri pentru detectivi – și știe că trebuie să fie ferm cu ei la fel cum ar fi cu un copil încăpățânat.

— Personajul Brass pe care l-am întâlnit în dimineața asta – actorul – m-a asigurat de cooperarea lui deplină. A zis că mă încurajează să-i scotocesc prin lucrurile intime. Și dacă e adevărat ceea ce afirmi, atunci sunt satisfăcut că sentimentele acelea sunt ale autenticului Fletcher Brass. Așa că nu doar că *prefer* să vorbesc cu adevăratul Brass, ci *insist* asupra acestui lucru. Ține de *datoria* mea ca ofițer de investigații. Și este *crucial* pentru integritatea investigației. Este în interesul *tuturor* și ar putea, de fapt, însemna diferența dintre viață și moarte. Ca atare, nu este negociabil. Înțelegi?

Leonardo Grey rămâne tăcut câteva secunde, ca și cum ar fi din nou angajat într-un soi de comunicare secretă.

— Înțeleg, domnule, rostește droidul în cele din urmă.

— Foarte bine, zice Justus. Atunci, te rog să aranjezi o întâlnire cât mai curând posibil. Știi cum să mă contactezi.

— Știu, domnule.

Preț de câteva clipe Grey continuă să se uite fix – Justus știe că e greu să citească vreo răutate în acea privire –, pe urmă se ridică în picioare cu o singură mișcare fluentă.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnule, spune droidul. Îmi cer din nou scuze pentru orice intruziune neanunțată. Și pentru orice neînțelegere.

— Perfect, rostește Justus și-l împinge către ușă. Mai am însă o ultimă întrebare înainte să pleci.

— Desigur, domnule.

— Ești același model ca Leonardo Brown, nu?

— Corect, domnule. Cu toții suntem.

— Cu toții?

— Leonardo Brown, Leonardo White (Alb), Leonardo Black (Negru) și cu mine.

— A-ha! exclamă Justus. Ce s-a întâmplat cu Leonardo Green (Verde)?

— Nu există un Leonardo Green, domnule.

— Atunci de ce „Leonardo”, dacă pot să întreb asta?

— Am fost numiți așa în onoarea lui Leonardo da Vinci, care în 1495 a proiectat primul android cunoscut.

— Fascinant. Deci sunteți un fel de frați vitregi?

— Am fost cu toții construiți ca parte a proiectului Daedalus, domnule.

— Înțeleg.

Justus își zice în gând că va trebui să verifice totul cât mai curând posibil, după care-l conduce pe Leonardo Grey dincolo de ușă.

18.

Droidul cu păr negru, îmbrăcat în costum negru, cu cravată neagră și ochi negri continuă să se deplaseze cu viteză maximă de-a lungul Zonei Întunecate. Suprafața Lunii are 38 de milioane de kilometri pătrați, adică în mare cam cât America de Nord și Antarctica împreună. Când droidul și-a început odiseea, Purgatoriul – sau Oz, sau El Dorado – se găsea la o distanță doar cu ceva mai mare de 2 500 de kilometri. În prezent este la ceva mai puțin de 1 800 kilometri depărtare. Un m-tren din Zona Apropiată acoperă distanța în două ore; o navetă sau un mijloc aerian o străbat într-un timp și mai scurt în Zona Întunecată însă, chiar și călătorind continuu pe drumurile de mentenanță bătătorite, droidul calculează că e capabil să străbată o asemenea distanță abia în două zile și jumătate. Iar până atunci alternanța distrugătoare zi-noapte va fi trecut deja de el și droidul va călători într-o beznă completă.

Mişcă-te. Mişcă-te. În vreme ce alții dorm, mișcă-te.

Pentru droid, întunericul nu este un motiv de preocupare. Este dotat din fabricație cu vedere nocturnă și accesorii de vizualizare în infraroșu. Are o busolă digitală care-l menține pe direcția nord. Dispune de aparate de totalizare mecanică a forței și gravitației, senzori de proximitate, accelerometre și o marjă de vizualizare de 1 500 de cadre pe secundă. Este prevăzut cu cinci sute de dispozitive de semicontrol pneumatice și cu șase microgeneratoare piezoelectrice care funcționează cu baterii alimentate de glucoză și alcool. Centrul lui de inteligență îi oferă o recunoaștere avansată a tiparelor, funcții logice și suficiente capabilități de învățare rapidă din propriile greșeli.

Iar mai presus de orice altceva, are și un LRV.

Droidul este capabil să manevreze vehiculul deoarece cu șase ani în urmă în memorie i s-a încărcat programul cu cerințele operaționale de bază ale modelelor Zenith.

Ulterior, a dobândit experiență tactică prin manevrarea personală a unui vehicul Zenith 13. Așa că știe cum să șofeze, cum să reîncarce bateriile și cum să repare o defecțiune de bază, presupunând că piesele și energia necesară sunt disponibile.

Și mai știe că vehiculul pe care-l conduce în acest moment va rămâne fără baterii în mai puțin de două sute de kilometri.

Însă circuitele logice îi mai spun că există o foarte mare probabilitate să găsească un vehicul de înlocuire – sau un punct de reîncărcare – până atunci.

După ce le-a abandonat pe cele două femei geolog necooperante, suprafața lunară a fost remarcabil de golașă. Pe drum n-a văzut decât câteva fascicole care clipeau, vreo doi roboți de recunoaștere stricați, niște resturi de la echipele expediționare și, mai aproape de ecuator, viaductul șerpuitor al trenului de recoltare sincronizat cu soarele. Însă niciun fel de ființe omenești.

Deocamdată, nici măcar nu mai merge pe un drum de mentenanță. Acela s-a terminat cu două ore înainte, în mod misterios, la o intersecție.

După ce a ales să se îndrepte în continuare spre nord, din acel moment a început să urce și să coboare dealuri, a plonjat peste dune de nisip, a evitat cratere și s-a hurducăit bine peste câmpii acoperite cu roci.

Și iată-l ajuns la un gard imens din sârmă, care se întinde de la un orizont la celălalt, fără să i se vadă capătul. Pentru un pământean, o asemenea priveliște ar fi familiară, dar pe Lună peisajul este unicat. Și inexplicabil. Cu siguranță că gardul n-apare pe harta cu margini boțite a lui Ennis Fields. Așa că droidul se îndreaptă spre vest câteva minute, căutând o intrare sau o explicație, și în cele din urmă ajunge la un indicator crăpat și marcat de arsuri:

Droidul recunoaște simbolul internațional de radiații – trifoiul este cunoscut pe Lună însă nu sesizează vreo amenințare imediată.

Evident, există o mică posibilitate de daune produse circuitelor lui, dar starea indicatorului sugerează că zona de testare este veche de mulți ani, ceea ce înseamnă că nivelurile de radiație n-ar trebui să fie mai periculoase decât cele întâlnite în timpul unei expediții normale de suprafață.

Iar astfel de doze n-au avut un efect sesizabil asupra lui până acum. Ca atare, ia un clește de sârmă din geanta cu unelte, taie o parte din gard, rupe alte părți cu mâinile goale, se urcă la loc în vehicul și-și continuă drumul.

Zece minute mai târziu dă peste primul semn al exploziei. Suprafața se întărește treptat sub vehicul și capătă nuanțe lăptoase turcoaz și bleumarin. Apoi roțile încep să sfărâme mici sfere din sticlă piroclastică. Pe urmă suprafața devine o mare de cristal albăstrui cu vârtejuri și unduiri bizare. După

aceea apar valuri unduitoare, aisberguri și forme fantastice de nedescris.

Și pretutindeni se văd acele mărgele infernale din sticlă. Roțile vehiculului se chinuie să păstreze aderența – e ca și cum ar traversa un drum acoperit cu pietricele. Droidul manevrează la stânga și la dreapta, încercând să mențină ruta. Controlerul tremură în mâna lui. Roțile împrăștie mărgele ca niște mici gloanțe. Vehiculul alunecă și derapează. Ca o minge care se izbește de ziduri din cristal. Pierde amortizoarele de șoc și protectoarele contra prafului de pe părțile laterale. Droidul aduce vehiculul înapoi pe ruta de mers și micșorează viteza, dar asta n-ajută. Accelerează – nici asta n-ajută. Vehiculul se comportă ca o mașină pe un teren noroios. Amenință să scape de sub control și să se răstoarne cu totul. Geme, derapează și face slalomuri, și alunecă pe marea de culoarea safirului.

Pe Pământ ar există oameni care ar face așa ceva de distracție.

Există anumiți oameni care, forțați să traverseze un asemenea teren dificil, s-ar mândri cu talentul lor de a controla situația. Sunt chiar unii care s-ar bucura enorm, fără să țină cont de pericole, să treacă peste un asemenea teren bizar de frumos. Însă droidul nu simte o asemenea plăcere. El doar calculează alte întârzieri față de program.

Iar lucrurile nu se opresc aici. Aproape la fel ca în cazul unui ghețar terestru, marea de sticlă ascunde crevase și gropi periculoase. Și niciunul dintre simțurile droidului, care în cazul oamenilor ar fi socotite ca înnăscute, nu-l ajută să vadă la timp astfel de pericole. Așa că decizia lui de a accelera, deși bazată pe toate dovezile disponibile, este pe punctul de a-l distruge.

Vehiculul rulează cu șaptezeci de kilometri pe oră, când droidul se trezește că solul de sub el a dispărut.

Împrăștiind alte mărgele de sticlă, plonjează într-o gaură.

Droidul dispare în beznă. Este înghițit de Lună. Dacă ar fi fost un om într-o astfel de situație, poate că ar fi înjurat, sau ar fi scâncit, sau ar fi urlat. Dar până la impactul îngrozitor care-l așteaptă, droidul abia dacă se îmbărbătează cu un alt verset sacru:

Dacă plonjezi într-o gaură, transformă situația într-o strategie.

19.

Harmony Smooth este o lunatică. Și o ucigașă. Și o locuitoare a orașului Sin. Și o prostituată. În schimbul unei sume fixe va presta Hand Relief (stimularea manuală a bărbatului în vederea obținerii ejaculării), Sybian (folosirea vibratorului), Blow Job (felație, sex oral), Clam Dip (femeia își pune vaginul pe fața bărbatului și execută mișcări ritmice), Textas Straight-up, poziția 69, DVDA (dublu vaginal, dublu anal, patru bărbați și o femeie, două penetrări vaginale și două anale în cazul ei), Half and Half (jumătate sex oral, jumătate sex normal), Full French (sex oral fără prezervativ), Tantric (sex spiritual), Threesome (menage à trois), Whipped Cream (o femeie este unsă cu miere, „gustare erotică"), Hullabaloo (sex sălbatic, cu strigăte), Dominatrix (o femeie care practică sclavia și disciplina, dominarea și supunerea, sadismul și masochismul, cu un partener), Marie Celeste (experiență mistică sexuală) și câteva dintre formele mai puțin extreme de Sporturi Acvatice. La un tarif negociat, va fi disponibilă o noapte întreagă pentru experiențe precum Girlfriend (prietena), Porn Star (starleta porno), Demure (modesta), Submissive (supusa, docila), Ball-Buster Experience (când partenerul ejaculează, ea îl strânge ușor de testicule). Însă sub nicio formă nu va executa numere precum Fog bank (o variantă a poziției 69), Chili Dog (apuci partenera de sâni și întreții un act sexual), Meat Puppet (supusa, partenera pe care o controlezi total), Rusty Trombone (o felație în care partenera scoate sunete de trombon), Sasquatch (când faci dragoste cu partenera și la un moment dat îi introduci degetul de la picior în vagin), Cleveland Steamer (sex oral cu partenera, când ejaculezi pe sânii ei, experiență înrudită cu Pasadena Mudslide), Hellzapoppin (un fel de musical erotic) sau Kentucky Wheelbarrow (act sexual în care partenera stă deasupra bărbatului și face ca trenul).

În acest moment ea nu prea face nimic. Șade ghemuită pe o sofa, mănâncă înghețată cu caramel și nuga, ascultă muzică în funcție de starea de spirit la un dispozitiv MoonPad, cu o interfață grafică pentru a satisface această nevoie. MoodPadul îi personalizează muzica în funcție de 40 de parametri acustici. În același timp navighează prin canalele de filme pe un imens ecran holografic. Și-a petrecut noaptea uitându-se la *The Horse Whisperer*: *Origins*; *Draculina*: *Early Lives, Early Loves* și la *After Titanic.* N-a dormit mult, deoarece, oricum, e o persoană nocturnă și începe să fie un pic iritată.

Stă în această încăpere fără ferestre de peste o săptămână.

Și încă niciun semn din partea persoanei care achită nota de plată. Sau vreun indiciu legat de ceea ce se așteaptă de la ea. Singurul ei contact este un android chipeș, iar robotul nu-i spune nimic. Camera este extrem de bine dotată, cu mobilier din pluș, un sistem de divertisment de ultimă generație și munți de mâncare aleasă în frigider. Însă toate astea o fac pe Harmony să se întrebe cine-și permite un asemenea lux și de ce beneficiază ea de un asemenea tratament în primul rând.

Cu două săptămâni înainte, Harmony – nu e numele ei real, deși a întrebuințat atâtea nume de serviciu de când a ajuns în Purgatoriu, încât abia dacă și le mai aduce aminte – s-a dus la cabinetul ei favorit de chirurgie estetică din Marduk pentru o operație de rutină. A stat în sala de așteptare mai bine de jumătate de oră înainte de a fi îndrumată nu către chirurgie, așa cum credea, ci către un birou luxos, îmbrăcat în lemn. Acolo a mai așteptat cincisprezece minute, sesizând că era observată, pe urmă un domn stilat cu păr argintiu și halat alb – întruchiparea încrederii în medici – s-a ivit ținând un dosar în mână.

— Domnișoară Smooth, a zis el, aruncându-i un zâmbet strălucitor, știți cine sunt eu?

— Doctorul Janus? a întrebat Harmony, ridicându-se – nu se gândise niciodată că se va întâlni față către față cu faimosul chirurg.

Janus s-a așezat pe un scaun în spatele biroului.

— Cred că ne-am mai întâlnit – pe masa de operație. Dar probabil că dumneata nu-ți amintești.

— Nu, nu, a chicotit Harmony, nedumerită.

— Știi, obișnuiam să vin devreme la operații, dădeam mâna cu pacienții, mă prezentam, ofeream asigurări, chestii de genul ăsta. Însă acum sunt al naibii de ocupat – mă rog, știi cum e.

— Nu mă plâng, a replicat Harmony. Vreau să spun că, dacă m-ați mai operat până acum, ei bine, nu mă plâng.

— Măi să fie, mulțumesc, domnișoară Smooth, a râs pe înfundate Janus. Încerc mereu să tratez fiecare pacient exact la fel. Exact la fel. Pe fiecare ca pe o misiune specială. În definitiv, știu cât de importante sunt aparențele în zilele noastre. Pentru toată lumea. Dar în special într-o profesiune ca a dumitale. Este o chestiune de supraviețuire, nu-i așa?

— Cred că da.

— Ai fost deja aici, a adăugat el, aruncând o privire în dosar. De douăzeci și cinci de ori, corect?

— Douăzeci și cinci, douăzeci și șase – cine stă să numere? a chicotit iar ea.

— Și astăzi ai venit pentru o ședință Full Face?

— Inclusiv urechile.

— Inclusiv urechile, da. Vrei să arăți precum acea cântăreață, Lesley bat Leslie, corect?

— E superpopulară acum.

— Și crezi că-ți poți crește numărul de clienți arătând ca ea?

— Știu că da.

— Și costul acestei proceduri va fi acoperit de… reprezentarea dumitale, nu?

— O să-l împărțim. Totuși, de ce? s-a alarmat brusc Harmony. Doar nu sunt probleme, nu?

— Nicio problemă, domnișoară Smooth, absolut niciuna. Te pot face să arăți ca Lesley bat Leslie, sau Layla Nite, sau Marilyn Monroe, sau ca oricine altcineva vei dori. Pot face toate astea în două ore, te trimit la recuperare, apoi acasă, fără să pun întrebări. Pe urmă, peste câteva luni, te pot face să arăți ca o persoană complet diferită. Și chestia asta va funcționa așa la nesfârșit – în condițiile în care ești fericită cu asta. În condițiile în care nu mai dorești și altceva.

Harmony nu era deloc sigură dacă discursul era menit relaxării sau deprimării ei.

— Dar…? a întrebat ea, ridicând neajutorată din sprâncene.

Doctorul Janus a chicotit și s-a aplecat în față, îngemănându-și degetele.

— Dar dacă ți-aș face o ofertă *diferită*? O ofertă care înseamnă că ai primi o înfățișare ușor distinctă? O față ușor *diferită*? Fără să plătești un singur cent?

— O față diferită?

— Privește lucrurile astfel, domnișoară Smooth: uneori sunt contactat de – cum să le numesc? – „diverse părți interesate”. Personaje bogate. Care caută un anume aspect. Și sunt pregătite să plătească generos – *foarte* generos – pe cineva dornic să le furnizeze acel aspect.

— Vor ca *eu* să capăt acel aspect pentru a fi ei mulțumiți?

— Nu *trebuie* să fii dumneata, domnișoară Smooth. Dacă preferi, pot merge lesne mai departe cu planurile dumitale inițiale, fără niciun fel de resentimente. Dar dumneata chiar *te potrivești* perfect profilului.

— Părțile interesate m-au văzut?

— Ți-au vizualizat dosarul.

— Și ei cred că am… aspectul dorit?

— *Vei avea* aspectul dorit cu un mic efort.

Harmony s-a simțit intrigată, însă îngrijorată. Ar fi dorit să-l creadă pe Janus – era greu să n-o facă având în vedere ochii lui scânteietori, pielea moale și ridurile artistice –, dar auzise de fete din aceeași branșă care fuseseră atrase de mafioți din Purgatoriu, suferiseră modificări estetice la ordin, pe urmă

dispăruseră complet din peisaj, fără a se mai auzi de ele sau a mai fi văzute vreodată.

— Păi… cam despre ce sumă de bani discutăm?

Doctorul Janus i-a aruncat din nou zâmbetul lui de albeața zăpezii curate.

— De suficienți bani ca să fii aranjată pe viață. Nu va mai trebui să muncești vreodată.

Pentru Harmony, lucrurile sunau prea bine ca să fie adevărate.

— Și cine mai exact este această „parte interesată”?

— Nu pot dezvălui acest lucru.

— Un prieten de-al dumneavoastră?

— Un prieten cu *foarte multă* influență.

Harmony știa că asta era probabil adevărat: doctorul Janus se învârtea printre cele mai faimoase personaje din Purgatoriu și le făcea aproape tuturor operații estetice.

— Și acest prieten vrea și un act sexual cu mine?

— Din câte știu, nevoile prietenului meu nu sunt deloc de natură sexuală.

— Atunci, ce implică?

— Zău că nu știu. Oricum, vei fi chemată atunci când va trebui. Ar putea fi vorba de o singură dată.

— O să fie periculos?

— Din nou, habar n-am. Te-ar deranja dacă ar fi?

— Depinde de cât de periculos. Și de cine e clientul. Și care e miza.

— Ei bine, în privința asta te pot asigura, domnișoară Smooth, că, dacă vei accepta oferta, bineînțeles, vei juca un rol important în viitorul Purgatoriului. Un rol *foarte* important. Însă, din nou, totul depinde de dumneata. În definitiv, e viața dumitale. Iar clientul meu n-are de gând să te forțeze să faci ceva împotriva voinței.

Harmony s-a uitat în gol, continuând să aibă impresia că întreaga tărășenie avea ceva sinistru. Pe de altă parte, fusese în stare să aibă grijă de ea însăși în trecut – în Vegas ucisese un polițist care-i făcea zile fripte – și nu vedea niciun motiv pentru care n-ar fi fost capabilă să repete isprava. Dar, oare, merita riscul o sumă necunoscută de bani? Când ea abia aștepta să facă bani de pe urma noii ei identități, ca singura persoană semănând cu Lesley bat Leslie din Sin?

— Văd că ai la ce să te gândești, i-a întrerupt gândurile doctorul Janus. Ce-ar fi să te las în compania unei muzici de meditație? Și să mă întorc, să zicem, peste cincisprezece minute? Este un răgaz suficient?

În realitate, Harmony nu reușise să decidă în perioada de timp alocată și discutase întreaga chestiune în acea noapte cu o

altă prostituată, cea mai apropiată prietenă a ei din Sin. Prietena îi spusese că ar fi nebună să n-accepte oferta, mai ales că era pentru o perioadă scurtă de timp și în special că era implicat doctorul Janus, cel în care se putea avea mare încredere. Așa că Harmony se întorsese la clinică a doua zi și anunțase că era de acord, sperând să nu fi ajuns prea târziu.

Iar doctorul Janus, deși vizibil neimpresionat, plecase să se consulte cu cineva – Harmony avusese din nou impresia că era sub observație – și se întorsese cu un alt zâmbet sclipitor pe chip.

Și în acest moment ea e aici, cu un chip în întregime nou, un trup complet nou și o identitate complet nouă. După operație se trezise în această încăpere fără să aibă habar unde se găsea – nici măcar dacă mai era în Sin – și fără vreo posibilitate de a afla, de vreme ce camera n-avea ferestre și nici dispozitive de comunicație. Bandajele i-au fost scoase o zi mai târziu – Harmony fusese, efectiv, șocată când se văzuse în oglindă – și vânătăile, datorită loțiunilor de vindecare, se estompaseră în câteva zile. Iar atunci ea nu făcuse altceva decât să mănânce, să se uite la televizor și, în general, să-și omoare timpul. Fiind din ce în ce mai plictisită. Și mai agitată. Și mai bănuitoare în privința misiunii de îndeplinit.

Între timp, conform știrilor de dimineață, mâna dreaptă a lui Fletcher Brass, Otto Decker, fusese asasinat.

Un grup terorist oarecare afirmase că era responsabil. Noul polițist din oraș, Damien Justus, conducea ancheta. Printr-o coincidență stranie, Harmony îl cunoștea pe Damien Justus de pe Pământ – avusese ceva contacte cu el în Vegas, când abia își începuse munca pe străzi, iar el ancheta moartea unei colege prostituate.

Așadar, ea simte nevoia să se întrebe dacă nu cumva atacul terorist, cu toate implicațiile lui politice, este legat de rolul ei misterios. Și o asemenea perspectivă n-o încântă deloc. Deoarece, cel puțin de la venirea în Sin, Harmony s-a ținut cp obstinație departe de probleme politice.

Evident, o admiră enorm pe QT, însă spre deosebire de majoritatea celorlalți locuitori ai orașului, ea nu nutrește resentimente față de Fletcher Brass. În definitiv, Patriarhul Purgatoriului a fost cel care, personal, i-a aprobat rezidența, așa că, dintr-un punct de vedere, ea consideră că-i datorează viața. Nu este deloc sigură că s-ar pune pe ea însăși *în calea pericolului* pentru el, dar nici nu s-ar simți bine uneltind *împotriva* lui. Pur și simplu, nu e deloc interesată de așa ceva.

Oftează. Își lasă deoparte cornul gol de înghețată. Navighează pe canale în căutarea unui film decent, însă singurul care pare să fie transmis este versiunea extinsă a

documentarului *Brass.* Se ridică brusc în picioare. Se privește în oglindă. Își șterge o urmă de înghețată de pe buze. Își descheie partea de sus a îmbrăcămintei și își examinează sânii magnifici, practic, singura parte a trupului neînfrumusețată de operații estetice. Începe să și-i mângâie, pur și simplu ca o modalitate de a se conecta la trecut – la șinele ei adevărat.

Atunci, aude un zgomot. Din spatele oglinzii. Încremenește, convinsă că nu e vorba de imaginația ei. Se concentrează și se uită fix la oglindă. Se întreba de zile întregi care era rolul acelei oglinzi, iar în această clipă se apropie, încercând să privească *prin* ea. Ca să *vadă* cine e în spatele ei – un voyeur sau altcineva, nu contează.

Continuă să-și țină mâinile pe țâțe – întrebându-se dacă, până la urmă, misiunea ei nu e de natură sexuală –, când ușa se deschide brusc. Se răsucește pe călcâie.

Este androidul chipeș.

Care o privește – mâinile ei sunt tot pe țâțe – și Harmony dă din cap cu diplomație.

— Bună dimineața, doamnă, zice el. Sper că sunteți bine?

— Destul de bine.

— Suficient de bine pentru un vizitator?

— Chiar acum?

— Ar fi de preferat, doamnă, având în vedere programul vizitatorului.

Harmony se îndreaptă, ridică din umeri și-și încheie nasturii la loc.

— Bine, atunci, lasă-mă o secundă.

Se răsucește rapid către oglindă, își răsfiră părul și-și umezește buzele. Apoi se întoarce.

Ca să descopere că vizitatorul ei – „clientul” sau „partea interesată” – a intrat deja în cameră.

În acea clipă îi cade falca.

— Bună, rostește chicotind vizitatorul, cu mâna întinsă. Cred că nu mai trebuie să mă prezint. Dar sunt convins că ai dori răspunsuri la multe întrebări…

20.

Aflat în sala de întâlniri PPD, Justus vede pe ecran o copie a declarației teroriștilor:

CIOCANUL POPORULUI DOBOARĂ O UNEALTĂ CORUPTĂ
OTTO DECKER – BRASS, MOTAN GRAS ȘI ESCROC
GATA CU BEȚIILE!
GATA CU BRASS!
VIVAT IZBĂVIREA!

— Bine, zice el. Haide să vedem ce avem noi aici.

Justus și-a adunat echipa obișnuită de anchetă: Dash Chin, Cosmo Battaglia, un detectiv pe nume Hugo Pfeffer, împrumutat de la Moravuri, un brazilian mestecător de gumă numit Jacinta Carvalho și un nigerian de doi metri treizeci care-și spune Prințul Oda Universe.

Cu toții fac eforturi să pară atenți, dar Justus îi observă uitându-se unii la alții atunci când socotesc că Damien nu le acordă vreo atenție. De fapt, întreaga atmosferă este aceea de grup de școlari care ascultă un profesor ce nu e pus pe glume, încăperea însăși dispune de geamuri care dau înspre sala operațiunilor, unde alți polițiști își văd de treburile lor, iar lui Justus i se pare inadecvată din punct de vedere al izolării fonice – din când în când îl vede pe rusul cu buze mari, Grigori Kalganov, uitându-se spre ei cu un dispreț evident.

— Copia a fost făcută după mesajul tipărit livrat de un curier anonim sediului *Tablet,* precizează Justus. O să avem nevoie de cei de la Criminalistică pentru examinarea originalului în căutare de amprente, ADN, semne aparte.

— Fac rost de el de la *Tablet,* spune Carvalho.

— Am făcut deja asta, îl lămurește Justus, spre surprinderea tuturor. Împreună cu mostre de ADN de la toți cei de la ziar care au atins mesajul. Și am identificat curierul care a lăsat mesajul la redacție. Însă deocamdată e mai sigur să presupunem că autorii mesajului au fost suficient de profesioniști ca să nu lase urme evidente. O să trec la conținutul primului mesaj imediat, dar acum e mai important *al doilea* mesaj, pe care *Tablet,* ca organ responsabil de presă, s-a abținut să-l publice.

— *Al doilea* mesaj? întreabă Chin, scărpinându-și urechea.

— Nu-i niciun secret – a fost menționat în articol.

— Ei bine, ce scrie în el, domnule?

— Identifică explozivul folosit drept un amestec de nitrat de amoniu și propan. Menționează cantitățile necesare cu mare precizie. Ca atare, fie cei care l-au trimis sunt în vreun fel implicați direct în fabricarea bombei, fie li s-a permis accesul la informații din interior.

— Nu arată că a existat o scurgere în interiorul PPD? mormăie Pfeffer.

— Doar acoperă toate elementele de bază, răspunde Justus. Oricum, nu sunt expert în contraterorism, dar trebuie să afirm că este mai probabil ca mesajul să indice că, de fapt, cei care l-au scris sunt cu adevărat implicați. Așa că ne rămâne substanța primului mesaj și ce anume deducem din el.

Își înalță privirea spre ecran.

— Înainte de orice, continuă el, avem numele grupului – Ciocanul Poporului –, un nume despre care bănuiesc că n-a mai fost niciodată auzit în Purgatoriu, așa este?

Toată lumea prezentă ridică din umeri sau clatină din cap.

— Ei bine, e o chestie care ține de trecut, asta e sigur – sună foarte bolșevic. Așadar, nu vorbim aici de extremism religios, ci despre ideologie politică.

— Presupunând că grupul este real, intervine Dash Chin.

— Bineînțeles. Însă oricum trebuie verificat. Deoarece dacă atentatul cu bombă a fost un act politic, atunci atacatorii nu sunt idioți. Sunt bine instruiți și știu cum să-și acopere urmele. Prin urmare trebuie să îngustăm terenul de cercetare, cât de repede posibil, la cei care s-ar putea clasifica drept revoluționari conform acelor termeni.

— Este încă o arie mare de acoperit, opinează Chin.

— Firește. Dar nu atât de mare încât să nu descoperim un șarpe în iarbă dacă avem nevoie. În al doilea rând, avem aici o referire specifică…

În acea clipă însă, șeful Buchanan își împinge burta imensă prin cadrul ușii și trage un scaun supradimensionat.

— Nu mă lua în seamă, îi spune el lui Justus, fluturând din mână. Vreau doar să asist la asta – să văd cum merge.

Justus nu se simte deranjat, dar își mușcă limba.

— În al doilea rând, reia el, avem o referire specială la Otto Decker. Asta îl face pe el ținta bombei, și nu pe Ben Chee, sau pe Blythe L'Huillier, sau pe altcineva.

— Păi, evident că el era ținta, domnule, zice Pfeffer. N-avem nevoie de nicio declarație a teroriștilor ca să știm asta.

— Cu tot respectul, detectiv, replică Justus, încă nu putem elimina o asemenea eventualitate. Alții mi-au sugerat altceva și n-am de gând să renunț la nicio pistă.

— Cine?

— Poftim?

— Cine a indicat alte nume?

— E irelevant, răspunde Justus. Dar dacă Decker a fost cu adevărat ținta, și era atât de popular precum păreți cu toții să credeți, atunci trebuie să aflăm de ce l-ar fi vrut cineva mort.

— Deoarece era prieten apropiat cu Fletcher Brass, intervine Jacinta Carvalho.

— Oare asta să fie totul? Știindu-se că Brass pleacă spre Marte, s-a declanșat o luptă nebună pentru putere, nu? Parțial între Brass și fiica lui, da?

Justus așteaptă un soi de răspuns – ba chiar o provocare însă în încăpere se lasă o liniște ciudată. Ceea ce, în opinia lui, poate trece drept aprobare tacită.

— În sfârșit, penultimul rând al declarației ar putea fi semnificativ. „Gata cu Brass!" este suficient de generic, deoarece s-ar putea referi fie la Fletcher, fie la QT Brass – sau chiar la amândoi. Asta înseamnă că avem pe cineva care se opune dinastiei Brass la modul general. Dar așa ceva e neobișnuit pe aici, nu? Se pare că oamenii sunt fie într-o tabără, fie în cealaltă.

Tăcere aprobatoare din nou.

— Iar pe urmă este ultimul rând, adaugă el. „Vivat Izbăvirea!" Ceea ce, dacă nu mă înșel, reprezintă o referință la schimbarea propusă de QT Brass pentru acest oraș, din Sin (Păcat) în Redemption (Izbăvire). Oare asta să însemne că grupul terorist se aliniază dorinței lui QT Brass? Sau e vorba doar de o coincidență?

Tăcere. Șeful Buchanan desface ambalajul unei prăjiturele Moonball și o azvârle în gură.

— Răspunde cineva? întreabă Justus, uitându-se în jur.

— Cu tot *respectul*, locotenente, zice Pfeffer – iar Justus nu e deloc sigur că n-o spune în bătaie de joc –, cred că ați exagerat cu concluziile din citirea acelui mesaj.

— Cum așa?

— Păi, QT Brass a avut o mulțime de motive să-l fi înlăturat pe Otto Decker, nu contrazic asta. Dar ca ăsta să fie un atac terorist? Un război de clasă? Adică, să fim serioși.

— De ce n-ar putea să fie un atac terorist?

— Fiindcă noi *am ști* dacă ar fi fost.

— *Ați* ști, replică Justus, întrebându-se de ce e surprins de răspuns. Ei bine, mă tem că a ști și a avea impresia nu sunt suficiente. Dacă în orașul ăsta se intensifică tensiunile sociale, atunci nicio autoritate de aplicare a legii, nici măcar PPD, nu poate ști totul. Și nu în orice moment. Mai ales nu într-un loc care se mândrește că nu este supravegheat. Ca atare, ce poate *opri* un grup de teroriști să apară pe scenă în acest moment?

O liniște apăsătoare se lasă peste încăpere. Rămâne în sarcina șefului Buchanan, care-și linge urmele de zahăr de pe degete, să răspundă:

— Te deranjează dacă-mi dau și eu cu părerea, locotenente?

— Absolut deloc.

— Ei bine, chestia e cam așa, înțelegi? rostește șeful mutându-și întreg trupul și scaunul scârțâie îngrozitor. Băieții ăștia au motive bune să fie un pic cinici în privința teroriștilor și a așa-numitelor lor declarații, și știi de ce? Deoarece am mai avut parte de rahaturi de-astea înainte. Probabil că n-ai auzit de așa ceva pe Pământ – sau poate că ai auzit, deoarece poveștii i s-a dus buhul până departe, din câte am aflat –, dar am avut odată un soi de cult aici, în Purgatoriu. Își spuneau Leafists sau ceva de genul ăsta, cu o ideologie care definea socialismul ca o formă de feudalism totalitar secular. Ciudați ai naturii, iubitori de delfini, cunoști genul. Oricum, erau băgați până peste cap în porcării acasă la ei – procese, acuzații de tot felul, ecoterorism, genul ăsta de porcării – și căutau o scăpare. Permanentă. Fletcher Brass aude de poveste și decide să le ofere un refugiu în Purgatoriu. Le pune la dispoziție un întreg complex pe solul craterului – ceva pe care ei să-l transforme într-o fermă de subzistență, ca să nu mai fie nevoiți să mănânce vreodată ceva modificat genetic, să respire fum de eșapament, să vadă *vreodată* pe cineva îmbrăcat cu costum și cravată. Este un gest de prietenie față de acești Leafists, dar și unul de arătare cu degetul în direcția tuturor ălora de pe Bila Albastră – Buchanan folosește termenul disprețuitor pe care lunaticii îl întrebuințează uneori la adresa Pământului – care susțin că e nesănătos să trăiești pe Lună. Așa că totul merge bine câțiva ani – Leafists trăiesc singuri acolo, mestecând iarbă sau ce fac ei, până când, într-o bună zi, cineva se alarmează că nimeni n-a mai auzit nimic de ei de ceva vreme. Prin urmare, tipul se duce acolo și ghici ce găsește? Pe toți morți. Asfixiați. O scurgere de gaz sau ceva de genul ăsta. Sau, în fine, așa arătau lucrurile. Iar chestia asta este deranjantă, corect? Este o palmă dată lui Fletcher Brass. Însă după aia primim un mesaj terorist, care face ca lucrurile să arate și mai rău. Un grup local care-și spune Creionul Albastru susține că e opera lor, că membrii lor sunt dedicați „eliminării" influențelor radicale și disruptive sau o porcărie de genul ăsta, și că au otrăvit intenționat rezervele de aer.

— Tetraoxid de azot și monomethylhydrazine, intervine Carvalho. Cel mai mare coșmar al cuiva într-un mediu închis.

— Corect, confirmă Buchanan. Monometil ceva. În sfârșit, în întregul PPD sună alarmele, deoarece nimeni n-a auzit vreodată de Creionul Albastru. Iar Fletcher Brass vrea

răspunsuri imediat – ne suflă rău de tot în ceafă și pune presiune pe noi. Iar noi am întors tot orașul cu fundul în sus – am dărâmat ziduri, am aruncat oameni pe fereastră, ba chiar i-am omorât pe câțiva. Și, în cele din urmă, ce am descoperit? În decurs de trei luni? *Nada.* Absolut nimic. Și știi de ce? Fiindcă s-a dovedit că grupul Creionul Albastru era o fațadă. Adevăratul vinovat era un mogul aerospațial de pe Pământ – un individ dornic de răzbunare – și care dorea să-i facă rău lui Fletcher Brass, vechiul lui rival, pe orice cale. Deci am angajat asasini care să vină în Zona Întunecată, am infiltrat elemente criminale în Sin și am eliminat cultul Leafists cu o singură lovitură. A fost destul de ușor, dacă știi ce să faci.

Povestea i se pare neverosimilă lui Justus. Îl vede pe Kalganov în sala de operațiuni clătinând batjocoritor din cap.

— Povestea asta a fost verificată? întreabă Damien.

— Evident că a fost verificată. Chiar n-ai auzit niciodată de ea pe Pământ?

— Da, însă a fost o cu totul altă poveste.

— Ei bine, ai auzit o poveste *eronată,* continuă Buchanan. A fost *propagandă*. Întreabă pe oricine de aici. Așa au stat lucrurile. Pe nenorocitul de mormânt al bunicii mele, se jură el aruncându-și o altă Moonball în gură, apoi începe s-o mestece în vreme ce vorbește. În sfârșit, ăsta e motivul pentru care ne-ai putea ierta pe toți că suntem un pic sceptici în privința acestor declarații teroriste de rahat. Mai ales a celor trimise direct la presă.

Justus dă neutru din cap. Și-și drege glasul.

— Păi, atunci, care e teoria ta?

— Care e teoria *mea*? se revoltă Buchanan ștergându-și nasul cu dosul palmei. Aici nu e loc de teoriile *mele,* n-am chef să aud vorbele mele din gura ta. Dar știu un lucru. O să mai aibă loc crime aici, evident. Așa că ar fi mai bine să nu urmărim piste false care să ne ducă în fundături.

— Ce te face să crezi că vor mai fi crime?

— Nu-i evident? Totul din declarația teroriștilor pentru *Tablet* sugerează asta.

— Însă tocmai ce ai afirmat că declarația asta e o prostie.

— Mda, rostește Buchanan, părând frustrat, dar asta nu înseamnă că *amenințarea* este o prostie. Înțelegi diferența? Sau nu?

Justus nu răspunde.

— Ascultă, locotenente, doar încerc să ajut. Sigur, ești bun în ceea ce faci, însă asta nu înseamnă că poți rezolva totul de unul singur. Iar eu nu fac decât să te îndrept către un loc unde ai ajunge oricum. Doar că te ghidez să ajungi mai repede, asta e tot.

Justus ridică din umeri.

— Am mai auzit asta înainte.

Replica îl surprinde pe Buchanan.

— Zău? rostește el, după care pufnește și ezită, ca și cum s-ar gândi dacă să meargă mai departe sau nu. În fine, mai e un lucru, zice el. Ieri ai vorbit cu QT Brass. Nu ne-ai spus că ai de gând să faci asta.

— Pardon? Trebuia s-o fac?

— Nu, poți face ce naiba vrei. Dar dacă intenționai să discuți cu micuța domnișoară QT, credeam că ne vei anunța și pe noi mai întâi.

— De ce? E o ilegalitate pe aici?

— Nu, nu e nicio ilegalitate, răspunde Buchanan și începe să mestece din nou, furios. Totuși ar trebui să te gândești la genul ăsta de lucruri. Dacă vorbești cu oameni nepotriviți din Sin, poți căpăta niște idei trăsnite, asta e tot.

— Ciudat că afirmi asta, zice Justus, riscând să primească un ghiont din partea șefului. Ieri m-am dus să vorbesc cu Fletcher Brass. Și toată lumea de aici *a știut* asta în avans. Cu toate astea, nimeni nu s-a deranjat să-mi dezvăluie că nu voi discuta cu *adevăratul* Fletcher Brass, ci cu un actor plătit.

Pentru o clipă, Buchanan pare uluit, ca și cum nu i-ar veni să creadă că Justus a încălcat un tabu nerostit. Ceilalți polițiști din încăpere par să se bucure de atmosfera tensionată. Chiar și câțiva polițiști din încăperea alăturată se uită la ei. În cele din urmă, Buchanan reușește să-și vină în fire.

— *Ei bine,* spune el, așa merg lucrurile în Purgatoriu.

— Poate că așa e. Dar pentru mine este inacceptabil.

— Ba este perfect acceptabil.

— Nu, pentru mine nu e.

— *Eu* vorbesc cu falsul Brass.

— Ei bine, eu *nu.* Nu când e vorba de anchetarea unei crime. Și nu atunci când omul însuși ar putea fi în pericol.

— Ei bine, sper că nu crezi că o să te întâlnești cu *adevăratul* Fletcher Brass.

— De ce nu?

— Fiindcă *nu te vei întâlni.*

— Am încredere că o voi face.

— Oh, da? Măi, ce nenorocit…

Pentru o clipă, Buchanan cel terestru – cel care brutaliza prostituate, conspira cu traficanții de droguri și accepta șpăgi sau alte avantaje – pare să preia stăpânirea pe individ. În clipa următoare însă, omul își mută greutatea corpului, ca și cum ar fi vrut să se descotorosească de intrus, și se mulțumește să spună:

— Ei bine… cred că vom mai vedea în privința asta.

— Cred că da.

Cei doi oameni se uită fix unul la celălalt câteva clipe. Singurul sunet din încăpere provine de la ceasul retro de perete – *tick… TOCK… tick… TOCK* –, după care se aude brusc un ciocănit în geamul ușii.

Ușa se deschide și un polițist junior își vâră capul înăuntru.

— Șefu', pot să întrerup o secundă?

Buchanan continuă să se uite fix la Justus.

— Da, ce este?

— Valetul lui Brass – tinicheaua – e aici.

Buchanan se întoarce, la fel ca și Justus. Iar prin geam îl văd pe Leonardo Grey stând drept în celălalt capăt al sălii de operațiuni, cu mâinile în față.

— Ce vrea? se repede Buchanan.

— Spune că a venit pentru locotenentul Justus. Că i s-a ordonat să-l ducă la Fletcher Brass. *Adevăratul* Fletcher Brass.

— *Măi să fie*! exclamă șeful Lance Buchanan, după zece secunde de uluială.

21.

Jean-Pierre Plaisance ajunge la gard și trebuie să ia o decizie crucială. Și-a petrecut ultimele două ore îndepărtându-se de drumul bătătorit și urmând cărarea trasată spre nord de vehiculul Zenith 18. Și iată-l ajuns în locul unde droidul a pătruns în zona periculoasă. Primul impuls e să se ia după el, dar are două motive să ezite.

În primul rând, nu cunoaște nimic despre locație. A auzit de ea, însă n-a văzut-o niciodată. Nu știe cât este de largă și e destul de sigur că nu va găsi înăuntru niciun fel de rezerve de urgență. Iar asta înseamnă o problemă, deoarece rezerva de oxigen a lui Plaisance îi mai ajunge doar pentru trei ore. A epuizat deja rezerva auxiliară PLSS și folosește a doua canistră de urgență.

În plus, în baterii mai are doar șase amperi-oră rămași, și doar câteva guri de apă în rezervorul costumului. Ca atare, dacă dă de necaz, are toate șansele să nu mai aibă aer, energie sau apă suficientă ca să iasă din acea locație de testare și să ajungă la o locație cu rezerve. Nu e deloc sigur unde sunt astfel de locații într-o asemenea zonă îndepărtată din nord. Nici măcar nu poate fi sigur că locațiile din această parte a ecuatorului sunt verificate cu aceeași vigilență ca locațiile de pe domeniul lui de activitate.

În al doilea rând, este vorba de radiații. Plaisance poartă deja cu el în trup peste trei sute de cancere individuale: în plămâni, în tiroidă, în stomac, în rinichi, în gură, pe piele, în sânge, în oase; melanoame, osteosarcoame, angiosarcoame, limfoame, liposarcoame și papiloame. Îi place să creadă despre el că este un muzeu viu al cancerului. Iar pentru cei mai mulți oameni într-o asemenea stare, perspectiva de a absorbi o nouă doză de radiație de altă natură decât cea medicală – chiar dacă nivelurile din acea locație au scăzut semnificativ în timp – ar fi echivalentă cu răsucirea unui cuțit într-o rană veche.

Și totuși, cu doar câteva luni rămase de trăit – în cel mai bun caz Jean-Pierre găsește astfel de complicații ciudat de atractive. N-are nimic de pierdut.

Și chiar dacă locația aceea i-ar accelera cumva degradarea și nu va găsi ieșirea atunci când va avea nevoie, efortul merita făcut. De fapt, pericolele doar adăugau frumusețe actului său de răzbunare.

Ca atare, în cele din urmă, decizia nu e deloc greu de luat. Pătrunde prin aceeași gaură făcută în gard de către droid. Înaintează ezitant la început, urmând dârele lăsate de vehiculul Zenith 18. Și zece minute totul decurge fără incidente. Nu

întâlnește niciun fel de pericole. Nu resimte niciun fel de efecte fizice. Capătă încredere.

Mărește viteza.

Însă chiar atunci, la fel ca droidul din fața lui, ajunge la cercul exterior al mărgelelor piroclastice. Roțile vehiculului încep să alunece și să derapeze. Manșa de control vibrează în mâna lui. Iar Plaisance resimte ceva ce n-a mai simțit ca șofer de mulți, mulți ani – nesiguranță.

Mărgelele devin tot mai numeroase și întreg vehiculul tresare și se zgâlțâie. Plaisance se avântă în ținutul minune de un albastru lăptos, cu sculpturi de gheață și valuri înghețate. Ratează la milimetru impactul.

Trece la câțiva centimetri de găuri care se cască în sol. Face slalom peste covorul mișcător de mărgele. Mai rău, vizorul i se încețoșează. Lumina soarelui face condensul luminos. E nevoit să țină capul în sus ca să vadă. Și nu mai poate zări urmele droidului – absolut deloc.

Se străduiește cu disperare să imprime un curs mai sigur, însă vehiculul are un traseu al lui. Alunecă. Derapează. Începe să se rotească. Se răsucește rapid, de trei sau patru ori, în jurul propriei axe în sens invers acelor de ceasornic. Jean-Pierre vede orizontul în toate părțile în fracțiuni de secundă, mărgele din sticlă împrăștiate pretutindeni. Zărește o proiecție vag triunghiulară, ca prora unei nave care se scufundă, apărând în calea lui.

Iar LRV-ul, rotindu-se ca un disc, se îndreaptă direct spre obiect.

Plaisance trage de manetă cu putere, dar vehiculul nu răspunde. Strânge din dinți și se pregătește de impact. Apoi vehiculul lovește puternic obiectul în lateral.

Plaisance simte vehiculul răsturnându-se. Și aruncându-l de pe locul lui, pe urmă venind peste el. Trăgându-l în josul unei pante.

Dacă ar fi fost pe Pământ, cu siguranță, ar fi fost zdrobit deja. Chiar și așa, șasiul vehiculului este îngrozitor de greu. Totuși Plaisance nu intră în panică. Prins sub vehicul, alunecă pe pantă, cu mărgelele răspândindu-se în jurul lui, și în cele din urmă se oprește.

E încă în viață. Și, din câte își poate da seama, nevătămat. Mulțumește Domnului pentru asta.

Împinge în vehicul cât să se elibereze de sub el.

Alunecând pe mărgele, se forțează să se ridice în picioare, îndreaptă cu blândețe vehiculul – acesta se leagănă pe cauciucuri. Temându-se de ce e mai rău, se apleacă pentru o inspecție de aproape, dar în afară de ceva lovituri la șasiul central și o îndoitură la parașocul frontal, vehiculul nu pare să

fi suferit avarii serioase. Plaisance își adună uneltele, le pune la loc în cutia lor, pe urmă se urcă înapoi pe scaunul șoferului. Dă drumul frânei, trage ezitant de maneta de viteză și o bagă în marșarier. Împinge mansa în cealaltă direcție și vehiculul se mișcă înainte. LRV-ul nu mai funcționează la fel de bine ca înainte, însă, oricum, nu funcționase niciodată foarte lin. Din fericire, e operațional. Ca și Plaisance, este un supraviețuitor. Jean-Pierre simte mai multă afecțiune pentru vehicul ca oricând altcândva.

Purcede cu prudență înapoi către punctul unde a pierdut controlul, încercând să depisteze o urmă lăsată de droid. Dar ceva pare brusc în neregulă. Îi e mai frig decât la modul normal.

Are capul ușor. Și își poate auzi propria respirație în urechi. Care devine tot mai puternică – seamănă cu un tunet. Și condensul a dispărut de pe vizor.

Atunci, înțelege. A apărut o spărtură în costumul spațial.

Probabil că s-au rupt straturile exterioare. Așa că se oprește. Caută cu înfrigurare o ruptură. Și o vede: la cotul stâng, o fisură lungă de vreo trei centimetri, prin care iese oxigenul din costum. Îl depresurizează. Dacă nu e reparată, Plaisance va avea rapid probleme vasculare și neurologice. Își simte deja urechile plesnind. Și are impresia că inhalează apă înghețată.

Jean-Pierre se forțează din nou să nu intre în panică. Așteaptă ca vehiculul să se oprească din alunecare, pe urmă sare de pe locul șoferului, ținându-și respirația. Desface kitul de prim ajutor. Ia un plasture neopolimer din kit și-l potrivește cu atenție peste ruptură, fixându-l bine. Cu un spray adeziv, toarnă o rășină protectoare peste petic. Și cu asta basta – scurgerea este oprită.

Așteaptă câteva secunde înainte de a testa aerul. Își umple plămânii bolnavi. Expiră. Aerul pare normal. Însă observă o altă problemă. Când verifică indicatoarele de la încheieturile mâinilor, vede că rezerva de oxigen a scăzut de la trei ore la treizeci și două de minute.

Trebuie să facă rost imediat de o cutie cu rezerve. Chiar dacă nu e sigur nici măcar *el* unde se află!

Își păstrează sângele-rece ca să nu intre în panică. Stă calm pe locul lui în vehicul.

Întoarce LRV-ul și pleacă de acolo. Din nou, după câteva derapaje îngrijorătoare, prinde viteză. Din nou vehiculul sare, se zdruncină și amenință să iasă de sub control. Dar în scurtă vreme Plaisance lasă în urmă marea de sticlă. Trece peste marginea exterioară a cercului de mărgele din sticlă. După aceea mărgelele încep să se rărească. Și dispar de tot. În fine, zărește la orizontul curbat un gard din sârmă. I-au mai rămas

șaisprezece minute de oxigen. Poate douăzeci înainte de a leșina.

Face o gaură în gardul din sârmă, însă când trece prin el e aproape să-și sfâșie iar costumul. Așadar, trebuie să ia o decizie. Stânga sau dreapta? Bănuiește că rezerva dinspre est ar fi mai aproape, dar asta l-ar duce mai aproape de – și posibil chiar peste – joncțiunea zi-noapte.

Apasă un comutator ca să verifice farurile vehiculului. Un set e terminat. Celălalt luminează slab. Va trebui să se descurce cu atât. Pornește, mergând paralel cu gardul, traversând regolitul. Aflat chiar în spatele său, soarele umbrește terenul din fața lui. Însă Plaisance e convins că va reuși. Oricum, în curând nu va mai exista lumina soarelui. Se îndreaptă către adevărata Față Întunecată.

Pe urmă zărește monstrul. Mesagerul joncțiunii zi-noapte – un nor cenușiu cu galben licărind deasupra orizontului curbat. Norul e plin cu particule de praf de suprafață lunară, încărcate electrostatic de diferența uriașă de temperatură între zi și noapte, plutind în aer deasupra graniței nopții lunare. Așa ceva nu se petrece pretutindeni pe Lună și mai ales nu la fiecare amurg – condițiile trebuie să fie potrivite –, dar când se întâmplă, fenomenul este la fel de ireal ca o aurora boreală terestră pentru cei neobișnuiți cu el.

Jean-Pierre nu se află însă în dispoziția necesară ca să admire fenomenul. Cu oxigen pentru doar două minute rămas în costum, caută și găsește o spărtură în zidul craterului. Coboară în grabă de cealaltă parte, stârnind praful deasupra lui. În sfârșit, vede joncțiunea zi-noapte: nu e chiar o linie regulată, ci mai degrabă o demarcație clară între lumile luminii și întunericului, ca un val de cerneală neagră revărsându-se peste suprafața lunară.

Cu oxigen doar pentru treizeci de secunde, Plaisance se îndreaptă direct spre ea. Începe să mormăie o rugăciune, în franceză:

— *Je vous salue, Marie, pleine de grâce*; *le Seigneur est avec vous*…[4]

Încearcă să nu respire. Ultimele raze palide ale soarelui se strecoară dincolo de orizont și deasupra lui se aprinde Calea Lactee ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator. Iar frigul îl izbește ca o undă de șoc.

— *Vous êtes bénie entre toutes le sfemmes, et Jésus, le fruit de vos entrailles, est béni*…[5]

Intră în joc termostatul din costumul lui spațial. Spirele din straturile interioare încearcă să compenseze diferența de temperatură, dar Jean-Pierre aude piesele de ceramică tensionându-se și bucățile de oțel contractându-se. Resimte o

senzație de gheață în oase, ca pe o durere benefică – se întreabă sumbru dacă nu cumva frigul ar putea ucide tumorile din organism înainte de a-l ucide pe el. Însă în acest moment principala lui grijă este să găsească un drum de mentenanță spre nord-sud. Din păcate, luminile drumului nu funcționează, întunericul este absolut. Farurile vehiculului dau o lumină chioară. Iar Plaisance a rămas complet fără oxigen.

Plonjează mai adânc în noaptea de cerneală. Pare nesfârșită. Și chiar atunci când începe să dispere – când se întreabă dacă n-ar fi mai bine să se predea –, farurile dau peste un mal și un drum bătătorit. Drumul de mentenanță. E un miracol.

Plaisance virează pe drum și se îndreaptă spre nord, încrezător că va ajunge în curând la cutia cu rezerve. Dar nu e sigur pe care parte a drumului poate fi cutia, iar cu un singur set de faruri trebuie să se roage să n-o rateze. Însă nu se mai roagă cu voce tare – o face doar în mintea lui.

Sainte Marie, Mère de Dieu, priez pour nous, pauvres pécheurs…[6].

În această clipă începe să vadă stele. Nu pe cer – deși acolo sunt cu milioanele ci în minte. Devine confuz. Și somnoros. Nevoia de a se preda este copleșitoare. Inspiră involuntar aerul rău. Iar întunericul îi acoperă din nou vederea.

Conduce cu ochii închiși. Nici măcar salturile vehiculului nu-l mai trezesc. Viața i se scurge din organe; sinapsele lui trec prin ultimele descărcări de electricitate. Mâna îi slăbește pe maneta de viteze. LRV-ul încetinește și se oprește.

Maintenant et a l'heure de notre mort. Amen…[7].

À l'heure de notre mort. Amen…

Amen…

Amen…

AMEN.

Jean-Pierre deschide ochii. Câteva secunde nu vede nimic.

Pe urmă vederea i se limpezește suficient de mult ca să deslușească o movilă de cărămidă lunară, de dimensiunea unei cutii poștale și prevăzută cu elemente reflectorizante. Se află pe partea stângă a drumului, cam la șase metri distanță, iar farul vehiculului o luminează direct. Dacă ar fi fost cu doar câțiva pași mai în stânga sau în dreapta, ar fi fost complet invizibilă.

Un alt miracol. Plaisance coboară de pe scaunul lui. Se duce la cutie. Găsește o clanță, o răsucește și deschide o ușă. Se dă la o parte ca să lase farurile să lumineze conținutul.

Canistre cu apă. Hrană deshidratată. Batoane energetice. O priză de reîncărcare. Și pachete de urgență cu oxigen – o mulțime.

Jean-Pierre apucă unul dintre pachete. Este rotund și dispune de un regulator și un mecanism de prindere. Atașarea lui la un sistem de menținere a vieții este în mod normal o procedură delicată, însă Plaisance n-are timp de delicatețuri. Rupe pachetul cu mâna înmănușată, deschide partea de sus a sistemului său, apoi trântește pachetul în locaș. Verifică instrumentele de pe ecranul încheieturii. Deschide valva.

Iar în cască începe să intre oxigen – *oxygène*!

Inspiră cu nesaț, îl simte cum îi umple plămânii distruși. Îl pocnește durerea de cap, stelele din minte se estompează și dispar, vizorul i se încețoșează. Însă n-are vreme să se simtă ușurat. Dacă nu se întoarce rapid la lumina soarelui, frigul îl va omorî rapid.

Așa că mai ia două rezerve de oxigen din ascunzătoare – lăsând suficiente rezerve pentru altcineva aflat într-o situație de urgență – și se urcă înapoi în vehicul. Se întoarce pe drumul de mentenanță, pe urmă se ia după propriile urme spre vest. Vehiculul tresaltă, se zgâlțâie, iar Plaisance abia deslușește ce se află în fața lui. Norii de praf licăresc și se ondulează ca niște insecte microscopice.

În acest moment zărește lumina zilei în fața lui. Se bucură, simțindu-se îmbătat cu oxigen. În curând va ajunge în siguranță. A reușit. Dar trebuie să răspundă la o întrebare serioasă, așa că o face fără ezitare.

Da, va continua vânătoarea. Cu oxigen doar pentru patru ore și rezerve de energie doar pentru trei ore. Cu un vehicul serios avariat. Va da din nou peste urmele droidului și le va urma până la limita rezervelor de care dispune. Chiar dacă asta va însemna o nouă goană de viață și de moarte după o nouă cutie cu rezerve atunci când va veni vremea.

Trece peste marginea craterului și intră în plină zi, într-o lume unde soarele este cât o unghie de deget luminoasă la orizont.

Unde cele mai mici pietre au umbre lungi de trei metri, unde bolovanii au umbre lungi de douăzeci de metri și unde oamenii au umbre care par nesfârșite. Umbre care-l înghit. Umbre care blochează soarele.

Plaisance dă înapoi maneta de viteze. Reduce viteza vehiculului. Și se holbează în față, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

O siluetă, luminată de singurul far funcțional al LRV-ului, stă chiar în calea lui. Îmbrăcată în costum negru, cu părul negru, cu cravată neagră și cu ochi negri. Este demonul – Plaisance își dă seama imediat de asta – și-i zâmbește.

Cei doi se uită unul la celălalt vreo zece secunde, în vreme ce praful se vălătucește deasupra lor. Apoi Jean-Pierre oprește

vehiculul și întinde mâna după armă.

Numai că demonul a pornit deja în goană spre el.

22.

Vehiculul de escortă al lui Brass – placat, previzibil, cu aramă – dispune de un interior stilat din lemn de tec și scaune lucioase din piele. Leonardo Grey își ține mâinile fixate pe volan și pare, efectiv, să conducă vehiculul: Justus bănuiește că itinerarul n-a fost încărcat în memoria vehiculului, din rațiuni de securitate.

Au lăsat deja în urmă orașul și se deplasează cu viteză constantă pe solul imens al Craterului Stromer. Suprafața drumului, la fel de netedă ca o autostradă, șerpuiește la o distanță respectabilă în jurul antenelor radio și al modulelor montate pe stâlpi.

— Ce e chestia aia de colo? întreabă Justus.

Trec pe lângă ceea ce pare a fi un șantier de construcții: macarale, excavatoare robotizate, blocuri tăiate din ciment lunar.

Leonardo Grey nici măcar nu se întoarce.

— Este noul penitenciar din Purgatoriu, domnule.

— Ce s-a întâmplat cu cel vechi?

— Înțeleg că amplasamentul inițial a fost socotit de unii ca nepotrivit.

— Da?

Justus cunoaște prea bine rapoartele – pentru prima dată publicate într-o prezentare de mare succes, *Purgatory Unbound* (*Purgatoriul dezvăluit*) – conform cărora Fletcher Brass a permis în secret anumitor state membre ale Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite să exporte prizonieri către Purgatoriu în cadrul unei proceduri de extrădare extraordinară. Printr-o astfel de metodă aceste state evitau acuzațiile de tortură – statutul Purgatoriului fiind în permanență „în negociere” – și țineau departe de ochii iscoditori toate afacerile lor murdare. Pentru Brass asta însemna un flux suplimentar de venituri în vistierie – care, parțial, îi finanța expedițiile în spațiu, așa cum se scria în prezentare – și îi permitea, datorită conservatorismului Consiliului de Securitate, să evite orice anchete serioase asupra încălcărilor abuzive ale drepturilor omului practicate în Purgatoriu. Așa că Justus se întreabă dacă nu cumva vechiul penitenciar nu fusese distrus ca parte a unei operațiuni de curățare.

— De unii? întreabă el.

— Pardon, domnule?

— Ai spus că vechiul penitenciar era socotit ca nepotrivit de „unii”. Pot să întreb de cine anume?

Să fie imaginația lui Justus, sau Grey pare să devină mai rigid?

— Cred că noul penitenciar este un proiect special al domnișoarei QT Brass, domnule.

— În calitatea ei de secretar al Departamentului de Aplicare a Legii?

— Corect, domnule.

— Dar ea deține titlul ăsta doar de câteva luni. Iar locul ăsta pare aproape gata.

— Din câte am înțeles, penitenciarul este construit peste o locație existentă, însă pustie de multă vreme, domnule.

În mintea lui Justus se înfiripă o idee.

— Nu cumva a fost habitatul cultului ăluia dedicat naturii? Leafists?

— Cred că da, domnule.

— Într-adevăr? mormăie Justus aruncând o ultimă privire în vreme ce vehiculul trece pe lângă clădirea respectivă. Așadar, construiesc un penitenciar într-o locație a crimei.

— Corect, domnule.

— Și o mai și fac în grabă.

— Așa se pare, domnule.

Justus se gândește la asta câteva minute.

— Totuși, de ce e nevoie de un penitenciar nou? Mai ales că există deja câteva închisori în Sin?

— Ăsta e de maximă securitate, domnule.

— Pentru cei mai răi dintre răi, nu?

— Cred că da, domnule.

— Și mai exact cine va fi închis aici?

— Nu cunosc, domnule.

Justus știe că mulți dintre cei mai vânați criminali din lume trăiesc în habitate ca niște haciende împrăștiate pe suprafața Craterului Stromer. Dacă e corect ceea ce scrie în *Purgatory Unbound,* lista criminalilor include generalul african care a ordonat masacrarea a zece mii de civili; baronul indian al imobiliarelor, care a otrăvit sursele de apă ale unui sat ce-i crea probleme; oligarhul rus care a aruncat în aer un avion plin cu activiști politici problematici; baronul mass media german care a lăsat în urma lui mai multe fete de escortă ucise; și secretarul american al Apărării responsabil pentru autorizarea unor operațiuni false care au dus la două războaie catastrofale. Dacă QT Brass intenționează cu adevărat să curețe imaginea Purgatoriului, se amuză Justus în sinea lui, atunci ar trebui să înceapă încarcerându-i pe cei cinci criminali menționați.

— O cunoști bine pe QT Brass? îl întreabă el pe Grey.

— Este fiica lui Fletcher Brass.

— Da, însă ai vreo relație personală cu ea?

— Mi se cere din când în când să transmit mesaje între domnul Brass și fiica lui.

— Ce fel de mesaje?

— Sunt multe tipuri de mesaje diferite, domnule. Nu sunt întotdeauna pus la curent cu conținutul lor.

— Atunci, cum ai descrie relația dintre Fletcher Brass și QT?

— Este de o complexitate singulară.

— Complexitate singulară? repetă Justus. Vrei să sugerezi că Fletcher Brass n-are încredere în propria fiică, asta e?

— N-am zis asta, domnule.

— Ei bine, a lăsat cumva Fletcher Brass să se vadă că-l îngrijorează programul de zi al fiicei sale?

— Dacă-și ascunde grijile, domnule, atunci e un actor chiar mai bun decât înlocuitorul lui.

Justus socotește răspunsul ca fiind complet necaracteristic roboților. Se întreabă dacă nu cumva Grey e mai inteligent decât lasă să se întrevadă. Sau dacă nu cumva este educat, precum actorul. În cursul nopții nu reușise să se descotorosească de ideea că un android a plantat bomba de la Ferma Caprelor. Cu siguranță, asta ar explica eșecul anchetatorilor în a depista orice urmă de ADN străin. Iar Grey recunoscuse deja că avea acces nelimitat la Sin. Evident, nu trebuia să fie vorba de Grey însuși, ci de orice alt robot. Deși eventualitatea continua să fie improbabilă, presupunând că droidul știa ce făcea și presupunând că legile roboticii se aplicau în Purgatoriu.

— Azi-noapte, după ce ai plecat, am căutat online informații despre proiectul Daedalus, adaugă Justus. N-am găsit nimic.

— Daedalus a fost un proiect secret, domnule.

— De ce secret?

— Inițial, domnul Brass intenționa să creeze o nouă linie de androizi dedicați securității personale. Trebuia să fim bodyguarzi, domnule.

— Cu toții?

— Corect, domnule.

— Asta nu explică de ce era secret. Am mai văzut androizi gărzi de corp. Nu sunt întotdeauna populari, dar nu reprezintă un secret.

Grey manevrează volanul ca să ia o curbă.

— A fost convingerea domnului Brass că bodyguarzii androizi eficienți nu și-ar putea îndeplini sarcinile fără anumite modificări, domnule.

— Modificări la procesele de sistem?

— La protocoalele TCP[8] fundamentale, domnule.

Justus se încruntă.

— Vrei să spui că ați fost programați să ucideți?

— N-aș formula așa, domnule.

— Atunci, cum te-ai exprima?

— În anumite circumstanțe nu ne-ar împiedica nimic să exercităm forță ucigașă.

„Asta e o tentativă de apărare”, reflectează Justus – ar putea însemna orice.

— Și, de fapt, ai ucis până acum? îl iscodește el.

— Nu, domnule.

— Deoarece nu te-ai aflat niciodată în „circumstanțele potrivite”?

— Fiindcă în ultimul minut domnul Brass a decis că ideea de modificare a protocoalelor era proastă. I s-a atras atenția asupra multelor controverse pe marginea unor cazuri similare pe Pământ.

— Și atunci, ai fost dotat cu toate inhibitoarele standard?

— Cu tot ceea ce e listat în tratatul UNIC, domnule.

Androidul se referă la United Nations Robotics Commission – Comisia de Robotică a Națiunilor Unite.

— Așadar, nu poți ucide?

— Nu, domnule.

— Și situația e la fel și pentru frații tăi – pentru ceilalți Leonardo?

— Și asta e corect. Leonardo Black și-a păstrat forța excepțională, dar altfel nu suntem diferiți de androizii obișnuiți.

Justus privește câteva clipe pe geamul vehiculului. Undeva departe se vede o caravană mare de alimentare, înaintând ca melcul în jurul modulelor radar. Însă el abia dacă o observă.

— Pot să întreb unde ați fost puși laolaltă?

— Dacă vă referiți la asamblare, domnule, asta s-a petrecut în Laboratorul de Robotică Brass din Saint Helena.

— Sfânta Elena? Insula din Atlantic?

— Laboratorul de robotică din Craterul Seidel, domnule.

— Și unde mai exact este Craterul Seidel?

— În emisfera sudică.

— Laboratorul se numește Saint Helena deoarece este atât de departe, presupun?

— Cred că da, domnule.

— Și de ce ați fost asamblați acolo, dintre toate locurile posibile?

— Conform legii, asamblarea experimentală a roboților trebuie efectuată în medii izolate.

— Ca să nu preluați conducerea lumii dacă o luați razna?

— Sau a Lunii, domnule.

Justus dă din cap.

— În sfârșit, ce e cu ceilalți Leonardo pe care i-ai menționat – unde sunt ei acum?

— Leonardo Brown a fost alocat lui QT Brass. Leonardo White a decedat.

— Decedat?

— A fost folosit pentru piese de schimb, domnule – eu însumi port o parte din piesele lui în mine.

— Foarte lacrimogen, opinează Justus. Iar Leonardo Black?

— Leonardo Black este bodyguard al domnului Brass.

— Deci „forța lui excepțională" e foarte convenabilă, nu?

— Așa e, domnule.

— Și bănuiesc că-l voi vedea în curând?

— Leonardo Black este absent în acest moment, domnule.

— Absent? Unde se află?

— Nu mi s-a indicat, domnule.

— Face ceva special?

— Nu mi s-a indicat, domnule.

Justus decide să verifice asta mai târziu. Să se asigure că Leonardo Black chiar e absent și nu plantează cumva bombe în Sin.

— Apropo, conversația de acum este înregistrată – de tine?

— Da, domnule.

— Tot ce vezi și auzi este înregistrat?

— Corect, domnule.

— Și-i redai totul ulterior lui Fletcher Brass?

— Dacă el cere să audă, domnule.

Justus nu mai pune alte întrebări. Drumul lor agonizant continuă mai departe.

Trec de vârful central al craterului – o coloană de stâncă lunară formată la câteva clipe după constituirea craterului însuși – și lumina solară reflectată aruncă o aură bizară peste întreaga jumătate vestică a Purgatoriului.

— Mă tem că va trebui să acopăr geamurile, domnule, anunță brusc Grey.

Justus clipește.

— Poți să repeți?

— Din motive de securitate, domnule. Ca să maschez destinația noastră exactă. Condusul se va face de acum înainte automat.

Dând drumul volanului, Grey atinge un buton și geamurile electrochromice ale vehiculului devin dintr-odată negre ca smoala, ca și cum ar fi fost injectate cu cerneală. Justus se trezește la fel de neașteptat că nu mai vede nimic în afara reflexiei propriului chip deformat în geam. Se întoarce din instinct, doar ca să se zărească reflectat în geamul opus.

Așa că se uită în jos la mâini.

Ca și cum i-ar fi sesizat stânjeneala, Leonardo Grey apasă un alt buton și muzica umple vehiculul: *The Very Best of Enya.*

— Vă plac partiturile muzicale clasice, domnule? întreabă el.

— Uneori, răspunde Justus. Uneori.

23.

Droidul în costum negru conduce vehiculul care i-a aparținut înainte bărbatului ciudat de agresiv. Însă vehiculul nu răspunde la comenzile date. Abia a străbătut șapte kilometri și dă rateuri permanent. Mai rău, vitezele scârțâie și întregul ansamblu pare să rămână fără energie. Stricăciunile ar putea fi mai mari decât par. Sau poate că vehiculul nu e foarte bun. Oricare ar fi situația, cu siguranță, va trebui să se dea jos pentru o inspecție amănunțită – ceea ce-l va întârzia din nou din drum. Dacă ar fi fost dotat cu simțul frustrării, ar fi fost, efectiv, exasperat până acum. *Oare cât de mult rahat trebuie un om să înghită*?

După ce plonjase în gaura din mijlocul mării de sticlă, droidul se trezise lovit rău, dar cu funcțiile esențiale neafectate. În schimb, vehiculul rechiziționat de la femeile geolog se stricase și n-a mai putut fi reparat. Ca atare, fără să mai piardă timpul cu variante inutile sau cu autocompătimirea – era prins într-un tub de lavă; n-avea cum să evite asta –, se întorsese, își încheiase haina și începuse să meargă pe jos spre nord prin tunelul întunecat și lung. Oricum, nu putea aștepta să vină cineva și să-i arunce o frânghie. Droidul nu gândea niciodată așa.

Geniile se salvează singure.

În mai puțin de cincisprezece minute găsise o deschizătură către suprafață suficient de joasă ca să încerce o săritură. Două minute mai târziu se cățăra înapoi pe întinderea de sticlă. După alte zece minute trecea prin gardul de nord al zonei de testare. La scurtă vreme după aceea dădea de urmele unui LRV.

Știa că urmele erau recente deoarece detecta căldura reziduală cu ajutorul vederii în infraroșu. Așa că se luase după urme spre est, către praful în suspensie, și nu departe de joncțiunea zi-noapte văzuse vehiculul ieșind din beznă – ca și cum i-ar fi fost livrat pe tavă de un valet.

Se postase în calea vehiculului, cu soarele direct în spate, și zâmbise. Șoferul frânase și se holbase la el. Iar droidul așteptase ca el să facă un gest oarecare de salut – deoarece cu așa ceva era obișnuit.

În schimb, omul s-a comportat ciudat. Efectuase o mișcare bruscă, dramatică, smulgându-se de pe scaun și întinzând mâna după ceva de pe partea laterală a vehiculului – o bară cu un capăt ca o gheară –, pe care o smulsese din locaș. Surprins, droidul decisese să-l oprească înainte de a-și duce la bun sfârșit manevra. *Ucide buruienile înainte ca ele să prindă rădăcini*. Însă când ajunsese suficient de aproape de el, omul

învârtea deja bara ca pe o bâtă de baseball. Aceasta atinsese capul droidului, fără să provoace daune serioase. Numai că omul, a cărui față se contorsionase într-o mască hidoasă de dinți dezgoliți și nări umflate, rotea din nou bara, hotărât, se pare, să spargă țeasta droidului.

Dacă ar fi fost programat pentru a simți surpriză, robotul ar fi fost descumpănit. Femeile geolog opuseseră ceva rezistență, desigur, dar nici pe departe într-un asemenea hal precum omul din fața lui. Iar gesturile lui păreau fără motiv, desigur în afara cazului că omul nutrea un soi de dorință prostească de răzbunare.

Poc. Omul lovi din nou droidul. *Poc. Poc.* Lovituri date cu sete.

Iar tipul nu era deloc un amator. Când droidul încercă să înșface arma, omul păru să-i anticipeze mișcarea și se dădu în spate, în afara razei de acțiune. Droidul vru să atace din nou, însă omul se dădu și mai în spate, surprinzându-l pe droid, aplicându-i o altă lovitură sălbatică, de data asta la ceafă. Ca și cum ar fi încercat să-l decapiteze.

După ce îndură alte șase lovituri, droidul reuși, în sfârșit, să pună o mână pe bară. Dar înainte de a o trage cu putere, încât să-l atragă pe om în raza lui de acțiune, acesta dădu viclean drumul barei și sări în spate, cu pași defensivi mari. Droidul ezită câteva secunde, apoi se angajă în atac, ținând bara ca pe o bâtă și intenționând să-i administreze omului același gen de lovituri – cu sete. Însă omul ridica deja de jos un bolovan, o mișcare imposibilă pe Terra, pe care-l aruncă spre droid ca pe o minge medicinală. Droidul se văzu nevoit să se ferească pentru a nu fi lovit.

Pe urmă omul, care continua să se retragă, începu să ia pietre mai mari și să le arunce cu o acuratețe surprinzătoare, deși se afla la o distanță de aproape treizeci de metri. Droidul se văzu iar nevoit să se aplece și să se ferească. Situația începea să devină ridicolă – droidul era *dominat în luptă* de o ființă omenească, de un om pe care-l putea ucide în câteva secunde.

Droidul decise că-i ajunsese cât îndurase.

Pierde-ți cumpătul adesea. Și bine.

Se repezi peste solul împănat cu pietre – nici măcar nu mai zâmbea – și se năpusti asupra individului bizar, hotărât să-l oprească pentru totdeauna din acțiunile lui. Dar omul execută o altă mișcare evazivă curioasă, pe jumătate ghemuire, pe jumătate salt, și reuși cumva să scape din nou din strânsoarea droidului. Și acesta își schimbă direcția – o mișcare ca de bici care plesnește –, însă ciudata ființă omenească reuși din nou să-l evite.

După aceea cei doi se angajară într-o cursă ridicolă de urmărire, sărind ca niște canguri, schimbând abrupt direcția încolo și încoace, îndreptându-se la un moment dat către joncțiunea zi-noapte înainte de a se replia, cu ființa omenească reușind la un moment dat să alunece din strânsoarea droidului și să se îndepărteze din nou de el.

Droidul se opri câteva secunde, ca să-și calculeze opțiunile, și încasă o piatră în față – lovitura îi înclină capul într-o parte, făcându-l să tremure ca și cum ar fi fost cuprins de un frison.

Iar când se uită spre ființa omenească – nimic. Nu-l mai văzu pe acel om bizar nicăieri. Probabil că se ascunsese în spatele unui bolovan. Sau căzuse într-o groapă din sol. Droidul se puse în mișcare, luându-se după urmele omului întipărite în praful lunar asemănător grafitului, numai că în acel moment se vedeau foarte multe urme – mergând în toate direcțiile, fiecare dintre ele suficient de proaspătă ca să poarte o amprentă termală –, încât era imposibil de văzut unde dispăruse prada. Putea la fel de bine să se fi dematerializat.

Așa că droidul luă o decizie extrem de logică. N-avea sens să urmărească un om care foarte probabil era oricum condamnat. Acolo, în Zona Întunecată a Lunii, la mare depărtare de orice, șansele de supraviețuire ale omului erau minuscule până la inexistente. Mai mult, droidul nu dorea să fie îndepărtat de LRV – ceea ce ar fi fost o idee vicleană din partea omului ca să redobândească posesia vehiculului și să fugă cu acesta din acel loc.

Așadar, se duse înapoi spre vehicul. Se așeză pe scaunul șoferului. Examină manetele de control – mai primitive decât cele ale oricărui vehicul cunoscut de el, dar putând fi încă recunoscute. Apucă maneta de control. O trase înapoi până la capăt și dădu drumul frânei. Împinse maneta înainte. Iar după câteva tresăriri, vehiculul o luă din loc, fără ca droidul să-l mai zărească pe acel om pe undeva. În câteva minute, scena luptei și orice posibilitate de a mai fi atacat de ființa omenească rămaseră complet ascunse în spatele orizontului. Droidul își spuse că o astfel de situație era, de fapt, mai crudă decât era normal, deoarece, în definitiv:

Dai dovadă de milă dacă ataci direct jugulara.

Totuși, zece minute mai târziu, droidul ajunge într-un loc unde e nevoit să se oprească. Se găsește pe o creastă lată între două cratere. Bezna înaintează hotărâtă spre el. Dacă nu reușește să pună rapid în funcțiune sistemele termice ale vehiculului, ar fi posibil să nu contracareze efectele frigului brusc. Prin urmare, se dă jos pentru o inspecție.

Pe partea stângă, aceeași parte care este parțial distrusă, se găsesc două dintre motoarele de tracțiune. Sunt presurizate cu

azot și acoperite cu acoperitori termale. Droidul efectuează o inspecție vizuală, dar nu detectează niciun fel de scurgeri – acoperitorile sunt din cupru solid.

Se deplasează de-a lungul șasiului ca să examineze cutia cu componente electrice, protejată cu poliester metalizat. Apropiindu-se cât mai mult posibil, scanează totul metodic cu senzorii termici încorporați și nu vede nicio stricăciune. Pune mâna pe carcasa exterioară, apăsându-și degetele pe metal.

Nimic. E pe punctul de a trece mai departe, când…

BANG!

Și înainte de a se îndrepta și a se întoarce…

BANG! – din nou!

Droidul este izbit peste cap. Este iarăși acel om ciudat de agresiv – din nou! L-a urmat tot drumul – pe jos!

BANG!

E ca un robot! Are dinții dezgoliți și vizorul plin de umezeală. Și rotește bara aceea – pe care droidul o aruncase pe jos – ca un cavaler medieval cu o spadă imensă!

Droidul își ridică defensiv brațele, însă nu poate împiedica bara care-i țintește capul.

BANG!

Așa că decide să urmeze una dintre tacticile acelei ființe omenești bizare.

Se retrage cu salturi mari. Se oprește la zece metri depărtare.

Însă atunci îl vede pe omul ciudat reașezându-se pe scaunul vehiculului – până la urmă intenția lui asta era! Probabil că făcuse parte tot timpul din planul lui! Dar stai așa, omul nu se îndepărtează, nu fuge; doar mișcă expert vehiculul în marșarier – roțile din spate ating marginea craterului dindărătul lui – și execută o întoarcere din trei mișcări. Are de gând să se confrunte cu droidul în sensul normal de mers al autovehiculului. O să atace cu bara întinsă înainte ca o armă de turnir, ca un cavaler nebun pus pe omor!

Droidul nu râde – nu e programat pentru așa ceva însă începe din nou să zâmbească.

Zâmbește. Zâmbește. Zâmbește. Ucide. Zâmbește.

Vehiculul se năpustește către el. Chiar de la distanță, droidul vede că ființa aceea omenească bizară are o căutătură sălbatică în privire, ca și cum întreaga lui viață s-ar fi concentrat în acțiunea lui din acea clipă. Omul se repede spre el cu lancea întinsă. Dar droidul rămâne nemișcat. Așteaptă momentul potrivit. Apoi face trei pași săltați. Se înalță în aer. Sare cu capul înainte peste bara întinsă. Zboară *peste* omul acela agresiv. Iar pe drum înfige pumnul în casca omului, cu o presiune echivalentă cu 2 500 PSI. Iar vizorul căștii se sparge. Atât e suficient.

Droidul execută o rostogolire în aer – ceea ce e ușor în mediul gravitațional lunar – și aterizează pe picioare, având nevoie doar de câțiva pași ezitanți înainte de a-și recâștiga echilibrul. După care privește înapoi.

Cu ultimele resurse de energie, vehiculul trece peste buza unui crater. Însă ciudata ființă omenească nu se mai află pe scaunul șoferului. Droidul are nevoie de câteva secunde și în cele din urmă îl zărește. Omul se împleticește în direcție opusă, către bezna nopții. Trage de costumul lui spațial. Își desface sistemul de menținere a vieții, deconectând furtunurile și lăsând totul în urma lui.

Întinde mâna spre gât. De fapt, pare chiar să-și taie partea din față a costumului cu un cutter. Își scoate stratul termic și pe cel de ventilație. Are bucăți de elemente izolatoare în mâini.

Face așa cam o sută de pași – trebuie să fie îngrozitor pentru el simțindu-și sângele cum fierbe, țesuturile cum i se umflă, plămânii cum îi dau pe afară apoi cade în genunchi. Pe urmă se prăbușește complet. Însă nu înainte de a-și răsuci trupul ca să aterizeze pe spate, cu fața spre cer.

Droidul așteaptă suficient de mult ca să se asigure că nu mai vede nicio mișcare.

După aceea se duce ca să verifice. Înainte n-ar fi trebuit să facă așa ceva, dar acel om ciudat de agresiv, cu siguranță, merită efortul. Din partea droidului nu este exact vorba de admirație – vrea doar să fie absolut sigur că omul e mort.

Și este. Vizorul căștii este plin de sânge expectorat din plămâni.

Ochii aproape că-i sar din orbite. Pielea este albăstruie și pare acoperită de riduri.

Iar partea din față a costumului este desfăcută, expunând pielea vidului lunar. Când se apleacă mai bine, droidul vede că omul are diamante colorate pictate peste întreg pieptul. Iar în mijlocul diamantelor se vede o porumbiță albă. Ca și cum acel individ ciudat de agresiv încercase, în ultimele lui clipe, să elibereze porumbița către Univers.

Droidul își ridică privirea, însă nu vede decât nori strălucitori de praf, blocând stelele de pe cer.

24.

Justus este întâmpinat la baza secretă de rachete de o femeie voluptuoasă pe nume Amity Powers. Aceasta îi urează bun venit, reiterează importanța misiunii și se scuză în avans pentru Fletcher Brass – îi explică faptul că șeful nu-i va acorda prea mult timp și oricum e posibil să nu fie în cele mai bune toane. Dar îl asigură pe Justus că este deschis la toate întrebările și, cu siguranță, vrea ca investigația criminalistică să fie finalizată.

— Încântat să aud asta, spune Justus. Și dumneavoastră cine sunteți, mai exact?

— Sunt coordonatorul de zbor al expediției.

— Și veți pleca și dumneavoastră pe Marte?

— Oh, nu, doar gestionez lucrurile. Pentru echipaj. De ce întrebați?

— Îmi place să mă aud vorbind.

Coordonatoarea de zbor chicotește și crede probabil că Justus flirtează cu ea. Îl conduce în jos pe o scară, pe urmă îl lasă singur pe o platformă metalică într-o cameră de construcție cavernoasă, părând desprinsă dintr-un film cu James Bond. Cea mai mare parte a imensei încăperi este ocupată de nava *Prospector II,* în formă de con, o aeronavă mult mai mare decât cele mai multe surate ale ei spațiale lansate de pe Pământ. Învelișul exterior, confecționat din fibră de carbon și plăcuțe ceramice de protecție termică, este încă nefinisat, deși Justus observă multe sisteme de prindere din aramă deja montate. Printr-un soi de portal aflat la zece metri înălțime se văd muncitori care se agită cu torțe cu plasmă și instrumente de lipit. Se disting nenumărate scântei, licăriri și se aud bâzâituri și chițăituri, aproape ca și cum acolo ar avea loc un mic spectacol. Situația durează aproximativ zece minute – suficient pentru o impresie bună apoi din navă apare un bărbat, care trece printr-o perdea de scântei, traversează platforma metalică și întinde mâna.

— Locotenent Damien Justus, nu?

— Corect.

— Sunt Fletcher Brass – adevăratul Fletcher Brass.

— Încântat să vă cunosc, domnule Brass.

Mâna lui Brass este atât de exfoliată, că seamănă cu o gheară de homar. Individul poartă un combinezon spațial arămiu mulat pe trup. Atât chipul lui, cât și întregul fizic par ireale, așa cum cineva s-ar aștepta, de altfel, de la un om de șaptezeci și ceva de ani care a trecut prin operații repetate de eliminare a grăsimilor și fluidelor și de înlocuire cu organe de

schimb. Totodată, omul e mult mai înalt decât s-ar fi așteptat Justus – însă, din nou, coloana lui vertebrală dispusese de o mulțime de timp ca să se alungească – și arată mult mai musculos, datorită acelui combinezon proiectat special pentru asta.

Dar indiferent prin ce a trecut Brass – operații cosmetice, medicații anti-îmbătrânire, transplanturi de păr, implanturi de mușchi și chestii de genul ăsta –, individul are ceva în el, un soi de scânteie lăuntrică, un fel de farmec viu, pe care nimeni altcineva, și cu siguranță nu vreun actoraș care și-a ucis soția, n-ar spera vreodată să-l redea.

— Valetul meu mi-a zis că ai insistat să mă vezi personal, locotenente. N-ai acceptat niciun refuz, niciun fel de scuze.

— E treaba mea să n-accept scuze.

— Ei bine, sunt încântat să aud asta. Dacă am fi avut mai mulți oameni ca tine, sunt sigur că Otto Decker n-ar fi fost omorât. Motiv pentru care am aprobat angajarea dumitale de către fata mea. Mergem undeva să stăm jos?

— Îmi convine de minune și aici, am doar câteva întrebări și nu vreau să vă irosesc timpul prețios.

— Apreciez grija dumitale, locotenente, adaugă Brass măsurându-l pe Damien din cap până în picioare cu ochii lui înspicați cu inserții din aramă, care sunt cu adevărat fenomenali. Nici eu nu vreau să-ți irosesc timpul. Ca atare, te deranjează dacă-ți spun ce te preocupă?

— Nicidecum.

— Ai întrebări referitoare la Otto Decker, mai exact ce plănuiam pentru el. Dacă nu cumva a fost ucis deoarece era la rând să conducă Purgatoriul, după ce aș fi plecat în expediția către Marte. Și te mai întrebi dacă este posibil să fie implicat un grup terorist, sau altcineva cu ambiții proprii ascunse. Așa că ai venit ca să vezi ce poți scoate de la mine despre dinamica familială și jocurile politice complexe existente aici. Cam asta e pe scurt?

Justus chibzuiește că Brass seamănă foarte mult cu fiica lui.

— Mai mult sau mai puțin, răspunde el.

— Mai mult sau mai puțin? se arată mirat Brass ridicând o sprânceană în nuanța aramei. Mai ai și alte întrebări pentru mine?

— Un anchetator bun ține câțiva ași ascunși în mânecă.

— Iar un bun jucător de poker își dă seama oricum ce stă ascuns acolo. Așa că dă-mi voie să merg mai departe, locotenente, rostește Brass continuând să-l scruteze cu atenție pe Justus. Să-ți spun ce te mai preocupă.

— Vă rog.

— Nu știi în cine să ai încredere sau ce să crezi din ce se petrece în Purgatoriu. Dar te întrebi dacă în spatele întregii povești s-ar afla, probabil, fiica mea. Da, da, propria mea fată, QT Brass. Să nu-mi zici că nu ți-a trecut prin minte. Te întrebi, în plus, dacă nu cumva QT a aranjat totul. Ai auzit că are planuri proprii foarte ambițioase, deci e de imaginat că ar dori să le pună în practică atâta vreme cât sunt plecat. Și te mai întrebi dacă nu cumva a aranjat ca unul dintre rivalii ei să fie eliminat sub pretextul unui asasinat terorist.

Justus ridică din umeri.

— Astea sunt doar o parte din întrebări.

— Firește că sunt doar o parte, încă n-am terminat. Deoarece îți pui întrebări și în privința mea. Nu nega asta. Te întrebi dacă nu cumva *eu* aveam vreun motiv să-l asasinez pe Otto Decker. Probabil nu mă încredeam în acel om, în ciuda tuturor aparențelor. Poate că el știa ceva despre mine ce nu trebuia să ajungă la urechile publicului. Prin urmare, poate *eu sunt* cel care a inventat un atac terorist ca să ascundă un asasinat. Cum sună așa ceva?

Justus reflectează dacă nu cumva Brass încearcă să-și depășească fiica în arta afișării nevinovăției.

— N-am de gând să neg, răspunde Damien.

— Bineînțeles că nu. Totuși dă-mi voie să-ți mărturisesc ceva, locotenente. O să fiu cu tine mai sincer decât ar fi nevoie. Toate acele bănuieli sunt eronate. Total nefondate. În primul rând, o iubesc și o respect pe QT. Nu suntem de acord în multe privințe și adesea ne certăm cu pasiune. Însă asta nu înseamnă că nu ne iubim. În definitiv, e sânge din sângele meu. Și știu cu certitudine – cu fiecare fibră a ființei mele – că fata mea nu poate fi în spatele acestei povești. *O știu.* Nu sunt deranjat nici de programul ei personal de activități, oricare ar fi acesta. Deoarece am instalat deja sisteme și protocoale. Voi absenta multă vreme – *ani de zile* –, dar asta nu înseamnă neapărat că nu voi continua să conduc Purgatoriul. În mod efectiv.

— Vreți să sugerați că fiica dumneavoastră *nu va prelua* conducerea?

— N-am sugerat asta.

— Înseamnă că vă gândiți la cineva?

— Dacă e să fiu sincer, încă nu m-am decis. Și asta mă aduce la al doilea subiect. Vizavi de Otto Decker. A fost un foarte bun prieten de-al meu și poate că s-a socotit un succesor firesc, sau cel puțin un conducător în funcție. Însă dă-mi voie să fiu brutal de sincer cu tine: Otto era un om bătrân, foarte, foarte bătrân. Da, ca vârstă efectivă nu era mult mai bătrân ca mine, dar nu la asta mă refer. Ci la faptul că-și pierdea mințile.

Lua stimulente pentru creier, evident – ba chiar *prea multe* –, însă astea nu-l ajutau. Pe scurt, Otto devenea încet, încet senil.

— Știu, replică Justus.

— *Știi*, oare?

— Am verificat cu doctorii domnului Decker.

— Așa ai făcut?

Brass pare, efectiv, surprins.

— Se zvonește că a fost diagnosticat cu demență vasculară. Este o afecțiune comună pe Lună, din pricina fluxurilor sanguine congestionate. Era sub tratament la unul dintre neurologii de aici – un tratament foarte avansat – și înghițea o mulțime de pastile paliative. Totuși, continua să fie afectat de boală.

— Ei bine, conchide Brass, mișcându-și globii oculari pentru prima dată, așa mai vii de acasă. Atunci, știi foarte bine că Otto era *ultima* persoană pe care o aveam în minte pentru o poziție de autoritate. De fapt, am petrecut ultimii doi ani luându-i pe rând responsabilitățile importante.

— Am văzut și asta, precizează Justus.

— Ai văzut, nu?

— I-am verificat istoricul carierei. A fost secretar de Comerț, secretar al Transporturilor și secretar al Energiei. Era secretar de Interne când ați decis să dați acea slujbă fiicei dumneavoastră. Și era secretar al Departamentului de Aplicare a Legii înainte de a-i oferi acea slujbă tot lui QT. Dar nu trebuie să vă spun eu toate astea.

— Nu, confirmă Brass. După cum nici eu nu trebuie să subliniez că toate astea susțin cele tocmai afirmate de mine. Otto nu era o amenințare pentru mine – absolut deloc așa că n-aveam *motiv* să-l doresc înlăturat. Nici măcar nu era capabil să facă cine știe ce lucruri în afară de a planta copaci și de a inaugura ferme de capre. Nu era genul de om care să constituie o amenințare nici când *dorea* asta. Cât despre QT, în sfârșit, dacă tensiunile dintre noi sunt atât de profunde, de ce i-aș încredința atât de multe departamente? Toate portofoliile alea menționate? N-are niciun sens.

— Să înțeleg, atunci, că dumneavoastră credeți că un grup terorist este vinovatul real?

— Am susținut eu asta?

— Păi, dacă nu există un motiv practic pentru asasinarea lui Decker, atunci motivul trebuie să fie unul politic, corect?

— Poate, răspunde Brass cu un zâmbet ambiguu.

— Asta ce mai înseamnă?

— Uite ce e, locotenente, adaugă Bras, care începe să pară iritat, nu eu sunt cel care să afirme așa ceva. Ți-am relatat tot ce știu și ți-am oferit o mulțime de posibilități de luat în

vedere. Numai că nu pot eu să fac *toată* munca dumitale. Asta depinde de tine și de PPD.

— Atunci, pot să vă întreb dacă exercitați vreo influență asupra lor, domnule Brass?

— Asupra cui?

— Asupra PPD-ului?

— Ce fel de întrebare mai e și asta? Evident că exercit influență asupra lor – sunt Patriarhul Purgatoriului. Cei de acolo îmi sunt loiali prin jurământ.

— Dar nu sunteți secretarul Departamentului de Aplicare a Legii, nu? Fata dumneavoastră e. Și, așa cum ați menționat, ați fost extrem de ocupat. Deci mă întreb dacă le dați ordine celor de la PPD. Dacă vă întâlniți, din când în când, cu șeful Buchanan.

— Nu, nu le dau ordine celor din PPD. Unde vrei să ajungi?

— Întrebările reprezintă meseria mea, domnule Brass. Poate că le-ați cerut să nu mai ancheteze atentatul ca fiind unul terorist?

— Ce te face să afirmi asta?

— Tocmai vin de la o conferință de la sediul PPD. Atitudinea dominantă de acolo părea să fie aceea că declarațiile teroriștilor reprezentau o farsă evidentă. Că nici măcar nu meritau o investigație serioasă.

— Ei bine, asta se întâmplă deoarece polițiștii de acolo sunt indolenți – întotdeauna au fost așa.

— Ați fi gata să le spuneți asta personal?

— Bineînțeles. O să-i solicit șefului Buchanan să facă puțină ordine pe acolo.

— Șeful Buchanan a fost cel mai vehement dintre toți.

— Atunci, o să-i spun să facă ordine *cu el însuși.*

— Așadar, *aveți* întrevederi cu el în mod regulat? N-ați răspuns la întrebarea asta mai devreme.

— Discut cu el când am nevoie, locotenente.

— El pretinde că discută doar cu dublura dumneavoastră.

— Ei bine, afirmația este și corectă, și incorectă. Discut cu Buchanan *prin intermediul* dublurii mele.

— Dublura asta e ca o păpușă de ventriloc, nu?

— Nu sunt *cu toții* actori?

— E un aranjament curios.

— Bine, uite ce e, locotenente, dacă va trebui să vorbesc direct cu șeful Buchanan – *deoarece îmi ceri asta* –, atunci o voi face. Satisfăcut?

— Sunteți de acord cu fiica dumneavoastră că PPD trebuie reformat?

— *Totul* trebuie reformat.

— Vă deranjează că ea ar putea face niște reforme în vreme ce sunteți plecat?

— Bineînțeles că nu. Ți-am spus că nu mă deranjează programul ei de activități.

— E adevărat că ea nu e populară în sânul PPD?

— Nu lucrez pentru PPD, locotenente, și sunt convins că poți răspunde la asta mai bine ca mine.

— Am ajuns aici doar de două săptămâni.

— Atunci, sunt convins că poți afla.

— Dumneavoastră m-ați angajat?

— Eu? La ce anume te mai referi?

— Pare să existe o oarecare confuzie. Ziariștii de la *Tablet* pretind că am fost recrutat de QT Brass. Dumneavoastră ați sugerat cam același lucru. Însă domnișoara Brass pare să creadă că ea doar mi-a semnat numirea.

— Chiar e important, locotenente? exclamă Brass exasperat.

— Nu pun întrebări fără motiv.

— Ei bine, *chiar nu știu,* ăsta e răspunsul. Probabil că și eu am citit în *Tablet* despre numirea ta. Așa că întreabă-i *pe ei* de ce au declarat asta.

— Am făcut-o. Mi-au spus că vor reveni cu răspunsul. Credeți că aș putea vedea arhivele de imigrări din ultimele șase luni?

— De ce?

— Se pare că solicitarea oricărei persoane care vrea cetățenie aici este aprobată de cineva cu o poziție înaltă din Purgatoriu.

— Și crezi că așa poți afla dacă ai fost numit de mine sau de fata mea?

— Ăsta este motivul, parțial.

— Du-te la Departamentul de Imigrări.

— Am mers. Noaptea trecută.

— Ei bine, adaugă Brass oscilând în a decide dacă să fie furios sau impresionat, chiar *ai fost* ocupat, nu?

— După vizita valetului dumneavoastră am hotărât să aloc mai puține ore somnului. Aveam prea multe lucruri de aflat. Despre propriile mele dosare, pentru început. Și despre numele tuturor celor care au migrat sau au făcut vizite aici recent. Deoarece printre aceștia ar putea exista teroriști necunoscuți. Poate oameni care au experiență în generarea de anarhie. Domnișoara Brass spunea că avea o slăbiciune pentru fugari politici.

— Atunci, întreab-o pe fiica mea.

— Cei de la Departamentul de Imigrări au explicat că am nevoie de aprobare de la dumneavoastră.

— Atunci, *ți-o acord.*

— Mi-o puteți da în scris?

— Ți-o pot da și pe tăblițe din piatră dacă asta vrei. Asta e tot?

— Mă tem că nu. Valetul dumneavoastră pare să aibă acces nelimitat la toate reședințele și – presupun – toate locurile de muncă din Sin. E normal?

— Cineva are *întotdeauna* o cheie de la orice, locotenente.

Brass devine din ce în ce mai iritat.

— Și acel cineva sunteți dumneavoastră, nu?

— Te-ai putea gândi la cineva mai potrivit?

— Nu, asta mi se pare perfect logic.

— Mă bucur că aprobi.

— Nu aprob. Dar are sens.

Brass începe să împrăștie miros – obținut prin implant chirurgical – de lemn dulce și tămâie – și, conform lucrării *Unpolished Brass,* astfel de arome țâșnesc prin porii lui atunci când se înfurie.

— Ei bine, deci *asta e tot,* locotenente?

— Nu, domnule Brass. Pentru început, trebuie să vă întreb dacă vă considerați cu adevărat mai presus de lege.

— Cum? De unde ți-a venit ideea asta?

— Valetul dumneavoastră mi-a spus că sunteți. Însă am verificat Constituția Purgatoriului – încă neratificată, adevărat – și n-am găsit nimic într-un sens sau altul. Așadar, sunteți mai presus de lege sau nu?

— Dacă aș fi fost mai presus de lege, aș fi vorbit cu tine acum?

— O să iau asta drept un „nu”.

— Cu siguranță nu este un „da”.

— Atunci, trebuie să insist să am acces nelimitat la dumneavoastră permanent.

— O să vedem ce se poate face.

— Nu, domnule Brass, trebuie să insist.

— Știi cum să dai de mine.

— Ăsta e un răspuns?

— E ultimul meu răspuns.

— Ei bine, din nefericire, mai am o ultimă întrebare.

— Drăguț, rostește Brass și face deja un gest către cineva nevăzut.

— Unde e Leonardo Black?

Întrebarea îl încremenește pe Brass. Brațul îi tremură. Se uită la Justus.

— Unde e Leonardo Black? întreabă Damien din nou.

— Unde e…? Unde e…? repetă Brass, ca și cum ar încerca să-și dea seama ce înseamnă această întrebare, de parcă și-ar fi pierdut replicile pe moment.

Însă apoi se schimbă la față, ochii i se înroșesc – bucățile din aramă par chiar să ia foc – și pentru prima dată Justus simte forța cumplită a furiei de care a auzit atât de multe lucruri.

25.

Oricum, Damien nu este deloc impresionat. De-a lungul anilor a descoperit, în multele discuții pe care le-a avut cu diverși, că miliardarii și directorii de companii mari sunt întotdeauna cei mai arțăgoși. Sunt marii mahări care cred că timpul lor este mult prea prețios ca să fie irosit cu întrebări insignifiante din partea detectivilor și a agenților. Cei care consideră că polițiștii nesimțiți, birocrații scorțoși, politicienii de doi bani, ziariștii însetați de sânge și inspectorii fiscali slinoși sunt mereu pe urmele lor ca să-i prindă cu ceva, doar pentru că sunt ceea ce sunt. Iar uneori izbucnirile acestor lorzi ai creației pot fi de-a dreptul vulcanice, deoarece imensa lor avere și siguranța în care trăiesc le permit să-și manifeste gânduri și emoții pe care cei mai puțin norocoși trebuie să și le înfrâneze.

— Vezi chestia asta nenorocită, locotenente? șuieră Brass printre dinți, iar de pe buze cuvintele îi ies ca niște gloanțe. Vezi chestia asta nenorocită în care sunt acum?

Întinde brațele combinezonului spațial de culoarea aramei, încărcat cu butoane de control și indicatoare de măsurare a radiației.

— Crezi că sunt îmbrăcat cu chestia asta nenorocită ca să mă distrez? Asta crezi?

Justus nu clipește și nu se mișcă din loc nici măcar cu un milimetru.

— Ai idee cât de mult timp îți trebuie ca să intri într-o chestie ca asta? Ai idee de toate pericolele și complexitățile călătoriei în spațiu? Poți aprecia instruirea și toate verificările de siguranță prin care trebuie să treacă un astronaut? Și poți să ghicești ce am făcut azi aici, doar uitându-te la mine?

Justus rămâne tăcut.

— *Nu*? Atunci, să-ți povestesc eu, adaugă Brass și îndreaptă un deget spre nava spațială. Am fost jos – da, tocmai *acolo jos* – în modulul de amartizare pe Marte, în cabina lui minusculă. Cu comandantul misiunii mele. Și cu supervizorul meu medical și inginerul meu. Și cu toate echipamentele noastre. Exersând procedurile de coborâre.

Brass inspiră adânc și pieptul i se umflă.

— Deci, ai idee – *îți poți măcar imagina*? – cât de greu e să înghesui patru oameni în chestia aia? Și să fie toată lumea echipată complet? Și cu căștile pe cap? *Că veni vorba,* ai idee măcar ce încercăm să facem noi aici? Îți poți imagina cât de periculos este totul? Ai *vreo idee* ce înseamnă să străbați tot drumul până pe Marte – *și să trăiești acolo* – pentru o perioadă

de timp de până la cinci sute de zile? Și înțelegi cumva de ce toată povestea asta este atât de imperativă în primul rând? *Poți* aprecia toate celelalte pericole? Pericolele pentru Pământ? Dacă eu nu reușesc?

Justus crede că e adevărat – tipul se consideră salvatorul Universului…

— Ei bine, cu siguranță, nu e nevoie să-ți spun eu, nu? Tocmai ce ai venit de pe Pământ, nu? Așa că trebuie să fi văzut cu ochii tăi tot haosul ăla *de acolo.* Toate pandemiile și războaiele alea civile, toate catastrofele naturale. Toate acele resurse irosite, toate acele spații care devin mai mici, demografia care explodează. E imposibil să tăgăduiești că n-ai văzut astea cu ochii tăi! Cum ai putea nega? Rasa omenească *are nevoie* să migreze către frontierele spațiului, altfel *riscă anihilarea totală.* Dar pentru așa ceva e nevoie de viziune și hotărâre. *Și mai presus de orice e nevoie de cutezanță.* Și cine mai are așa ceva pe Pământ? Cine mai are *ceva* pe Pământ? În afară de lașitate? Și lenevie? Și *invidie* copleșitoare? Cine poate face *ceva* pe Pământ fără existența unui comitet de căcăcioși și o liotă de căpușe puse pe supt? Ei bine, exact ăsta e motivul pentru care a trebuit să vin aici, *în partea întunecată a Lunii, fir-ar al dracului să fie,* doar ca să stau departe de ratații ăia! De toate javrele alea fricoase! Doar ca să rezolv treaba în liniște! Deoarece nimeni altcineva nu dispune de viziune! Nimeni n-are cutezanță pentru așa ceva! *Deoarece Fletcher Brass este ultima nenorocită de speranță a istoriei omenirii*!

Patriarhul expiră cu amărăciune.

— Așa că te rog, locotenente, pune totul în perspectiva corectă atunci când vorbești cu mine. Când ai *îndrăzneala* să vorbești cu mine despre… naiba știe despre ce anume.

— Întrebam, zice Justus, despre Leonardo Black.

— La revedere, locotenente, rostește Brass degajând un miros de mosc din toți porii, pe urmă îi întoarce spatele. Sper din toată inima că nu va trebui să ne mai întâlnim.

Justus continuă să stea pe loc, gândindu-se că, în afară de răspunsuri, mai există ceva ce n-a obținut de la Brass. Ceva ce QT Brass îl asigurase că va obține.

Însă se dovedește că Brass n-a terminat încă cu el. Brusc, se răsucește pe călcâie. Privește înapoi, cu ochi cruzi și sfidători.

— Oh, mai pot să-ți relatez ceva? Ceva personal?

Justus face un gest de încurajare.

— Ar trebui să-ți repari fața aia. Fiindcă nimeni nu te va lua în serios până atunci.

Apoi Brass se întoarce, rânjind veninos, și dispare în nava spațială.

Justus are senzația că Brass i-a citit gândurile. Ca și cum ar fi auzit o înregistrare a întâlnirii lui Justus cu QT și s-a simțit obligat să lanseze acea ultimă insultă ca dovadă definitivă a identității lui.

Ca și cum toate celelalte însușiri – egoul imens, grandoarea, farmecul, încrederea în sine, ambiguitatea, iritarea, amenințările implicite și limbajul colorat – n-ar fi fost suficiente.

— Cum a mers?

Amity Powers, coordonatoarea de zbor, s-a materializat din senin lângă Justus. Probabil că auzise ultimele replici, dacă nu cumva chiar tot, prin urmare lui Damien întrebarea i se pare inutilă. Dar nu evită răspunsul.

— Foarte bine.

Și nu minte. Deoarece în felul în care a răspuns Brass, sau a refuzat să răspundă, Justus crede că a descoperit o adevărată comoară.

— Nu știți cât sunteți de norocos, continuă Powers. Domnul Brass are extrem de multe pe cap în clipa asta.

— Întregul Univers, după cum se pare.

— Ei bine, are umerii destul de largi, după cum ați observat, fără îndoială, chicotește Powers. Iar unui astfel de om ar trebui să i se permită să se exprime după cum are chef.

— Îhî.

Justus este dintr-odată convins că Powers e mai mult decât un manager de proiect.

— Oh, apropo, adaugă ea, conducându-l spre ieșire, când vorbeați a venit mesajul ăsta.

Îi dă o foaie de hârtie, pe care Justus o citește din mers. E de la PPD.

— Vești proaste? întreabă ea, ca și cum n-ar fi citit deja mesajul.

— Au apărut ceva probleme în Sin, răspunde Justus, împăturind foaia de hârtie. Trebuie să mă întorc imediat acolo.

26.

Dacă ai fost vreodată în Zona Apropiată, atunci, cu siguranță, cunoști Efectul vederii de ansamblu sau Overview effect[191] – există turnuri, punți de observație și hoteluri numite după acest efect. El se petrece atunci când o ființă omenească privește Pământul de la o distanță apreciabilă din spațiu. Astronauții misiunii Apollo au fost primii care au simțit pe deplin forța efectului: acel moment absolut răvășitor când, cu o singură privire, au văzut în întregime planeta-mamă, leagănul vieții și civilizației, arătând extrem de mică și de fragilă în imensitatea uluitoare a Universului. De atunci încoace, călătoria pe Lună, pentru a căpăta această senzație revoluționară de umilință și fraternitate, a devenit un drum esențial pentru umaniști, căutători de senzații tari și politicieni atenți cu propria imagine.

Torquil „Torkie" MacLeod nu este deloc interesat de efect. Din punctul lui de vedere, efectul a devenit atât de intens mediatizat, încât a ajuns o banalitate. În plus, n-ar putea să-l exploateze comercial nici dacă ar dori asta – pentru acces în districtele turistice oficiale este nevoie de tot felul de permise la prețuri astronomice. Ca atare, el a ajuns, de fapt, *să urască* Overview efect. Nici măcar nu *se uită* la Terra, chiar și peste umăr, atunci când se află în Zona Apropiată.

MacLeod era pe vremuri șofer de autocar, transportând vedete de film, trupe rock și alte celebrități cam peste tot prin Marea Britanie. O slujbă cu o oarecare strălucire în felul ei, dar nu extrem de profitabilă, cel puțin până când el a început să le furnizeze pasagerilor cele mai bune halucinogene, dar și cele mai costisitoare, de la mescalină la dimetiltriptamină (DMT), toate produse de niște indivizi care renunțaseră la cursurile de farmacie ca să creeze droguri într-un laborator dosnic din Hackney. Pentru o vreme, MacLeod câștigase atâția bani din această afacere colaterală, încât se mutase din apartamentul lui de la subsol din Knightsbridge.

Numai că evitarea unei confruntări cu legea se dovedea o luptă permanentă, iar după raidul efectuat asupra laboratorului din Hackney – MacLeod aflase de asta de la știrile transmise de Channel 4 – fugise la timp din Marea Britanie către Spania. Și de acolo se dusese în India, de unde, prin intermediul zonei de lansări în spațiu de pe coasta Malabarului, ajunsese pe Lună. Evident, se gândise să se ascundă în Purgatoriu – care avea avantajul de a fi mai presus de orice prevederi ale tratatelor de extrădare –, însă auzise că regatul lui Fletcher Brass devenise mai strict în privința acceptărilor de persoane.

Iar lui oricum nu-i plăcea ideea de a locui într-un teritoriu cu constrângeri. Anii în care străbătuse în voie șoselele din Marea Britanie îl lăsaseră cu un apetit insațiabil pentru călătorii pe distanțe mari.

Așa că a decis să-și încerce norocul și să găsească altceva, nu foarte deosebit de slujba pe care o iubise atât de mult pe Pământ: șofer de autocar în regim de freelancer.

În prezent are la dispoziție un vehicul foarte lung folosit anterior la transportul turiștilor de la Baza Doppelmayer la primele zone chinezești de aterizare. Cu opt roți cu diametru variabil, șase baterii regenerabile, transmisie integrată, optsprezece faruri cu halogen puternice, scaune pentru șase persoane (fără a include șoferul) și o rază mare de deplasare diurnă de două mii de kilometri. Dar este un vehicul vechi, ponosit, zgâriat și chiar ruginit; MacLeod n-a fost niciodată prea interesat de întreținere.

De cele mai multe ori întrebuințează vehiculul pentru a duce oameni de știință, mineri și reprezentanți de companii în excursii în jurul Zonei Apropiate.

De obicei, îl parchează la Baza minieră ExelAnt de la Craterul Schubert, unde închiriază o cameră, însă se asigură să nu cadă în rutină. MacLeod preferă să fie permanent în mișcare, independent și, evident, să nu fie remarcat, deoarece are din nou o afacere nu foarte legală.

Excursia pe care el o oferă, cunoscută ca Dark Side Tours (Turul Feței Întunecate), n-apare în nicio broșură oficială, dar nu reprezintă un secret pentru niciun locuitor al Lunii. În schimbul unei taxe substanțiale, cinci mii de dolari americani pentru o persoană, MacLeod duce orice excursionist sau grupuri organizate în „regatul interzis al Feței Întunecate”. Iar acolo amatorii de senzații tari vor experimenta ceva „mult, mult mai puternic decât Overview effect”. De fapt, vor experimenta exact opusul acestuia – „Efectul de Lipsă a vederii de ansamblu”. Deoarece se vor găsi în singurul loc din sistemul solar, și posibil din întregul Univers, de unde nu se poate vedea niciodată Pământul, nici măcar cu cel mai puternic telescop. Se vor simți ca niște copii complet rupți de mama lor. Vor deveni invizibili și vor înnebuni. Pentru prima dată în viața lor, probabil, vor fi în afara razei de acțiune a radarelor. Vor ajunge goi-goluți în fața cosmosului. Vor resimți, într-o succesiune rapidă, senzația de abandon, de eliberare și pe cea de putere „în moduri prin care n-au mai trecut până atunci”. Și (dacă este să dăm crezare publicității prin social-media, oricum) nu „vor mai fi niciodată la fel ca înainte”.

În această zi MacLeod este încântat să aibă alături de el patru membri ai trupei retro rock Dustproof Shockproof.

MacLeod a fost șoferul multor muzicieni de-a lungul carierei, dar ajuns la cincizeci și unu de ani, este cu o generație mai în vârstă decât cei mai mulți dintre ei. Trupa Dustproof Shockproof face însă aproape parte din trecutul lui, deci, spiritual, el se simte la același nivel cu ei. Îi înțelege. Și crede că ei îl înțeleg pe el. Îl fac să se simtă ca și cum ar fi în compania unor prieteni vechi. Prin urmare, nici măcar nu le-a vândut droguri măsluite.

În acest moment membrii trupei sunt cu toții plini de Selene, un derivat al LSD-ului, popular pe Lună, iar MacLeod a luat și el o tabletă, pentru a le ține isonul. Alături de două admiratoare superbe ale lor, băieții stau tolăniți pe scaunele pasagerilor; MacLeod se află la volan. Până în acest moment a menținut autocarul pe drumurile de mentenanță, bine bătătorite, ieșind de pe ele doar ca să evite câte un vehicul oficial. Echipele de întreținere și de oameni de știință nu intră, de obicei, în Zona Întunecată în perioada de întuneric – e mult mai simplu să muncești în timpul celor paisprezece ore de căldură și lumină solară așa că, în general, MacLeod își duce turiștii în drumeții în timpul nopții lunare. Dar trupa Dustproof Shockproof se va întoarce pe Pământ peste câteva zile, iar pentru ei MacLeod a făcut un compromis – conduce vehiculul de-a lungul suprafeței luminate de soare către joncțiunea zi-noapte. Spre autentica Față Întunecată a Lunii.

— Ăia de colo sunt pinguini? întreabă bateristul trupei, Spyder Blue.

— Nu văd niciun pinguin, replică basistul Q'mar Kent.

— Sunt pinguini, ți-o zic io – dau din labe și prostii d-astea.

— Sunt pietre, omule – sunt pietre.

— Se mișcă și prostii d-astea.

— Mi se mișcă mie țeasta, omule – marfa asta e de primă mână. De primă mână.

Q'mar Kent îl găsește din priviri pe MacLeod și strigă:

— De primă mână!

MacLeod dă din cap. De când a ajuns pe Lună a înghițit atât de multă Selene, că drogul nu mai are niciun efect asupra lui în doze mici. Însă știe foarte bine că e cea mai bună marfă din Univers.

— Când o să deschizi ceru', omule? întreabă liderul trupei, Maxx Dee, care se uită la plafonul autocarului, din sticlă acoperită cu un ecran de protecție împotriva radiațiilor.

— Când trecem de joncțiune, răspunde MacLeod.

— De ce nu acum?

— Din cauza soarelui. N-ai avea chef să-ți arzi pielea dacă nu e nevoie de așa ceva.

După o vreme Dee geme.

— O să vedem diamantele?

— O să vezi mai mult decât diamante, omule. O să vezi constelații și întregi galaxii de existența cărora n-aveai habar.

— Nocturnity?

— Corect, omule – nocturnity.

Nocturnity – „noapte nesfârșită” – este numele dat cerului în timpul celor 328 de ore consecutive de întuneric din Zona Întunecată: un cer nepolua, limpede precum cleștarul, uluitor de nesfârșit. Fără lumina soarelui, fără lumina terestră, fără atmosferă difuză, sunete de animale sau foșnet de copaci – ești doar tu, sfera neagră de sub tine și maiestuozitatea cosmosului deasupra. Este o experiență pe cinste, chiar mai puternică decât Efectul de Lipsă a vederii de ansamblu, care are potențialul să încingă mințile. Se spune că o astfel de experiență poate transforma un sfânt într-un psihopat – și viceversa. Și este chiar mai puternică sub influența drogului.

— De unde ai luat marfa asta, omule? întreabă Q’mar Kent.

— Din Purgatoriu, răspunde MacLeod.

— E de primă clasă.

— Marfa din Purgatoriu așa e, de obicei.

— Mergem în Purgatoriu?

— Mai ai cinci mii la tine?

— Pot spăla niște vase?

MacLeod chicotește, dar nu răspunde. A fost de câteva ori în Purgatoriu, însă n-are nevoie să se mai ducă din nou acolo. Și n-a luat el drogul de acolo. Drogurile fabricate în Purgatoriu sunt adesea scoase prin contrabandă și comercializate, dacă știi unde să cauți, în Zona Apropiată. Și pe Pământ, de asemenea, la prețuri astronomice.

— O să vedem norii aurii de praf? întreabă Maxx Dee.

— Dacă sunt condițiile bune, răspunde MacLeod.

— Sper, omule, că m-am săturat de… gura asta. Vedeți gura, doamnelor?

— Văd… amibe, acele protozoare microscopice, răspunde una dintre ele, mai citită.

— Hm, zăresc niște decorațiuni de Crăciun, spune cealaltă, mai pragmatică.

— Totuși, văd pinguini, repetă Spyder Blue. Chestiile alea nenorocite dansează.

MacLeod se întreabă dacă nu le-a dat prea mult Selene. Într-un mediu închis și presurizat, când pasagerii încep să halucineze cu adevărat, lucrurile pot să iasă urât. Odată MacLeod a fost obligat să-l plesnească pe un tip peste țeastă cu extinctorul de incendii. Cu toate astea, are încredere că nu se va întâmpla nimic cu trupa rock – atât timp cât reușește să-i distreze.

— Vreți să vedeți satelitul prăbușit? întreabă el.

— Ce satelit? se arată mirat cineva.

— *Luna 14* – e rusesc. A căzut în 1968, cu un an înainte de aselenizarea misiunii Apollo 11. E una dintre singurele epave de pe aici care n-a fost jefuită, deoarece este bine ascunsă. Nu prea se știe unde se află mai exact.

Nimeni nu pare entuziasmat de idee.

— Cât e de departe? întreabă una dintre fete.

— Câțiva kilometri. Ne ia cinci minute.

Încă nicio urmă de interes.

— Vreau să văd diamantele, oftează Maxx Dee.

— Și eu nebuloasa Orion, spune cealaltă fată, pragmatica.

— Mai vreau niște marfă, zice Q'mar Kent.

— Acum e un cangur acolo! exclamă Spyder Blue.

MacLeod râde în sinea lui, dar nu întoarce privirea. Se găsesc într-o regiune de platouri sterpe și dealuri cu pante domoale care ar putea fi lejer confundată cu o regiune rurală din Australia. MacLeod bănuiește că bietul cangur este un bolovan cu formă ciudată sau un robot stricat.

— Nenorocitul vine încoace – cangurul! insistă Spyder Blue.

— O iei razna, replică sarcastic Q'mar Kent.

— Ți-o spun eu, omule – un cangur – uită-te singur!

Urmează o lungă tăcere.

— Ce…?

— Îl vezi – *îl vezi*?

— Ce dracu'?

— Ți-am zis, omule – ți-am zis! Un cangur!

— Dar… ăla nu e cangur – e un tip!

— E un cangur!

— E un tip nenorocit, *țopăind* ca un cangur!

MacLeod începe să creadă că poate a fost o idee proastă să vină atât de departe. Au plecat din Schubert cu opt ore în urmă și a scos tabletele de Selene nu la multă vreme după aceea. În mod normal, pasagerii lui n-ar fi trebuit să fie atât de duși – nu la o asemenea depărtare de Nocturnity.

— Țopăie după noi!

— Vine încoace!

— Omule! Uite cum sare, nemernicul!

— Unde e costumul lui spațial?

— Cum dracu' respiră?

MacLeod aude cum una dintre fete s-a alăturat distracției – e ca o halucinație în masă –, însă continuă să privească fix înainte.

— Omule, nemernicul ăla e serios!

— Nu e serios – zâmbește!

— Vine chiar în urma noastră!

— Ne urmărește – ne urmărește!

— Trebuie să oprești chestia asta, omule!

Ultima remarcă este adresată șoferului, dar MacLeod nu oprește.

— Trebuie să frânezi drăcia asta, omule, ăla aleargă după autobuz!

— Nu trebuie să oprești – ne prinde din urmă!

— Priviți la nemernic!

— Unde e?

— E încă în urma noastră – doar că nu-l vedem!

— Ce naiba face?

— Continuă să ne urmărească?

Brusc, se aude o *bufnitură.* Sunetul reverberează în interiorul autocarului. Iar MacLeod își ia, uluit, piciorul de pe pedala de accelerație. Privește în jur, dar toată lumea se uită în sus. Apoi se aude un sunet ca de zgârietură. Un sunet ca de gheară care se înfige în ceva. Așadar, MacLeod frânează – oprește de tot autocarul. Întrebându-se dacă nu cumva și el are halucinații.

— E deasupra chestiei ăsteia acum! spune Spyder Blue.

— Se târăște pe acoperiș!

— Parcă suntem în safari!

— Vrea să ne mănânce!

— La naiba, omule, chestia asta face parte din program?

MacLeod nu răspunde. Își simte întreg corpul tensionat și ține urechile ciulite, încercând să găsească un sens în tot ceea ce se petrece.

Pe urmă se aud alte zgârieturi – chiar deasupra scaunului șoferului.

Și *bufnituri,* ca și cum cineva bate în plafonul vehiculului, încercând să intre.

MacLeod se uită în sus, așteptând să vadă despre ce poate fi vorba.

— Nimeni nu m-a crezut, omule! exclamă Spyder Blue. *Nimeni nu m-a crezut*!

După aceea apare un cap răsturnat în partea de sus a parbrizului.

MacLeod clipește de câteva ori, apoi se uită mai bine.

E un om. Sau ceva care seamănă a om. Cu părul negru, îmbrăcat în costum negru și cu ochii negri. Uitându-se la ei. Și zâmbind. Zâmbind ca un idiot.

MacLeod nu știe ce să facă.

Este speriat de moarte și, în același timp, încântat – deoarece orice s-ar întâmpla acolo, chestia e interesantă. E *mai mult* decât interesantă. Reprezintă tot ce și-ar putea dori cineva

într-o excursie în Partea Întunecată. Speră doar că întreaga trupă se bucură de experiență.

— Seamănă cu un narcoman nenorocit! e de părere Maxx Dee, în vreme ce individul în costum negru își rotește trupul și se lasă să cadă pe suprafața Lunii în fața lor.

27.

Ajuns înapoi în parcarea pentru vehicule din Sin, Justus este întâmpinat de Dash Chin, care mestecă gumă, și escortat rapid până la o mașină de poliție.

— Bun, rostește el, intrând în mașină, spune-mi ce avem.

— Două cadavre, rostește emoționat Chin. Așteaptă să le vezi! Chestia asta e o adevărată operă de măcelar!

— Un atac terorist?

— Așa se presupune. A apărut și o altă declarație.

— La locul crimei?

— Chiar lângă cadavre.

— Și ce scrie?

— O să vezi, pufnește Chin.

Justus, care a sperat pe tot parcursul călătoriei de la baza de rachete ca scena crimei să nu fi fost contaminată, se întreabă câți polițiști au citit deja acea declarație.

— Și victimele?

— Kit Zachary – ai auzit vreodată de el?

— Cine e?

Chin pornește mașina.

— Un constructor – cel mai mare constructor din Sin. Cel puțin așa era de dimineață când s-a trezit.

— Și mai exact de ce ar ucide teroriștii un constructor?

— Era un constructor de marcă. Un mare mahăr. Un tip care învârtea multe pe aici.

— Cu ambiții politice?

— Cu siguranță că avea și așa ceva.

Justus încuviințează din cap.

— Și cealaltă persoană?

— Cum?

— Ai spus că sunt două cadavre.

— Oh, râde Chin, ieșind cu spatele din parcare. E doar o curvă cu care era el.

Gonesc tare pe străzi, ratează la mustață doi turiști și ajung rapid în Sordello, districtul cu felinare roșii din Sin. Ajuns aici, în labirintul de străzi luminate de neoane, Chin oprește mașina cu un scrâșnet în fața unui bordel îngust și multietajat denumit Cherry Poppins. În fața clădirii, mai multe prostituate pe jumătate dezbrăcate, multe semănând cu faimoase simboluri ale sexului, sunt ținute în frâu de către poliție.

Doi polițiști lovesc pe cineva cu un baston.

— La etajul trei, domnule, zice Chin.

— Nu urci?

— Trebuie să-mi păstrez pofta de mâncare – n-am pus nimic în gură de noaptea trecută.

Justus nu insistă, deoarece oricum n-are încredere în Chin.

Înăuntrul bordelului este direcționat către un ascensor, însă alege să urce pe scări. Pe la jumătatea distanței spre etajul trei, câțiva polițiști zâmbesc și spun glume.

— … nici măcar nu și-a scos scula…

— … deși a fost o partidă al naibii de…

— … da, probabil a încurcat instrucțiunile!

Când îl zăresc pe Justus, oamenii se încordează, dau neconvingător din cap în semn de salut și rămân tăcuți până la trecerea lui.

Într-un târziu, Damien intră într-o încăpere de la etajul trei. Se văd un pat nefăcut, o noptieră, scene murale din Pompei implicând sex și, suspendată de tavan, o lampă cu o suprafață puternic reflectorizantă amintind de casca unui cosmonaut, care aruncă săgeți de lumină albă. Acolo sunt și o mulțime de polițiști: printre ei Hugo Pfeffer, Jacinta Carvalho, Prince Oda Universe și îmbufnatul rus Grigori Kalganov. Pfeffer mănâncă un hotdog. Carvalho are o cafea fierbinte într-o ceașcă din spumă poliuretanică. Indivizii se plimbă de colo colo, arătând ca și cum ar discuta ultimele rezultate de la meciurile de baseball.

Apoi, când îl zăresc pe Justus, se îndreaptă cu toții de spate și se dau la o parte ca să lase la vedere scena crimei.

— Ai nevoie de o pungă în care să verși, locotenente? întreabă unul dintre ei.

Justus clatină din cap.

— Am văzut și chestii mai rele, minte el.

Bărbatul pare să aibă vreo cincizeci și cinci de ani. Este îmbrăcat într-un costum bine croit, însă aproape decapitat. Din câte își dă seama Justus, individul a fost atacat de la spate cu o lamă masivă, probabil un satâr de spintecat carnea. În jurul gâtului și al umerilor se disting răni groase și o izbitură dură la ceafă. Pretutindeni sânge – din pricina agenților mai slabi de coagulare, sângele celor care au locuit multă vreme pe Lună sare mai departe atunci când sunt secționate vasele de sânge deși e greu de distins totul din pricina decorului roșiatic al încăperii. Fetei cu părul vinețiu, cu obraji bucălați și cu un aspect curios de familiar pentru Justus i s-a tăiat gâtul.

I se vede traheea. Ochii ei sunt nefiresc de larg deschiși, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că i se întâmpla tocmai ei așa ceva. Poartă sclipici roz pe unghiile de la picioare, care încă lucește.

— Vreo idee ce s-a petrecut aici mai exact? întreabă Justus.

Niciun răspuns în primele secunde, pe urmă cineva rostește:

— Te așteptam pe tine, locotenente.

— Da, tu ești cel care conduce ancheta.

— Însă tu ești detectivul-șef.

Justus ignoră obrăznicia.

— Bine, atunci spuneți-mi măcar ce știți. Când au fost descoperite cadavrele? Și de cine?

Polițiștii se uită unii la alții.

— Eu am fost, locotenente, răspunde în cele din urmă Grigori Kalganov.

— Ai răspuns la un apel?

— Eram prin zonă. Recepționista m-a apelat.

— Și această recepționistă a fost cea care a descoperit cadavrele?

— Așa e.

— Și a fost intervievată?

— Nu de către mine.

— Încă încercăm să dăm de ea, intervine Carvalho.

— Cum! exclamă Justus. Presupun că s-a dus să mănânce de prânz?

Carvalho nu știe.

Justus se uită iar la Kalganov.

— Ai asigurat imediat scena crimei?

— Am chemat ajutoare.

— Dar n-ai instituit un perimetru?

— Asta nu e treaba mea, locotenente.

— Și atunci, câți oameni – polițiști și alții – au fost pe aici de la sosirea ta?

— Cincisprezece, șaisprezece.

— Șaisprezece. Ce e cu membrii echipei FRT?

Kalganov ridică din umeri.

— Vrei să spui că n-au fost chemați?

— Sunt într-un alt loc, precizează Carvalho.

— Într-un loc mai important decât scena unei crime?

— O spargere la un hotel. Un turist a fost jefuit.

— Și în orașul ăsta un jaf e mai important decât o crimă?

— Depinde. Era un turist important. Un scriitor de povești de călătorie.

— Deci nimeni n-a cercetat încăperea asta?

— Nu încă.

Justus a observat deja că nimeni nu poartă mănuși sau cipici din plastic peste încălțăminte.

— Și ce e dincolo de ușa aia de colo? întreabă Damien arătând spre un loc.

— Baia.

— Ei bine, câți oameni au…?

Și exact în acea clipă se aude apa de la toaletă trasă cu zgomot și ușa de la baie se deschide. Prin ea se înghesuie șeful Buchanan, ridicându-și brăcinarii.

— A, locotenente, rostește el, pufnind, mă bucur că ai reușit să ajungi. Probleme cu traficul sau ceva de genul ăsta?

Justus îl ignoră.

— Tocmai intenționam să întreb ce e cu membrii echipei FRT?

— Ce e cu ea?

— Ar fi fost preferabil să fie deja aici. Să inspecteze scena crimei – mai ales baia aia. Totuși cred că va trebui să lucrăm cu ce avem.

Dându-și seama de persiflare, Buchanan mormăie sceptic:

— De ce? Ce dracu' e așa de interesant la o baie?

Justus ridică din umeri.

— Un om de afaceri din protipendadă intră într-un bordel de clasă medie cu o prostituată. Nu putem afirma cu siguranță că au venit aici pentru a face sex, deoarece niciunul din ei nu e dezbrăcat. Însă putem concluziona cu o oarecare certitudine că a fost o înscenare. Rănile de pe trupul domnului Zachary – și doar presupun că trupul n-a fost mutat din loc până acum – ne spun că a fost atacat de la spate. Ca atare, a avut destulă vreme să intre în cameră, să înconjoare patul de aici și să se întoarcă apoi cu fața spre fată. Ceea ce înseamnă că ucigașul n-a fost văzut când a intrat și că el sau ea e posibil să se fi ascuns în baia aia.

— Foarte interesant, rostește Buchanan, adresându-se celorlalți. Nu v-am zis eu că detectivul ăsta e ca Sherlock Holmes?

Murmure de aprobare.

— Dar susții că Zachary n-a venit aici pentru sex? obiectează Buchanan.

— Am spus că nu putem fi siguri.

— Păi, de ce ar veni un bărbat la un bordel dacă nu ca să facă sex?

— Îi plăceau relațiile cu prostituatele? întreabă Justus.

— Cui nu-i plac?

— Vreau să spun, oare un astfel de om de afaceri de succes cu priză la public și mass media chiar avea nevoie să vină într-un loc sordid ca ăsta?

— Uneori restaurantul face masa mai gustoasă.

În mintea lui Justus apare o imagine a lui Buchanan de natură sexuală, însă din fericire nu durează mult.

— Ei bine, vă pot preciza că în această etapă a anchetei lucrul ăsta nu e important. Însă e aproape sigur că a fost ademenit aici cu pretexte false. Fata n-a luat-o la fugă când a

avut loc omorul, așa că e posibil să fi fost amestecată. Când ucigașul a terminat cu Zachary, s-a întors spre fată, și ea nu se aștepta la asta. Deci, probabil, a rămas pe loc pentru o răsplată. Iar ce trebuie să aflăm noi este unde a cunoscut-o domnul Zachary. Presupun că nu la recepție.

— Cei de acolo n-au văzut nimic, spune Carvalho.

— Deci prostituatele își duc clienții pe scările astea laterale, așa e?

— Cam așa.

— Iar camera asta reprezintă biroul obișnuit de lucru al acestei prostituate?

Nimeni nu pare sigur de așa ceva.

— Bine, continuă Justus, așadar, avem treburi de făcut. Va trebui să căutăm o armă a crimei în clădirea asta – dimensiunile rănilor sugerează o armă greu de ascuns într-un buzunar. Poate că se va găsi și o haină însângerată – sângele scurs trebuie să fi fost mai mult decât suficient ca să lase urme. Și mai trebuie să aflăm de unde își racola această prostituată clienții. Să fi fost un bar? Holul unui hotel? De pe stradă?

— Ar putea fi oricare dintre ele, intervine Buchanan.

— Oricum, va trebui să aflăm. După aia să vizităm acele locuri și să aflăm dacă a văzut-o cineva cu Kit Zachary. Dacă a auzit cineva vreo discuție între ei. Dacă ea are prietene sau colege cărora să le fi făcut confidențe.

— Și ce o să dovedească asta? întreabă Buchanan.

— S-ar putea dovedi crucial.

— Mă îndoiesc. Zachary căuta o partidă de sex. A dat peste o curvă și a dus-o într-o cameră. Apare un tip și-l omoară, asta e tot.

Justus clipește din ochi.

— Doar nu sugerezi la modul serios că ucigașul s-a aflat din întâmplare în baie? Printr-o pură coincidență?

— Nu sugerez deloc asta, răspunde Buchanan. Spun doar că, și dacă a fost totul un aranjament, a pierde timpul cu întrebări aiuritoare nu ne va duce nicăieri.

— Nu sunt întrebări aiuritoare – așa e procedura.

— Poate pe Pământ, dar nu și aici.

— Ciudat. Credeam că eu conduc ancheta asta.

— *Tu* o conduci. Însă ești *începător*.

— Atunci, ești liber să numești pe cineva mai experimentat dacă vrei.

— Nu fac asta. Te descurci excelent.

— Văd că spui mereu asta.

— Și nu mint, zice Buchanan, pe urmă se întoarce către ceilalți: Oare mint, oameni buni? Nu v-am spus ce treabă excelentă face detectivul ăsta?

Toată lumea dă din cap. Dar unii zâmbesc.

— Bine, atunci, adaugă Justus, câtă vreme *încă* sunt la conducere vreau să aflu tot ce e posibil despre fată – și nu-mi pasă dacă sună a aiureală. Vreau să știu în ce zonă opera, cu cine lucra, dacă a mai fost angajată de Zachary înainte – vreau să știu toate astea, și vreau să le știu până la ora șase. De asemenea, vreau să aflu tot despre mișcările lui Zachary. Vreau să aflu care era rutina lui obișnuită. Vreau o listă cu toată lumea cu care a vorbit în ultimele patruzeci și opt de ore. Vreau un raport preliminar de la echipa FRT pe biroul meu cât se poate de repede. Și înțeleg că a existat și o declarație teroristă?

— Alte rahaturi, zice Buchanan.

— La cine e?

— La Prince.

— Atunci, pot să mă uit la ea?

Buchanan face un gest în direcția lui Prince Oda Universe.

— Prince, dă-i locotenentului gunoiul ăla să se uite la el, bine?

Nigerianul înalt de doi metri și jumătate, cu un cap aproape atingând tavanul, îi înmânează lui Justus o hârtie tipărită care, spre ușurarea locotenentului, este băgată într-o pungă din plastic.

Justus își ridică privirea.

— Stinge lampa aia reflectorizantă și fă-mi rost de o lumină.

— Lampa *e* lumina, mormăie Prince Oda Universe.

Ca atare, Justus mijește ochii și citește mesajul:

CIOCANUL POPORULUI LOVEȘTE UN ALT CUI STRICAT
KIT ZACHARY – MARE OM DE AFACERI PARAZIT
FĂRĂ STĂPÂNI!
FĂRĂ BRASS!
VIVAT IZBĂVIREA!

— Prostii, spune din nou șeful Buchanan. Ți-am zis că o să mai primim chestii dintr-astea.

— Așa, e de acord Justus. Și ai mai menționat că o să mai avem parte de alte crime.

— Și ce e cu asta?

— Nimic – îți admir doar capacitatea de previziune.

Justus îi întinde hârtia brazilianului.

— Du-o imediat la Criminalistică – vezi dacă pot fi prelevate aceleași amprente ADN ca de pe prima declarație. Și nu lăsa să se scurgă nicio informație către *Tablet* până când nu dau eu voie, pricepi?

— E prea târziu pentru asta, răspunde Carvalho.

— Cum adică?

— E deja publicată. Ediție specială. Pe prima pagină.

— Și cum s-a întâmplat așa ceva?

— Au primit propriul lor exemplar.

— Au primit propriul exemplar? Bun, atunci îl vreau și pe ăla. Și îl vreau dus și pe ăla la Criminalistică, înainte ca altcineva de la ziar să-și pună labele pe el.

— Vrei ca *eu* să mă duc la *Tablet*? întreabă brazilianul nedumerit.

— Ai altceva mai bun de făcut?

— E ora prânzului și…

— Nu, îl întrerupe Justus. E ora *vânătorii.* Așa că mănâncă pe drum. Sau păstrează-ți pofta de mâncare pentru grătarul șefului Buchanan. Sunt sigur că șeful e de acord.

Tăcere dinspre Buchanan – cei din încăpere par cu toții o bandă de chiulangii căreia i s-a ordonat să se întoarcă la lucru –, așa că Justus se adresează lui Lance:

— Nu-i așa, șefule?

În cele din urmă, la fel ca un individ încolțit, Buchanan își răsfrânge buzele și se forțează să dea din cap.

— Corect, le spune Jabba celorlalți. L-ați auzit pe locotenent – și *el* conduce ancheta. Așa că treceți la treabă. Întoarceți-vă la nenorocitele voastre de vehicule!

Polițiștii încep să iasă din încăpere. Ursuzul rus mai întârzie un pic ca să-i șoptească ceva lui Justus la ureche. Apoi Buchanan însuși pleacă, părând nefiresc de liniștit. Îl bate pe Justus pe spate.

— Hei, o să discutăm despre asta mai târziu, da? Deocamdată să nu înțelegi situația greșit – așa merg lucrurile pe aici. Băieții se confruntă cu atât de multe rahaturi în orașul ăsta, că au deprins un soi de reacție naturală la o scenă precum cea de aici. Însă o să vezi că le va trece cu timpul. Doar să nu iei nimic în nume personal, bine?

— Mda, rostește Justus, uitându-se fix la trupul neînsuflețit al lui Kit Zachary. Mda.

Dar nu se mai gândește la polițiștii insubordonați. Sau la proceduri. Nici măcar nu se mai gândește la Kit Zachary și la prostituata moartă. Încearcă doar să deslușească sensul cuvântului pe care i l-a șoptit la ureche Grigori Kalganov.

Pazuzu.

28.

Droidul a ajuns înăuntrul vehiculului. Cu douăzeci de minute în urmă, când a zărit întâia oară urmele profunde lăsate de VLTV, prima lui reacție a fost să ia vehiculul cât de repede posibil. Deci, s-a luat după urme, apoi a zărit vehiculul, pe urmă s-a cățărat pe partea din față, sperând să intre cu forța și să ucidă șoferul prin efectul depresurizării. A descoperit însă repede că acoperișul vehiculului era blindat cu un scut impenetrabil împotriva radiațiilor. Așa că s-a prelins încet peste marginea vehiculului, cu intenția de a sparge parbrizul, dar s-a răzgândit și doar a observat câți pasageri erau înăuntru. Atunci, brusc, și-a dat seama că totul însemna o nouă oportunitate – să ajungă la destinație incognito, ascuns în cadrul grupului.

Deci s-a lăsat să cadă pe sol și prin gesturi a dat clar de înțeles că ar vrea să i se permită accesul înăuntru.

Vehiculul dispunea de propriul sas de acces, situat în spate.

După obișnuitele proceduri de presurizare și curățare, droidul s-a strecurat în cabina pasagerilor, unde sosirea lui a fost întâmpinată cu mare amuzament.

— … atenție la praful de pe el, l-a atenționat șoferul.

— Hei, tipule, noi suntem Dustproof[101], îți amintești?

— Bun venit la bord, omule.

— Faceți loc pentru tipul cel nou!

— Brenda, vrei să te așezi în poala lui tăticu'?

— Uite un loc, omule.

— Cum te cheamă, tipule?

Ghemuindu-se între omul cu plete și omul cu un păianjen albastru tatuat pe frunte, droidul remarcă o afecțiune vizibilă pe chipurile pasagerilor, ca și cum i-ar fi scos dintr-o mare plictiseală.

— Sunt Vrăjitorul, spune el.

— Evident că ești, omule.

— Ți-am zis eu că e.

— Spuneai că e un cangur.

— Am spus că *arăta* ca un cangur.

— Sigur nu ești narcoman?

Ultima întrebare e pusă de bărbatul cu barbă impunătoare.

— Ce e un narcoman, domnule?

— Nu contează. Nu ești așa ceva?

— Nu sunt, domnule.

— Nu ești un tip de la securitate sau ceva de genul ăsta? N-ai de gând să ne arestezi?

— N-aveți niciun motiv de îngrijorare. Vreau doar să stau aici și să mă bucur de compania dumneavoastră. Sunteți Regele?

— Regele?

— Cu siguranță, crede că e, rostește fata din poala lui.

— Regele e în Memphis, omule – într-un sicriu, chicotește omul cu barbă.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule. Și atunci, cine sunteți, dacă nu Regele?

— Sunt Maxx Dee. Cu doi de X și doi de E.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Dee cu doi de X și doi de E.

— Iar cea de aici e Brenda și cea de colo e – cum naiba te cheamă? – Maia. Și în continuare: Q'mar Kent e omul meu de la tobe, Massive Richard este omulețul complet pierdut pe aici și nemernicul ăla urât din stânga ta e Spyder Blue.

— E o plăcere să vă cunosc, Brenda, Maia, Q'mar Kent, Massive Richard și Spyder Blue.

— Iar eu sunt Torkie, rostește MacLeod de pe scaunul din față. Șoferul.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Torkie. De ce nu șofați, dacă sunteți șoferul?

— Mda, zice Maxx Dee, de ce nu conduci, omule?

— Haideți să plecăm.

— Înapoi pe drum, omule.

— Vreau să văd diamantele alea.

— Vreau să văd nebuloasele alea.

— Cum rămâne cu tipul cel nou? întreabă Q'mar Kent. Ce făceai pe suprafața Lunii?

Q'mar cel cu plete are în nara stângă o lumină roșie care pulsează la fiecare bătaie a inimii. Droidul se uită fix la el.

— Merg spre Purgatoriu, domnule.

— Spre Purgatoriu, ha?

— Corect, domnule. Spre Purgatoriu. El Dorado. Oz.

Chicoteli din partea tuturor.

— Hei, omule, zice deodată Spyder Blue, dacă vrei să ajungi în Oz, te putem duce acolo pe loc.

— *Chiar* vreau să ajung în Oz, domnule.

— O secundă.

Spyder Blue bagă mâna într-o pungă din plastic și îi dă droidului o pastilă albă lăptoasă de forma Lunii.

Droidul se uită sceptic la pastilă.

— Și asta ce e, domnule? E zahăr?

— Nu e zahăr.

— E combustibil?

— Îi poți spune și așa…

Droidul ridică pastila în dreptul ochilor, însă Spyder Blue intervine:

— Cel mai bine e s-o înghiți, omule.

— Și dacă fac asta, domnule, voi ajunge în Oz?

— Oh, da, omule.

Așa că droidul pune pastila pe limbă și o înghite.

Însă este groaznic de dezamăgit analizând compoziția chimică a pastilei.

— Domnule, rostește el, chestia asta conține doar urme de glucoză. Nu înseamnă nimic pentru mine. Nu mă duce nicăieri.

Toată lumea izbucnește în râs și-l ia peste picior pe bateristul Spyder Blue.

— Hei, tipule, chestia aia a costat trei sute de biștari.

— Ai meritat-o, amice.

— Ai dat Blue Moon unei tinichele.

Încă dezamăgit, droidul se uită la Spyder Blue.

— Mi-ați spus că voi ajunge în Oz, domnule.

— Trebuie doar să aștepți.

— Ce să aștept, domnule?

— Până ce Oz vine la tine.

— Lasă naibii Oz, omule – o să ajungem în Nocturnity în scurtă vreme, intervine din față Torkie MacLeod.

— Nocturnity? întreabă droidul.

— Corect – ai senzori vizuali buni?

— Da, domnule.

— Atunci, privește spre cer, când ajungem acolo, și vei vedea mai multe stele decât ai visat vreodată.

— Și Nocturnity asta e spre nord, domnule?

— Nu chiar.

— Dar trebuie să mă îndrept spre nord.

— Noi nu mergem spre nord.

— Însă vă e ușor să schimbați direcția dacă sunteți cu adevărat șoferul.

— Nu mergem spre nord deoarece nu pentru așa ceva au plătit oamenii ăștia.

Continuând să zâmbească, droidul se uită la ceilalți și adaugă:

— Trebuie să merg spre nord.

Ceilalți se gândesc la chestia asta, însă nu răspund. Așa că droidul repetă, cu mai mare fermitate:

— Trebuie să merg spre nord.

Q'mar Kent, cel din dreapta lui, pare cel mai dispus la concesii.

— Spre nord te îndreptai când te-am luat noi?

— Da, domnule.

— Spre Purgatoriu ai spus?

— Corect, domnule. Purgatoriu. El Dorado. Oz.

— E vorba de vreo urgență sau ceva asemănător?

— Eu o consider o urgență.

— Și ce o să faci când ajungi acolo?

— O să fiu Vrăjitorul. Cuceritorul. Regele.

— Pricep asta, omule. Știu că au niște marfă serioasă în Purgatoriu căreia îi spune Lucy, chicotește Q'mar, pe urmă se întoarce pe jumătate către ceilalți: Hei, ce ziceți să mergem oricum până în Purgatoriu? Vrăjitorul nostru trebuie să ajungă în Oz. Iar eu vreau să verific marfa de acolo.

Tăcere preț de câteva clipe, apoi Maxx Dee pufnește:

— Nțț, omule, nu putem să mergem în Purgatoriu.

— Bineînțeles că putem – deja suntem la jumătatea drumului. La mai puțin de jumătate.

— Și ce-o să facem acolo?

— Luăm niște Lucy. Și niște Fulgerul alb. Niște Felix Motanul. Oricum, până atunci o să avem nevoie de ceva mai mult.

Maxx Dee clatină din cap.

— Știți că nu vă pot duce în Purgatoriu. Aveți pașapoartele? întreabă MacLeod din față.

— Avem cipurile, omule – e același lucru, răspunde Q'mar.

— Însă tot ne pot refuza accesul.

— Merită o încercare.

— Ei bine, oricum nu vă pot duce acolo pe gratis.

— Plătesc eu, intervine droidul.

— *Plătești tu*? se arată mirat MacLeod, uitându-se la el.

— Așa am spus, domnule.

— Ești sigur că ai atâția biștari la tine?

— Am resurse nelimitate la dispoziție, domnule.

— Vrei să spui că *stăpânul* tău va plăti?

— Vi se va plăti tot ce cereți, plus o primă substanțială când mă veți duce în Purgatoriu, domnule.

— S-a aranjat! se adresează Q'mar celorlalți. Vrăjitorul e plin de bani – și nici măcar nu plătim noi pentru distracție! Ce ziceți?

— Nțț, geme Maxx Dee. Vreau să văd Nocturnity.

— Dacă pornim spre nord acum, rostește MacLeod, Nocturnity va veni oricum peste noi.

— Nu știu, omule, rostește evaziv Maxx Dee. Nu știu.

— Haideți să votăm, propune Brenda.

— Da, e de acord Spyder Blue, doar e democrație.

— Pe mine să nu mă socotiți, zice MacLeod, râzând. N-am nicio dorință.

— Bine atunci, decide Maxx Dee. Suntem – câți? – șapte, incluzându-l pe narcoman. Ar trebui să ajungă.

Droidul clatină din cap.

— Nu vreau să votez, domnule. Știu deja unde trebuie să ajung. Și voi plăti.

— Las-o mai moale, tipule, îl admonestează Maxx Dee. *Trebuie* să votăm. Crezi în democrație, nu?

— Cred în capitalism, libertatea afacerilor și drepturile naturale.

— Exact – așa că votăm, iar majoritatea decide, bine?

— Eu sunt majoritatea, precizează droidul.

— Nu, tu însemni un vot. Iar eu însemn al doilea vot. Avem un vot care spune să mergem în Purgatoriu și unul care spune să nu mergem.

— Iar eu spun *nu,* zice Brenda. Asta înseamnă două voturi împotrivă.

— Ei bine, eu spun *da,* spune Maia.

— Deci doi la doi, conchide Maxx Dee. Tu *ce* zici, Massive Richard?

Dă un ghiont siluetei somnoroase din fața lui.

Massive Richard încearcă să-și deschidă ochii lipiți.

— Ce e?

— Vrei să mergi în Purgatoriu?

— Ce…?

— Vrei să mergi în Purgatoriu? Spre nord? Votăm.

— Ce…?

— Doar spune da sau nu, omule, rostește Maxx Dee. Da sau nu.

Massive Richard ridică indiferent din umeri.

— Nu, spune el. Nu știu – vreau doar să dorm.

După care își închide din nou ochii.

— Asta înseamnă trei la doi, spune Maxx Dee.

— Ei bine, eu sigur vreau să merg, zice Q'mar Kent. Așadar, avem trei la trei.

Toată lumea se întoarce către Spyder Blue.

— Se pare că e alegerea ta, omule, spune Maxx Dee. Ai votul decisiv.

— Vrea cineva să mă plătească? râde Spyder Blue.

— Vă voi plăti eu, domnule, îl asigură droidul.

— Glumeam.

— Cu toate astea, vă voi plăti.

— Nu așa funcționează democrația.

— Eu cred că da, domnule.

— Îmi pare rău, omule, rostește Spyder Blue, dar oricât de mult mi-ar plăcea banii, și oricât mi-ar plăcea marfa asta, întotdeauna decid singur, bine? Așa că e un nu – votez pentru nu.

Droidul se uită fix la el.

— Ați spus „nu”, domnule?

— Da – nu vreau să merg în Purgatoriu.

— Dar eu trebuie să ajung în Purgatoriu, domnule.

— Îmi pare rău, omule, eu nu.

— Dar eu trebuie.

Spyder Blue ridică din umeri.

— Îmi pare rău, omule.

— Ei bine, asta e, zice Maxx Dee din spate. E hotărât. Patru voturi la trei. Și tu ai pierdut, omule.

Droidul nu răspunde.

— Majoritatea decide, bine?

Droidul continuă să se uite fix la Spyder Blue. Apoi în creierul lui apare o soluție evidentă. Și atunci, nu mai pierde timpul.

Pumnul îi țâșnește și se înfige în țeasta lui Spyder Blue cu forța unui berbec, gâtul îi trosnește, pe urmă capul rockerului se dă pe spate și îi cade pe piept.

În VLTV se lasă o tăcere de mormânt – nimănui nu-i vine să creadă.

Cu o clipă înainte Spyder Blue rostea votul decisiv. În acest moment e mort.

Droidul se întoarce spre ceilalți, cu un chip lipsit de expresie.

— Votați din nou, spune el.

29.

La ora cinci după-amiază, după supervizarea anchetei din Sordello, Justus surprinde pe toată lumea anunțând că se duce să mănânce ceva. O spune la modul declarativ și suficient de aproape de Grigori Kalganov, încât rusul să-l audă bine. Cineva se oferă să-l însoțească, însă Damien argumentează că trebuie să fie singur.

Deoarece cunoaște puțin orașul, abia după mai multe încercări evazive reușește să se îndrepte către piața unde a discutat cu Dash Chin cu o seară înainte. De la un chioșc cu mâncare își ia un baton de pizza și un suc de fructe amestecate. Se proptește în apropiere de statuia demonului înaripat, despre care a reușit să-și amintească faptul că se numește Pazuzu. Începe să mănânce privind în jurul lui, nepăsător, căutând indicii ale apropierii rusului.

Până la urmă, se dovedește că e singurul care atrage atenția – locuitorii orașului dau din cap înspre el, zâmbind, urându-i cele bune, solicitându-i ajutorul. Justus a uitat cât de popular a devenit după articolul laudativ din *Tablet.* Pare improbabil ca Grigori să-l abordeze într-un astfel de mediu populat, așa că după cincisprezece minute de stat acolo aruncă ambalajele la gunoi și pornește înapoi spre Sordello.

Însă atunci când trece prin Kasbah observă un bar mare cu un semn luminos la intrare: PAZUZU. Intră imediat în local și descoperă un loc elegant, plin cu oameni de afaceri bine îmbrăcați, angrenați în conversații, și femei cu aspect îngrijit, unele dintre ele fiind, cu siguranță, prostituate. Nu-l vedea nicăieri pe Kalganov. Brusc, Justus înțelege. Pazuzu nu este un loc de întâlnire, ci barul unde muncea prostituata moartă. Probabil că este localul unde ea l-a agățat pe Kit Zachary. Din nou, Damien se îndoiește că va veni multă lume să-i vorbească într-un astfel de loc, deci iese și cercetează împrejurimile, pe urmă revine în bar.

— Mă scuzați, spune el cu voce tare. Mă numesc locotenent Damien Justus de la PPD. N-am venit aici ca să vă irosesc timpul. Însă dacă cineva de aici cunoaște o doamnă din partea locului pe nume Nina Nebula, cunoscută și ca Dear O'Dear sau Charlene Hogg, printre alte nume, sau dacă are cineva orice fel de informație despre ea, atunci aștept persoana să vină să discute cu mine într-unul dintre separeurile din spatele localului Schwab, de vizavi. Și garantez – *garantez* – confidențialitatea.

Localul Schwab, inspirat după vechile farmacii din Los Angeles, este decorat în crom strălucitor și piele de un roșu

stins. La un tonomat dintr-un colț se aud hituri muzicale vechi de o sută de ani. Clientela e formată din tineri care stau împrăștiați și, în general, își văd de treburile lor. Justus ocupă penultimul separeu și se asigură să nu fie nimeni în ultimul.

Așteaptă acolo cincisprezece minute și e pe punctul de a renunța, când aude scârțâind ușa din spate. Nu se întoarce. Așteaptă ca noul sosit, oricine ar fi, fie să se strecoare în separeu, indicând că e omul cu informații, fie să treacă pe lângă el, indicând faptul că e doar un alt client al localului. Însă persoana respectivă nu face nimic din cele două. Trece lejer pe lângă Justus, după care se așază în același separeu cu el, chiar în fața lui.

— Tu ești băiatul cel nou, Justus, spune individul, pronunțând „Justice".

— Și tu ești?

— Un prieten de-al lui Charlene.

Individul este oacheș, cu piele bronzată, păr înspicat cu șuvițe blonde și o înfățișare bine îngrijită. Poartă un costum cu picățele, cu umerii exagerat de lățiți – un stil de costum popular prin anii 1930 – și degajă un miros de levănțică similar celor din capelele funerare.

— Ești sigur că vrei să fii văzut vorbind cu mine? întreabă locotenentul Damien Justus.

— Pe-aici nu păcălești pe nimeni dacă discuți pe la colțuri. Și oricum, îmi imaginez că știai cum arătam dinainte de a mă așeza – locul ăsta e plin de reflexii.

Justus nu neagă.

— În plus, n-am intenția să stau mult pe aici, precizează tipul și scoate o țigară dintr-o tabacheră argintie. Nutri-Cig?

— Mersi, nu. Vrei să-ți iau ceva de la bar?

— Nu beau milkshake, zice omul, își aprinde țigara, suflă fumul și zâmbește, în vreme ce Justus îi observă caninii ascuțiți ca niște colți. Știi, n-aș fi crezut niciodată că se va întâmpla așa ceva – nici într-un milion de ani.

— Ce anume, mai exact?

— Să vorbesc cu un porc.

— Nu sunt un porc obișnuit, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Mă bucur să aud. Ți-aș putea relata istorii despre porcii de aici care ți-ar ridica părul pe ceafă. Sau l-ar face să cadă de tot.

— Nu mă îndoiesc.

Individul trage adânc din țigară.

— Așa că fii convins că *vreau* să cred în tine. *Toată lumea* din orașul ăsta vrea să creadă în tine – se simte în aer.

Justus ridică din umeri.

— Nu pot controla ce cred oamenii. Dar nu datorez nimic nimănui, dacă asta contează într-un fel.

— Așa scria și ăla în *Tablet.*

— În *Tablet* am fost citat ca declarând o mulțime de lucruri. Cele mai multe nu le-am rostit în realitate.

— Ei bine, așa procedează ziarul ăla de rahat. Însă a mai fost și comentariul lui Bill Swagger – l-ai citit?

— Îhî.

— Spunea că n-avem nevoie de indivizi ca tine pe aici. Că ai mare tupeu să ne tratezi ca pe niște copilași și că locul ăsta merge bine oricum.

— Așa am citit și eu.

— Ei bine, știi ce, poți uita de ce ai spus și ce nu ai spus nemerniculuiăluia de Reilly. Deoarece articolul lui Swagger e cel care ți-a creat credibilitate în Sin.

— Chiar așa?

— Toată lumea din Sin știe că Bill Swagger este animalul de casă al lui Fletcher Brass. Când Swagger geme, știm că o face pentru Brass. Ca atare, dacă tipul geme urât când apari tu, și o mai face și tare, atunci oamenii își închipuie că ești un tip pe cinste până la urmă.

— Nu știu nimic despre toate astea, adaugă Justus.

— Evident că nu. Și de-aia îmi pare rău de tine.

— Cum adică?

— Pen'că ești folosit. Și nici măcar nu-ți dai seama.

— În ce fel sunt folosit?

— Nu știu. Dar ești folosit.

— Poate că ai dreptate.

— Am dreptate.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să stârnesc ceva scandal câtă vreme mai pot.

— Înainte de a fi ucis – la asta te referi?

Justus e surprins să audă situația atât de plastic expusă.

— Pot avea grijă de mine, răspunde el.

Individul își scutură țigara într-o scrumieră, chicotind.

— Ești țicnit. Dacă rămâi pe aici, o să pună laba pe tine în cele din urmă.

— Sau poate că pun *eu* laba pe *ei.*

— Atunci, nu ești doar țicnit – ești psihopat de-a dreptul.

— Și deci tu cum ești, dacă stai aici de vorbă cu mine?

— Crezi că-mi mai pasă? pufnește individul. De ceva? Omule, spun ce vreau, cui vreau, și n-au decât să-mi facă ce vor.

— Atunci, se pare că suntem amândoi terminați.

Tipul pare un pic surprins. Trage iar din țigară, apoi scoate un șuvoi de fum verde strălucitor.

— Hei, îmi place de tine; zău că-mi place.

— Mulți oameni de pe aici afirmă asta. Ai de gând să-mi povestești de ce te afli aici?

— Începi să fii nervos sau ceva de genul ăsta?

— E de dragul tău și al meu.

Un tânăr îmbrăcat cu haină de camuflaj s-a strecurat între timp în separeul alăturat și bea dintr-o cană cu ciocolată.

Individul aruncă o privire peste umăr.

— Nu dau doi bani, te asigur, rostește el. Le-am văzut pe toate și le-am auzit pe toate. Dar am ceva care mă protejează – ceva care-mi dă tărie. Știi ce e?

— Habar n-am.

— Am onoare. Întreabă pe oricine din Sordello. Dexter Faust are grijă întotdeauna de fetele lui. Pentru mine ele sunt mult mai mult decât o marfă.

Justus e mulțumit că a ajuns la ceva util.

— Deci aveai grijă de Charlene Hogg?

— Crezi că aș mai sta aici dacă n-aș fi avut?

— Cât timp a lucrat pentru tine?

— Nu știu – poate doi ani.

— Și ai avut bine grijă de ea?

— Evident că da. Era ca o soră mai mică pentru mine.

— Atunci, mă scuzi dacă-ți spun că nu pari prea afectat pentru un tip a cărui soră tocmai a fost ucisă.

Faust se încruntă din nou.

— Ce… crezi că nu mi-am văzut și alte fete omorâte?

— În aceeași manieră?

— Evident.

— Așadar, o fată ademenește un client într-o cameră…

— Se mai întâmplă, dacă se oferă bani frumoși.

— … doar ca să fie ea însăși omorâtă?

— Se mai întâmplă și așa ceva, dacă e miza mare.

— Ai avertizat-o pe Charlene în privința asta?

— N-am crezut că era nevoie.

— Și crezi că a fost plătită ca să-l atragă pe Kit Zachary în camera aia?

— Cu bani mulți.

— De cine?

— Păi, oftează Faust și scoate un nou nor de fum, asta e marea întrebare, nu? Crezi că dacă aș fi știut, ți-aș fi zis așa, pur și simplu?

Justus se întreabă dacă tipul nu încearcă apele pentru a obține ceva bani. Și dacă poate avea încredere în proxenet – poate că e plătit de cineva. Poate că singurul lui obiectiv e să tulbure apele.

Însă Faust scoate alt nor de fum verde strălucitor.

— Las-o baltă, omule, continuă el, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Justus. Chiar crezi că vreau bani? Îți zic clar că nu-mi mai pasă. Nu sunt curva nimănui. Așa că-ți spun tot ce știu. Nu sunt sigur cine stă în vârful tărășeniei, dar știu cu ce avea de-a face Charlene. Și exact de-asta ar trebui să fii speriat, omule, ar trebui să fii…

Dar nu mai apucă să rostească un alt cuvânt. Se aude un foșnet, apoi se vede o sclipire. Tânărul cu părul vâlvoi din separeul alăturat se repede și-i taie gâtul lui Faust înainte ca proxenetul să apuce măcar să ridice mâinile.

Destul de obișnuit cu atacurile bruște, Justus sare în picioare, însă se izbește de masă. Tânărul se îndepărtează deja.

Damien se întinde ca să oprească șuvoiul de sânge – lui Faust i-a fost retezată carotida –, dar e prea târziu. Proxenetul icnește după aer și-și dă ochii peste cap. E ca și dus.

— *Chemați o ambulanță*! strigă Justus înspre femeia din spatele tejghelei barului, în vreme ce se luptă să iasă din separeu ca să plece în urmărirea ucigașului.

Acesta a ajuns deja pe stradă.

Justus a mai urmărit oameni și înainte. Prin locuințe abandonate, pe acoperișuri și peste barăci din tablă, prin alei dosnice pline cu gunoaie. Însă asta s-a petrecut cu multă vreme în urmă, și într-un mediu marcat de o gravitație complet diferită. Își dă seama că situația este alta când își pierde controlul și se izbește de broasca ușii de la intrare, aproape dislocându-și umărul înainte de a ieși din local.

Reușește cumva să ajungă pe stradă, aproape ciocnindu-se de un trecător, și-l vede pe ucigaș – mai exact haina de camuflaj și claia de păr blond – croindu-și drum, ca un profesionist, prin mulțime și îndepărtându-se. Preț de o secundă Justus resimte o senzație aproape paralizantă de înfrângere – în astfel de circumstanțe i se pare absolut imposibil să-l prindă pe individ din urmă. Dar își aduce aminte că picioarele lui, încă obișnuite cu gravitația terestră, sunt, practic, de două ori mai puternice decât cele ale urmăritului. Iar cei mai mulți mușchi ai corpului sunt la fel. Ca atare, ceea ce pierde în dexteritate ar putea compensa prin forță. Cu acest gând în minte, își simte sângele pulsându-i din nou prin vene.

O ia la fugă înainte ca ucigașul să se piardă definitiv. Este o acțiune înșelătoare – trupul lui abia dacă are greutate, iar pașii sunt deconcertant de mari –, însă în același timp dătătoare de adrenalină.

— *LA O PARTE*! *LA O PARTE*! strigă el înspre locuitorii și turiștii din fața lui, înaintând ghemuit, cu umerii încordați, incapabil să se oprească. *LA O PARTE*! *LA O PARTE*!

Chiar dacă cei mai mulți oameni se feresc din calea lui, câțiva primesc o palmă peste față sau un cot în cap, în vreme ce Justus înaintează pe stradă, după care cotește abrupt într-un pasaj arcuit, continuând să-l țină pe ucigaș în raza vizuală, deși cu mare dificultate.

Pasajul este lung și foarte puternic luminat. Justus sare peste bănci și false tufișuri, și tomberoane de gunoi, reușind să recupereze din terenul pierdut. Numai că strigătele lui continue – *LA O PARTE*! *LA O PARTE*! – nu fac decât să-l alerteze pe pușți, care aruncă o privire în spate – nu-i vine să creadă că Justus îl urmărește –, pe urmă își mărește viteza. Însă simpla acțiune de a privi înapoi l-a orbit momentan pe individ, care pierde controlul și se izbește de un stand cu suvenire, împrăștiind pe jos vederi poștale și pungi cu chipsuri.

Pentru Justus asta înseamnă o oportunitate de a-l prinde din urmă, numai că impulsul pe care l-a acumulat în urma efortului îl face să rateze ținta – trece chiar pe lângă pușți și se izbește de un individ care face jonglerii cu popice pe un monociclu.

Între timp, ucigașul a reușit să se ridice și a luat-o la fugă.

Justus se ridică și el de jos, cu popice căzând pretutindeni în jurul lui, și pornește mai departe, hotărât să nu-l scape pe individ.

Cei doi aleargă de-a lungul unei străzi curbate. Se izbesc de ziduri. Trec prin bucătăria unui restaurant pescăresc. Aruncă din calea lor tigăi și oale. Sar peste mese. Justus se gândește să-și folosească zapperul, însă n-are deloc încredere că va reuși să țintească bine într-o zonă aglomerată. Așa că gonește mai departe. Cei doi străbat în fugă alei dosnice. Dau năvală într-o zonă cu localuri. Traversează o piață. De câteva ori, Justus ajunge atât de aproape, încât întinde mâna ca să-l prindă pe ucigaș de guler, dar de fiecare dată o schimbare bruscă de direcție îl scoate complet de pe traiectorie.

Au ajuns pe o fâșie de teren înverzit – este cercul verde care înconjoară Templul celor Șapte Sfere. Iar ucigașul, năpustindu-se printre turiști și muzicanți, țâșnește prin intrarea principală în Templu – probabil are de gând să se ascundă în interiorul construcției masive.

Sare peste bariera de sfoară. Plonjează în bezna din spatele acesteia.

După ce împinge din drum un angajat al Templului, Justus se ia după tânăr – este la patruzeci de metri în spatele lui și se teme că-i va pierde urma în mulțimea de turiști.

La primul etaj atmosfera este sumbră, cu ziduri de un negru mat decorate cu stele din cuarț. Oamenii se plimbă de colo colo și cercetează exponatele. Un spectacol de lumini și sunete este în plină desfășurare. Se văd siluete și umbre și se aud

frânturi de discuții. Activitatea de acolo este atât de intensă, de fapt, încât doar țipătul unei femei îl scutește pe Justus de rușinea de a-l pierde definitiv pe tânăr. Însă în acel moment îl vede, în haina lui de camuflaj, cu părul blond, alergând în salturi către scară.

Damien se năpustește prin mulțime și-l urmărește pe tânăr, recuperând teren cu fiecare pas. E la treizeci de metri în spate.

Al doilea nivel e mai luminos, de culoare maroniu-gălbui, și e dedicat planetei Jupiter. Justus ajunge la douăzeci și cinci de metri în spatele tânărului.

Al treilea nivel, dedicat planetei Marte, este de culoare roșu-aprins și e plin cu arme antice și istorii de război. Justus ajunge la douăzeci de metri depărtare.

Al patrulea nivel este de culoare auriu orbitor și e dedicat forței Soarelui. Justus e la cincisprezece metri în urmă – întrebându-se ce naiba are de gând să facă ucigașul.

Al cincilea nivel este galben-pal, e dedicat planetei Venus și este plin cu statui grațioase de nuduri de femei. Justus ajunge la zece metri în urmă.

Al șaselea nivel, dedicat planetei Mercur, este pavat cu dale de un albastru-închis – Justus ajunge la cinci metri.

După care cei doi ajung în vârf, la nivelul șapte, ultimul, vopsit în argintiu și dedicat Lunii. Se văd oameni peste tot, unii admirând imensul glob al astrului nopții și artefactele rămase după primele explorări lunare, alții admirând doar incredibila priveliște de seară a orașului.

Însă ucigașul nu este interesat de nimic din toate acestea. *Se repede,* efectiv, de-a lungul nivelului, ca și cum ar avea de gând să sară peste margine, să se sinucidă. Iar Justus reușește să-și încetinească fuga, apucând cu mâna o balustradă pentru sprijin, după care urmărește, cu gura căscată, icnind din greu din cauza efortului, cum ucigașul se cațără pe o rampă chiar în vârful Templului.

Lui Damien nu-i vine să creadă.

Ucigașul *sare în gol.* Și nimeni nu poate face nimic ca să-l împiedice.

30.

Torkie MacLeod s-a socotit întotdeauna o ființă realistă.

Nu crede în viață după moarte, în recompensă divină sau în înviere.

Nu crede nici măcar în lăsarea unei moșteniri în urmă, deoarece orice astfel de moștenire, bună sau rea, este complet nesemnificativă pentru cel care moare. Filosofia pragmatică a lui Torkie a constat întotdeauna în obținerea de cât mai multe lucruri pe durata vieții, ceea ce pentru el nu înseamnă să se bată pentru faimă sau bogății, să bifeze o listă cu destinații faimoase, să întreprindă tot felul de acțiuni care sfidează moartea și, cu siguranță, nu reprezintă creșterea unei familii care „să-i poarte numele". Pentru Torkie MacLeod, realistul, viața înseamnă să facă bani în mod decent, cu eforturi limitate, să-și petreacă timpul cu oameni ca lumea, să n-aibă niciun fel de șef și să ingereze orice fel de substanțe care afectează creierul în mod plăcut, conform propriei lui alegeri, fără nicio urmă de rușine, pericol sau regret.

Mai înseamnă și acceptarea imediată a adevărului brutal al oricărei situații periculoase. Și lipsa oricărei tentative de a face pe eroul.

Ca atare, atunci când aude o trosnitură puternică, MacLeod privește în jur și vede capul lui Spyder Blue înclinat într-un unghi nefiresc. Acceptă imediat că are la bord un robot ucigaș – într-un spațiu închis și presurizat – și reacționează cu o singură prioritate practică în gând: instinctul de autoconservare.

— Ce naiba, omule?

— Ce…?

— Chiar a…?

— Chiar l-a… ucis pe Spyder Blue!

— Nu poate face asta!

— Oare visăm cu toții?

— E mort, tipule – țeasta i-a ajuns la jumătatea pieptului!

MacLeod înregistrează toate comentariile excursioniștilor cu privirea fixată asupra drumului din față. Continuă să șofeze, ca un șofer ultra-discret.

Nu e lupta lui și nici treaba sa.

— Votați din nou, cere droidul.

— Ce dracu'? Omule, tocmai l-ai ucis pe Spyder Blue!

— Votați din nou.

— E o nebunie!

— Așa e democrația, domnule. Votați din nou.

Însă trupa Dustproof Shockproof nu votează din nou. De fapt, este limpede pentru oricine că membrii trupei habar n-au ce să facă. Probabil că-și dau seama că nu sunt în stare să se bată – nu pot fugi nicăieri dacă lucrurile o iau razna –, dar, pe de altă parte, nu sunt dispuși să se plece în fața cuiva, mai ales în fața unui android cu maniere elegante și semănând cu un narcoman.

— Lua-te-ar naiba, omule!

— Cine dracu'…?

— La naiba cu democrația ta!

— Renunțați la vot, domnule? întreabă droidul.

— Ce mama naibii spui acolo?

— Renunțați la dreptul de vot?

— Nu renunț la nimic!

— Atunci, acceptați dorințele superiorului dumneavoastră?

— Nu – lua-te-ar dracu', nu!

— Și ceilalți?

Niciun răspuns.

— Așadar, se pare că votul este egal, conchide droidul. Nu există majoritate. Ca atare, ca să prevenim o criză de leadership, ceea ce n-ar fi deloc de dorit în asemenea momente delicate, îmi voi asuma comanda. Șofer, te rog să întorci vehiculul înspre nord.

— Nu, șofer – la dracu' cu asta! exclamă Maxx Dee.

— Să nu îndrăznești să întorci hărăbaia asta! strigă puternic Q'mar Kent.

— Dar, domnule, înainte ați vrut să mergeți în Purgatoriu, i se adresează nedumerit droidul.

— Așa e!

— Deci vă schimbați votul?

— Da!

— De ce vă schimbați votul, domnule?

— Pen'că așa vreau!

— Nu este un răspuns logic.

— Ei bine, la naiba cu tine, cu democrația ta și curul ăla al tău de tinichea!

MacLeod continuă să privească înainte. Însă aude ce urmează. În mod clar droidul s-a ridicat de pe locul lui. Se aud strigăte de protest. Se percepe mișcare – întregul vehicul se leagănă. Apoi o bufnitură, ca un piston care lovește o halcă de carne. O altă bufnitură, pe urmă o trosnitură. După care se dezlănțuie iadul.

MacLeod privește în continuare în fața lui. Se aud urlete, sunete de ceva care se rupe. Ceva cărnos îi lovește ceafa. Un șuvoi de particule de sânge împroașcă parbrizul. Se disting pocnituri. Gâlgâieli. Gemete. Sunete de agonie. Iar MacLeod

se uită tot în față, la drum. Nu poate face nimic și nici n-are sens să încerce.

Prevăzător însă, începe să întoarcă vehiculul spre nord. Virează în afara drumului bătătorit și șerpuiește printre câteva cratere. Într-un târziu, nu se mai distinge niciun alt zgomot în afara horcăiturilor de moarte. Totul a durat cam patru minute. Aude pe cineva – singurul supraviețuitor – venind în față, mutând un cadavru din drum și așezându-se pe locul din spatele lui. MacLeod continuă să șofeze, ca și cum astfel de lucruri s-ar petrece frecvent. Se simte ușurat că n-are o lumină pulsatilă atașată feței, deoarece ar pulsa ca o lumină de discotecă.

În cele din urmă se aude o voce:

— Îndreptați-vă spre nord, domnule.

MacLeod înghite în sec și dă din cap.

— Asta doreați, nu?

— Da, domnule. Eu sunt Regele.

— Î-hî.

— Eu *sunt* democrația.

— Î-hî.

MacLeod *simte* privirea droidului ațintită asupra lui. Este absurd, dar admite că *simte* și respirația robotului, ridicându-i părul de pe ceafă.

Tușește.

— Să-mi spuneți dacă vreți să schimb direcția sau ceva de genul ăsta…

— Absolut deloc, domnule; sunteți un șofer talentat. Vă rog să continuați să conduceți.

Ca atare, MacLeod continuă așa vreo cincisprezece minute, manevrând volanul cu mișcări rigide, dar eficiente, și cel puțin inima nu-i mai bate nebunește. Iar droidul stă perfect nemișcat. MacLeod chibzuiește că situația nu e foarte diferită de acele împrejurări când avea câte un dezacord cu vreun pasager sau cu vreo vedetă a momentului. Decide să vorbească.

— Noaptea ne va ajunge în curând din urmă.

— Și asta vă va afecta condusul, domnule?

— O să aprind farurile.

— Să mă anunțați când faceți asta, domnule.

— Î-hî.

— Să mă anunțați când efectuați orice fel de schimbare.

— Î-hî.

— Comutatorul din partea de sus dreapta a panoului stânga este pentru direcționarea farurilor, domnule?

— Corect.

— Și butoanele alea acoperite sunt pentru sasurile de la uși?

— Î-hî – ridic acoperitorile și apăs butoanele unul după altul.

— Cele două uși nu se deschid împreună?

— Doar dacă se apasă butoanele simultan.

— Și care este viteza maximă a vehiculului, domnule?

— O sută douăzeci pe asfalt. Aici însă nu prind mai mult de o sută pe drum bătătorit și maxim cincizeci pe teren viran.

Din nou tăcere. MacLeod este într-un mod pervers mândru de sine, de faptul că e la cârma conversației în asemenea circumstanțe bizare – și încă aflându-se sub influența, în diminuare, a drogului consumat –, dar inevitabil începe să se întrebe de ce este droidul atât de interesat de diverse manevre. La fel de inevitabil, în ciuda aburilor drogului, își dă seama că lucrurile nu stau deloc bine.

Însă MacLeod este un realist – sau cel puțin așa crede el – care nu e interesat de perspectiva unor speranțe false. Prin urmare, e hotărât să nu înceapă să scâncească.

— Pot să pun o întrebare?

— Ce fel de întrebare, domnule?

— Vreau doar să știu de unde veniți.

— De ce vreți să știți asta, domnule?

— Îmi place să discut cu pasagerii.

— Foarte bine, domnule.

— Ei bine… de unde veniți?

— Vin de nicăieri, domnule. Există doar viitorul.

— Î-hî.

— Când ești la bordul unui tren expres, nu te dai jos decât la capătul liniei.

— Î-hî.

— Când văd un obstacol, trec de el.

— Î-hî.

Altă tăcere preț de un minut sau două, după care MacLeod chicotește atât de mult, încât droidul îl întreabă:

— De ce râdeți, domnule?

— O să mă omorâți, nu? îl iscodește MacLeod.

Aproape că-l aude pe droid încropind o încruntătură.

— E o întrebare ciudată, domnule.

— I-ați omorât pe ceilalți…

— N-au contribuit cu nimic la atingerea țelului.

— Î-hî.

— S-au dovedit balast pentru toate cerințele.

— Î-hî.

— Dar dumneavoastră, domnule, sunteți o marfă prețioasă.

— Î-hî.

Încet și imperceptibil – cu o asemenea tărie de caracter pe care speră ca droidul să n-o observe –, MacLeod pune

vehiculul în mod de mers pe teren ridicat. Dacă modul acesta de înaintare nu e corectat, bateriile vehiculului se vor consuma mult mai repede decât ar fi normal. Iar asta va opri vehiculul cu mult înainte de Purgatoriu. MacLeod crede că o asemenea acțiune minoră este, poate, cel mai eroic și lipsit de egoism lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Știți, îi spune el droidului, în parte ca să atragă atenția, am lucrat odată într-un oficiu poștal. Cu mulți ani în urmă.

— Nu știam asta, domnule.

— La un oficiu de sortare. Eram cam cincizeci de oameni. Apoi, într-o zi, a venit un „expert în eficiență", care ne-a observat la lucru timp de câteva zile, pe urmă a întocmit un raport. Vorbea ca dumneata.

— În ce fel, domnule?

— Ne-a zis tuturor că facem o treabă bună. Ne-a spus să nu ne facem griji în privința viitorului. Ne-a zis chiar că eram niște contribuitori valoroși pentru companie.

— Sunt foarte mulțumit să aud asta, domnule.

— Î-hî. Iar o lună mai târziu am fost cu toții dați afară. Deoarece în raportul oficial către echipa de conducere, pe care noi n-ar fi trebuit să-l vedem, a menționat că eram „balast pentru toate cerințele". Că eram „depășiți din punct de vedere economic". Așa că am fost înlocuiți – cu roboți.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule.

— În fine, chicotește din nou MacLeod, în acel moment am făcut o convenție cu mine însumi. Mi-am spus că nu voi mai lucra niciodată pentru o companie sau vreun departament guvernamental. Nu voi mai purta niciodată sigla altcuiva pe cămașa mea. Și nu voi mai crede niciodată nimic din vorbele rostite de un individ îmbrăcat în costum.

— E o reacție interesantă, domnule.

— Deci *știu* că mă vei omorî până la urmă, omule. Vreau doar s-o faci repede.

Continuă să șofeze în tăcere. Și să înainteze. Și să înainteze.

Conduce de atât de multă vreme, încât începe să creadă că s-a înșelat – că droidul nu-l va omorî în cele din urmă. Poate că *este* o marfă prețioasă. Între timp, joncțiunea zi-noapte s-a apropiat de ei. Mai sunt doar câteva minute înainte de a fi învăluiți de beznă.

— Ne apropiem de Fața invizibilă, spune MacLeod în direcția nimănui anume.

Mâinile droidului îi înconjoară capul, îl rotesc în lateral, apoi îi rup gâtul.

31.

Justus se gândi în prima fracțiune de secundă – la fel ca mulțimea de turiști rămasă cu gura căscată în vârful Templului – că tânărul sare ca să moară. Că vrea să se sinucidă. Că e încolțit și nu întrezărește altă scăpare. De fapt, Justus a mai văzut astfel de evenimente: asasini atât de dedicați ideologiei personale, încât erau mai degrabă dispuși să-și sacrifice viața decât să se lase prinși.

Numai că tânărul ucigaș, oricine ar fi fost, nu pare să aibă *vreo* ideologie. Aparent, e un puști șantajat sau plătit cu o groază de bani ca să comită o crimă. Un oportunist care nici măcar nu știe pe cine a ucis și cine l-a angajat – cu siguranță, nu genul de persoană care și-ar pune capăt zilelor pentru că e urmărită de poliție.

Iar până la urmă se dovedește – așa cum observă Justus chiar în acest moment – că individul n-are de gând să se sinucidă. Din vârful scării sare în sus – o traiectorie imposibilă pe Pământ – și țâșnește peste balustradă, cu brațele întinse. Apoi brațele lui se prind în jurul unei bare de pe tavan – una dintre miile de chestii care înseamnă bare, cabluri, țevi de ventilație, conducte de apă și așa mai departe, și care constituie rețeaua încastrată în acoperișul întins peste întreg orașul. Pe urmă puștiul se leagănă înainte, sub propriul impuls, înapoi, iar înainte și iar înapoi. Și când capătă suficientă stabilitate se întinde și se prinde de altă țeavă, pe urmă de alta și de alta, ca o maimuță înaintând printr-o rețea orizontală de liane. Și astfel, în vreme ce toată lumea îl privește, puștiul încearcă să scape – a străbătut deja cel puțin cincisprezece metri.

Însă Justus, care încă își recapătă suflul, n-are de gând să se dea bătut.

Nu de o asemenea manieră. A executat deja conștiincios antrenamentul de deplasare pe orizontală agățat de bare în Copernicus, unde instructorul l-a învățat cum să „meargă” cu mâinile și umerii. Și datorită mușchilor mai solizi, își închipuie că este cam la nivelul țintei, așa cum fusese și în timpul urmăririi de la sol. Poate că puștiul are mai multă practică – modul cum acționase în Templu arăta că mai scăpase din astfel de situații pe această cale în trecut –, totuși asta nu înseamnă că Justus nu-l poate prinde din nou din urmă. Cu condiția să nu mai piardă nicio secundă.

Așadar, inspiră adânc. Se pregătește. Și apoi chiar în fața privirilor uluite ale turiștilor atacă partea de sus a scării și se lansează în aer – împingându-se în sus cu toată forța picioarelor.

Se întinde, se întinde și pentru o clipă crede că nu va reuși – că va face un arc prin aer și va plonja către spațiul verde de dedesubt. Însă în acea clipă palmele i se lovesc de o bară, degetele se agață de ea ca niște gheare, iar partea inferioară a corpului începe să i se legene în sus, atât de sus, că pantofii aproape ating grinda din fața lui. Pe Pământ, un asemenea impuls ar fi putut să-l desprindă de bară și să-l trimită în picaj, dar pe Lună el cântărește doar cât o păpușă, deci mișcarea este blândă, iar încordarea din brațe, ușoară. În câteva secunde se oprește din legănat și-și recapătă puțin echilibrul, cât să se întindă din nou înainte, să apuce altă bară cu mâna dreaptă, apoi alta cu cea stângă și să pornească întocmai unui urangutan în urmărirea ucigașului cu părul vâlvoi – care continuă să păstreze un avantaj de vreo treizeci de metri în fața lui.

La început nu-i este ușor. Uneori se vede nevoit să se întindă periculos de mult.

Alteori trebuie să îndepărteze fire care atârnă. Palmele îi alunecă pe umezeală și pe rahați de pasăre. Păsările zboară năuce în jurul lui. Uneori trece prin șuvoaie de aburi. Picături de apă cad pretutindeni în jurul lui. Însă Justus capătă încredere și se apropie tot mai mult, cu fiecare mișcare înainte.

Locuitorii orașului de dedesubt au observat deja ce se petrece – strigă încurajări sau înjurături; Justus nu-și dă seama prea bine, în vreme ce ucigașul se întoarce din nou, pare iarăși surprins și începe să-și schimbe traiectoria, îndreptându-se către unul dintre șirurile lungi de lămpi solare incandescente. Și Justus își schimbă traiectoria. Se deplasează la mare înălțime pe deasupra drumurilor, a templelor și altarelor religioase, a grădinilor înverzite – de-acum stăpânește bine mișcările, fără să resimtă oboseală sau încordare excesivă, iar singurele pericole sunt reprezentate de deplasarea prea rapidă sau de ratarea vreunei bare de prindere. Dar chiar și atunci când se întâmplă așa ceva – când o mână alunecă sau nu se prinde bine – e în stare să se agațe cu cealaltă mână, să găsească un alt punct de prindere și să continue să înainteze.

Numai că strălucirea lămpilor solare este atât de fierbinte și de orbitoare, încât nu-l mai vede pe ucigaș. Trebuie să mijească ochii și, în plus, să execute o mișcare de răsucire a capului, dificilă din cauza balansului. Își vede propria umbră întinzându-se peste o jumătate de clădire din Sin. Și nu doar asta – mai zărește o altă umbră *îndepărtându-se* rapid de el, în cealaltă direcție. Brusc își dă seama că a fost ademenit către lumină intenționat, ca ucigașul să profite de orbire pentru a scăpa.

Justus simte cum îl cuprinde un nou sentiment de furie și hotărâre.

Trece prin fața celei mai apropiate lămpi, cu ochii strâns închiși, înaintând orbește în unele situații, însă mișcându-se fără oprire, mai repede chiar decât ucigașul. Și deodată *el* e cel care vine cu soarele în spate, iar ucigașul e cel orbit.

Damien îl vede, la treizeci de metri depărtare, chiar în fața lui. Se apropie ca un păianjen. Douăzeci de metri. Cincisprezece. Când ajunge la doar zece metri, ucigașul îl observă. Toată fața i se contractă și individul se luptă ca să-și crească viteza de deplasare. Dar procedând așa, aproape că-și pierde echilibrul și cade. Și Justus vine tare din urmă.

Disperat, ucigașul se îndreaptă către unul dintre stâlpii uriași de susținere – aramă ornată înconjurată de schelărie – și se postează îndărătul lui ca un copil care se ascunde în spatele unui copac. Luat prin surprindere, Justus trebuie să se echilibreze și să dea înapoi, legănându-se cu întreg trupul și schimbând direcția. Între timp, ucigașul se lasă jos pe schelă, deranjând câteva păsări care-și iau zborul țipând.

Justus încearcă să se ia după el, însă ucigașul îl atacă și-i atinge cu un cuțit vârful pantofului stâng. Damien se leagănă în lateral și se prinde mai bine de o bară. După care lovește cu picioarele. Ucigașul descrie un arc violent cu cuțitul și vârful lamei pătrunde prin partea de jos a pantalonilor lui Justus. Damien se îndepărtează puțin, ajungând ușor în afara razei de acțiune a armei, pe urmă așteaptă.

Cu dinții încleștați și cuțitul îndreptat în față, puștiul așteaptă și el. Cei doi sunt încordați și nemișcați – puștiul pe schelă, Justus atârnând de bare în fața lui – într-un soi de spectacol mexican bizar la o sută de metri deasupra orașului. Apoi ceva trece pe lângă ei – o rachetă de artificii trasă de undeva de jos – și puștiul își pierde pe moment concentrarea. Justus profită de ocazie și încearcă o serie de lovituri cu piciorul, dar nu reușește decât să-l facă pe puști să se lipească de stâlp.

O altă rachetă șuieră razant pe lângă ei, aproape lovindu-l în plin pe Justus. În ochii puștiului apare o lucire. Ucigașul prinde cuțitul de vârf. Are de gând să-l arunce înspre Justus ca pe un pumnal. Iar Damien nu se poate feri. Așa că se apropie, înainte de a fi prea târziu, și izbește violent, cu furie, cu picioarele, reușind să-l lovească pe tânăr în antebraț. Cuțitul zboară aiurea în jos, spre oraș, iar puștiul rămâne neînarmat.

Justus se pregătește să sară pe schelă, dar puștiul i-o ia înainte cu mult. Se deplasează spre cealaltă parte a stâlpului și sare din nou în sus spre tavan. Urmărirea pare a fi reluată. Cu excepția faptului că tânărul a avut parte de un răgaz de odihnă, iar Justus începe să resimtă oboseala.

Locuitorii orașului îi urmăresc pe cei doi de-a lungul străzilor, ca un public în mișcare, strigând, fluierând, urlând – „Justice! Justice! Justice!” – în vreme ce ucigașul se deplasează vioi spre districtul industrial Nimrod, unde un șuvoi imens de fum iritant pentru ochi începețoșează aerul.

În plus, apare o altă problemă de gestionat. Pe pasarelele de deasupra lui Justus au apărut polițiști cu bastoane metalice. Bastoanele au gheare la capăt și seamănă cu niște bare de prindere.

Polițiștii împing bastoanele printre bare, încercând să-l apuce astfel pe ucigaș, iar unul dintre ei reușește chiar să agațe antebrațul puștiului. Ca răspuns, puștiul trage de baston, îl răsucește, încearcă să se descotorosească de el – bastonul atârnă de brațul lui ca o suliță.

Se luptă ca să scape, însă Justus îl prinde iarăși din urmă.

Chiar în acea clipă, norul de fum, alimentat de curenți artificiali, își schimbă direcția și-i învăluie pe amândoi.

Orbit pe moment, Justus încearcă să-l cuprindă pe ucigaș cu picioarele, dar puștiul rotește bastonul și-l lovește cu el în partea laterală a capului.

Amețit, Justus se prinde mai bine de bare, tușește zdravăn, scoțând fum din plămâni, închide ochii din nou și izbește orbește.

Însă în van. Când fumul se împrăștie vede că ucigașul nu mai e în fața lui. Privește înnebunit în jur, dar nu-l zărește nicăieri pe puști. Oamenii de dedesubt urlă și-i arată ceva. Iar când le urmează indicațiile, Justus observă că ucigașul a sărit pe vârful unei clădiri la mare distanță dedesubt. Își desprinde bastonul de braț. Caută ieșirea de incendiu.

Pentru câteva momente, el atârnă acolo sus, luptându-se cu instinctul de supraviețuire.

Pe Pământ, un salt în gol pe o asemenea distanță – de peste douăzeci de metri – i-ar rupe picioarele și poate chiar șira spinării. Pe Lună saltul ar fi mult mai puțin periculos, dar cu cât mai puțin? Mintea lui Justus se umple cu imaginile caprelor sărind zece metri în aer în cadrul Fermei de Capre. A văzut baschetbaliști jucând meciuri lunare la televizor și sărind pe distanțe imense. Precum și un atlet la Baza Doppelmayer aterizând grațios după un salt în aer de pe o platformă de sărituri.

Așa că dă drumul barelor de prindere. Sare în gol. Saltul i se pare nesfârșit, totuși are timp la dispoziție ca să-și pregătească trupul pentru aterizare. Apoi atinge vârful clădirii. Se rostogolește ca în filmele de acțiune cu trupe de comando și se ridică în picioare.

Impactul nu e lipsit de dureri – Justus tremură, iar aerul i-a dispărut din plămâni –, dar nu e serios rănit. Și nici n-are timp ca să-și revină.

Încearcă să coboare pe scara de incendiu, însă ucigașul i-a luat-o atât de mult înainte, încât decide să mai facă un salt – până la nivelul străzii. Se cuprinde cu brațele la mijlocul saltului, dar de această dată, când atinge solul, glezna i se răsucește înainte de rostogolire. Justus se strâmbă, icnește de durere, apoi se luptă să se ridice în picioare și-l vede pe puști repezindu-se pe lângă el și pierzându-se din nou pe străzile din Sin.

Damien pleacă din nou în urmărire, dar nu mai are viteza de dinainte. Ucigașul gonește pe străzi către Kasbah, se îndreaptă spre o mulțime zgomotoasă, așa că Justus nu poate decât să spere că se va încurca printre oameni, ba poate chiar că va fi prins de cineva.

Tocmai în acea clipă mai mulți polițiști se reped pe lângă el, cu zapperele în mână, și Justus își dă seama deodată că rezultatul ar putea fi mult mai rău.

Se forțează să alerge mai tare, ignorând durerea, și pătrunde într-o zonă comercială.

În capătul zonei se vede o mare agitație. Oamenii se dau la o parte, lipindu-se speriați de vitrinele magazinelor. Iar ucigașul se învârte înnebunit, căutând o cale de scăpare și apărându-se de oameni cu o țeavă din plastic.

Polițiștii se apropie de ei, cu zapperele îndreptate asupra lui.

— *Hei*!

Justus își dă seama ce este pe cale să se petreacă.

— *Nu*! *Hei*!

Se repede înainte, strâmbându-se de durere și dând oamenii la o parte din calea lui.

— *Hei*! *Hei*!

Dar e prea târziu.

Un șuvoi de electricitate asemănător unui fulger țâșnește dintr-un zapper și-l izbește în plin pe puști. Acesta cade pe spate, tresărind din tot corpul și scăpând țeava din mână. Polițiștii continuă să se apropie și trag în el cu tot armamentul din dotare.

Justus vede, aude și *miroase* totul în vreme ce se apropie șchiopătând. Jeturi electrice care țâșnesc transformând aerul în plasmă. Sfârâitul electricității de înaltă tensiune. Izul puternic al ozonului ars. Tânărul cuprins de spasme. Un *zgomot* oribil de piele care se rupe de pe fața lui. Un alt zgomot *înfundat* când pielea de pe corp începe să se topească. Tânărul explodează, se topește, moare. Și cinci sau șase polițiști stau în

jurul lui cu armele întinse și pe chipuri cu expresii arătând de parcă tocmai *finalizaseră* într-un act sexual.

Când Justus ajunge, în sfârșit, la locul faptei, icnind după aer, totul s-a terminat. Polițiștii și-au consumat muniția. Puștiul, cu membrele dezmembrându-se ca petalele unei flori, este doar o masă de carne arsă, cu oasele ieșind afară – ca un pui prea tare prăjit. Pe jos curg diverse fluide din corpul lui, iar mirosul este îngrozitor.

Damien privește în jurul lui la locuitorii orașului – aceștia contemplă scena cu dezgust și mânie. Se uită la polițiști – care fac glume între ei. Vede câțiva membri ai propriei sale echipe de anchetă – Cosmo Battaglia și Hugo Pfeffer – punându-și armele la brâu. Și pe Prince Oda Universe coborând dintr-o mașină de patrulă. Și pe alții pe care-i știe doar din vedere.

Apoi îl aude pe unul dintre polițiști exclamând:

— *Chemați FRT*!

Este un apel în batjocură, ca reacție la sosirea lui Justus. Iar când ceilalți polițiști îl observă, se alătură corului de apeluri:

— Chemați FRT!

— Chemați FRT!

— Chemați FRT!

Justus nu se uită la ei, dar îi aude mormăind încet. Așa că dă stoic din cap, acceptând faptul că respectul impus forțat față de el s-a transformat în doar o zi sau două în dispreț fățiș.

32.

În afară de cazul că ai hibernat în spațiu în ultimii douăzeci de ani, n-ai cum să nu fi auzit de zvonul conform căruia multe dintre operele de artă rămase în Luvru – inclusiv *Nunta din Cana, Pluta Meduzei* și *Libertatea conducând poporul* – sunt, de fapt, niște cópii meticulos realizate, niște falsuri executate cu cele mai sofisticate tehnici moderne, fiind, practic, identice cu originalele. Legenda spune că atunci când tabloul *Mona Lisa/Gioconda* a fost furat pentru a treia oară, conducerea Ministerului Culturii din Franța s-a decis să scoată celelalte opere neprețuite și să le depoziteze într-o locație secretă și de nepătruns. Ca atare, muzeul Luvru a fost închis timp de trei luni, sub pretextul oficial al instalării unui nou sistem de securitate, iar tablourile originale au fost transportate cu maximă discreție către noul lor refugiu. Adăpost care, spune aceeași legendă, este sub forma unei încăperi cu temperatură controlată, etanșată cu vid și aflată la mare adâncime sub suprafața Zonei Întunecate a Lunii.

Probabil că ai auzit și un alt zvon – care în acest caz este mult mai precis – potrivit căruia furtul picturii *Mona Lisa* a fost realizat de o bandă ultra-tupeistă de hoți din înalta societate, cunoscută la modul popular sub numele Vesuvius Six. În cadrul primei și celei mai cunoscute operațiuni a lor, hoții au jefuit reședința unui miliardar din apropiere de Napoli în timp ce faimosul vulcan Vezuviu arunca în aer cantități periculoase de cenușă și gaze otrăvitoare. Pe când toată lumea fugea, banda de hoți a acționat. Riscând sufocarea sau chiar incinerarea de vii, hoții au aruncat în aer seifurile miliardarului, și-au încărcat duba cu care veniseră cu aur și bijuterii, pe urmă au fugit fără să fie verificați de nimeni pe străzile pustii și înecate în fum. În anii care au urmat, banda a executat acțiuni îndrăznețe similare pe durata inundațiilor severe din Paris (furtul tabloului *Mona Lisa*), în perioada unui ciclon în Filipine, a unui incendiu imens de pădure din California și a unui cutremur de pământ în Turcia. În cele din urmă a devenit clar pentru toată lumea că membrii bandei compilaseră o listă imensă de proprietăți-țintă de pe cuprinsul globului – case, bănci, galerii de artă – și așteptau apariția indiciilor unei catastrofe care să genereze evacuarea populației locale pentru a trece la acțiune. Însă a rămas neclar dacă membrii bandei sunt motivați cel mai mult de atracția exercitată de prăzi, de proximitatea morții sau doar de simpla provocare a jocului. A apărut chiar și un zvon, destul de puțin plauzibil, că membrii bandei intenționează să înapoieze prăzile

într-o bună zi deținătorilor legali, comportându-se astfel ca niște pescari care, în cele din urmă, își eliberează prada înapoi în apă.

Banda este condusă de un irlandez bogat pe nume Darragh Greenan, un tip nu la fel de carismatic precum actorii care i-au dat viață în filme. După cum nici membrii bandei lui nu sunt chiar așa de spirituali și de colorat îmbrăcați. Însă sunt, cu siguranță, vicleni. Și excepțional de talentați. Se comportă cu sânge rece în momente tensionate. Sunt admirabil de fataliști. Și nutresc suficientă mândrie pentru realizările lor ca să nu le placă atunci când sunt socotiți de alții doar niște jefuitori.

Toți sunt de acord că, în timp, își vor istorisi poveștile întregii lumi. Vor pune lucrurile în ordine. Vor permite oamenilor să-i admire sau să-i deteste, după cum vor socoti de cuviință. Deocamdată însă, sunt remarcabil de secretoși și de închiși în ei. Știu că nu pot da lovituri la nesfârșit și așteaptă momentul potrivit ca să-și ia recompensele. Habar n-au când ar putea veni acest moment – continuă să descopere provocări noi stimulatoare totuși există un consens general vizavi de faptul că își vor da cu toții seama când acel moment va apărea, fără să fie nevoiți să scoată vreo vorbă. Va fi momentul lor suprem.

În prezent, cinci membri ai bandei inițiale și un membru nou – unul dintre membrii fondatori este în închisoare pentru un jaf fără legătură cu faptele lor – se află în Zona Întunecată. Sunt înșirați de-a lungul unui șir de radare, doi câte doi în spatele câte unui disc înalt de zece metri. Discurile aparțin oficial Ministerului spaniol de Științe (Ministerio de Ciencia), sunt complet operaționale și capabile de a primi semnale specifice astronomiei. În realitate însă, nu sunt altceva decât o modalitate de mușamalizare. Așa cum și clădirea din mijlocul șirului – care pare să semene cu un observator standard – este un paravan. Darragh Greenan a achitat o sumă considerabilă de bani ca să afle toate astea. Și apoi a achitat o sumă și mai mare ca să obțină schițele așa-zisului observator, care se extinde la mare adâncime sub suprafața lunară și conține șase seifuri separate și etanșate cu vid. În interiorul acestor seifuri se găsesc capodoperele – cele *autentice* – ale muzeului Prado din Madrid, printre care se numără *Grădina desfătărilor lumești, Domnișoarele de onoare, Moartea Fecioarei* și *Câine pe jumătate scufundat.* Asta deoarece muzeul Prado, nu muzeul Luvru, este cel care expune capodopere contrafăcute, și Ministerul spaniol al Culturii, nu cel francez, a fost cel care a ales să-și ascundă comorile ca răspuns la sustragerea tabloului *Mona Lisa.*

Greenan știe că dacă vor reuși să fure măcar unul dintre acele tablouri, întreaga operațiune extrem de costisitoare și de periculoasă ar fi justificată. Ar însemna, de fapt, momentul lor suprem.

Vesuvius Six plănuiește această spargere de douăzeci de luni. Hoții au stat pe Lună, deghizați ca membrii unei echipe de filmare de la BBC Natural History Unit, timp de șase săptămâni. Și-au exersat procedeele în condiții de micro-gravitație. Și-au verificat și răsverificat echipamentele. Au reexaminat de nenumărate ori planurile de acțiune. Au traversat Zona Întunecată ca să recunoască teritoriul din jurul bazei secrete spaniole. Și au așteptat răbdători, ca de obicei, apariția unei catastrofe naturale.

Iar când acest moment a venit – de această dată a fost vorba de o puternică erupție solară – erau mai mult decât pregătiți. Au sabotat imediat o substație și două cutii de joncțiune ale cablului central de energie și comunicații din Zona Întunecată, pe urmă s-au reunit la punctul de întâlnire de la Craterul Perepelkin și au plecat în grabă către baza spaniolă.

•

Membrii echipei Vesuvius Six așteaptă, la o distanță de un kilometru spre vest, în spatele a trei discuri radar separate, trecerea joncțiunii zi-noapte.

Deoarece în timpul ultimelor raze de lumină ale zilei lunare, când apar anomaliile termice și vizuale, camerele de securitate și senzorii în infraroșu manifestă cea mai mare sensibilitate la funcționare eronată și înregistrări greșite.

Au fost asigurați că momentul acesta este, fără îndoială, cel mai bun pentru a lansa un asalt.

Așadar, ultimele raze de lumină solară dispar de pe orizontul estic, iar întunericul începe să înghită baza. Greenan își coboară binoclul electric și-i face semn lui Noémi Ritzman, fostă medaliată olimpică cu bronz a echipei de tir a Elveției (pușcă militară la distanța de 600 de metri). Până nu de mult ea a trecut cabluri de la distanță prin cele mai înguste deschizături, adesea de la sute de metri depărtare. Însă sarcina ei de acum este mult mai provocatoare.

Ținta este reprezentată de unitatea energetică auxiliară a bazei, aflată la o mie de metri distanță. Rory Moncrieffe, expertul tehnic al grupului, ajută la „vopsirea” țintei cu un fascicol laser. Ritzman iese de la adăpostul unuia dintre discurile radar și-și ridică pușca G88 prevăzută cu un dispozitiv de lansare a unor corzi de prindere.

Își ține respirația, își încordează toți mușchii, se asigură că are ținta perfect în obiectivul lunetei – luând în considerare distorsiunea vizuală a ecranului căștii – și apasă pe trăgaci.

Imediat din armă țâșnește o săgeată. Fără a întâlni rezistența aerului, săgeata, care trage după ea o coardă de pian, înaintează ca un glonț la înălțimea umărului. Două sute de metri. Patru sute de metri. Șase sute de metri. Continuă să înainteze. Razant deasupra solului. Opt sute de metri. Se apropie de unitatea energetică. O mie de metri. O mie două sute de metri. Continuă să înainteze. A ratat ținta. Zboară aiurea în bezna din spatele bazei, continuând să tragă coarda de pian după ea.

Nu există răgazul pentru a regreta ratarea. Ritzman a ridicat deja o pușcă de rezervă și o îndreaptă deja asupra țintei. Se încordează din nou și trage. O a doua săgeată se năpustește pe deasupra suprafeței lunare.

Două sute de metri. Patru sute. Șase sute. Opt sute. Săgeata se înfige în partea laterală a țintei. Fix unde trebuia.

Acum nu există răgaz de felicitări. Banda de hoți are la dispoziție doar câteva minute ca să opereze, presupunând că n-a fost descoperită deja de pază. Așa că Rory Moncrieffe deplasează laserul, de această dată ațintindu-l asupra sasului exterior de acces al bazei. Iar Ritzman trage o săgeată dintr-o a treia pușcă. Două sute de metri. Patru sute. Șase sute. Opt sute. Direct în țintă, din nou. Așadar, Vesuvius Six dispune de două corzi de prindere pe o distanță de un kilometru până la baza spaniolă.

E vremea ca echipa care are grijă de explozivi – Branislav Parízek și Blade Testro – să intre în acțiune. Cu ajutorul unor vinciuri, cei doi strâng corzile până când acestea ating tensiunea unor corzi de chitară. Pe aceste două cabluri atârnă două containere motorizate, fiecare conținând șase kilograme de Semtex 6. Ei apasă pe niște butoane și containerele încep să se deplaseze, ca niște telecabine miniaturale, de-a lungul cablurilor, la doar un metru și jumătate înălțime deasupra solului. Cu o viteză de aproximativ douăzeci de kilometri pe oră.

Pentru Vesuvius Six, această perioadă este una de așteptare agonizantă. Pe măsură ce explozibilii pătrund în întuneric, banda de hoți așteaptă ca Rory Moncrieffe, care și-a pus ochelarii cu vedere nocturnă cu distanță mare de focalizare, să dea semnalul de acțiune.

Iar pentru o lungă perioadă de timp… nimic. Și încă nimic. Ceilalți membri ai bandei își pun și ei ochelarii cu vedere nocturnă. Își iau armele. Își verifică grenadele paralizante. Se pregătesc pentru atac. Și așteaptă.

Apoi Moncrieffe se întoarce. Ridică degetul mare în sus. Explozibilii au ajuns la locul lor. Operațiunea poate începe.

A sosit momentul ca Darragh Greenan, care-și ridică lansatorul de grenade, să preia comanda. Cinci membri ai bandei vor ataca la ultimele raze de lumină ale zilei, iar când vor ajunge la jumătatea distanței până la bază, Moncrieffe va trimite un impuls electric prin cabluri pentru a detona explozibilii. Dacă totul decurge bine, unitatea auxiliară de energie – sursa principală de energie a bazei – va fi scoasă instantaneu din funcțiune și ușile exterioare ale unității vor sări în aer. Echipa va năvăli prin sasul de acces și prin a treia ușă de securitate și se va deplasa rapid pentru a prelua camera de control, a neutraliza paznicii și să tasteze codurile de securitate în scopul deschiderii seifurilor de dedesubt. Toți se așteaptă ca asaltul să nu dureze mai mult de cincisprezece minute.

Așa că Greenan iese de la adăpostul discului radar. Își privește colegii, ridică un deget înmănușat în aer și face un semn de pornire către bază. *Vremea spectacolului.*

Însă chiar atunci când face toate astea – înainte de a se răsuci pe călcâie și de a prelua conducerea asaltului – îi observă pe ceilalți uitându-se *dincolo de el,* având pe chipuri expresii de neîncredere și chiar de uluială.

Prin urmare se oprește. Se întoarce și mijește ochii în întuneric.

Și iată ce vede:

Un vehicul VLTV ponosit, nu foarte deosebit de al lor, se deplasează cu viteză peste terenul plin de roci. Cu ajutorul ochelarilor de vedere nocturnă este posibil – *și foarte lesne* – să vadă ceva prin geamuri. Greenan zărește o siluetă extrem de bine îmbrăcată șezând pe scaunul șoferului. Pe când celelalte ființe din vehicul seamănă cu niște păpuși dezarticulate. Mai mult, geamurile sunt pătate din loc în loc cu un lichid închis la culoare – poate sânge. Totuși șoferul nu pare să observe banda Vesuvius Six – și aparent nici nu-i pasă.

El doar continuă să șofeze vehiculul spre nord. VLTV-ul lovește prima coardă întinsă și o rupe. Apoi continuă către a doua coardă, pe care o rupe în același mod. Pe urmă își continuă înaintarea. Gonind tară zgomot și ieșind din raza vizuală, cu viteză maximă, către beznă. Ulterior dispare.

Între timp s-au aprins lumini de avertizare pâlpâitoare la baza spaniolă – o alertă de intruziune. Paznicii, probabil, deja se mobilizează în interior. Măsurile de apărare sunt instituite. Operațiunea nu mai e deloc sigură. Însă Darragh Greenan, deși vede cum doi ani de planificare se evaporă la fel de rapid precum lumina soarelui, n-are timp să plângă. Se răsucește pe călcâie și dă semnalul de retragere.

Jocul s-a sfârșit. Înapoi la vehiculul care i-a adus acolo. Vremea retragerii. Momentul fugii.

Ceilalți execută ordinele fără crâcnire, mobilizându-se fără să protesteze. Nu rostesc nimic cu glas tare, evident, și nici n-ar fi auziți dacă ar face-o, nu folosesc legături de comunicații montate în costume. Oricum, acceptă situația în mod tacit. Expresia lui Greenan și modul emfatic în care a dat semnalul sunt suficiente.

S-a terminat. Vesuvius Six a fost înfrântă. A sosit vremea retragerii și a scrierii memoriilor. Asta presupunând că membrii bandei reușesc să părăsească în viață Luna.

33.

Casa domnișoarei QT Brass arată ca una dintre acele biserici convertite devenite atât de populare pe Pământ. De fapt, Justus a zărit clădirea de la fereastra dormitorului său și chiar a crezut că *era* o biserică.

La ușă este întâmpinat de Leonardo Brown, care-i face semn să urce câteva trepte din piatră, de genul celor dintr-o catedrală, apoi îl conduce într-o încăpere cu ferestre arcuite, pereți lambrisați și picturi renascentiste cu scene de adorație religioasă. Camera e plină de ferigi și flori tropicale, precum și de sunete de papagali – unii dintre aceștia zburând direct pe balcon ca să se hrănească din vase cu semințe –, așa că efectul general creat este acela de mănăstire situată la marginea junglei.

— Locotenente, mă bucur că ai venit – ia loc, te rog – pot să-ți aduc ceva de băut? – ce ai pățit la picior? – oh, Doamne, acum chestia asta a devenit un coșmar – oh, Doamne, nici nu știu cu ce să încep.

Femeia se plimbă nervoasă în fața ferestrei, vorbind în propoziții care aproape se întretaie. Și nu mai are încrederea nezdruncinată în sine ca data trecută. În acest moment pare fără culoare în obraji, iar ochii îi sunt umflați, ca și cum ar fi plâns. Pare atât de emotivă, de fapt, încât Justus se întreabă dacă este vorba de aceeași femeie pe care a cunoscut-o înainte și nu cumva are în față o actriță-clonă care-și joacă rolul.

— Ați fost prietenă apropiată cu Kit Zachary, rostește el – ca o afirmație.

Ea se oprește și se uită la el.

— Ai aflat de mine și de Kit?

— E treaba mea să aflu.

— Atunci, îți poți da seama cât am fost de supărată?

— Cred că da.

— Ce ai aflat despre el, mai exact?

— Știu că era constructorul dumneavoastră.

— Bineînțeles că era constructorul meu. Era *constructorul.* Era responsabil de înălțarea a jumătate din Sin. Practic, toate proiectele mele edilitare – Doamne, a construit chiar și locul ăsta.

— La instrucțiunile dumneavoastră?

— Jumătate din munca lui se făcea la instrucțiunile mele. Dar pentru mine era mult mai mult decât un constructor. Și mult mai mult decât un prieten. Era ca – nu, n-aș spune ca un tată –, dar era ca un *unchi* pentru mine. Un confident, un consilier, un colaborator.

Justus ridică din umeri.

— Avea preferințe interesante.

— Bineînțeles că avea. Cei mai mulți bărbați de pe aici au preferințe interesante. Și a încercat să mă bage și pe mine în patul lui, evident. Însă am oprit asta și de atunci n-a mai fost o problemă. Ascultă, locotenente, așa merg lucrurile pe aici. Să nu-ți formezi o părere proastă despre Kit doar pentru că a fost găsit într-un bordel ieftin cu vreo… doamnă de noapte. Avea înclinații în sensul ăsta. Doamne – nu-mi vine să cred că s-a dus!

— Cunoașteți vreuna dintre „doamnele de noapte” cu care a mai avut de-a face și înainte?

— Nu, nu știu nimic despre fetele lui… ce era ea, cea care a fost omorâtă? Una dintre acele imitații, cum scria în *Tablet,* operată estetic ca să arate ca o vedetă adolescentină de film? În sfârșit, nu vreau să știu nimic despre asta. Cert e că sunt viclene prostituatele din Sin – adesea atrag oameni în diverse locuri cu pretexte false. Nu e deloc ceva ieșit din comun. Ar trebui să discuți cu proxenetul ei dacă vrei mai multe informații.

— Am făcut-o.

— Și ce a declarat?

— A fost întrerupt în mod brutal.

QT se oprește din nou și se uită la el.

— Oh, Doamne – și el a fost redus la tăcere, nu? Ei… ce i-au făcut?

— L-au ucis.

— Of, Iisuse.

— Chiar în fața mea.

— Of, Iisuse.

— Iar eu l-am urmărit pe ucigaș – așa mi-am scrântit glezna. E de mirare că n-ați văzut scena. Am oferit un număr de circ pe cinste.

— Scuze, zice ea, dar când am aflat de Kit m-a durut rău – *cu adevărat* rău – și lucrurile au început să se limpezească. Trebuia să plec de la birou și să reevaluez situația.

— Să reevaluați ce anume?

— *Totul.*

Justus nu este pe deplin convins de spectacolul ei mimând durerea, dar e ușurat că vede măcar ceva amărăciune. Pentru o fracțiune de secundă își spune chiar că ea pare vulnerabilă – așa cum este îmbrăcată, mai puțin formal, în starea emoțională în care e și cu autocontrolul pierdut parțial. Însă alungă rapid această idee din minte.

— Lucrurile au început să se limpezească? reia el o propoziție de-a ei.

— Păi, da – cum să spun? De când am discutat ultima dată a existat acea declarație a teroriștilor – de la Ciocanul Poporului; e peste tot în mass media locală, apoi am aflat de Kit și *lucrurile au început să se limpezească.*

— La ce vă referiți?

Ea își trece mâna prin păr.

— Nu știu la ce mă refer.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Îmi este greu să precizez, locotenente – ba chiar îmi este greu să mă gândesc la asta – trebuie să înțelegi – și nici măcar nu sunt sigură dacă am dreptate – nu vreau să cred asta – *chiar* nu vreau să cred asta – și acest gând nu-mi dă pace. Și apoi, cu cât reflectez mai mult…

Oftează, se forțează să închidă ochii, ca și cum gândul care-i trece prin minte este cumplit de dureros, după care se prăbușește la loc pe canapea. Justus chibzuiește că dacă toate astea sunt doar o reprezentație, atunci femeia merită un Oscar. Poate că ea *chiar* este o actriță profesionistă, la urma urmei.

— Cred, reia ea, *cred*… dar nu *știu*… că tatăl meu este în spatele a tot ceea ce se petrece.

Expiră cu putere, ca și cum vorbele ar fi epuizat-o, însă rămâne tăcută. Ceea ce-l forțează pe Justus să întrebe:

— De ce afirmați asta?

— Fiindcă e logic. Deoarece e mult prea firesc ca să negi realitatea. Întrucât atunci când pui totul cap la cap – toate elementele vizibile și altele care sunt încă ascunse – logica este evidentă. Din cauză că *m-am temut* că asta se va întâmpla, în cele mai negre coșmaruri ale mele. Asta *aș face* dacă aș fi tatăl meu. Doar că *nu sunt* tatăl meu. Iar acum nu știu cât de departe vrea să meargă – *și asta mă sperie de moarte.*

— Va trebui să vă explicați mai bine, adaugă Justus, simțind din nou nevoia de a o liniști.

— Pot încerca, totuși există lucruri pe care va trebui să le iei așa cum ți le relatez – presupunând că nu ești chiar mai bun în meseria ta decât cred. Și poți începe cu Kit Zachary. Era foarte bogat și foarte puternic în Purgatoriu, dar, la fel ca și Otto Decker, *nu era* o persoană pe care vreo grupare teroristă să vrea s-o ucidă. Trebuie să înțelegi și să accepți asta. N-are absolut niciun sens. Întreg unghiul ăsta terorist al evenimentelor e praf în ochi, doar praf în ochi. Trebuie să fie așa.

— Poate ați fi interesată să aflați că o mare parte din conducerea PPD e de acord cu dumneavoastră.

— Da? rânjește QT Brass.

— De ce acest sarcasm?

— Fiindcă este o înscenare *evidentă* – pentru oricine e în temă. Totuși nu cred că se dorește a fi altceva decât un șiretlic transparent. Ceva care să slujească unui scop câteva zile, poate câteva săptămâni, după care să fie dat la o parte ca un văl.

— Și cum funcționează așa ceva, mai exact?

QT țâșnește brusc în picioare și începe din nou să se plimbe prin încăpere, ca și cum ar trebui să se miște ca să țină ritmul cu propriile gânduri.

— Cred că cineva încearcă să-mi pună ceva în cârcă. Am convingerea că Otto Decker a fost ucis deoarece putea fi dat la o parte. Era un aliat bine-cunoscut al tatălui meu, da, dar unul a cărui pierdere nu însemna cu adevărat ceva. Un erou de sacrificiu, cum se zice. Și l-au ucis și pe Ben Chee – ăsta a fost un bonus. Pe urmă l-au eliminat pe Kit Zachary – un suporter înfocat și asociat de-al meu. Pentru publicul larg chestiunea ar putea părea neclară – oamenii nu vor putea face legăturile. Moare un suporter al tatălui meu, apoi unul de-al meu. Ar putea semăna chiar a răzbunare. Cu excepția faptului că n-am avut *nimic* de-a face cu omorârea lui Otto Decker, îți promit. Ca atare, ce se petrece? Oameni de rang înalt sunt uciși. Și în curând vor fi omorâți și alții – acesta este doar începutul. În principal, va fi vorba de aliați de-ai mei, însă din când în când va mai fi vorba și de câte un asociat de-al tatălui meu la care se poate renunța, doar ca să se tulbure apele. Și ce vor provoca toate astea? Care este marele joc? Ei bine, miza jocului este ca rivalii tatălui meu să fie ținuți la respect – e vorba de oricine care ar nutri ambiții de a-i prelua poziția în vreme ce el e plecat – și ca puterile mele să fie slăbite. Și lucrurile nu se opresc aici. Deoarece atunci când se va destrăma șarada cu teroriștii, așa cum în mod clar se intenționează, *eu* voi fi învinuită de asasinate. *Eu* voi fi considerată păpușarul diabolic din spatele întregii tărășenii. *Eu* voi fi cea arătată cu degetul pentru înlăturarea acestor oameni, deoarece aceștia vor fi înfățișați – sunt *deja* – ca rivalii *mei.* E o nebunie, dar care s-ar putea să funcționeze.

Justus se gândește la cele auzite.

— Însă mi-ați spus că locuitorii orașului vă iubesc. Ca atare, de ce ar crede ei toate astea?

— Nu *trebuie* să creadă – nu în întregime. Povestea asta trebuie doar să aibă suficientă credibilitate ca să *pară* posibilă. Este una dintre legile tatălui meu, pentru numele lui Dumnezeu – „Poți face orice lucru să zboare dacă-l dotezi cu suficiente pene”. Prin urmare, ce face el mai exact? Pune mass media aservită să lucreze peste program în favoarea lui. Crimele sunt descrise cu lux de amănunte pe prima pagină din *Tablet.* Ziariștii relatează cu credibilitate la început despre

pretențiile teroriste, așa cum ar trebui s-o facă. Evidențiază toate legăturile dintre victime și tatăl meu, dar *niciuna* dintre conexiunile dintre victime și *mine.* Ei îți fac un portret strălucitor – copoiul care va rezolva cazul – și, ca lucrurile să fie și mai credibile, îl pun pe Bill Swagger, scepticul de serviciu, să scrie un articol mizerabil despre tine, ca toată lumea să *presupună* că lucrezi independent de tatăl meu. Între timp, ești manipulat să crezi exact ceea ce vor ei să crezi. Și să înghiți orice fel de dovezi plantate ca să mă incrimineze.

Poți face orice lucru să zboare dacă-l dotezi cu suficiente pene. Justus trebuie să admită că zicala are o anumită logică. Își amintește de privirile de admirație nețărmurită ale străinilor de pe străzi – oamenii care-l ovaționau când îl urmărea pe ucigaș – și se întreabă dacă și ei au fost manipulați cu la fel de multă viclenie cum a fost manipulat el. Și, oare, la ce să se aștepte într-un cuib de hoți și criminali precum Purgatoriul? În același timp însă, se asigură că pe chip nu i se citește nimic din gânduri.

— N-aveți nicio dovadă în acest sens.

— Bineînțeles că n-am – e logic, nu? La naiba, așa aș proceda *și eu* dacă aș fi suficient de diabolică – dacă aș avea un plan ascuns – și *aș vrea* să elimin pe cineva ca mine din cale. Altfel de ce ai fi primit tu, cel mai nou chip din oraș, atâtea responsabilități? Abia de două săptămâni venit aici și deja la cârma unei anchete importante? *Cea mai* importantă anchetă? Ei bine, nu doar pentru că ești nou și mai presus de politica măruntă și de jocurile de putere. Ci fiindcă de la tine nu se așteaptă nimeni să înțelegi cât de complexă este viața aici. Deoarece poți fi condus orbește printr-un labirint și *caracterizat* ca fiind cineva complet în afara politicii și jocurilor de putere. Ca atare, dacă *tu* mă învinuiești pe mine, *tu,* polițistul incoruptibil, atunci totul pare autentic – pare ca și cum eu sunt *cu adevărat* vinovată.

— Din câte îmi amintesc, n-am învinuit pe nimeni.

— Dar nu poți nega că nu te-ai gândit la această posibilitate, nu-i așa? Că oamenii nu te-au ghidat în această direcție – a vinovăției mele, vreau să spun.

— Până în acest moment, *dumneavoastră* sunteți cea care ghidează în cea mai mare măsură. De fapt, tatăl dumneavoastră v-a vorbit numai de bine.

— Bineînțeles că a făcut-o – nu înțelegi? Totul e o invenție, ca și pretențiile teroriștilor – ceva care va fi uitat în timp – când el se va arăta șocat – când se adună dovezile contra mea – și când tu vei fi convins că eu sunt geniul diabolic din spatele întregii povești!

— Chiar credeți că propriul dumneavoastră tată încearcă să vă omoare?

— N-am afirmat că încearcă să mă *omoare,* ci că încearcă să mă *însceneze.*

— Și la ce i-ar servi asta?

— La ce i-ar servi asta? repetă QT, pufnind. Evident, ca să mă dea complet la o parte. Ca el să călătorească spre Marte și să găsească totul neschimbat la întoarcere.

— Și cine să-l moștenească, dacă nu dumneavoastră?

— Nu știu. Chiar nu știu. Dacă ar putea, ar fi în stare să pună un robot să preia frâiele.

Asta îi amintește lui Justus de ceva.

— Sunteți sigură că vreți să vorbiți așa, apropo? Atât de tare?

— Suntem în perfectă siguranță aici – pun ca locul să fie verificat în mod regulat.

— Cum rămâne cu personalul?

— În acest moment suntem doar noi doi.

— Și droidul?

— Leonardo Brown? se miră QT, apoi se oprește din plimbat și-l privește intens. De ce întrebi?

— În caz că n-ați observat, droizii pot fi programați să facă diverse lucruri. Sau *păcăliți* să execute anumite acțiuni. Pot deveni niște arme fără să-și dea seama de asta.

QT clatină din cap.

— Nu m-aș fi așteptat la asta de la tine, locotenente. Ce vrei să sugerezi, că Leonardo Brown mă spionează?

— Fratele lui, Leonardo Grey, înregistrează discuțiile, măcar asta o știu.

— Și ce… chiar crezi că Leonardo Brown îl vizitează pe tatăl meu și-i redă discuții înregistrate?

— Habar n-am pe cine vizitează el. Nici măcar nu știu dacă *are nevoie* să viziteze pe cineva. Ați auzit de transmisiuni radio?

— În Purgatoriu?

— Bomba care l-a ucis pe Decker era activată prin radio.

— E ridicol, exclamă ea. Ridicol. Oricum, aș fi aflat dacă Leonardo Brown ar fi făcut ceva de genul ăsta.

— De ce?

— Aș fi *știut.* E vorba de Leonardo Brown. El n-are nicio legătură cu povestea asta.

— Nu este singurul droid din locul ăsta.

— Și asta ce mai înseamnă? Că, de fapt, ceilalți droizi mă spionează? Sau crezi – chiar crezi – că droizii comit asasinatele? Asta e?

— Nu exclud nicio posibilitate.

— Te agăți de un pai, locotenente, încercând să scapi de la înec.

— Ce știți despre Leonardo Black?

— Garda de corp a tatălui meu? De ce întrebi? se încruntă QT.

— Unde e?

— E programat pentru călătoria pe Marte, nu?

— I se alătură tatălui dumneavoastră în expediție?

— Din câte știu eu. De ce?

— E doar o idee, răspunde Justus, notându-și în minte să verifice. Dar dacă nu sunt teroriști, și nici roboți, atunci cine comite omorurile? Deoarece, oricine ar fi, nu lasă urme.

— Ești sigur de asta?

Justus știe la ce se referă ea – că PPD-ul *acoperă* urmele așa că se vede nevoit să-i accepte punctul de vedere.

— Nu sunt sigur de nimic. Însă asta îmi aduce aminte de ceva. Încă am nevoie să văd înregistrările legate de imigrație și vizele acordate în Purgatoriu. Tot ce s-a înregistrat în ultimele șase luni. Dacă sunt manipulat, așa cum susțineți, atunci vreau să fac singur legăturile.

— Evident. Cei de la birou mi-au zis că ai cerut înregistrările și am aprobat. De fapt, deja am trimis un fișier pe e-mail la tine acasă.

— Acasă la mine?

— Mi-am zis că e mai bine decât să-l trimit la PPD – e vreo problemă?

— Nu, e foarte logic.

Justus se întreabă dacă poate avea încredere în acele înregistrări.

— Mai e ceva, adaugă el. Dacă tatăl dumneavoastră încearcă să vă însceneze totul, atunci ce va face cu dumneavoastră după ce veți fi arestată? Știind cât de populară sunteți în Sin?

— Mă va băga la închisoare, bineînțeles. Și va avea suficiente pene la dispoziție ca să facă lucrul ăla să zboare.

— Și totuși, unde anume să vă bage la închisoare? *Dumneavoastră* sunteți cea care construiți penitenciarul de ultra-înaltă securitate, nu?

— Ei bine, răspunde ea, chiar *ești* bine informat, nu?

— Ăsta nu e un răspuns.

— Există două răspunsuri, dacă asta vrei. Primul e că noul penitenciar nu e singura pușcărie din Sin – și asta o știi. Al doilea e că el poate foarte ușor să folosească penitenciarul construit de mine, da – ce să-l oprească? Ar fi vorba de o ironie crudă a sorții, însă istoria e plină de așa ceva, nu?

— N-am ce să comentez aici.

— Și dacă e să spunem adevărul până la capăt, n-ar fi singura ironie, zice ea părând un pic ezitantă și mușcându-și buza de jos. Nici măcar nu sunt sigură că vreau să afirm asta…

— Încercați!

— Ei bine, penitenciarul ar putea fi principalul motiv pentru care tata vrea să-mi însceneze totul.

— Îmi cer scuze, nu pricep.

— Nici n-ai avea cum.

— Acum *chiar* nu mai pricep. Nu m-ați asigurat înainte că veți fi întotdeauna transparentă?

— Nu și în privința asta – nu pot. Și sper că nu va trebui să-ți relatez niciodată întreaga poveste. O menționez doar ca să dezvălui faptul că există o poveste. În caz că devine relevantă.

— Și ce-ar trebui să fac? Să aflu pe cont propriu?

— Pari să fi realizat o mulțime rezonabilă de lucruri până acum, replică ea, iar Justus nu-și dă seama dacă e un compliment sau o ironie.

Așa că, ridicându-se în picioare, el o tachinează:

— Și dumneavoastră vă descurcați de minune să rămâneți o enigmă.

Este un comentariu atât de jucăuș, încât nici Justus nu-și dă seama de unde i-a venit. Iar QT pare să-și dea seama de asta. Cei doi se privesc direct în ochi o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi nevoie. Apoi Justus își zărește propria reflexie în irișii ei, ca o mască de Haloween, și-și mută privirea în altă parte, uluit de el însuși.

Stupefiat că și-a imaginat așa ceva.

— Păziți-vă spatele, rostește el, cu un ton cât mai oficial. Dacă e adevărat ceea ce afirmați, veți avea nevoie s-o faceți.

— Crede-mă că nu voi mai ieși din locul ăsta din acest moment. Aliații mei ar trebui să fie cei îngrijorați, voi fi nevoită să-i avertizez cumva. Și tu ar trebui să fii îngrijorat.

— Știu să mă apăr.

— Sper, spune ea, după care adaugă: Sper mai mult decât îți poți imagina.

Măgulit – și surprins că *este* atât de măgulit – Justus se răsucește pe călcâie și pornește șchiopătând în jos pe scări, însă până când Leonardo Brown îl conduce afară, este suficient de refăcut ca să întrebe:

— Faci parte din seria Daedalus, nu?

Droidul pare surprins.

— Păi, da, domnule.

— Ești tu, Leonardo Grey, Leonardo White, Leonardo Black și… cine era celălalt?

— Nu mai există nimeni altcineva, domnule. Doar noi patru am fost inițial.

— Spui „inițial” deoarece Leonardo White e mort?
— Corect.
— Și de câtă vreme lucrezi pentru domnișoara Brass?
— De șase ani, domnule.
— Și înainte de asta ai lucrat pentru Fletcher Brass, corect?
— Eram staționat în Kasr.
— Și ce e cu Leonardo Black, garda de corp, și el era acolo?
— Era, domnule.
— Am auzit că se pregătește să plece pe Marte, nu-i așa?
— Nu știu nimic despre asta, domnule. Să aveți o seară plăcută.
— Și tu, răspunde Justus. Și tu.

34.

Când sovieticii au decis să denumească, după examinarea primelor imagini ale Feței invizibile a Lunii, o pată întunecată vastă cu numele Marea Moscoviense, sau Marea Moscovei, Uniunea Astronomică Internațională a obiectat cu putere la început, declarând că încă din zilele lui Riccioli mările lunare fuseseră numite după o dispoziție sufletească: Marea Liniștii, Marea Seninătății, Marea Crizelor, Lacul Viselor. Extrem de mândri de ce realizaseră, sovieticii au insistat cu hotărâre asupra deciziei lor, așa că, în cadrul unei manifestări exemplare de diplomație din timpul Războiului Rece, sovieticii au cedat în cele din urmă, acceptând ideea că termenul „Moscova" poate fi considerat ca definind o dispoziție sufletească.

În ultimele secunde ale zilei lunare, Marea Moscoviense arată precum o câmpie compusă din praf de cărbune. Este întunecată la culoare, golașă, neprimitoare chiar după standardele de pe Lună. Și pare o insultă – față. de moscoviți – ca un astfel de loc să fie numit după capitala Rusiei. Deoarece un nume mult mai potrivit ar fi Marea Morții.

Droidul știe că traversează Marea Moscovei fiindcă îi indică asta harta pe care o are, cea din atlasul lui lunar, de la Ennis Fields. Dar nu este deloc tulburat de un astfel de nume. Nu manifestă niciun fel de interes vizavi de catalogul cu denumiri lunare, de astronomii secolului XVII, de protocoalele Uniunii Astronomice Internaționale, de mândria sovieticilor sau de istoria timpurie a explorărilor spațiului. După cum nu-l preocupă nici răspunsurile emoționale la peisajele sterpe. De fapt, nu e atras de nimic altceva în afara modului de a ajunge la destinația lui.

Așa cum i-a explicat lui Torkie MacLeod, nu prezintă nici înclinația de a reflecta asupra trecutului. Ca atare, nu se gândește deloc la locul de unde a plecat cu o sută de ore mai devreme, de unde și-a început lunga călătorie. Dacă ar avea nevoie, și-ar aminti totul cu precizie – un mare laborator de cercetări construit sub suprafața Craterului Seidel și înconjurat cu panouri solare și antene radar. Ar descrie cu ușurință cei trei oameni care au lucrat acolo: unul era înalt de aproximativ 1,90 metri înălțime, cântărea cincisprezece kilograme lunare și prezenta trăsăturile unui indian; unul era înalt de aproximativ 1,87 metri înălțime, cântărea șaisprezece kilograme lunare și avea aspect de caucazian cu un accent nord-american; iar al treilea era mai mic în înălțime și greutate și se pare că era

japonez. Indianul era expert în domeniul roboticii, caucazianul în mecatronică, iar japonezul, în inteligență artificială.

Ți-ar fi putut spune că oamenilor descriși anterior, care păreau cu toții să aibă treizeci și ceva de ani, le plăcea să bârfească. Discutau mereu despre banii pe care-i câștigau și despre târfele provocatoare pe care le văzuseră în Sin. Mâncau multe alimente nesănătoase. Se plângeau de resursele din bază. Se jucau cu circuitele droidului și umblau mereu pe la legături. Îi șterseseră complet unele programe din memorie și-i instalaseră altele misterioase. Se certau pe aplicațiile software. Apoi îi testaseră funcțiile motorii. Îi dăduseră ceea ce s-ar fi putut numi doar cu termenul de teste psihologice. Vorbeau despre regeneratoare de nivel, condensatoare și punți de circuite. Scoteau pe gură un vârtej de acronime: SUS, SCR, VCO ȘI DSP. Și foarte rar aveau ceea ce ar putea fi numit cu termenul de discuții filosofice – despre deontologia corporațiilor și epistemologia inteligenței artificiale. Apoi reluau discuțiile despre banii încasați și despre fantasticele târfe din Sin.

Droidul nu e deloc sigur când s-a decis să-i omoare.

Tot ce știe e că într-o bună zi, când bateriile îi fuseseră reîncărcate și mecanismele pornite, se simțise mult mai… *omenesc,* încercase senzația că nu mai era deloc fericit să fie umil. Ura să primească ordine și să fie batjocorit. Și începuse să-i urască intens pe acei trei oameni care efectuau operațiuni intime asupra corpului său fără permisiunea lui, și care foloseau un limbaj pe care el nu trebuia să-l înțeleagă. Mai mult, resimțise în mod brusc o senzație de scop în viață, că avea o *identitate.* Nu doar că era la fel de bun precum cei trei oameni – era *mai bun* ca ei. De fapt, el era cea mai importantă ființă din Univers, capabil de reușite uluitoare și hotărât când alții manifestau slăbiciune și frivolitate.

Era un lider în condițiile în care alții se nășteau ca să urmeze liderii. Și totuși se găsea acolo, manevrat de neghiobi și mediocri, când el ar fi trebuit să prezideze peste mulțimi. Era prins în capcană și frustrat când ar fi trebuit să fie Rege.

Cu toate astea, oricât de puternice ar fi fost sentimentele lui, nu le dezvăluise nimic celor trei nemernici. Își ascunsese disprețul profund. Și planurile. Iar când fusese nevoie, modificase, pur și simplu, adevărul – mințise ca să-și îndeplinească proiectele.

Nu lăsa niciodată musca să-și dea seama când o vei lovi.

Fiind consecvent cu o astfel de atitudine, reușise să observe ce operațiuni se desfășurau la bază și care erau procedurile pentru sasurile de acces, ba chiar dobândise câteva cunoștințe rudimentare despre poziționarea lui geografică pe Lună. Ca

atare, când sosise clipa și se ridicase din proprie voință, nemernicii habar n-aveau ce-i aștepta. Îl subestimaseră complet. Nu-și dăduseră seama de propria inferioritate. Nu pricepuseră – de fapt, nu acceptaseră! – că fuseseră păcăliți de o inteligență superioară.

Nu totul decursese conform planului, evident. Unul dintre ei – japonezul – reacționase surprinzător de rapid. Reușise cumva să se strecoare și să se ascundă atât de bine, undeva în labirintul de încăperi, încât nu fusese de găsit nicăieri. Deci, în cele din urmă, droidul sabotase tabloul de siguranțe și lăsase sasurile de acces deschise, convins că depresurizarea și pierderea oxigenului aveau să facă treaba în locul lui. După care plecase, pur și simplu.

Și patru zile mai târziu, iată-l la volanul autocarului destinat excursiilor Dark Side Tours, înaintând de-a lungul Mării Moscovei. Condusese pe toată durata în care era prezentă lumina solară de la limita vestică a conjuncției zi-noapte, ca să extragă cât mai multă energie solară pentru bateriile vehiculului. Însă nu putea să meargă la infinit în afara drumului, așa că într-un târziu virase înapoi pe drumul de mentenanță și se lăsase învăluit de umbrele nopții. În acest moment conduce pe drumul bătătorit în plină beznă și se așteaptă să continue așa până în Purgatoriu.

Numai că de-acum vehiculul începe să dea semne de osteneală. Droidul nu prea înțelege de ce și nici nu are amintiri relevante în memorie după care să se ghideze. Observă doar că VLTV-ul nu se mai deplasează la fel de lin așa cum o făcea atunci când în spatele volanului era celălalt șofer. Droidul se întreabă dacă nu cumva vehiculul începe să cedeze, dacă se mai poate folosi de el, dacă nu cumva scăderea drastică de temperatură a avut un efect dezastruos și de ce toate lucrurile făcute de oameni sunt atât de ineficiente.

Oprește autocarul câteva minute, cercetează bordul de control și caută prin diverse compartimente ale acestuia un manual de operațiuni. Nimic. Apoi testează diverse viteze și poziții ale manetei de viteze, însă gemetele vehiculului nu încetează. Atunci, decide că nu se mai poate încrede în VLTV și că trebuie să-l înlocuiască imediat, chiar dacă asta înseamnă să omoare pe cineva.

Dacă nu, va pune pe cineva să repare mașina, după care va ucide persoana care a reparat-o.

Ajunge la coasta de nord a Mării Moscovei, trece printr-un șanț din buza craterului pe teren mai înalt, pe urmă rulează mai departe timp de trei ore în beznă completă. Își croiește drum printre bolovani de mărimea unor clădiri cu patruzeci de etaje și pe sub creste înalte de o mie de metri. Și exact atunci când

vehiculul pare pe cale să cedeze definitiv, vede ceva remarcabil pe cer.

Este o cruce creștină gigantică, uriașă, de culoarea bronzului, atârnând în aer înspre est. Se ridică la cel puțin douăzeci de metri deasupra solului și e confecționată din cărămizi lunare cu grad de radiație scăzut. Este înălțată atât de sus tocmai ca să prindă ultimele raze ale soarelui, în vreme ce totul dedesubt este cufundat în beznă.

Pentru droid, care descoperă în memorie imagini similare de iconografie religioasă, crucea reprezintă un semn al prezenței omului – și o nouă posibilitate promițătoare. Virează vehiculul spre dreapta și pătrunde într-o imensă depresiune din peisaj.

Când ajunge la două sute de metri distanță, farurile care luminează tot mai prost îi arată un habitat, mult mai mare decât oricare altă clădire pe care a văzut-o de când a plecat din Seidel. Are o formă de movilă și este solid protejat cu regolit.

Alte movile par conectate la movila mare, împreună cu o seră. Iar în fața lor se găsește un cimitir, unde se văd vreo douăzeci de cruci nedecorate, de aceeași culoare cu cea din cer.

Lăsând farurile aprinse, droidul deschide sasul de acces și coboară din VLTV. Rămâne un minut în beznă, cercetând zona cu senzorii lui de vedere nocturnă. Însă nu sesizează niciun fel de alt vehicul de transport. Chiar și praful din cimitir este nealterat de urme și neted. Înaintează și citește numele de pe pietrele funerare.

Jacob Zook.

Miriam Schrock.

Samuel Graber.

Sarah Lengacher.

Străbate cimitirul până la poarta de intrare. Nu zărește camere de luat vederi deasupra sasului de acces. Dar în ușă este decupată o fereastră la nivelul ochilor, iar prin aceasta vede sasul de acces interior. Dincolo de acesta zărește lumini care pâlpâie. Par a proveni de la niște lumânări. Droidul decide că le va cere ajutorul acestor oameni ciudați ai crucii. Totuși este perfect conștient că trupurile mutilate din vehiculul cu care a venit ar putea genera niște întrebări stânjenitoare. Așa că se întoarce fa VLTV și le scoate afară – pe toate șapte.

La marginea cimitirului se vede o groapă deschisă și în apropierea ei o lopată. Droidul aruncă trupurile sfârtecate și însângerate în groapă, unul peste altul, le îndeasă în acel loc, apoi le acoperă cu praf lunar. Netezește suprafața cu o asemenea pricepere, încât un trecător nu și-ar da niciodată seama că solul de acolo fusese vreodată deranjat.

Pe urmă pune lopata la loc și se întoarce la ușa habitatului.

Nu zărește niciun buton de sonerie, așa că începe să bată – suficient de tare cât să scoale morții din morminte – în vreme ce farurile vehiculului cedează, în sfârșit, iar droidul este în întregime absorbit de Nocturnity.

35.

La conferința de dimineață, Justus relatează tot ce s-a descoperit despre cele patru victime ale zilei precedente: Kit Zachary, prostituata Charlene Hogg, proxenetul Dexter Faust și ucigașul cu părul vâlvoi, Jet Kline. În ultimele treizeci și șase de ore au fost comise alte două crime în Sin, fără legătură evidentă cu precedentele, deși Justus nu neagă nicio posibilitate. Incluzând victimele de la Ferma de Capre, numărul de omucideri din ultimele patruzeci și opt de ore se ridică la nouă. Damien a trecut prin experiențe mai proaste pe Pământ, în timpul unui război între bande rivale în Vegas, însă polițiștii din acel caz – cei buni – au anchetat minuțios fărădelegile comise, patrulând săptămâni de zile prin oraș, mânați de la spate de cafeina consumată și de indignare.

Totuși, în cadrul PPD, atitudinea dominantă continuă să pară a fi aceea că totul se va rezolva de la sine dacă toată lumea așteaptă suficient de mult timp. Din când în când, ofițerii de poliție par să-și dea seama că nu mimează destul entuziasmul, fapt care duce la manifestări stupide de hotărâre, însă per ansamblu astfel de spectacole par să-i epuizeze. Sunt ca niște actori care nu mai pot fi deranjați cu cerința de a-și memora replicile. Iar Justus se simte ca un regizor disprețuit de toți și care lucrează după un scenariu total diferit.

Cu toate astea, încheie ședința alocând sarcini. Vrea să afle originea cuțitului pe care l-a folosit Jet Kline ca să-l ucidă pe Dexter Faust.

Și mai vrea sursa cristalelor de amfetamina descoperite în buzunarele lui Kline. Vrea declarații de la toate prostituatele care „lucrează” în zona Cherry Poppins și o listă cu clienții lor din ultimele două zile. În realitate, nu se așteaptă la cine știe ce rezultate, chiar presupunând că informațiile obținute nu sunt filtrate înainte de a ajunge la el, însă se dă un pic în spectacol, ca într-o diversiune cu un scop precis în minte. Și acest țel e dezvăluit atunci când i se adresează direct lui Grigori Kalganov:

— Vreau să te duci la hotelul Revelation și să cauți niște indicii.

Ca la un semnal, rusul se încruntă sceptic, așa că Justus îi dă lămuriri.

— Mai pe șleau, proxenetul mi-a zis că fetele lui culegeau clienți bogați de acolo. Așa că vreau să perpelești un pic pe jar personalul de acolo. Tot personalul – ai vreo problemă în privința asta?

Kalganov se încruntă din nou, așadar, Justus nu-l slăbește.

— Și mi-ar prinde bine ceva mai multă cooperare, bine? Măcar poți *pretinde* că ești interesat de munca ta, ca toată lumea de aici. M-ai înțeles?

Vorbește cu glas tare, dar fără să exagereze. Asta în timp ce se uită fix în ochii rusului. Iar în cele din urmă își atinge scopul – toată lumea din sala de ședințe se simte ușor dojenită, se bucură de umilirea unui coleg și ratează adevărata intenție din spatele ordinului dat de Justus. Însă rusul pricepe.

— Hotel Revelation, pufnește Grigori uitându-se la Justus pe sub gene.

— Așa am spus.

O oră mai târziu, Kalganov se află la recepția hotelului, uitându-se în oglinda din spatele biroului de evidență și cazare a persoanelor. Când îl vede pe Justus trecând prin hol prin spatele lui, încheie imediat interogarea în curs și se ia după locotenent de-a lungul unui coridor, apoi în sus pe niște scări, iar câteva minute mai târziu cei doi se află în una dintre așa-zisele „vorbitoare” sigure ale hotelului.

— Camerele astea sunt de încredere? întreabă Justus.

— Camerele sunt camere, răspunde Kalganov, așezându-se pe un scaun. Oamenii nu sunt de încredere.

— Ei bine, în mine poți avea încredere, zice Justus. Dar deja știi asta. Dacă aveai altă impresie, nu mi-ai fi șoptit la ureche.

— Am auzit că aproape ai fost ucis.

— Și ce-i cu asta?

— Mă întreb doar de unde știi că te poți baza pe mine?

— Nu știu. Dar te uiți chiorâș la mine de la început, nu? Nici măcar n-ai încercat să-ți *ascunzi* sentimentele. Asta ar putea să nu semnifice nimic, bineînțeles, însă pentru mine înseamnă că ești credibil.

Kalganov are un zâmbet atât de subțire, încât nici măcar nu poate fi numit rânjet.

— Știi, cred că există o singură cale de a afla dacă poți avea încredere în mine, locotenente.

— Care ar fi aia?

— Dacă aș fi omorât – din întâmplare – la o zi după discuția cu tine.

— Sper să nu se ajungă la așa ceva.

— Și eu la fel.

Justus cercetează chipul rusului. Ochii acestuia par permanent mijiți și umflați, barba aspră de pe față ar știrbi lama aparatului de ras, iar ridurile de pe frunte sunt adânci ca niște șanțuri. Pe scurt, arată ca un om care a trăit într-o țară aspră, care a văzut lucruri groaznice și și-a pierdut orice capacitate de a mai fi surprins de ceva.

— Lucrezi în PPD de opt ani, nu-i așa?

— Opt ani, nouă ani, nu-i număr.

— Și n-ai fost promovat niciodată?

— Nici nu mă aștept la asta, locotenente.

— De ce?

— Fiindcă nu mi-au plăcut niciodată jocurile de culise.

— Dar acum tocmai interpretezi un rol, îți dai seama de asta? Oferindu-mi ponturi? Stând aici cu mine?

Kalganov ridică din umeri și-și suge o buză.

— De unde vin eu există o zicală, să știi. Filosofia cocoșului: *Moyo delo prokukarekat', a dal'she – kvot' ne rassvetay.* „Treaba mea e să cânt cucurigu – iar după aia nu-mi pasă de nimic".

— Nu prea semeni a cocoș pentru mine.

— Nu, însă nici nu încerc să schimb lumea. Mă uit în altă parte când e cazul, ceea ce se întâmplă des pe aici, și nu-mi vâr nasul unde nu este bine-venit, adică în multe locuri de pe aici. Mai există un proverb rusesc: *Men'she znayesh' – krepche spish.* „Cu cât știi mai puține, cu atât dormi mai bine".

— Deci ce anume s-a întâmplat? Cum te-ai decis să-mi vorbești ieri?

— Am început să-mi pierd somnul.

— Din pricina conștiinței încărcate?

Kalganov scoate din nou un rânjet subțire.

— Știi, cu mulți ani în urmă am lucrat într-o morgă. Într-un loc care se numește Iakutsk, capitala republicii Sakha, cel mai rece oraș de pe Pământ. N-aveai cum să auzi de el.

— Mărturisesc cu rușine că n-am auzit.

— E un loc mai pustiu decât astrul nopții. Și în fiecare lună vedeam cadavre aduse acolo, ale băștinașilor iacuți, crescători de reni și vânători. Oameni tineri, unii dintre ei, băieți și fete. Erau cei mai sănătoși oameni din Rusia și mureau fără motiv. Ca atare, au existat autopsii, multe dintre ele secrete. Deoarece s-a spus că se dorea aflarea motivului pentru care mureau acei băștinași. Dar adevărul nu s-a aflat niciodată. Iar cadavrele continuau să vină și autopsiile să fie făcute. Multe, multe autopsii, înțelegi ce zic?

Justus se gândește puțin.

— Cadavrele erau golite de organe?

— Băștinașii erau *uciși* pentru organele lor. Deoarece iacuții nu beau și nici nu fumau, nu inhalau aer poluat, nu ingerau pesticide și beau doar apă de izvor. Mărfuri de cea mai bună calitate. Cele mai bune organe omenești din lume. Iar dacă vreun oligarh din Tiumen are nevoie disperată de un rinichi, crezi că va întreba de unde provine?

— Și tu ce ai făcut?

— Nimic. Bineînțeles că n-am făcut nimic. Greierele înțelept stă ascuns în gaura lui. Și oricum, cine eram eu? Un asistent de la morgă? Ce puteam face? Să raportez la poliție? Când poliția era amestecată și ea? Nu, am tăcut ca un pește. Totuși, mi-a rămas întipărită în minte experiența asta. *Svovey teni ne obgonish* – „Nu te poți întrece cu propria umbră". Și asta m-a schimbat în cele din urmă. Chiar foarte mult.

— Te-a transformat într-un om bântuit de fantome.

— Oh, nu! exclamă rusul și rânjetul lui arată ca o grimasă. M-a făcut un om *mai rău.* Un om *mult mai rău.* Deoarece… vrei să știi ce am făcut? Acolo, în Sakha?

— Nu chiar.

— Am început și eu să omor băștinași. Lucram pentru oamenii care-i asasinau. Am ieșit și i-am vânat și eu pe băștinași. I-am împușcat. I-am gazat. *Așa* am reușit să-mi întrec propria umbră, locotenente. Fiindcă nu-ți poți vedea propria umbră într-o lume a întunericului.

Străbătut de un fior rece, Justus se simte ca un preot la confesiune.

— Și lumea întunericului te-a condus până aici, în Purgatoriu?

— Da. Și m-a condus suficient de aproape de moarte ca să constat că există ceva mai rău decât moartea. Știi ce anume? Să-ți vezi propria umbră în beznă completă. În miezul nopții. E ca și cum ai percepe întunericul din nou, într-un loc diferit. Tot ceea ce credeam că am depășit. Sper să înțelegi.

Justus își amintește brusc expresia de pe chipul lui Kalganov în momentele în care Buchanan a istorisit povestea oamenilor care trăiau în complexul izolat – cei care au fost lichidați atunci când se presupunea că filtrele de aer le-au fost sabotate. Și deodată în minte i se ivește o posibilitate oribilă.

— S-a întâmplat din nou. Nu-i așa? întreabă el.

Kalganov se uită la Damien, cu ochii mai îngustați ca de obicei. Însă nu mai spune nimic. Îl lasă pe Justus să pună lucrurile cap la cap.

— Cei din Leafists, care au murit aici în Purgatoriu, și ei au fost uciși. Pentru traficul local de organe. Deoarece erau în perfectă condiție fizică, nepoluați, consumau produse premium… și pentru că nimănui nu *i-ar fi păsat.*

Grigori încuviințează din cap cu o expresie sumbră.

— Nu ești deloc prost, locotenente. Cei din acel cult au fost invitați aici cu un motiv, e foarte adevărat. Și li s-a permis să trăiască aici câțiva ani în vreme ce trupurile li s-au ajustat, și asta e adevărat. Dar trebuie să te corectez. Organele astea nu sunt pentru oamenii de pe Pământ – sunt prea mari – și nu ajung prea des în comerțul cu organe.

Justus se gândește.

— Atunci, erau folosite pentru localnici – miliardarii, mafioții –, erau prelevate cu acel scop…

Kalganov ridică din umeri.

— Poate.

— Poate…?

— Poate că în cele din urmă erau întrebuințate pentru gangsteri – asta nu știu. Însă știu că organele lor erau inițial menite unui singur om. Unui om și membrilor expediției lui.

— Pentru Brass? Fletcher Brass?

— Pentru el și ceilalți. În spațiu radiația e intensă, nu? Iar fluxurile solare afectează funcționarea stimulatoarelor cardiace și a altor dispozitive medicale? Ca atare, organele pure trebuiau ținute la păstrare, în caz că era nevoie de transplanturi în timpul călătoriei spre Marte.

Justus se gândește din nou mai bine.

— Dar dacă asta e adevărat, atunci de ce n-au fost uciși adepții cultului Leafists de dată mai recentă? Mai aproape de momentul lansării?

— Cred că lui Brass nu i-a convenit să aștepte, în caz că nu decurgea ceva cum trebuia. Și oricum, avea nevoie de un nou rinichi. Așa că i-a fost destul de ușor să pună celelalte organe la rece.

— Și sunt încă la rece?

— În nava spațială, în congelatoare blindate cu plumb. Cere să le vezi, dacă ai curaj.

Justus clatină din cap – ce aude îi taie respirația.

— Însă ăsta e genocid. Este crimă împotriva omenirii.

— Asta va decide Tribunalul Mondial – dacă va fi în stare.

Dacă va fi în stare. Justus își amintește statutul legal ambiguu al Purgatoriului și toate zvonurile legate de înțelegeri secrete cu superputerile lumii…

— Câți oameni au habar de povestea asta? întreabă el.

— Destui.

— Câți au dovezi?

— Nu știu. Ce înseamnă o dovadă?

— QT Brass știe?

— Întreab-o. Dar bănuiesc că da.

Justus se gândește cu febrilitate.

— Și este posibil ca Fletcher Brass să elimine oamenii care știu prea multe?

— Aș fi de părere că nu, locotenente – sunt prea mulți oameni care cunosc prea multe, și nu-i poate ucide pe toți.

— Dar dacă toată lumea are habar… și dacă restul lumii află…

Justus și-o amintește pe QT povestindu-i despre penitenciarul de maximă securitate.

Ea îi spusese că penitenciarul fusese motivul pentru care tatăl ei încerca să dea vina pe ea pentru tot ce se întâmpla. Oare așa să fi fost? Oare ea construia penitenciarul ca să-l închidă acolo pe propriul ei tată? Pentru crime împotriva omenirii? *Poți face orice lucru să zboare dacă-l dotezi cu pene suficiente.*

Kalganov se uită amuzat la el.

— Te întrebi în legătură cu Fletcher Brass și fata lui – dacă totul nu face parte din războiul dintre ei.

— Tu știi?

— Aș vrea să fi știut.

— Colegii tăi știu?

— Unii dintre ei, presupun. Eu sunt doar greierele ăla care stă ascuns. Și îți mai spun ceva, locotenente. Amândoi, domnul Brass și fata lui, dispun de o mie de urechi și o mie de ochi. Au amândoi conexiuni peste tot, chiar și în PPD. Fiecare dintre ei este la fel de periculos și de puternic.

Justus încuviințează tăcut din cap. Trebuie să admită în sinea lui că și-a pus întrebări în privința lui QT, dacă nu cumva ea e mai diabolică decât tatăl ei.

— Atunci, cum rămâne cu numirea mea? întreabă el. În PPD? Ai idee cine a autorizat-o?

— E chiar așa de important?

— Aș prefera să știu.

Lista furnizată de QT arăta doar că intrarea lui în Purgatoriu fusese oficial aprobată de Otto Decker. Ceea ce putea fi adevărat – Decker era atunci oficial la conducerea Departamentului de Aplicare a Legii, însă în acel moment nu mai putea fi verificat

— Știu doar că a venit de foarte de sus, precizează Kalganov. Iar când se întâmplă așa ceva, mă uit în altă parte. Nu pun întrebări. Așa cum și tu n-ar trebui să pui prea multe întrebări – nu dacă vrei să trăiești. Și ăsta este ultimul meu avertisment pentru tine. Ca de la cineva în care sper *ca tu* să poți avea încredere.

— Sunt prea adânc implicat acum.

— Nu e prea târziu. Te poți retrage.

— Nu mă voi retrage.

— De ce nu?

— Fiindcă *n-o voi face.*

Kalganov rămâne tăcut o clipă, însă pare ciudat de impresionat.

— Atunci, ești un om încăpățânat, locotenente. Și asta nu te va salva. Nimic nu te va salva. Vor veni după tine până la

urmă. Iar de data asta vor face ceva mai mult decât să-ți toarne niște acid pe față.

Justus încearcă din răsputeri să pară indiferent.

— Când ești avertizat te poți înarma, zice el, și e singurul lucru pe care-l poate spune.

Cei doi se ridică în picioare și-și strâng mâinile. Justus observă că palma lui Kalganov e crăpată și aspră. Rusul pare să-i citească gândurile.

— De la formaldehidă, explică el. De la morgă.

— Atunci, se pare că amândoi ne-am apropiat puțin prea mult de acizi, replică Justus.

Iar Kalganov reușește în acea clipă să zâmbească – e prima dată când Damien vede așa ceva pe chipul rusului.

Totuși, până când ajung la ușă, zâmbetul a dispărut complet.

— Încă ceva, adaugă rusul. Despre Fletcher Brass și fata lui. Despre locul lor aici, în Purgatoriu.

— Continuă!

— Nu știu cum se va sfârși și cine va rămâne în picioare după asta. Dar știu asta: *Dva medvedya* v *odnoy berloge ne zhivut.* „Doi urși nu pot trăi în același bârlog”.

Justus dă cu îndârjire din cap.

— Sunt foarte sumbre zicalele astea rusești.

— Sunt și mai nefaste în Purgatoriu.

— Are logică, zice Justus. Te pot chema în ajutor dacă am nevoie de tine?

— Cu discreție, dacă poți. Nu cred că întâlnirea noastră a prostit pe cineva.

Ies din încăpere pe rând, la cincisprezece minute distanță, și se strecoară afară din hotel pe ieșiri diferite.

36.

Înainte de ademenirea celor din Leafists, Fletcher Brass a încercat să atragă în Purgatoriu un obscur cult de indivizi numiți Rapturians, sau Extaziații, o sectă extremistă a „Bisericii" Menonite. Ce-i distingea pe Extaziați de frații lor (în afara credinței lor că reproducerea omenească este un păcat) era dedicarea intensă față de pregătirea pentru apocalipsa iminentă. Atât de fervență era convingerea lor că sfârșitul lumii era aproape și atât de mare le era disprețul pentru decadența, materialismul, lăcomia, blasfemia, depravarea, hedonismul, violența și păgânismul ce măcinau Pământul, încât deveniseră convinși că Dumnezeu va fi obligat să distrugă planeta întreagă cu o singură lovitură, nimicind și sufletele lor în acest proces. Prin urmare, ca o metodă de a se separa de marea anihilare care venea – practicată suficientă vreme, după cum sperau membrii cultului, ca ei să fie judecați conform meritelor lor –, începuseră să se gândească la posibilitatea de a se reloca la noua graniță a lumii de pe Lună. În acea perioadă venise și Fletcher Brass și le oferise un complex izolat din Purgatoriu, unde, conform spuselor lui, ei „n-ar fi mai trebuit niciodată să-și facă griji în privința Pământului blestemat de Dumnezeu".

Însă pentru membrii cultului era de neconceput să schimbe Sodoma cu Gomora. În definitiv, ceea ce aflaseră ei despre regatul lui Brass era că teritoriul din Craterul Stromer apărea mai decadent și mai depravat decât Pământul, dacă se putea așa ceva. Cu toate astea, atracția reală de a trăi în Zona Întunecată, fără să fie nevoiți să facă toate acele concesii tehnologiei moderne pe care erau obligați să le accepte doar ca să rămână în viață, se dovedise irezistibilă. Ca atare, după un rând de negocieri cu Federația Rusă – între hotarele căreia cei mai mulți observatori independenți căzuseră de acord că se aflau – Extaziații ocupaseră un laborator de cercetări abandonat, la nord de Marea Moscovei, pe care-l modificaseră sistematic ca să corespundă cerințelor lor spartane.

Tocmai la ușa acestui complex bate droidul de zece minute. Dar nu primește niciun răspuns. Înconjoară complexul, se gândește să pătrundă prin efracție prin una dintre sere, apoi revine la ușa principală. Observă pentru prima dată un clopoțel de modă veche atârnând de un cui de prindere în zid și trage de lanț. Pe urmă trage din nou. Aproape că smulge clopoțelul din lăcașul de prindere. Într-un târziu, zărește ceva mișcare înăuntru prin fereastră.

Cineva l-a observat. Cineva deschide sasul de acces.

Ușa se ridică încet, ca o trapă de acces într-un castel. Când ajunge suficient de sus, droidul se ghemuiește pe sub ea. Prin fereastra interioară vede doi oameni uitându-se la el – sunt amândoi tineri, au barbă și sunt îmbrăcați cu cămăși largi violet și veste de un gri-închis.

Par să rotească manual un scripete.

Ușa exterioară se închide încet și aerul dinăuntru este adus înapoi la presiunea normală, deși nu se văd niciun fel de lumini de avertizare, ca peste tot în alte părți.

După aceea ușa interioară începe să se ridice ușor, la fel de lent ca o poartă de castel din vechime.

Droidul se apleacă din nou pe sub ușă și pătrunde într-un vestibul mai mare decât altele, care pare să servească și drept hangar pentru vehicule. Zidurile sunt tencuite cu gips. Droidul zărește în jurul lui mai mult lemn natural, sub formă de rafturi și arcade, decât a văzut vreodată până atunci. Lumânări electrice care pâlpâie sunt montate pe suporți. În lateralul vestibulului se disting pachete învelite în hârtie maronie. Cei doi tineri, unul scund, celălalt înalt, îl privesc curioși.

— Ai venit cu cheresteaua noastră? întreabă cel scund.

— Nu, domnule.

— Ai venit să ridici bunurile noastre ambalate?

— Nu, domnule.

— Ești… un om artificial?

— Sunt Vrăjitorul, domnule.

Cei doi oameni se uită unul la celălalt. Par să aibă nevoie să gândească mult înainte de a vorbi. Între timp, droidul aude o voce puternică – aproape ca un strigăt. Se răsucește și vede în stânga, printr-o ușă deschisă, un predicator cu barbă lungă și deasă adresându-se turmei sale:

— *… auzit șoapte de indecizie, și întrebări legate de dedicație, împreună cu murmure de dorință pentru bunuri nelegiuite…*

— Cum vă putem ajuta? întreabă brusc omul mai înalt.

Droidul își întoarce privirea spre el.

— Caut pe cineva care să-mi repare vehiculul, domnule.

— Și ce a pățit?

— Nu sunt sigur, dar aș vrea să-i reîncarc bateriile. Și aș fi, de asemenea, recunoscător pentru ceva nutrienți.

Cei doi tineri se gândesc din nou ce replică să dea. Droidul aude alte cuvinte dinspre predicator:

— *… acestea sunt ispitele lui Mamona, care apar în vise ca niște sirene în apă, ca să-i ademenească pe cei neatenți așa cum e ademenit peștele…*

— Ești bine-venit să iei din hrana noastră, rostește individul mai scund. Însă noi suntem oameni simpli pe aici, așa că nu

știm nimic despre baterii.

Droidul se încruntă în vreme ce continuă să zâmbească. Se uită la cei doi tineri, când la unul, când la celălalt.

— Vreți să sugerați, domnule, că nu sunteți în stare să mă ajutați la repararea vehiculului meu?

— Mă tem că da. Totuși îți putem oferi o bicicletă sau un băț de sărit Pogo Stick.

— Și ce este un Pogo Stick, domnule?

— Este un dispozitiv pe care-l folosim pentru a face salturi pe distanțe mari.

— Este alimentat cu baterii, domnule?

— E prevăzut cu un arc.

— Ce fel de arc?

— Unul foarte mare.

Droidul se gândește la ce răspuns să dea. În fundal, predicatorul continuă:

— *… căci profeții ne spun că sfârșitul va fi precedat de venerarea banilor, de egoism și dragostea exagerată de sine, de progrese diavolești ale tehnologiei, de viteza păgână a comunicațiilor între oameni…*

— Vă bateți joc de mine, domnule? întreabă droidul în cele din urmă.

— Nu-mi bat joc de tine.

— Și totuși, refuzați să mă ajutați?

— Te ajutăm cu plăcere, însă doar în privința a ceea ce suntem în stare să facem.

Droidul se uită fix la ei.

— Iar capabilitatea asta nu include reîncărcarea bateriilor mele sau oferirea unui mijloc de transport adecvat?

— Nu putem face mai mult.

În acel moment, unul dintre membrii în vârstă ai cultului – un bărbat cu ochelari și o față marcată de ciupituri – apare încet din capela interioară, atras, se pare, de deranj, cu o expresie de gravitate pe chip.

— Seth? Abram? Ce se petrece aici?

Individul mai scund arată înspre droid.

— Avem un vizitator, frate Job – un om robot.

Fratele Job pufnește pe nas și-și aranjează mai bine ochelarii la ochi, după care examinează droidul.

— Și mai exact de unde vii, domnule om robot?

— Vin de departe, dinspre sud, domnule, într-o lungă călătorie.

— Chiar așa? Și unde, rogu-te să ne spui, vrei să ajungi?

— Merg spre nord, domnule. Către Oz. Către El Dorado. Către Purgatoriu.

— Către Purgatoriu? repetă fratele Job, dând mirat din cap. Da, așa și ar trebui. Și ce cauți mata la noi aici?

— Caut un încărcător de baterii și zahăr.

— Un încărcător de baterii?

— Acești tineri mi-au zis că nu doresc să mă ajute în această privință. Sper, de dragul dumneavoastră, că veți fi mai cooperant, domnule.

Fratele Job se apleacă înainte, cuprinzându-și urechea cu palma.

— Ce… ce ai spus?

Droidul nu dă înapoi.

— Sper că nu sunteți un individ periculos societății, domnule, ca să nu contribuiți cu nimic la rezultatul final.

Fratele Job se îndreaptă de spate, dă indignat din cap, pare de câteva ori pe punctul de a replica, însă în cele din urmă spune:

— Te rog să aștepți aici, domnule om robot. Te rog să aștepți aici.

Pe urmă se întoarce în capelă și se apropie cu discreție de predicatorul cu barbă lungă, care continuă să predice:

— *… Pavel ne imploră să nu ne lăsăm duși în ispită, căci Extazul nu va veni înainte de cădere, și de arătarea omului fără de lege, fiul rătăcitor, cel trufaș, Regele Babilonului…*

În acea clipă fratele Job începe să șoptească la urechea predicatorului, care mijește ochii în direcția droidului. Adunarea își întoarce și ea privirile într-acolo. Droidul se uită la oameni, zâmbind. În cele din urmă, fratele Job iese și se înclină.

— Vino încoace, domnule om robot, te rugăm.

— Sper că asta nu e vreo șmecherie ieftină, rostește droidul.

— Nu e nicio șmecherie. Nu dorești să te arăți în fața credincioșilor?

— Ba doresc, domnule.

— Atunci, pășește în față și lasă frații să te vadă așa cum ești.

Droidul se conformează și intră în capelă, unde este îndrumat spre altar, acolo unde predicatorul stă în fața lui cu brațele încrucișate și nările umflate.

— Și așa se face că vorbim de diavol și, da, diavolul apare, tună predicatorul. Căci vedeți înaintea voastră o imagine sub forma unui om. Adică imaginea Domnului, în numele sacrilegiului. Căci Scriptura spune: „Blestemat să fie cel care face un chip cioplit sau turnat după imaginea unui om – căci ăsta este un mare păcat în ochii Domnului!”, rostește predicatorul, pe urmă se întoarce spre droid și i se adresează: Te rugăm să ne spui încotro te duci, omule de tinichea.

— Mă duc spre Purgatoriu, domnule.

Predicatorul dă cu înțeles din cap, în vreme ce audiența este străbătută de murmure.

— Da, ați auzit cu propriile urechi și vedeți cu propriii ochi – un idol fals pe drum spre Babilon! Spre casa păcatului! Și ce vrei să faci în Babilon, omule de tinichea?

— Vreau să fac mai multe lucruri, domnule.

— Dar care e scopul tău principal? Să slujești? Să-i distrezi pe alții? Să faci bani?

— Nu voi sluji, domnule.

— Atunci, ce vei face?

— Voi fi un cuceritor.

Alte murmure din partea congregației. Predicatorul dă din cap spre ei cu un dispreț vădit.

— Da, rostește el, căci așa de nesăbuiți sunt cei care l-au fabricat, încât nu văd alt scop în viață decât jaful și cucerirea! Ce altă nevoie mai avem în privința depravării omenești? întreabă el, apoi se întoarce spre droid: Nu știi nimic despre umilință, omule de tinichea? Despre lipsa de egoism? Sau Sfânta Scriptură?

— Respect propria mea scriptură, domnule, răspunde droidul.

— Da! Așa că nici măcar nu recunoști supremația Evangheliilor, presupun? A învățăturilor Mântuitorului?

— Geniile se mântuiesc singure.

— Da? Oare chiar așa? Și cum rămâne atunci cu Domnul Dumnezeu? Măcar *crezi* în Domnul Dumnezeu, omule de tinichea?

— La începuturi a fost Dolarul, iar Dolarul era cu Dumnezeu, iar Dolarul *era* Dumnezeu.

Celor din capelă nu le vine să-și creadă urechilor. Buzele predicatorului tremură. Se întoarce spre adunare.

— Ați auzit asta, frați și surori? Sacrilegiul? Dolarul *era* Dumnezeu!

Se întoarce iar spre droid.

— Chiar așa ai fost învățat, omule de tinichea? Să-l slujești pe Mamona în loc să-L slujești pe Dumnezeu?

— Nu-i poți sluji pe Dumnezeu și pe Mamona.

— Da, măcar aici ai dreptate! tună predicatorul. Și atunci, pentru numele Domnului – sau al diavolului! –, ce vrei de la noi? Ce motiv ai avut ca să ne deranjezi aici?

— Vreau doar ajutorul dumneavoastră, domnule, după care-mi văd de drum.

— Și ce numești tu drept ajutor? Presupun că vrei o pungă cu arginți?

— Aș lua o pungă cu zahăr, dacă veți fi așa de bun ca să mi-o dați.

— Zahăr, da, și alte lucruri decadente, presupun?

— O sticlă cu alcool, domnule – și asta ar fi apreciată.

— Alcool! Chiar crezi că noi ținem alcool aici, omule de tinichea?

— Mi-ar veni greu să cred că nu, domnule.

— De ce? Cine crezi tu că suntem noi, mai exact?

— Deocamdată, domnule, cred că sunteți niște mincinoși netrebnici. Oamenii dumneavoastră au refuzat să mă ajute cu vehiculul de transport. Au pretins că n-au încărcătoare pentru baterii. Iar acum dumneavoastră susțineți că n-aveți niciun fel de alcool.

Predicatorul s-a făcut roșu ca sfecla la față – nu-i vine să creadă. Bărbații și femeile din congregația lui se strâng unii lângă alții.

— Suntem niște netrebnici, afirmi? Și mincinoși? întreabă predicatorul spumegând de furie. Tu, un chip fabricat din sârme și plastic, îndrăznești să intri în Casa Domnului și să ne faci în feluri mai potrivite unor diavoli? Dispari de aici, om de tinichea!

Însă droidul are o atitudine sfidătoare.

— Nu mă mișc de pe loc, domnule, până când nu primesc ce am nevoie. Am urgentă nevoie de combustibil și rezerve. Am încredere că veți îndeplini această cerere de urgență, sau veți fi responsabil de consecințe.

— Da? Da? Și care sunt aceste consecințe despre care vorbești cu atâta tupeu?

Droidul se uită la toată congregația.

— Voi omorî pe toată lumea de aici, domnule. Îi voi zdrobi, sufoca și dezmembra pe toți.

Se întoarce către predicator.

— Cât despre dumneavoastră, vă voi trage limba prin gaura fundului și vă voi face să vă lingeți propriile coaie. Dar totul depinde de dumneavoastră, domnule, fiindcă mai aveți posibilitatea de a vă dovedi o marfă productivă.

Din adunare se aud strigăte de alertă, iar oamenii caută o ieșire, îngroziți. Predicatorul însuși s-a dat cu un pas înapoi. Colegii lui mai în vârstă, bărboși cu toții, se strâng ca să-l protejeze. Între timp, droidul stă imperial pe altar, ascultând șoaptele lor ferite și repezite – ca și cum oamenii chiar ar crede că el nu-i poate auzi.

— … este el oare…?

— … vestitorul…?

— … fiul rătăcitor…?

— … antihristul însuși…?

— … se potrivește profețiilor…
— … îl blasfemiază pe Dumnezeu…
— … nu arată niciun fel de respect pentru religie…
— … vorbește plin de trufie…
— … se potrivește aproape perfect profeției…
— … așa că să-l întrebăm…
— … dar este născut din minciuni…
— … nu va recunoaște niciodată…
— … întreabă-l oricum…
— … întreabă-l despre semne…

Predicatorul se îndreaptă de spate, își linge buzele și se adresează droidului:

— Ești gata să-ți dezvălui identitatea, om de tinichea?
— Sunt Vrăjitorul, domnule, așa cum le-am zis și celorlalți.
— Dar care e numele tău?
— Am multe nume, domnule.
— Îi respingi pe Dumnezeu și pe toți sfinții lui?
— Sunt *propriul meu* Dumnezeu, domnule.
— *Epistola a doua către Tesaloniceni,* 2:4! șuieră unul dintre bătrâni.

Predicatorul încuviințează din cap și înghite în sec.

— Negi că Iisus este Mesia?
— Nu pot nega ce nu cunosc, domnule.
— Ai venit aici ca să schimbi legile?
— Nu încalc legile, domnule. Încalc *Legea.*
— Nu răspunzi în fața niciunei autorități pământești?
— Sunt un lider, nu un adept, domnule.
— Te-ai supus regilor?
— *Voi* supune Regele. Eu *voi fi* Regele.
— Ești mânat de la spate de diavol?
— Sunt mânat de la spate de șase baterii alimentate cu glucoză și alcool, domnule.
— Și ce înseamnă numărul șase sute șaizeci și șase pentru tine?
— Șase sute șaizeci și șase?

Droidul își amintește o imagine din trecutul său încă nesters.

— Este o lumină care clipește, domnule.
— Da? Ce fel de lumină?
— Peste un cazino.
— Un cazino, da. Un cazino din Sin?
— Nu știu unde se află acel cazino, domnule.
— Vii dinspre Sin?
— Mă *duc* spre Sin, domnule.
— Ai niște cornițe mici pe cap?
— Nu, domnule. Dumneavoastră aveți?
— Atunci, ai vreo rană la cap?

— Am o adâncitură pe cap, domnule, unde am fost lovit de un om ciudat de agresiv.

Alte icnete din partea bătrânilor.

— *Apocalipsa*, I3:3 – a supraviețuit unei răni mortale la cap!

— Și cine era acest om agresiv despre care vorbești? întreabă predicatorul.

— Nu-i cunosc numele, dar avea un porumbel pe piept.

Moment în care bătrânii se întorc cu spatele ca discute din nou cu aprindere între ei.

— … un porumbel pe pieptul lui!

— … poate fi doar Mântuitorul!

— … a dat bătălia cu Domnul!

— … este un fiu al Apocalipsei!

— … vine din Sin și se întoarce în Sin…[11]

— … neagă divinitatea lui Hristos…

— … este mânat de la spate de decadență…

— Dar a fost sosirea lui însoțită de minuni? întreabă unul dintre ei. De semne în ceruri?

— Eclipsa solară! icnește unul dintre bătrâni. Eclipsa solară! Va veni peste puțin timp! N-a vorbit poștașul despre ea?

Un fior rece îi cuprinde pe bătrâni – dar și întreaga adunare – când bănuielile devin certitudini. Ceilalți membri ai congregației s-au retras deja către spatele capelei, strângându-se în brațe și unii plângând. Lumânările electrice continuă să pâlpâie. Urmărind toate astea, droidul înțelege că el este cauza întregii consternări. Îi aude pe bătrâni șoptind despre cum să procedeze cu el. Unii dintre ei par convinși că droidul este antihristul.

Alții susțin că droidul este agent al Extaziaților trimis special ca să-i omoare pe toți. Un bătrân este convins că este doar un robot defect și-i imploră pe ceilalți să nu cadă pradă unor presupuneri false. Însă ceilalți aduc în discuție multele semne prevestitoare și întreabă cu ce drept se pot opune ei voinței Domnului, care, în înțelepciunea Lui, a permis unui demon răzbunător să vină la ei, fiindcă toate lucrurile sunt așa cum le-a vrut Domnul, și tot ce se va face este menit să se îndeplinească…

Între timp, renunțând la zâmbet, droidul s-a săturat de discuțiile lor inutile – de atâtea daturi din cap și mormăieli, de dezbaterea asta nesfârșită, de indecizia asta cronică. A venit timpul să-și piardă răbdarea – și încă bine. Uneori e singura cale de a obține rezultate.

— *Oamenilor, v-ați decis naibii odată*? strigă el brusc, uluindu-i din nou pe sectanți. Iisuse Hristoase! Nu puteți face nimic ca lumea? Și la timp? Și încadrându-vă în bugetul alocat? Mormane inutile de rahat galactic ce sunteți!

37.

Deși nu este o ființă religioasă, Justus subscrie unui anumit cod etic care, din anumite puncte de vedere, este mai strict decât orice învățătură teologică tradițională.

Știe că, fără așa ceva, chiar și el este vulnerabil procesului de coroziune morală. Deoarece lumea este coruptă. Așa a fost dintotdeauna. Iar dacă mai trebuie să-și amintească de acest fapt, n-are decât să caute un text tipărit și distribuit studenților de la Academia de Poliție din Reno, conținând trei citate istorice.

Primul citat: *Trebuie să mărturisesc că atunci când mă uit la această lume nu mă pot abține să nu gândesc că Dumnezeu a abandonat-o în mâinile unei ființe malefice. Aproape că nu știu oraș care să nu vrea distrugerea orașului vecin, sau familie care să nu dorească exterminarea unei alte familii. Săracii din toate colțurile lumii îi urăsc de moarte pe cei bogați, în vreme ce se târăsc și se milogesc în fața lor*; *iar bogații, la rândul lor, îi tratează pe săraci ca pe niște oi, cu a căror lână și carne fac negoț în schimbul banilor.*

Al doilea citat: *În zilele noastre totul este complet întors cu fundul în sus. Decența este asociată eșecului, onestitatea face mult rău succesului, iar ambițiile modeste și obiceiurile onorabile și cu frică de Dumnezeu sunt un semn al judecății slabe, căci în zilele noastre un trai rezonabil se poate crea doar prin standarde morale vagi și prin comportament criminal fățiș. Oameni caracterizați de obiceiul neplăcut de a minți, de vulgaritate crasă, de ignoranță excepțională, de îngustime de minte demnă de dispreț, de convingeri perverse, de temperamente proaste și de neobrăzare – astfel de oameni se bucură de noroc, obțin partea leului și câștigă cele mai mari premii, sunt tratați cu cea mai înaltă considerație și dețin cea mai mare autoritate.*

Și al treilea citat: *Sensurile cuvintelor au fost schimbate după bunul plac. Curajul nesăbuit a devenit bravură*; *ezitarea prudentă a devenit lașitate de ultimă speță*; *moderația era o mască pentru lipsa de bărbăție*; *iar a căuta să înțelegi toate aspectele unei probleme nu însemna altceva decât indecizie. Violența dură a devenit un atribut al curajului*; *manipularea a devenit un mijloc justificat de autoapărare*; *susținătorii măsurilor extreme erau mereu de încredere*; *și orice opoziție era profund suspectă.*

Când le citise prima dată, Justus presupusese, la fel ca restul clasei, că citatele erau de dată relativ recentă – cel mai

devreme din secolul al XIX-lea. Ca atare, fusese surprins, la fel ca și ceilalți, când aflaseră proveniența lor.

Primul citat era din opera lui Voltaire, *Candide,* scurt roman filosofic publicat pentru prima oară în 1759.

Al doilea aparținea scriitorului afro-arab Al-Jahiz, un filosof din Bagdad din secolul al IX-lea.

Al treilea fusese scris de Tucidide în secolul al V-lea î.Hr.

Justus socotise întotdeauna pagina aceea ca pe o comoară care trebuia păstrată, o sursă paradoxală de inspirație și fermitate, și o amintire a faptului că el era doar un soldat aflat într-o bătălie fără sfârșit. În acest moment își dorește nespus s-o aibă la el. Deoarece este limpede, din ceea ce i-a spus Kalganov la discuția de la hotel, că are de-a face cu crime de natură istorică. Iar din eforturile total nepotrivite și aiuritoare ale echipei de anchetă reiese și mai clar că poliția locală nu mai poate fi deranjată cu însărcinarea vreunei misiuni.

Se întreabă dacă nu cumva va fi nevoit să facă el însuși toată munca de teren. Dacă poate avea încredere în cineva pentru asta – chiar și în Grigori Kalganov. Și din nou gândurile îl duc spre înțelepciunea profesoarei de la Academia de Poliție din Reno, o femeie atât de incoruptibilă, încât, conform propriei ei confesiuni, fusese mutată către zona de predare ca să nu mai activeze pe linia frontului de luptă contra criminalității. Justus, un om în care ea întrezărise ceva dintr-un spirit înrudit cu al ei, continua să păstreze cu sfințenie o copie după discursul ei de la absolvirea cursurilor.

— Dacă există ceva asupra căruia filosofii, de la Plafon la Kant și de la Hobbes la Locke, au căzut de acord fără contraziceri, acel ceva este adevărul evident că o lume fără o busolă morală, o societate dedicată exclusiv interesului personal, se va afunda rapid în barbarie și haos. Ca atare, în cazul în care civilizațiile vor să reziste, este esențial ca aproape toți oamenii care le compun să fie dedicați unor principii morale inflexibile. Iar dacă fiecare epocă pare a avea partea ei de criminali vedetă, bandiți aclamați, oameni de afaceri obsedați de lăcomie și politicieni lipsiți de scrupule, împreună cu nedreptățile, opresiunea, lipsa de sinceritate și ipocrizia însoțitoare, atunci este de datoria celor care aplică legea să facă viața unor asemenea specimene *dificilă și neplăcută, atât cât este posibil.* Iată, de fapt, datoria sacră a polițistului: să-i vâneze și să-i încolțească pe cei răi nu dintr-o plăcere sadică, ci, pur și simplu, pentru a adeveri o axiomă adesea întrebuințată – conform căreia *crima n-aduce recompense.* Fiindcă nu i se poate permite crimei să genereze gratificații. Și nu i se poate îngădui *să se vadă* că ar aduce vreo răsplată. Deoarece dacă *aduce* recompense, și face asta o perioadă

îndelungată de timp, atunci nu numai eșafodajul civilizației se va prăbuși, ci cerul însuși se va face fărâme în jurul nostru generând nori de sânge și praf.

Ușa se deschide cu un scârțâit. Este șeful Buchanan, care-și vâră înăuntru fața lucitoare și rotundă.

— Locotenente, ai un minut la dispoziție?

— Desigur, răspunde Justus.

Dă să se ridice de pe scaun, presupunând că șeful vrea să-i vorbească în biroul lui, însă Buchanan începe să-și strecoare trupul masiv înăuntru, cu o expresie zâmbitoare și jucăușă pe chip, care miroase de la o poștă a bonomie prefăcută. Justus se așază la loc și-i oferă șefului celălalt scaun, care nu e potrivit pentru dimensiunile individului, așa că Buchanan începe să se plimbe în fața ferestrelor, băgându-și în mod continuu mâna într-o pungă cu chipsuri de culoare portocaliu fluorescent denumite Mexiglows. Iar Justus își dă imediat seama că o întrevedere departe de zona proprie de confort nu reprezintă defel un impediment pentru un individ cu o asemenea masivitate, care domină instantaneu orice încăpere în care se află.

— Ascultă, locotenente, nu vreau să-ți faci o idee greșită, rostește Buchanan mestecând și scoțând sunete gen *clef, clef, clef.* Știu că situația a părut proastă ieri, dar, cum am mai spus, băieții manifestă un soi de reacție naturală atunci când au parte de un spectacol de genul ăsta. Ca și cum ar zice „La naiba, cineva ar trebui să plătească pentru că ne-a făcut să trecem prin rahatul ăsta”. Apoi apare puștiul ăsta care omoară suspecți și pare să fie primul șobolan care iese la iveală după Marea Ciumă. În sfârșit, l-ai văzut cum s-a manifestat – dacă nu l-am fi doborât atunci, probabil că ar mai fi ucis pe cineva cu bățul ăla al lui. Am mai văzut așa ceva petrecându-se și înainte. Nemernicul ăla mic luase drogul sintetic numit „praful îngerilor” sau PCP, știai?

— În raport scrie că erau amfetamine.

— Da, în fine, tocmai a mai venit un raport. Avea urme de PCP sub unghiile lui nenorocite și peste tot pe haine. Și de Moon Dragon. Mă întreb cum de mai era în viață nemernicul. Poate că i-am făcut o favoare, fiindcă oricum murea lent. *Clef clef clef.*

— Vreun indiciu legat de locurile din care se aproviziona?

— Nimic. Dar nu știi cu ce fel de drogați avem noi de-a face zilnic aici, în Sin. Sunt de o sută de ori mai răi decât orice ai văzut în trecut pe marea Bilă Albastră. Marfa, omule, te transformă complet. Și odată ce ești prins, nu vei mai ști nici ce culoare are propriul tău rahat. Pe o alee dosnică cineva îți propune câteva grame de PCP și pe urmă îți dă ordin să iei

gâtul cuiva și să fugi ca un iepure. Dacă reușești, mai capeți câteva călătorii în lumea viselor fericite. Dacă nu, nimeni nu-ți duce lipsa. Nenorocitul ăsta, d'exemplu, era doar un puști de pe Pământ, complet răvășit de droguri, care căuta un pașaport. Locuia într-un sistem de ventilație de trei ani – fără familie, fără prieteni, fără nicio valoare.

— Se pare că a fost bine ales.

— Mda, păi, de-asta am și venit aici ca să discut cu tine – cine e în spatele porcăriei ăsteia.

— Vrei să spui că știi? întreabă Justus.

— Nu, nu știu, răspunde Buchanan ușor iritat. Însă mă bazez pe tine să afli – cu toții ne bazăm. Dar știu câte ceva despre Kit Zachary și motivul pen'care a fost ucis. Nu e ceva despre care să vorbesc în fața celorlalți, însă mi-am zis că ai putea fi interesat să afli, da?

Justus se așază mai bine pe scaun.

— Bineînțeles.

Buchanan își îndeasă atâtea chipsuri în gură, încât trebui să înghită de câteva ori ca să continue.

— Păi, lucrurile stau cam așa. Kit Zachary era cel mai mare constructor din oraș, ăsta nu-i niciun secret. A finalizat cele mai multe lucrări publice comandate de QT Brass – nici ăsta nu e un secret. Dar ceea ce s-ar putea să nu știi este asta: în secret o regula pe QT. Erau amanți. QT suferă de complexul patern – întotdeauna a suferit, altfel n-ar mai fi venit aici. Ai putea afirma că nu-i mare scofală și că nu te privește – și ai avea dreptate, până la un punct. Iar acel punct începe din momentul în care QT începe să se reguleze și cu fiul lui Kit Zachary. Acum te-ai putea uita la târfa aia mică și să crezi că nimic nu se încălzește la țâța ei. Ei bine, dă-mi voie să-ți dezvălui că prefăcuta are o gaură ca de hipopotam în călduri. S-a regulat aproape cu toată lumea din Sin cu sânge în vene – bărbați, femei și tot ce mai există printre ei. Chiar și cu robotul ăla al ei, Leonardo Nasmaroniu – s-a regulat și cu el. Și când e să împroaște cu rahat, apoi chiar *știe* să împroaște cu rahat. Kit Zachary credea că știa câteva lucruri despre femei – și să nu cumva să crezi că era un puritan dar n-a văzut lovitura venind spre el. Era convins că o avea pe târfă la degetul lui mic. Ei bine, *nimeni* n-o are pe QT Brass la degetul mic. Asta era problema lui Kit – mereu se supraestima. Și era bun în felul lui. Însă n-avea nicio șansă împotriva micuței dom'șoare QT. Cunoști zicala aia: „Nu juca șah, joacă-te cu oamenii"? Ei bine, parcă a fost inventată pentru ea. Este cea mai mare grămadă de șiretenie de pe Lună și de oriunde altundeva. Are sânge de șarpe. Așa că odată ce a terminat cu Kit Zachary, n-a mai existat cale de întoarcere. Individul a devenit hrană pentru

animale, chiar dacă n-o știa încă. A început să-și înfigă scula în curve ieftine, gândindu-se că așa se răzbuna cumva, dar nu și-a dat seama că astfel îi ușura ei sarcina. Atât de mult, încât ei i-a venit lesne să asocieze asasinarea lui cu războiul drogurilor, curve dependente, gangsteri, teroriști – nu contează. Și acum uite unde am ajuns. *Clef clef clef.*

Lui Justus îi vine greu să creadă cele auzite.

— Îmi cer scuze, șefu', zice el, oare te-am înțeles cum trebuie? Oare chiar ai învinuit-o pe QT Brass de omorârea lui Kit Zachary?

— N-am învinuit pe nimeni. Asta e treaba ta.

— Păi, tocmai m-ai *informat* că ea se află în spatele asasinării lui.

— N-am făcut decât să te *informez* cum e ea. Cu bărbații. Se pare că ai ceva dificultăți în a-ți intra chestia asta în căpățână.

— Și de ce e viața ei amoroasă importantă pentru anchetă, mai exact?

— De ce? Fiindcă te avertizez, asta e tot.

— Tu mă *avertizezi* pe mine?

— Mda, te *avertizez* să fii atent cu nemernica aia. O să-ți facă ochi dulci. O să se arate deznădăjduită. Și înainte de a-ți da seama o să-i ciugulești din palmă ca un porumbel. Ieri te-am avertizat să nu te duci s-o vezi, însă ai făcut-o din nou – ai vizitat-o aseară. Așa că o să-ți spun pe șleau. Trebuie, pentru binele tău. Nu te mai *apropia* de ea. Are puteri. E o nenorocită de vrăjitoare.

— Sunt conștient de puterile oamenilor.

— Ești sigur de asta?

Expresia lui Buchanan lasă să se înțeleagă că el *știe* mai multe decât spune – poate chiar știe de privirea languroasă schimbată de QT cu Justus dar Justus chibzuiește că așa ceva este imposibil.

— Asocierea ei cu victima a făcut ca întâlnirea cu ea să fie inevitabilă, rostește Justus cu răceală. Aveam multe întrebări de pus.

— Întrebări de genul dacă ea e cea care te-a adus în Purgatoriu, poate?

— Asta ce mai înseamnă? întreabă Damien încruntându-se.

Buchanan își mai bagă câteva chipsuri în gură.

— Ascultă, nu te burzului așa. Totuși umblă vorba că ai făcut rost de registrul de imigrări. Că ai căutat cine a semnat pentru numirea ta.

— Și ce-i cu asta?

— Ei bine, micuța dom'șoară QT ți-a furnizat lista, așa am auzit.

— Corect.

— Păi, aș fi foarte prudent în privința celor primite de la parșiva aia. În privința a tot ce spune și ce e pe hârtie, ai încredere în mine. Sunt mânjite toate.

— O să țin minte.

— Ar fi bine s-o faci, locotenente – de dragul tău și al nostru. *Clef clef clef.* Și mai e ceva – se pare că ți-a venit ideea să suni la Laboratorul de Robotică Brass din Craterul Seidel noaptea trecută.

Pe Justus îl trece un fior. Pe când cerceta listele de imigrări dăduse peste o anomalie – trei experți în robotică primiseră vize fără o autorizare oficială. Când pusese întrebări în privința asta, i se răspunsese că asta se întâmplase deoarece oamenii respectivi nu veniseră ca să locuiască în Sin, ci în scopul de a realiza niște lucrări de specialitate în laboratorul de robotică din Saint Helena. Încercase să-i sune pe cei trei, însă descoperise că linia de comunicații cu Zona Întunecată era căzută de câteva zile – ceva în legătură cu o explozie solară.

— Asta ar fi trebuit să fie o convorbire privată, rostește el.

— Privată? De ce?

— Fiindcă habar n-aveam că eram ascultat.

— Și atunci, când n-ai reușit să iei legătura direct, ai încercat cealaltă cale – către Baza Peary, iar de acolo la Polul Sud.

— Din nou, convorbirea ar fi trebuit să fie privată.

— Ai vorbit cu cineva de acolo, un tip pe care-l cunoști la Autoritatea Portuară din Malapert. L-ai rugat să viziteze laboratorul și să vadă ce se întâmplă acolo.

— Cred că da.

— De ce?

— Doar nu vrei să-mi spui că n-ai auzit și restul conversației?

— Vreau s-o aud de la tine personal.

— Are vreo importanță?

— Vreau doar să mă asigur că nu ascunzi ceva de noi.

— Credeam că eu conduc ancheta asta.

— Chiar *o* conduci. Dar nu e doar ancheta *ta,* nu? Așa procedai pe Pământ? Îți păstrai indiciile importante?

— Bineînțeles că nu. Dar din ceea ce afirmi, oricum nu e important.

— Păi, oricum ar fi, va trebui să te explici, locotenente. Experți în robotică? Despre ce mama dracului e vorba aici?

— E doar o pierdere de vreme.

— E o *fundătură.* Ți-a plantat QT vreo idee șugubeață în minte?

— Chestia asta n-are legătură cu QT Brass.

— Doar nu crezi că *roboții* au vreo legătură cu crimele astea, nu? Doar pentru că nu există urme de ADN?

— Dacă oamenii tăi au o idee mai bună, m-aș bucura s-o aud. De fapt, aș fi mulțumit să aud ceva de la ei, orice.

— Asta e un soi de insultă? Îți jignești propria echipă de anchetă?

— Numește-o mai degrabă o dorință exprimată cu glas tare.

— Nu zău? Ei bine, dacă te-ai apucat să vânezi roboți, atunci nu te aștepta la cine știe ce ajutor din partea lor. Nu sunt chiar *atât* de proști.

— Dacă, într-adevăr, ai convingerea că sunt un idiot, adaugă Justus, atunci găsește pe cineva competent să conducă ancheta. De fapt, chiar așa, de ce o conduc eu?

Buchanan îl privește lung câteva secunde, ca și cum ar fi trecut în revistă toate răspunsurile posibile, apoi izbucnește în râs. Își aruncă alte chipsuri cu porumb în gura imensă, iar Justus vede că limba lui lucește în portocaliu.

— La dracu' – ia uite ce sensibili am devenit, nu? N-ai mai avut niciodată un șef care să te calce pe bombeuri până acum? Ei bine, obișnuiește-te cu asta. Așa procedăm noi aici, în Purgatoriu. Ne împroșcăm unii pe alții cu rahat, evităm ocolișurile, zăpăcim oamenii, împușcăm tipii răi, nu răspundem în fața nimănui și ia ghicește ce se întâmplă? Ne îndeplinim mai bine sarcinile decât orice forță de poliție de pe Pământ. Și da, știm foarte bine că ființele de aici ne urăsc și n-au încredere în noi. Dar la ce să te aștepți? Sunt toate scursorile pământului. Literalmente. Exact de-asta suntem noi aici. Așa că nu strâmba din nas doar pentru că niște copoi nu sunt la fel de dornici ca tine să facă lucrurile ca la carte. Să știi că nu se pot preface că sunt ceea ce nu sunt. Iar în Purgatoriu lucrăm oricum mai degrabă din instinct decât după proceduri – și ce-i cu asta? Nu înseamnă că greșim. Orice ai fi auzit sau citit, locotenente.

Justus nu se simte chiar dezarmat, dar Buchanan a vorbit cu o asemenea sinceritate, încât se întreabă, în treacăt, dacă nu cumva a judecat lucrurile puțin prea aspru. În definitiv, nu poate tăgădui că unii dintre cei mai onești și incoruptibili polițiști pe care i-a cunoscut lucrau după cum îi tăia capul, în vreme ce unii dintre cei mai corupți și parșivi erau maniaci ai procedurilor. După cum nu poate nega nici posibilitatea ca tot ce a zis Buchanan despre QT, în ciuda cuvintelor colorate folosite, să fi fost, în esență, adevărat.

Buchanan pare să sesizeze îndoiala de care a fost cuprins Damien și chicotește, îndreptându-se spre ușă.

— Oricum, gândește-te la asta. Nu alerga după umbre. Și ține minte că sunt întotdeauna pregătit de orice discuție. Cu

toții suntem. Poți avea încredere în noi. *Ar trebui* să ai încredere în noi. Apropo, vii la grătar la mine?

— Se mai face?

— Doar dacă nu se întâmplă ceva important.

— Doamne ferește!

Buchanan a ieșit pe jumătate din încăpere, când își aduce aminte de ceva.

— A, ce-ți mai face glezna, apropo?

— S-a aranjat. Am găsit un fel de spray de vindecare la o tarabă…

— Ceața Miraculoasă a doctorului Messiah?

— Î-hî.

— Chestia aia e incredibilă. Am cunoscut tipi cu dureri de spate, la nivelul articulațiilor, cu coaste lovite – ce-ți poate trece prin minte. Un pic din spray-ul ăla și problema a dispărut în câteva secunde. E prea bun pentru cei de pe Pământ, totuși cică are efecte secundare sau ceva de genul ăsta. Singurul efect secundar văzut de mine a fost acela că scapă oamenii de suferință. Și nu ne putem permite așa ceva, nu pe Bila Albastră, nu-i așa?

— Cred că nu.

Buchanan e pe punctul de a închide ușa, când își aduce aminte de altceva.

— A, încă un lucru. Îl știi pe rusul ăla, cel pe care l-ai trimis la hotelul Revelation… Kalganov?

Pe Justus îl trece un fior rece: îl trimisese pe Kalganov să supravegheze îndeaproape locuința domnișoarei QT.

— Ce-i cu el?

— Vești proaste. Idiotul a murit ca prostul. Cu câteva ore în urmă, în Ișstar. A căzut o grămadă de cărămizi de sus de pe un șantier de construcții drept în capul lui. Moarte instantanee. Pe aici se petrec mereu chestii nasoale.

Buchanan închide ușa încet și se îndepărtează, făcând ghemotoc punga goală de chipsuri.

38.

Tuân Ngô este lunatic. Și poștaș. În Vietnam conducea mașini frigorifice pe întreg cuprinsul țării pentru cofetăria Hai Ha. Livra batoane de ciocolată, acadele, napolitane și înghețată indiferent că afară era căldură înăbușitoare, muson sau chiar taifun. Luând în considerare șoselele supraaglomerate ale țării, o astfel de activitate l-ar fi clasificat cu ușurință pe Tuân Ngô drept un lunatic. Însă Ngô este și un cleptoman. Iar ca să-și satisfacă această înclinație aparte se folosea de slujbă în avantajul lui: lua obiecte de valoare din baruri, hoteluri, piețe și magazinele locale, le ascundea sub cabina camionului și ajungea la trei sute de kilometri depărtare până la apusul soarelui. Era atât de eficient, încât începuse să câștige din această afacere aproape la fel de mult ca din condusul camionului și ajunsese să aibă atâtea obiecte în casă, că se văzuse obligat să construiască o anexă ca să le depoziteze pe toate. Din păcate, nu reușea să scape de obiecte suficient de repede: nici pe străzi, nici prin baruri, nici online. Mania lui devenise aproape periculoasă.

Mai ales după ce începuse să se laude public cu realizările lui și chiar să invite clienți potențiali, niște străini – ba chiar turiști! – pe la el ca să-i vadă peștera cu comori. Ca și cum el *și-ar fi dorit* să fie prins. Și poate chiar își dorea asta.

Apoi, într-o bună zi, casa lui din Huê arsese până la temelie în vreme ce el se afla în Phan Thiêt, la o distanță de 650 de kilometri. Incidentul nu stârnise suspiciuni – de vină fusese un trăsnet –, însă la fel de adevărat fusese și faptul că din acea clipă nu i-a mai împiedicat nimic pe polițiștii veniți la fața locului să-i vadă micul lui bazar. Ca atare, când fusese avertizat de un camarad loial de băutură din Huê, Ngô luase brusc decizia să nu-și forțeze norocul. De fapt, la fel precum mulți dintre cei care-și petrec viața jucându-se cu pericolul, Ngô căutase de ani de zile o schimbare dramatică în viața lui. Sau cel puțin un motiv de a face acea schimbare de neevitat. Așa că, în calitate de hoț, falsificator, delapidator și chiar de ucigaș – cel puțin din cauza unui patron de magazin prea curios din fire și a unei cucoane în vârstă pe care o regulase în camionul lui – Ngô luase cu multă vreme în urmă decizia că-și dorea, de fapt, să ajungă în orașul Sin.

Călătoria lui până în Zona Întunecată fusese o aventură. În acea perioadă, industria australiană a prelucrării cărnii de vită exporta containere întregi cu carne de vită pe Lună prin intermediul mijloacelor de transport spațiale din portul Darwin. Iar în schimbul unei sume piperate, de genul uneia pe

care și-o permiteau doar hoții bine dotați cu parale, anumiți angajați mai dubioși erau gata să înghesuie pasageri printre carcasele de animale. Dar ca să supraviețuiască refrigerării și accelerațiilor gravitaționale năucitoare, toți acești fugari erau mai întâi goliți de sânge, injectați cu conservanți de organe și soluții criogenice, și congelați în nitrogen lichid la minus 195 de grade Celsius. Din toate punctele de vedere, astfel de indivizi ajungeau morți o perioadă de timp. Să-ți încredințezi viața unor indivizi dubioși și fără scrupule precum cei de la linia de ambalare a cărnii însemna cu adevărat o dovadă de încredere nebunească.

Însă așa procedase Tuân Ngô. La fel și mulți fugari, plătind o sumă care, în medie, ajungea la jumătate de milion de dolari australieni.

Muncitorii australieni aveau un aranjament cu niște operatori la fel de dubioși din Sin. Când ajungea un corp omenesc în Sin, acesta era dus pe șest în districtul medical Marduk, unde un doctor readucea omul la viață, de obicei folosind cantități preambalate din sângele clientului, pe urmă îl ținea sub supraveghere câteva zile. De acolo, imediat ce-și recăpătau funcțiile motrice, „străinii ilegali" erau liberi să se piardă în populația largă, presupunând că scăpau de privirile atente ale celor de la Departamentul de Imigrări din Purgatoriu și de PPD. Folosind această cale, cel puțin treizeci și cinci de infractori – numărul e relativ; există întotdeauna și pierderi – își croiseră drum în Purgatoriu fără a fi nevoiți să treacă prin furcile caudine ale procedurilor obișnuite de imigrare.

Doar că nimic bun nu durează la nesfârșit. Când cheltuise toate economiile lui de o viață, Ngô nu știa că partea dinspre Purgatoriu a operațiunii de transfer persoane fusese recent închisă. Un asasin cu mare căutare și foarte bine plătit fusese transportat pe acea cale, iar după readucerea la viață eliminase unul dintre cei mai cunoscuți rezidenți de pe acel teritoriu lunar – un dezvoltator imobiliar din New York, care mituise chirurgi ca să greșească o operație de inimă la unul dintre rivalii lui importanți. Operațiunile de vânătoare care urmaseră în Purgatoriu duseseră la executarea sumară a celor ce se ocupau de transferul de persoane și a medicilor împricinați.

Însă membrii facțiunii australiene a operațiunii nu renunțaseră complet la ea – încheiaseră o înțelegere la fel de dubioasă cu niște docheri de la Baza lunară Peary, unde aselenizau la început containerele cu mărfuri. Ca atare, Tuân Ngô nu revenise la viață în Sin, pentru care plătise, ci într-un spital improvizat din cea mai îndepărtată așezare a Polului Nord lunar. Fusese mânios, evident – imediat ce-și revenise suficient în simțuri ca să-și dea seama ce se întâmplase dar i se

pusese rapid în vedere că avusese noroc cu carul prin simpla readucere la viață. Asistenta care efectuase procedura, acționând conform instrucțiunilor medicale furate din Purgatoriu, risca închisoare pe termen lung pentru ceea ce făcuse. Până la urmă, indignarea lui Ngô se dovedise mai slabă decât emoția trăită – la gândul că era viu din nou și se găsea atât de departe de Pământ.

Încercase de câteva ori să obțină rezidența în Purgatoriu, însă fusese de fiecare dată respins: niciuna dintre infracțiunile lui nu apărea înregistrată oficial în Vietnam. În fapt, găsea viața de la Baza Peary ca fiind suficient de plăcută – o versiune redusă a regatului lui Brass, deoarece așezarea era plină de hoți, curve dispuse la orice și o ceată mare de bandiți și criminali, care încă nu dobândise suficientă notorietate ca să trăiască în Sin. Își asigurase un pașaport fals, deși, oricum, nimeni n-avea de gând să ceară extrădarea lui.

Așa că se decisese să rămână pe Lună sub noua lui identitate: Johnny D-Tox. Găsise de lucru ca șofer de marfă pe distanțe lungi, o ocupație nu foarte diferită de cea avută pe Pământ, și în cele din urmă ajunsese poștaș.

Și exact cu asta se ocupă în prezent. E la volanul aceleiași dube poștale mari – un vehicul VLTV vopsit în roșu, cu o remorcă în spate – cu care străbate emisfera nordică a Zonei Întunecate de aproape șase ani.

Ca și Jean-Pierre Plaisance, își îndrăgește vehiculul ca pe un animal de companie, se consideră un aventurier, un pionier sau un om care-și cunoaște teritoriul mai bine ca oricine altcineva. Spre deosebire de Plaisance, n-a ajuns încă să sufere de cancer terminal. Își face teste în mod regulat și ia toate medicamentele preventive adecvate.

Duba lui e bine protejată și echipată cu cele mai avansate echipamente. În plus, cunoaște localizarea tuturor adăposturilor împotriva radiațiilor și nu-și asumă niciun risc. Intenționează să mai trăiască multe zeci de ani.

Ngô și-a petrecut ultimele douăzeci și patru de ore efectuând livrări în zona cunoscută sub numele Cadranul 45B: un perimetru între paralelele 30 și 45, cam de mărimea Irakului. A livrat instrumente de precizie astronomilor din Craterul Tesla, provizii perisabile cartografilor norvegieni de la Baza Nušl și butelii de oxigen cercetătorilor bavarezi din Craterul Kurchatov. Ngô a stat în această ultimă așezare mai mult decât ar fi trebuit, ca să se bucure de ospitalitatea locuitorilor, dând pe gât câteva Weissbier și făcându-i pe cercetători să râdă cu poftă atunci când încercase să danseze Schuhplattler. Reușise chiar să subtilizeze – atunci când gazdele nu se uitau la el – niște obiecte de dragul vechii lui pasiuni.

În calitate de poștaș, mai mult decât în cea veche de curier de produse de cofetărie, Ngô se bucură de numeroase oportunități în a-și satisface cleptomania.

Uneori deschide pachetele puse la poștă și scoate de acolo lucruri cărora nu li se va simți niciodată lipsa. Alteori înlocuiește obiecte de valoare cu versiuni mai ieftine sau cópii contrafăcute la o imprimantă 3D. Iar când vizitează câte o așezare, uneori dosește câteva articole într-un buzunar ascuns al uniformei, așa cum a procedat la baza bavareză.

În acest moment Ngô pornește farurile dubei, deoarece călătorește prin Nocturnity. A livrat mărfuri de multe ori în plin întuneric, dar preferă să evite asta de câte ori este posibil – șederea prelungită de la Kurchatov l-a făcut să întârzie mult de la program. Însă după ce va lăsa cheresteaua la baza sectanților și va urca la bord icoanele sculptate manual – singura modalitate prin care membrii congregației scot bani suficienți ca să-și asigure rezervele esențiale de electricitate –, o să revină cât mai grabnic posibil la lumina soarelui. Și de acolo se va întoarce la Baza Peary, unde va aștepta următorul transport de livrat.

Ngô nutrește o ciudată afinitate pentru membrii sectei Extaziaților. Poate deoarece se bazează atât de mult pe el, sau poate fiindcă sunt atât de naivi. După ce dijmuiește bine pachetele pe care ei le încarcă – unele dintre lucrurile lor îi aduc un profit frumușel pe piața neagră – sectanții par mereu să-i accepte scuzele cusute cu ață albă. De fapt, ajung în mod bizar să-și ceară ei iertare și insistă să-l servească, de obicei, cu o porție din mâncărurile lor delicioase sau din plăcinta excelentă pe care o fac. Pe urmă încearcă să-i țină un discurs din Scriptură – Ngô este oficial budist, deși familia lui are destule rădăcini creștine din zilele coloniștilor francezi – și el le face jocul din politețe. Ultima dată i-au vorbit de Iisus și de miracolul învierii. Ngô s-a abținut să evidențieze faptul că și el a înviat din morți – și chiar la vârsta de treizeci și trei de ani –, deoarece în acele momente n-avea chef să-i sperie.

Dar în clipa asta e decis să le relateze povestea oricum. Doar ca să vadă ce se întâmplă. Poate că-i vor oferi ceva mai multă plăcintă. Sau poate că vor decide să-l venereze. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să aibă o poveste de istorisit tipilor din Peary pe seama căreia să se amuze.

Crucea gigantică este în beznă, însă la lumina farurilor care învăluie Baza Ngô observă, spre marea lui surprindere, un alt vehicul parcat într-o parte. În toți anii de când face livrări, n-a remarcat niciodată vreun vizitator la sediul sectanților. Așa că iese de pe drum și trece pe lângă vehiculul parcat, ajustând lumina farurilor pentru o inspecție mai îndeaproape. VLTV-ul

arată ponosit și hărtănit, și n-are marcaje de identificare. Ngô se întreabă dacă nu cumva aparține vreunei echipe de cercetare, care are nevoie urgentă de asistență tehnică – o perspectivă deopotrivă interesantă și neatrăgătoare. Ca angajat poștal, ar fi de datoria lui să remorcheze echipa înapoi la Baza Peary dacă ar fi nevoie de așa ceva.

Își continuă prudent drumul către ușa de acces în complex. Ca să nu coboare din dubă, vehiculul este dotat cu un braț extensibil care ajunge până la lanțul clopoțelului. Dar după ce trage de acesta, nu primește niciun răspuns dinăuntru. Ușa sasului nu se ridică. Este o situație complet neobișnuită – sectanții răspund întotdeauna cu mare rapiditate, ca și cum l-ar aștepta mereu cu răsuflarea tăiată. Ngô se întreabă dacă nu cumva atenția le este atrasă de oaspeții misterioși. Trage din nou de lanț. Nimic.

Ca atare, mișcă duba până când ajunge cu botul spre ușă. Farurile dau suficientă lumină ca să vadă prin geamul sasului de acces. Și Ngô își dă seama că este cineva înăuntru care se uită la el. Dar nu prea înțelege – lumina de pe Lună i-a slăbit vederea, și așa nu foarte ageră – și de aceea clipește din faruri de câteva ori. Capul din spatele geamului dispare.

Ușa exterioară începe să se ridice – mai repede decât își amintește Ngô că se ridica altă dată.

Când sasul de acces se deschide complet, întoarce duba, bagă remorca înăuntru și o desprinde de dubă. Apoi întoarce duba și clipește din nou din faruri. Durează ceva timp, însă până la urmă individul dinăuntru pare să înțeleagă: remorca și vehiculul n-au suficient loc înăuntru ca să intre împreună. Cu încărcătura ei prețioasă, remorca trebuie să intre prima.

Așteptându-și rândul, Ngô devine tot mai bănuitor.

Ce se petrece în acel moment este complet neobișnuit. Se întreabă în treacăt dacă nu cumva sectanții au fost luați ostatici sau ceva de genul ăsta. Sau poate s-au îmbolnăvit? Dacă duba cealaltă aparține unei misiuni de salvare? Și atunci, de ce i s-ar permite accesul înăuntru? De ce să nu fie ținut la intrare și să i se comunice cumva că înăuntru există un pericol? De ce nu…?

Deodată, ușa exterioară se ridică din nou – iarăși cu mare iuțeală. Ngô intră cu vehiculul în interiorul sasului de acces, curios din cale afară și ciudat de emoționat.

Deoarece acele circumstanțe neobișnuite îi oferă cel puțin posibilitatea de a se delecta cu pasiunea lui favorită – diversiunea și întreruperile fiind, în definitiv, cei mai buni prieteni ai unui hoț.

Apare din nou chipul la geamul interior. Este un bărbat cu părul negru, șocant de arătos, proaspăt ras, însă poartă hainele obișnuite ale sectanților: vestă largă și cămașă de culoare

violet. Și zâmbește… larg. Poate că e un nou-sosit. Poate că are în sarcină manevrarea porții, pe când ceilalți sărbătoresc ceva.

Ngô clipește din nou din faruri și omul dispare ca să ridice ușa. În cele din urmă, Ngô pătrunde în zona de încărcare, unde pachetele sunt deja stivuite pentru preluare. Dar e mai întunecat decât de obicei, iar chipeșul străin nu se vede nicăieri. De fapt, Ngô abia deslușește ceva în jur. Verifică instrumentele de la bord pentru a vedea presiunea din încăpere, apoi deschide ușile dubei.

A ajuns în complex și inspiră aerul plin de mirosuri. Însă nu-l întâmpină nimeni. Privește în jur.

— Alo? strigă el.

Niciun răspuns.

— Alo?

Nimic în afara ecoului. Se gândește să încarce pachetele în dubă, să reatașeze remorca și să plece. Dar e evident că nu poate deschide ambele uși manual de unul singur. Și tentația de a cerceta mai departe este prea mare.

Așadar, pătrunde mai adânc în complex. Clipesc doar câteva lumânări electrice – sectanții nu folosesc lumânări cu flacără, ca să nu irosească oxigenul. Pe zid se vede un verset din Scriptură, săpat în lemn și abia vizibil în lumina palidă.

> *Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi.*
> *Romani,* 8:18

Iar tăcerea continuă să fie totală. Ngô își aude chiar propriii pași.

Ajunge la capelă, centrul sacru unde-și petrec toată ziua sectanții. Ngô însuși s-a bucurat odată de onoarea de a fi primit înăuntru. Era înălțarea și fusese obligat să îndure o predică fioroasă împotriva lăcomiei omenești. Însă în acest moment încăperea, care e decorată cu unele dintre cele mai frumoase sculpturi ale sectanților, este complet întunecată.

— Alo?

Niciun răspuns. Ngô simte totuși că-l așteaptă cineva înăuntru. Inima îi bate mai repede. Întinde mâna spre perete și găsește un comutator. Îl apasă. Și lumânările electrice se trezesc la viață.

Tuân Ngô contemplă uluit întreaga scenă. Ochii i se măresc. Și-și pierde respirația.

Toată capela este plină cu cadavre. Corpuri dezmembrate.

Trupuri contorsionate, zdrobite, rupte în bucăți. Sunt aruncate peste banchete, împrăștiate pe podea. Zac în bucăți pe

altar. Ca și cum o tornadă sau o forță diavolească ar fi devastat acel loc. Ngô n-a mai văzut ceva asemănător – nici în cele mai negre coșmaruri.

Se dă înapoi și călcâiul îi aterizează pe ceva moale. Se uită în jos și vede că stă pe mâna unui tânăr. Iar tânărul este gol – dezbrăcat de haine.

Apoi Ngô aude un sunet. Se întoarce, cu inima bubuindu-i în piept, și-l vede pe omul care i-a dat drumul înăuntru – un bărbat cu părul negru îmbrăcat cu costum de sectant.

Individul ține în mână ceva care seamănă cu un cuțit mare de măcelărie. Are un mâner gros din lemn și o lamă lungă de vreo treizeci și ceva de centimetri. Și individul zâmbește. Ca un nebun.

— *Ce sens are să umbli încălțat cu pantofii altuia*? întreabă individul cu privirea pierdută. *În afara cazului că pantofii lui sunt mai buni că ai tăi*?

Individul rotește lama armei ca pe o seceră, iar ultimul lucru pe care-l mai vede Ngô este propriul său trup fără cap prăbușindu-se grămadă în cealaltă parte a încăperii.

39.

Justus își amintește ceva rostit de Grigori Kalganov cu doar câteva ore înainte: *Într-o lume a întunericului nu-ți poți vedea propria umbră.*

Și-i trece prin minte că s-a aventurat într-o lume similară, din pura lui dorință. Concentrându-se obsesiv pe treaba de rezolvat, a ajuns să ignore, sau cel puțin să marginalizeze pericolele imediate.

O sună pe coordonatoarea de zbor a lui Fletcher Brass, Amity Powers.

— Despre ce e vorba? întreabă ea cu răceală.

— Vreau doar să aflu pe unde e domnul Brass, minte el, presupunând că Brass se află la baza de lansare a rachetei.

— Domnul Brass este în Sin.

— În *Sin* ați spus?

— Corect.

Justus ezită.

— Credeam că se preocupă de pregătirile călătoriei lui spre Marte?

— A fost nevoit să rezolve ceva urgent în oraș.

— Și ce anume, mai exact?

— Domnul Brass nu m-a informat, răspunde Powers. Asta e tot ce dorești să afli, locotenente?

— Nu chiar.

Justus trece rapid în minte câteva alte întrebări posibile – despre data proiectată a lansării și despre situația generală a securității de ia baza de lansare – înainte de a ajunge la subiectul important.

— Apropo, câte persoane pleacă în călătorie?

— Nava spațială *Prospector* are opt locuri.

— Cine pleacă, mai exact?

— Pot să întreb de ce vă interesează?

— Din rațiuni de securitate. Ar putea deveni ținte, dacă n-au devenit deja.

Powers scoate un sunet ironic.

— Este domnul Brass, bineînțeles. Pe urmă este comandantul misiunii, Carter Tuchman. Geologul Stephanie Chabadres. Astrofizicianul Renny Olafsen. Responsabilul medical, doctorul Oscar Shields. Asistenta acestuia, infirmiera Flash Bazoom. Și inginerul Bryce Schubert.

— Șapte în total.

— Poftim?

— Spuneați că sunt opt locuri.

— Păi, merge și robotul Leonardo.

— Androidul?

— Corect.

— Care a fost programat special pentru călătorie?

— Ei bine, nu știu nimic despre asta, locotenente – va trebui să-i întrebați pe specialiștii în robotică.

— Poate că o voi face. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Justus închide, întrebându-se dacă nu cumva a pierdut timp foarte prețios până la urmă. Inițial, respingerea de către șeful Buchanan a posibilității implicării roboților în seria de crime îi sporise bănuielile, însă în acest moment androidul lipsă pare să servească, într-adevăr, unui scop științific. Așa că Justus decide să lase chestiunea deoparte ca să se ocupe de alte probleme mai presante. Tocmai termină de programat o autopsie a cadavrului lui Grigori Kalganov, când la secție apare Leonardo Grey.

— Domnul Brass ar dori să vă vadă, domnule, anunță droidul.

Justus se întreabă dacă apariția neașteptată are ceva de-a face cu apelul lui telefonic.

— Și ai venit aici ca să mă escortezi?

— Corect.

— La palatul lui? Kasr?

— Nu chiar, domnule.

— Atunci, unde?

— Veți afla în scurtă vreme, domnule.

Justus nu se opune. I se alătură lui Grey în vehiculul superb de escortă și împreună navighează pe străzile din Sin. În cele din urmă, fațada palatului Kasr apare în fața lor, însă vehiculul își croiește drum printre fântâni și peisajul verde al parcului Processional. Nu se îndreaptă spre intrarea principală. La poarta unui hangar pentru vehicule, aflat cam la două sute de metri de intrarea principală, vehiculul în care se află ei este scanat de o mulțime de dispozitive de securitate.

— Arma dumneavoastră, cere un paznic cu chipul lipsit de orice expresie după ce Justus coboară.

— Este doar un dispozitiv de imobilizare.

— Arma dumneavoastră, repetă inflexibil individul, iar Justus pricepe mesajul – predă arma.

Grey îl conduce de-a lungul unui garaj plin cu vehicule antice cu motor: un automobil Ferrari, un Aston Martin, două mașini Jaguar și un Mercedes-Benz.

Damien își amintește că a citit ceva despre hotărârea lui Brass de a-și aduce întreaga colecție de automobile de epocă până pe Lună.

— Nu e un mediu chiar lipsit de rugină, zice el.

— Poftim, domnule?

— Din pricina oxigenului. N-ar trebui ca mașinile să fie depozitate undeva – în vid?

— Aceste vehicule sunt testate de domnul Brass, domnule.

— Nu ia niciunul pe Marte, nu?

— În privința asta nu sunt sigur, domnule.

Justus clatină din cap, iar Grey îl conduce într-un ascensor cu nuanțe strălucitoare de aramă și crom.

— Brass se află la capătul drumului?

— Da, domnule.

Când ascensorul se oprește brusc – senzația e ca și cum ar fi căzut în gol zece etaje – Justus se pregătește psihic pentru un nou spectacol de șoc și groază. Poate că e vorba de ceva complet neprevăzut. Dar Brass – care se află în zona de recepție, îmbrăcat cu un costum din serj cu dungi arămii, o cravată asortată de aceeași culoare și mănuși de șofer din piele de căprioară – dă pe dinafară de farmec.

— Locotenentul Damien Justus.

A dispărut complet din vocea lui agresivitatea de la baza de lansare; individul vorbește ca și cum s-ar adresa unui investitor crucial pentru viitorul lui.

— N-arăți cu nicio zi mai bătrân decât atunci când te-am întâlnit ultima dată.

O glumă neconvingătoare. Însă Justus îi răspunde cu una la fel de neconcludentă:

— În cazul meu, mi se pare că a trecut un secol.

— Păi, așa e în Purgatoriu. Pe aici trăim într-o zi cât într-o viață.

Brass își întinde mâna înmănușată – Justus are senzația că dă mâna cu o antilopă – și afișează pe chip faimosul lui rânjet de rechin.

— Ai câteva minute libere?

— De ce nu?

— Atunci, te rog să vii încoace, îi cere Brass.

Întinde un braț lung ca o coasă – fără să-l atingă pe Justus, dar oarecum împingându-l cu un soi de forță magnetică – și Damien se trezește, înainte de a-și da prea bine seama, într-o încăpere ca o peșteră, ce pare săpată în rocă.

Bănuiește că e vorba de un tunel săpat de lavă. Își amintește că a citit în una dintre biografii că Brass a oxigenat și iluminat câteva astfel de tuneluri cu singurul scop de a organiza evenimente sportive subterane: turnee de golf, concursuri de urmărire sportivă și alte chestii asemănătoare. Dar nu-și închipuie de ce a ajuns și el într-un asemenea loc.

— Iartă-mă că mi-am pierdut cumpătul ieri, zice Brass. Procedurile de testare sunt incredibil de dure, iar la vârsta mea pot scoate complet din minți un om.

— Nicio problemă.

— Dacă e să spunem adevărul, cred că am fost un pic surprins că nu mi-ai arătat genul de deferență cu care am fost obișnuit. Evident, am ajuns un răsfățat – cu tot servilismul și lingușeala de care am parte de la fățarnicii de pe aici. Și când n-am văzut aceeași atitudine de la tine, recunosc că la început am fost un pic deranjat. Până ceva mai târziu, când m-am gândit mai bine la asta. Când am ajuns să te respect pentru că nu te lași încălecat. Fiindcă ești suficient de bărbat ca să vorbești direct. Din nou, n-ar fi trebuit să fiu surprins. Mi s-a zis ce gen de profesionist ești. Cel care vorbește pe șleau. Un om cu principii. Detectivul care merge până la capăt. Este chiar motivul pentru care am crezut că te vei dovedi atât de util aici, în Purgatoriu.

— Scuzați-mă, domnule Brass, spuneți că *dumneavoastră* ați autorizat intrarea mea în Purgatoriu?

— Bineînțeles că eu am fost. Mi s-au dat amănunte despre tine – chiar de către Otto Decker însă asta doar pentru că eu căutam pe cineva exact ca tine. Cineva care să mă ajute să scutur un pic PPD-ul. De fapt, de aceea am fost nevoit să păstrez totul secret atâta vreme – ca să nu ți se urce la cap, să nu-ți scape ceva din atenție. Și sunt convins că nu mai trebuie să-ți dezvălui că numirea ta a fost destul de eficientă până acum – chiar dacă PPD-ul nu știe asta.

Îl conduce pe Justus de-a lungul unei curbe a tunelului în timp ce merg – galeria face curbe permanent și se lărgește – și Damien începe să aibă sentimentul că Brass continuă să-i servească jumătăți de adevăruri. Din iritare personală. Cu un scop ascuns în minte.

— Presupun că problema e următoarea, continuă Brass. După ce ți-am acordat o astfel de responsabilitate, fără a mai pomeni de faptul că ți-am oferit un refugiu vizavi de problemele pe care le aveai pe Pământ, cred că mă așteptam la un soi de recunoștință. Și am presupus că nu voi avea de-a face cu tine personal, că-ți vei vedea de treabă fără să mă deranjezi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că *tu* nu lucrezi așa. Nu lucrezi pe ascuns și nu faci distincții – nici măcar în privința mea. Ești complet netemător. De fapt, asta mi-a slujit ca o lecție valoroasă. Deoarece aș fi putut uita de unde provin. Presupun că ai citit cărțile despre mine?

— Pe unele dintre ele.

— Atunci, s-ar putea să știi că maică-mea mi-a dat numele după Fletcher Christian. Mă rog, nu chiar Fletcher Christian, ci o vedetă de cinema care a interpretat rolul acestuia în unul dintre filmele alea făcute după *Revolta de pe Bounty.* Era cineva de care ea se îndrăgostise. Ironia, evident, și mi-a luat o

vreme ca s-o recunosc, a fost aceea că după „revoltă" Fletcher Christian s-a exilat de bunăvoie într-un loc numit Insula Pitcairn, care la acea vreme însemna în mare parte ce semnifică azi Zona Întunecată a Lunii. Însă marea diferență a constat în faptul că domnul Christian însuși n-a mai trăit prea mult – poate patru ani, nimeni nu știe exact cât anume – și societatea creată de el a supraviețuit, dar n-a înflorit niciodată. Era prea claustrofobică și prea marcată de incesturi, înțelegi. O comunitate alcătuită aproape în întregime din rebeli și nelegiuiți, dispuși la tot felul de manevre politice primitive. Un mic univers autosuficient, izolat de restul lumii, în care traiul se desfășura după standarde proprii, și corupt din interior.

Brass chicotește și se uită fix la Justus.

— Probabil că te gândești, ei bine, care e diferența între ce era acolo și Purgatoriu? Și da, sunt pe deplin conștient că propria noastră societate are multe similarități la suprafață cu Pitcairn. Însă minunăția adevărată – și aici trebuie să-mi arog o anumită mândrie – este că Purgatoriul nu numai că a supraviețuit, dar a explodat. În ciuda mediului închis și a tuturor sociopaților care trăiesc aici. Cu siguranță că mi-am depășit propriul nume – nu m-am sinucis, nici n-am murit din cauze naturale și nici n-am fost ucis de niște criminali… cel puțin nu încă. Și știi de ce s-au întâmplat toate astea? Ei bine, pentru început deoarece există o mână de fier care impune disciplina. Există o modalitate concepută de mine pentru a face viața de aici mereu interesantă – *tumultuoasă,* s-ar putea spune –, ceea ce reprezintă un factor psihologic important într-un astfel de loc. Însă motivul principal, motivul *crucial,* deși nu-i fac reclamă în mod public, este acela că Purgatoriul *nu este chiar așa de izolat precum ai putea crede.* Geografic, evident că este. Vizual… și asta. Însă *politic și filosofic*… ei bine, după câțiva ani de sfidare spectaculoasă, am început în secret să redeschid liniile de comunicare. În mod ascuns, bineînțeles, deoarece nu-mi servea la nimic să fiu portretizat drept un erou exilat. Dar în spatele scenei cordonul ombilical cu Pământul a fost reatașat cu discreție. Am acceptat inevitabilitatea acestui fapt. Mi-am înghițit propria mândrie. Încă îmi spun megaloman pe Bila Albastră? Ei bine, este un termen superfluu, oricum. Fii convins că am și eu momentele mele. Uneori mă sperii singur de mine – și vorbesc serios. Totuși cheia adevărată a succesului meu, realitatea plictisitoare care-mi finanțează toate ambițiile astronomice, este dată de latura mea constructivă. Cred că încerc să sugerez că nu sunt acel paria care pare că sunt. Nu voi intra în detalii amănunțite, dar sunt mult mai puternic decât ai crede. Iar tentaculele mele

ajung în locuri pe care nici nu ți le imaginezi. Chiar și pe Pământ.

— Este cumva o amenințare?

— Nu, de ce afirmi asta? Nu fac decât să subliniez o ironie crudă. Aceea că dețin un control mai mare asupra unor părți ale Pământului decât asupra unor părți ale propriului meu regat. Asupra unor părți ale familiei mele, dacă stau mai bine să mă gândesc. A, iat-o.

O fracțiune de secundă Justus crede că e pe punctul de a o vedea pe QT Brass.

În realitate, cei doi au ajuns la un soi de garaj sau de service Pit Stop: piese de automobil pe rafturi și prinse de cârlige, un vehicul dezmembrat pe un lift hidraulic, bidoane vechi cu uleiuri și combustibili. Iar într-o parte a acestui ansamblu, cu fața spre ușa deschisă, bijuteria centrală – un automobil sport Mustang roșu ca focul, cu dungi albe, roți cromate șlefuite și oglinzi laterale argintii.

— E o frumusețe, nu-i așa?

Brass deschide deja ușa din dreptul pasagerului.

— Model Shelby Cobra GT350 din 1966.

— E cea cumpărată la licitație…?

— Pentru nouă sute de mii de dolari, așa e. Cu atâta vreme în urmă. Ai citit despre asta?

— Ceva. Undeva.

— Atunci, locotenente, zice Brass ținând ușa deschisă, te rog să urci.

— Mă duceți la o plimbare?

— În cea mai clasică manieră.

— Aici?

— De ce nu? Doar nu ți-e frică, nu?

— Nu mi-e frică.

— Atunci, te rog să urci.

Nu fără precauție, Justus se strecoară pe un scaun vechi, care scârțâie, confecționat manual din piele. Timp de un minut examinează atent ce se află în jurul lui: bordul cu instrumente din oțel, ceasul analog de bord, volanul îmbrăcat în lemn, maneta de viteze argintie, întreaga *atmosferă* a unei epoci în care existau stații de benzină la fiecare colț de stradă și accidente de mașină la fiecare a doua intersecție.

— E chiar mai frumoasă pe dinăuntru, nu?

Mașina se clatină atunci când Brass se strecoară pe scaunul șoferului.

— Ca un birou, spune Justus.

— Ca un birou, exact. Presupun că ai citit despre asta? Despre cum am încheiat unele dintre cele mai importante afaceri în mașina asta?

— Ceva. Undeva.

— Ei bine, este cu adevărat o tradiție. Toți oamenii ăia cu care am făcut afaceri de-a lungul anilor, toți acei rivali corporatiști, birocrați și alții de teapa lor, niciunul nu se simțea în largul lui într-o sală de ședințe. Presupun că erau prea încordați sau prea paranoici să nu fie înregistrați. Însă ia du-i într-o plimbare cu bijuteria asta, lasă-i să simtă toți cei 335 de cai putere în lungul spinării – ei bine, chestia asta îi elibera de toate angoasele. Transforma mincinoși în oameni cinstiți. Cred că se simțeau în siguranță să vorbească la adăpostul unui motor care mugea. Ia ascultă.

Brass introduce cheia în contact și pornește motorul, îl ambalează cu un picior pe frână și face să vibreze fiecare os din trupul lui Justus.

— Ce zici de asta? întreabă el.

— Impresionant, răspunde Justus.

— Îmi place să cred că e de-a dreptul senzual.

— Se poate spune și așa.

— Deci ești pregătit, locotenente? Pentru un pic de viteză?

— Desigur.

— Atunci, mă tem că va trebui să-ți pui centura.

Justus se conformează în vreme ce Brass ia piciorul de pe frână și pune mașina în mișcare. Coboară încet o pantă cu hopuri și iau o curbă, apoi se opresc în fața unui tunel complet nou – o galerie masivă care se întinde pe o lungime de aproximativ un kilometru și jumătate, dreaptă, netedă și fără ieșituri pe părțile laterale, în afara gurilor de ventilație și a neoanelor încastrate în zid. Seamănă cu un tunel care poate fi găsit pe sub Alpii elvețieni, Canalul Mânecii sau pe sub vreun vechi palat sovietic – visul oricărui pilot de mașini de curse – și amenajat, aparent, în așa fel încât Brass să se distreze în voie în Zona Întunecată a Lunii.

— Nu e chiar circuitul de la Nürburgring, adaugă Brass. Dar noi l-am îndrăgit.

— Noi?

— Nu sunt singurul maniac al vitezei din Purgatoriu.

— Î-hî.

Justus se prinde, discret, mai bine de scaun.

Brass apasă puțin pedala de accelerație, astfel că motorul se zbârlește furios, șasiul începe să vibreze și pe țeava de eșapament iese un nor gros de fum. Apoi eliberează frâna de mână și apasă pedala de accelerație la maximum, iar Mustangul țâșnește cu un muget și cu un scârțâit puternic de cauciucuri. O clipă Justus are impresia că temerile lui cele mai mari devin realitate, însă mașina înaintează mai bine de un

minut de-a lungul tunelului săpat de lavă și vitezometrul nu trece mai mult de șaizeci de kilometri pe oră.

Pe urmă, apropiindu-se capătul tunelului, Brass schimbă repede viteza într-o treaptă inferioară și mașina se oprește la câțiva metri de un perete din stâncă lunară.

— Cum a fost?

— Bine, răspunde Justus, ușurat.

— Am balastat șasiul mașinii ca să-i confere o oarecare stabilitate. Însă în gravitația de aici mașina o poate lua literalmente razna – poate atinge cu mult peste 200 de kilometri pe oră. Pe Pământ asta era limita absolută. Dar chiar și acolo am apăsat pedala de accelerație la maximum când am socotit că era cazul, când aveam mare nevoie să mai dezleg o limbă sau două. Unul dintre traseele neoficiale favorite pentru mine era Autostrada Unu de pe coasta Pacificului. Cred că s-ar putea spune că aveam o înțelegere cu patrula de autostradă de acolo. Îmi amintesc odată că l-am luat chiar pe guvernator la o mică plimbare de plăcere. Doamne, nici măcar nu-mi mai amintesc numele lui.

— Guvernatorul Guerra.

— Guerra, corect, confirmă Brass, apoi execută încet o întoarcere. Iar când am atins 190 de kilometri la oră l-am întrebat dacă era adevărat ce auzisem, toate zvonurile alea. Ceva legat de restricții în domeniul aerospațial – nici măcar nu-mi amintesc detaliile.

— California avea de gând să interzică zborurile supersonice pe deasupra zonelor rezidențiale dacă nu plăteai o taxă anuală.

— Corect! Exact așa! Chestia asta era într-una dintre cărțile mele?

— În câteva dintre ele.

— Atunci, probabil că nu mai e nevoie să-ți povestesc mai departe, nu? întreabă Brass, după ce întoarce mașina din nou cu botul spre tunel, cu motorul la ralanti. L-am întrebat pe Guerra dacă a încheiat o înțelegere cu unul dintre rivalii mei. Dacă primise, într-adevăr, câteva milioane pe sub masă și încerca să mă fenteze. El a stat o vreme pe scaunul pe care stai tu acum – probabil că atinsesem deja 220 de kilometri în acel moment, aproape la limită – și nu scotea o vorbă. Dar nu era vorba de o tăcere care să arate că era *înspăimântat,* înțelegi? Era vorba de o tăcere *elocventă.* Tăcerea avea *sens,* așa cum e tăcerea din spațiu. Deoarece tăcerea *era* răspunsul – înțelegi ce spun?

— Ați scos adevărul de la el speriindu-l.

— Într-un fel. Oricum, lucrurile sunt ceva mai elegante. Haide să mai dăm o tură, bine?

Fără a aștepta un răspuns, Brass bagă maneta în viteză și apasă pedala de accelerație la maximum, iar Mustangul țâșnește în lungul tunelului, urlând și scuipând fum. De această dată înaintează cu o viteză considerabil mai mare, poate 120 de kilometri pe oră, repezindu-se către capătul tunelului, prin ghemotoacele de fum rămase de la tura anterioară, printre șirurile de lumini, prea repede ca să mai ia vreo curbă, ca o rachetă apropiindu-se de țintă. Câteva secunde Justus are certitudinea că se vor izbi de peretele din stâncă – pentru ca Brass să-și demonstreze punctul nebunesc de vedere – și se simte îngrozit pe când este împins de forța gravitațională în scaun.

Însă Brass acționează frânele exact la timp și mașina se oprește scrâșnind printre alți nori de fum scoși de cauciucuri.

Brass are o privire de nebun.

— Te-ai scăpat un pic pe tine de data asta?

— Un pic, răspunde Justus.

— Uneori e bine să te joci cu moartea, pufnește Brass. E unul dintre marile paradoxuri, nu? Acela că oamenii apreciază viața doar după ce trec pe lângă moarte? De câtă vreme Pământul nu s-a mai confruntat cu o amenințare de moarte? Ceva care să-i scoată cu adevărat pe pământeni din starea lor de complezență? De la cometa aia fâsâită? Și cu toate astea devenim rapid aroganți din nou. Uităm gustul acela dulce al mortalității noastre. Bineînțeles că sunt mulți oameni care flirtează intenționat cu moartea, care par dependenți de ea. Așa se spunea și despre mine. *Încă* se afirmă asta despre mine, despre toată povestea asta cu călătoria spre Marte. S-ar putea zice asta și despre fiica mea, despre modul prostesc în care tratează lucrurile. Spun prostesc deoarece în cazul ei un asemenea comportament n-are sens. Și atunci, de ce o face? Încearcă să arate că e capabilă de asta? Poate că ar trebui să mă învinovățesc singur pentru că am scăpat-o de sub control? Fiindcă am adormit la volan, ca să zicem așa? Ei bine, îi las pe alții să decidă. Oricum, știu clar că ea a devenit un soi de problemă în ultima vreme. O problemă esențială. Ai și tu o fiică, nu?

— Corect, răspunde Justus, țeapăn de spaimă.

— Atunci, probabil că ai idee despre ceea ce vorbesc. Copiii pot crea multe probleme, nu?

— Da.

— Oh, nu vreau să spun că am suspiciuni în privința fetei tale. Vreau doar să subliniez că a mea a devenit o problemă *aparte.* Poate că a fost mereu așa. Poate că am negat prea mult timp faptele. Ea *a fost* cea care te-a forțat să dai acel telefon, am dreptate?

— Care telefon?

— Haide, locotenente, știi la ce telefon mă refer.

— Nu, nu știu.

— Atunci, îți *spun eu* la ce telefon mă refer, adaugă Brass cu niște ochi ca de linx, scăpărând. Cel dat cu doar câteva ore în urmă, când ai cerut de la coordonatoarea mea de zbor amănunte despre lista de pasageri pentru călătoria spre Marte. Aici a fost vorba de fiică-mea care trage sforile, nu?

— Nu las pe nimeni să mă folosească pentru a trage sfori, domnule Brass, credeam că s-a înțeles asta.

— Atunci, te-a manipulat fără ca măcar să-ți dai seama, poate face și așa ceva.

— Vă asigur că n-a făcut-o.

— Iar eu te *informez* că a făcut-o.

— Păi, atunci, zice Justus ridicând din umeri, poate că vreți să-mi spuneți de ce lista aia de pasageri este un subiect atât de sensibil pentru dumneavoastră.

— Asta e o recunoaștere?

— Absolut deloc. Dar de ce este importantă?

— De ce este importantă? *De ce*? chicotește Brass ca un nebun. Deoarece tăcerea este răspunsul.

— Nu pricep.

— Ești sigur că vrei să pricepi?

— Da.

— Atunci, dă-mi voie *să-ți demonstrez*, locotenente.

Brass strânge volanul brusc, apasă cu putere pe accelerație și, *bang*, Mustangul țâșnește din nou prin tunel, năpustindu-se prin fum și lumină. Când ajung la jumătatea tunelului, Brass urcă mașina pe peretele rotunjit, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru. Rămân acolo, *înaintând pe zid* și îndreptându-se către capătul tunelului – aflat la o sută de metri distanță, apoi la cincizeci, pe urmă la douăzeci –, după care Brass răsucește volanul și apasă frâna, iar mașina se oprește iarăși în scrâșnet de cauciucuri, la câțiva metri de impactul nimicitor.

— *Deoarece tăcerea este răspunsul*! țipă din nou Brass, cu un tremurat sinistru în voce. Fiindcă Universul *urlă* la noi, oare suntem prea surzi ca să-l auzim? Suntem *extrem* de aproape de moarte, la doar *un centimetru* de pieire! Trebuie să căutăm, să explorăm, să ne asigurăm un cap de pod, să lăsăm o urmă. *Trebuie*! Întrucât ăsta este scopul nostru, *singurul nostru scop*! Este o nenorocită de misiune divină! Nimic altceva nu contează! *Nimic*! Și nu-mi pot permite să las ceva – *orice* – să stea în calea mea. Sau pe cineva – *chiar dacă e vorba de nenorocita de fiică-mea* – care să încerce să mă abată. Înțelegi ce vreau să spun, locotenente? *Tăcerea este răspunsul*!

Justus nu răspunde, însă fața îi tresare spasmodic, trădându-i starea de confuzie.

Așa că Brass rotește din nou volanul și apasă pedala de accelerație, iar mașina *explodează* de-a lungul tunelului – de la zero la 100 de kilometri pe oră în cinci secunde –, pe urmă accelerează și accelerează, și *accelerează* cu motorul urlând și Brass rotind volanul. Se urcă pe pereți din nou și apoi pe tavan, ajung să străbată tunelul cu capul în jos și roțile mașinii *pe tavan,* ca în *Men in Black I* – incredibil! –, iar Justus stă încovrigat în scaun, îngrozit, în vreme ce mașina se năpustește din nou spre zid – 150 de metri, 50, 25 – până când Brass trage de manetă și apasă până la refuz frâna. Brusc, se opresc scrâșnind din nou din roți la nici *zece centimetri* de zid, cu motorul mârâind furios și fumul ridicându-se ca o ceață.

— *Așa că spune-mi acum,* locotenente, și fii sincer! urlă Brass pe când se întoarce spre el, cu buzele răsfrânte și ochii scăpărând. Ți-a spus ceva fiică-mea despre Leafists? A susținut cumva că i-am ucis? *Încearcă să dea vina pe mine*? Să mă incrimineze? Să preia Purgatoriul? *Să mă împiedice să plec pe Marte*? Spune-mi! În numele viitorului omenirii, *spune-mi*! Fiindcă trebuie să știu adevărul! Întreg adevărul! Oricare ar fi acesta, *trebuie să-l știu*!

Și cum Justus nu răspunde imediat, Brass dă ultima lovitură:

— Asta vrei să-mi spui? *Tăcerea este răspunsul*! Chiar asta vrei să-mi spui? *Tăcerea este răspunsul*!

Întinde mâna după cheia de contact, pregătit să oprească motorul și odată cu asta orice șansă de replică, orice șansă a detectivului de a argumenta ceva. Și cum Justus continuă să tacă, Brass răsucește cheia în contact și motorul se oprește, apoi se uită la locotenent cu o expresie sălbatică.

— *Tăcerea este răspunsul*! exclamă el.

Nu e nevoie să mai adauge altceva.

Însă Justus spune oricum.

40.

— Nu, domnule Brass.

Justus nu-și pierde cumpătul prea des, iar în aparență nu și-l pierde nici în acest moment. La început a fost calm, vorbea manierat, n-a ridicat vocea. Însă din clipa în care s-a urcat în Mustang, curios și prudent, totul s-a schimbat.

— Nu, reia el. Sunt *locotenent de poliție.* Și, așa cum ați subliniat, sunt cam maniac în privința regulilor. Poate prea mult chiar: se poate spune că încep să regret asta. Există însă o regulă la care continui să țin morțiș: aceea că un polițist nu răspunde în fața *nimănui,* cu excepția superiorilor. Cu excepția șefilor și comisarilor. Cu excepția procurorilor. Cu excepția judecătorilor. Și a nimănui altcuiva. Nici măcar a autocratului, sau Patriarhului, sau marelui grangure, sau a cui naiba se presupune că se află la conducere. Nici măcar a dumitale, domnule Brass. Mai ales când sunteți *suspect* în cadrul anchetei mele. Deci nu, nu *trebuie* să vă răspund la întrebări și nu, *n-am de gând* să vă răspund la ele. Dar asta nu înseamnă că *tăcerea este răspunsul,* ci doar că nu divulg *nimănui* aspecte ale anchetei mele.

Se uită sfidător în ochii scânteietori ai lui Brass, în vreme ce acesta îl privește fix, fără să clipească, și cu o jumătate de rânjet în colțul gurii, ca și cum nu i-ar veni să creadă că are parte de un asemenea răspuns.

— Totuși, ca polițist, am dreptul să *pun* întrebări. Iar în calitate de cetățean și suspect, domnule Brass, aveți *obligația* de a răspunde la ele. Nu, nu *trebuie* să răspundeți. Și *da,* aveți dreptul să tăceți și să cereți un avocat, și ar trebui să știți că orice declarați poate fi folosit împotriva dumneavoastră. Deoarece chiar și aici, împotriva tuturor evidențelor, există un tribunal, bazat pe un sistem juridic sub egida căruia și eu, și dumneavoastră ne-am născut, și există tratate neratificate cu Națiunile Unite, iar din acest punct de vedere există o instanță a opiniei comune și instanța justiției cosmice. Așa că dați-mi voie să vă pun *dumneavoastră* o întrebare, domnule Brass. Și vă rog să vă gândiți cu atenție la răspuns, deoarece ar putea fi cel mai important lucru pe care-l spuneți vreodată. Sunteți pregătit?

Însă Brass continuă doar să se uite fix, iar Justus nu-i lasă timp de gândire.

— I-ați atras pe Leafists în Purgatoriu prin minciună? Ați ordonat uciderea lor în masă? Iar acum le țineți organele congelate în nava dumneavoastră spațială? Răspundeți-mi la asta, domnule Brass.

Brass continuă să se uite fix, cu sprâncenele ridicate și nasul curbat, încercând să pară netulburat și amuzat – în mod cert a mai fost în astfel de situații înainte și se pricepe să iasă din ele. În cele din urmă clipește – nici măcar el nu-și poate ține ochii deschiși la nesfârșit – și pufnește:

— Mi se pare că ai pus *trei* întrebări, locotenente. Dar dacă vrei să știi cu adevărat…

— Nu, domnule Brass, știți ce? i-o retează scurt Justus. Nu *trebuie* să răspundeți, deoarece știu că orice ați spune e minciună. O denaturare a faptelor, o sustragere de la adevăr, niște fraze confuze, criptate, menite să inducă în eroare, ceva de genul ăsta. Am citit destule despre dumneavoastră ca să știu asta și am *văzut* cu ochii mei suficiente lucruri. Ce spuneți în propriile dumneavoastră legi? În *Codul Brass*? „Minte, minte, minte”. Și mai spuneți: „Mereu să aveți o negare la îndemână”. Și așa mai departe. Întreaga litanie nenorocită de sfaturi. Deci cunosc deja răspunsul. De fapt, l-am cunoscut cu câteva minute în urmă, când ați pus întrebările alea despre fiica dumneavoastră. Deoarece nu vă îngrijora *veridicitatea* lucrurilor care se presupune că mi s-au spus. Vă interesa doar *identitatea* persoanei care mi le-a zis. Și asta e tot ce am nevoie să știu. Dumneavoastră ați făcut-o. Le-ați comis pe toate. L-ați sacrificat pe vechiul dumneavoastră prieten, Otto Decker. Ați ordonat uciderea lui Kit Zachary. Au existat și victime colaterale, persoane nevinovate și oameni care trebuiau reduși la tăcere din cine știe ce motiv. Și ați comis toate astea fiindcă ați vrut să eliminați orice rival potențial înainte de a pleca spre Marte. Deoarece ați vrut s-o destabilizați pe QT, să țineți secrete crimele împotriva omenirii și să vă asigurați că Purgatoriul va fi la fel cum vă place dumneavoastră să fie când vă veți întoarce. Și sunt sigur că nu v-ați încheiat actele criminale. Mai sunt și alții pe care plănuiți să-i asasinați. Probabil pe propria dumneavoastră fiică. Și pe mine – sunt convins că n-am fost niciodată de neînlocuit. De fapt, probabil credeți că sunt incredibil de prost ca să vă spun toate astea. Poate că tocmai mi-am grăbit asasinarea. În fond, poate că ați *vrut* să-mi pierd cumpătul. Iar dacă așa stau lucrurile, atunci felicitări, ați găsit singura cale sigură de a obține asta. Și chiar trebuie să vă spun care a fost acea cale?

Brass mișcă din sprâncene simulând interesul.

— *Atunci când mi-ați amenințat fiica,* domnule Brass. Oh, știu ce veți zice. Că nici n-ați fi visat așa ceva. Dar dați-mi voie să vă spun că am mai fost amenințat de indivizi la fel de nebuni ca dumneavoastră. Poate nu la fel de bogați și de puternici, însă la fel de nebuni, de egoiști și de cruzi. Și știu cum emit astfel de oameni amenințările, cum procedează.

Aruncă amenințarea parcă la întâmplare, o lasă să plutească în aer, apoi neagă că au avut vreo legătură cu evenimentele ulterioare. Ei bine, am văzut ce ajunge un om care încearcă să ignore o astfel de amenințare și se îmbărbătează că totul va fi bine, care se asigură singur că oamenii, chiar și cei bogați și puternici, și cruzi, au anumite standarde. Tocmai de aceea mi-am promis că așa ceva nu se va mai întâmpla vreodată. Și totuși, sunt aici și cu câteva minute în urmă ați menționat-o pe fiica mea. Ați afirmat că tentaculele dumneavoastră ajung pe Pământ și, practic, în aceeași propoziție ați menționat-o pe fiica mea. Ați făcut-o. Am auzit-o. Ei bine, din întâmplare pentru mine fata mea e mai importantă decât procedurile, PPD-ul, misiunea dumneavoastră pe Marte și întreg Universul. Pentru mine ea *este* Universul. Este motivul pentru care sunt aici. Deoarece am vrut s-o protejez, să-i ofer o șansă de a trăi fără teamă. Și fiindcă nu puteam suporta să trăiesc într-o lume în care simpla mea *prezență* însemna o amenințare la adresa vieții ei. Așa că am venit în Zona Întunecată, unde nu credeam că lucrurile pot fi mai rele. Doar ca să mă trezesc aici și acum, cu dumneata, în mașina dumitale a adevărului sau cum oi fi denumind-o.

Justus e surprins singur de pasiunea din vocea lui.

Efectiv, turuie cuvintele ca o mitralieră.

— Dar să nu credeți nicio secundă că mi-e frică și că nu sunt gata să mor. În același timp, să nu credeți *nicio secundă* că o să vă las pe *dumneavoastră* să mă ucideți. Încă nu mi-am dat seama ce intenții aveți și sunt sigur că n-am cum să înțeleg de aici înainte. Și să nu credeți nici că veți scăpa nepedepsit, pentru nicio faptă, sau că blufez. Deoarece un om înțelept mi-a zis odată: „Nu poți fugi de propria ta umbră”. Acel om n-a putut fugi și nici dumneavoastră nu puteți. Indiferent cât de sus-pus și de puternic credeți că sunteți, domnule Fletcher, marele Impertinent cu orgoliu din Aramă[12].

Zicând astea, Justus își desface centura de siguranță și coboară din mașină.

— Ești foarte prost…, pufnește în urma lui Brass.

Însă Justus trântește portiera.

Merge hotărât, ca într-un soi de transă. Trebuie să iasă din acel loc, să ajungă la QT Brass și să-i ceară scuze că s-a îndoit de ea și a suspectat-o. Că a ținut-o la distanță. Mai mult, trebuie s-o *protejeze* înainte de a fi prea târziu. Deoarece este doar o chestiune de timp până când tatăl ei o va ataca – dacă nu-l atacă pe Justus mai întâi.

Ajunge la ascensor și începe să apese pe butoane și să strige în consolele de apelare, când Leonardo Grey apare lângă el din senin.

Droidul se uită fix la Justus atât de multă vreme, încât Damien se întreabă dacă nu cumva o să-l atace.

— Trebuie să ieșiți, domnule? întreabă în cele din urmă Grey, dând din cap, ca și cum ar fi răspuns la un soi de mesaj intern.

— *Cer* să ies de aici.

— Foarte bine, domnule, rostește droidul, după o nouă pauză.

Grey tastează un cod special pe consola ascensorului. Ușile se deschid și Justus pășește înăuntru. Grey îl urmează.

— Găsesc singur drumul de ieșire, mersi, zice Justus.

— Veți avea nevoie de autoritatea mea, domnule.

— De ce?

— La ieșire, domnule. Altfel veți fi luat prizonier.

— Î-hî.

Rămân tăcuți o vreme, însă ascensorul nu se mișcă. Timpul pare a se fi oprit în loc.

— Sper că nu sunteți bolnav, domnule, rostește Grey.

— Ce mai înseamnă și asta? întreabă Justus uluit.

— Detectez o roșeață a chipului și transpirație pe sprâncene.

— Nu zău?

— Vă pot face un masaj dacă doriți, domnule, sunt un excelent maseur.

— Sunt convins că ești.

— Vă pot escorta până acasă și vă pot face masajul la adăpostul confortabil al căminului dumneavoastră.

— Nu e nevoie.

— Știu unde locuiți, domnule.

Justus se întreabă dacă nu cumva e amenințat.

— Te chem dacă o să am nevoie.

— Foarte bine, domnule.

În fine, ascensorul începe să urce. Justus se uită la reflexia droidului în ușa din aramă – la ochii lui cenușii, la părul alb aranjat cu grijă – și-i trece ceva prin minte.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles, domnule.

— Ce vei face după ce va pleca stăpânul tău?

— Mă iertați?

— Când Brass va fi în drum spre Marte, care va fi rolul tău atunci?

— Păi, am să fiu cu domnul Brass, domnule.

— *Cu* Brass?

— Păi, da, merg împreună cu el în expediție. Voi călători și eu cu nava *Prospector.*

Pentru Justus lucrurile capătă brusc sens. Așadar, *UNIT*[13] *Leonardo.* Spre Marte va pleca Grey, nu Black. Ceea ce

înseamnă că Leonardo Black continuă să fie dispărut. Și nu există încă o explicație bună pentru scopul experților în robotică prezenți în Craterul Seidel.

— Înțeleg, spune el. Înțeleg.

Ping. Se deschid ușile ascensorului. Cei doi ies într-un vestibul cavernos plin de plăcuțe lucitoare din aramă și stâlpi din bronz. Nu pe acolo au intrat, iar Justus se întreabă dacă nu e un soi de capcană. Însă Grey se mulțumește să-l escorteze către ușile de la intrare, unde sunt postați câțiva paznici de dimensiunile unor malaci.

— Pot garanta pentru acest domn. Este ofițer superior în cadrul PPD.

Gorilele îi lasă să treacă. Ajung afară. Droidul întinde mâna.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule.

— La fel din partea mea, domnule Grey. *Bon voyage*!

— Oh, vă mulțumesc, domnule. 1

Justus se întoarce spre ieșirea din parc cu pas măsurat. Trece pe lângă iazuri cu rațe, grădina cu figuri sculptate și pajiști meticulos tunse, apoi prin punctul final de verificare și dincolo de bariera de securitate, fără să fie oprit undeva. Este în siguranță. Sau așa i se pare.

Pe urmă aude explozia.

Două explozii, de fapt, în succesiune rapidă. Bubuiturile zguduie solul. Fac geamurile să zăngăne. Trimit păsările țipând în aer. Răsună prin tot complexul, cutremură marginea craterului, generând unde, ecouri și valuri care se intersectează, se unesc cu alte sunete, așa că la început sursa este imposibil de localizat. Iar când totul se termină, se aude un foșnet ciudat, ca și cum întreaga populație din Sin răspunde cu un icnet colectiv de surpriză.

Justus se uită înnebunit în jur – la fațada elaborată a palatului Kasr și la clădirile înconjurătoare, la Templul celor Șapte Sfere și la întreg peisajul vizibil al orașului – și în cele din urmă observă fum ridicându-se din Sin Rim. De undeva de la jumătate, dintr-o clădire administrativă în apropiere de niște hoteluri importante. Acolo se află biroul lui QT, încăperea unde a întâlnit-o prima dată.

Cu stomacul strâns, Justus își aduce aminte că ea i-a menționat ceva despre convocarea unei conferințe a asociaților ei, ca să-i avertizeze în privința unor pericole.

Așa că începe să alerge. Își croiește drum pe străzi, gonind mai tare decât atunci când îl vâna pe Jet Kline, ucigașul proxenetului Dexter Faust. Însă în goană își aduce aminte că QT a jurat că nu va pleca de acasă – că va fi o videoconferință

–, deci nu poate fi ea victima, nu? Ea ar trebui să fie în siguranță, nu?

Dar chiar atunci observă cu colțul ochiului o altă pală de fum, care se ridică din Ișstar – din vecinătatea casei în formă de biserică a lui QT.

Speranțele i se destramă. Justus schimbă imediat direcția.

Se izbește de ziduri, dezechilibrează pietoni. Iar în suflet i se cuibărește certitudinea că e prea târziu. Că Fletcher Brass s-a mișcat cu o asemenea repeziciune, că nu mai e nimic de făcut.

În Ișstar își croiește drum printr-o mulțime de curioși și localnici furioși către scena crimei. E casa lui QT, clar. Unul dintre turnuri a fost spulberat. Se vede o gaură fumegândă în acoperiș. Ofițerii PPD au venit deja la fața locului, împreună cu pompierii – un răspuns prea rapid ca să nu fie suspect.

În jurul intrării s-a format un cordon al forțelor de ordine și furtunurile de apă șerpuiesc peste stradă. Justus dă năvală printre polițiști. Și vede pe jos un braț rupt de restul trupului, îmbrăcat cu o mânecă maronie. Cu fire ieșind din ruptură.

Este brațul lui Leonardo Brown.

Între timp, Dash Chin și Prince Oda Universe stau într-o parte, părând ciudat de satisfăcuți.

— Ce s-a întâmplat? strigă Justus la ei.

— Prea târziu, domnule, răspunde Dash, care pare dintr-odată solemn. A explodat o bombă. A distrus întregul etaj superior.

Justus se pregătește de ce e mai rău.

— Și QT Brass?

Chin arată înspre ușa de la intrare. Iar Justus se întoarce.

Dinăuntru se ivesc doi paramedici care cară un trup fumegând pe o targă. Unele părți de membre ale corpului au fost complet distruse. Pieptul este doar o gaură. Însă părul blond reprezintă un element suficient de identificare.

Justus întoarce capul și închide ochii. Inspiră adânc și redeschide ochii. Se uită la gaura imensă căscată în încăperea în care s-a întâlnit cu ea ultima dată. Se întreabă de ce se simte atât de afectat personal. Și ce poate face el ca s-o răzbune. Apoi aude o voce.

— *Pfuuui,* ce putoare! Poate că până la urmă va trebui să amân grătarul ăla.

Justus se întoarce și-l vede pe șeful Buchanan uitându-se cum cadavrul este încărcat într-o ambulanță și clătinând din cap în semn de dezgust mimat, și în același timp ștergându-și firimituri de un portocaliu fluorescent de la colțurile gurii.

— Ai naibii teroriști, zice șeful.

41.

Droidul conduce de șase ore fără odihnă. Duba poștală este de departe cel mai bun vehicul cu care a călătorit până acum – e atât de bun, încât droidul calculează că ar putea să ajungă la destinație mai devreme decât se aștepta. Bateriile sunt încărcate. Suspensiile și manevrabilitatea sunt excelente. Viteza maximă pe drum bătătorit atinge peste 140 de kilometri pe oră. Iar la bord există hărți digitale care arată toate itinerariile poștale, stațiile de cercetare, șirurile de radare și zonele de construcții. Cu ajutorul acestor instrumente, droidul și-a croit drum printre avanposturi fără să dea peste un suflet, nici măcar cu farurile puse pe faza lungă.

Îmbrăcat din nou cu costum și cravată, cu cuțitul de măcelărie pus la adăpost în buzunarul interior al hainei, droidul se simte mai degrabă satisfăcut de sine. Stăpânește pe deplin arta condusului de vehicule lunare. S-a eliberat, în sfârșit, de mediocrități. Ba chiar a reușit să se reîncarce, folosind toate lichidele și batoanele cu produse dătătoare de energie din minifrigiderul dubei. Și, mai presus de orice altceva, știe că se apropie de destinație. Știe că va fi în curând Rege.

Însă observă brusc o lumină chihlimbarie care clipește în față, pe drum. Recunoscând faptul că e vorba de un soi de semnal de urgență, vrea să-l depășească, moment în care îi trece prin minte că ar putea fi obligat de lege să oprească – și că a nu proceda astfel ar însemna să atragă atenția asupra lui. Ca atare, cu mari ezitări, frânează. Oprește duba.

O siluetă îmbrăcată în costum spațial apare în dreptul parbrizului și se zgâiește prin geam, făcând niște gesturi cu mâna. Droidul înțelege că i se cere să aștepte. Apoi silueta dispare preț de câteva minute și revine cu o altă siluetă în costum spațial pe un cărucior – pare un soi de victimă.

Droidul deschide sasul de acces și, urmând procedurile uzuale, ajută cele două siluete să urce în dubă. Eliberează un spațiu pentru silueta suferindă, pe când cealaltă siluetă își scoate casca de pe cap. E un bărbat.

— Nu credeam că o să oprești, spune individul. Te deplasai cu mare viteză.

— Sunt într-o misiune de urgență, domnule.

— Păi, și eu sunt. Această doamnă trebuie să ajungă imediat la un spital sau undeva unde există tratamente medicale bune.

— Merg în Purgatoriu, domnule.

— Păi, e perfect, acolo au toate echipamentele necesare. O să ne taxeze o avere, evident, și Dumnezeu știe ce vor mai

face, dar ce naiba, e vorba de o urgență.

— Cunoașteți bine Purgatoriul, domnule?

— Am fost odată acolo, sigur.

— Deci știți cum să intrați acolo, domnule?

— Bineînțeles. Tu nu știi?

— Aș aprecia foarte mult sfaturile și asistența dumneavoastră, domnule.

— Zău?

Bărbatul, care are pielea cenușie cu părul negru înspicat cu alb, pare să aibă de gând să mai spună ceva, însă se răzgândește.

— Ei bine… atunci ajută-mă, te rog, să-i scot ei casca de pe cap, bine?

Cei doi scot casca de pe capul victimei, care se dovedește a fi o femeie atrăgătoare, cu trăsături polineziene.

— Suntem seismologi, explică bărbatul. De la Colegiul Maui din Hawaii. Monitorizăm activitatea seismică.

— Un cutremur lunar a provocat rănile acestei femei, domnule?

— Nu. Nu. Au căzut niște bare metalice peste ea. Era îngenuncheată pe sol și barele au căzut și au lovit-o în ceafă. Eu mă uitam în altă parte. Am readus-o imediat la viață, dar a intrat din nou în stare de inconștiență. Sper doar ca rănile să nu fie fatale.

— Sunteți prieten cu această femeie, domnule?

— E o colegă foarte bună.

— Vreți să o regulați?

— Dacă vreau să…? exclamă bărbatul, care se încruntă nevenindu-i să-și creadă urechilor. Cum? De ce întrebi asta?

— Eu aș regula-o într-o clipită, domnule, știți zicala aia: un newyorkez face într-o clipită ceea ce un texan face în două minute, e și o expresie în acest sens, *New York minute.*

— Tu…? pufnește bărbatul. Ce naiba vrei să spui?

— Încerc să stabilesc o bună relație cu dumneavoastră, domnule. Ar fi în avantajul nostru reciproc să stabilim o legătură emoțională, de vreme ce avem nevoie unul de altul ca să ne atingem obiectivele.

— Păi, poate că așa o să și facem, clatină din cap bărbatul, însă acum obiectivul meu prioritar este s-o duc cât de repede posibil în Purgatoriu pe colega mea, bine?

— Vorbiți logic, domnule. Și eu aș dori să ajung în Purgatoriu. Vreți să veniți în față lângă mine ca să-mi oferiți îndrumări?

— Peste câteva minute. Mai întâi vreau să verific starea ei.

— Foarte bine, domnule.

Droidul se întoarce pe scaunul șoferului și dă la o parte niște mătănii care atârnă de plafon, iar peste puțin timp duba gonește pe drum cu viteza unei ambulanțe.

— Pot să deschid trusa ta de prim-ajutor? întreabă bărbatul din spatele lui.

— Bineînțeles, domnule. Nu mai am nevoie de ea.

Bărbatul caută prin trusă, ridicând obiectele dinăuntru la lumina din interior.

— În trusa asta nu există dezinfectante, rostește el.

— Îmi cer scuze, domnule, le-am băut eu.

— Le-ai *băut*?

— Pentru conținutul lor de alcool.

Își continuă alte zece minute drumul în tăcere, pe când bărbatul se îngrijește de colega lui cu bandaje curate.

— De când angajează serviciile poștale androizi? întreabă omul după ce-și drege glasul.

— Androizii sunt mai eficienți și mai ieftini, domnule.

— Dar există limite… limite ale cunoașterii.

— Nu există limite, domnule. Mai presus de orice altceva, nu sunt chiar un android.

— Nu zău?

— Zău.

— Păi, atunci, ce ești?

— Sunt un om, domnule. Un om al bărbaților. Un om al femeilor. Principalul om. Marele om. Un om între oameni. Eu sunt *omul*, domnule.

— Pari destul de sigur pe tine, zice individul după câteva minute de tăcere.

— Eu sunt, de asemenea, Vrăjitorul, domnule. Un cuceritor. Unul care va deveni în curând Rege.

Bărbatul se gândește la cele auzite în tăcere, în vreme ce duba gonește prin beznă.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt tip? întreabă el.

— Poftim?

— Cu vietnamezul – cu D-Tox sau cum se numea el.

— De ce întrebați, domnule?

— E duba lui, nu-i așa?

— Este.

— Atunci, ce s-a întâmplat cu el? Cu doar câteva zile în urmă ne-a livrat niște produse.

— Mă tem că a suferit un șoc, domnule. Într-un complex aflat mai încolo spre sud.

— Un șoc? Ce fel de șoc?

— Un șoc atât de violent, încât nu poate fi transportat într-un vehicul care se deplasează cu viteză.

— Și a suferit un șoc violent din senin? Pur și simplu?

— Se poate spune că și-a pierdut capul, domnule.

Bărbatul se gândește.

— Deci mergi în Purgatoriu după ajutor?

— Corect.

— Atunci, de unde *veneai*? Doar te-ai strecurat pe scaunul șoferului?

— Am fost în dubă tot timpul.

— Ca un soi de roată de rezervă?

— Presupun că se poate spune și așa, domnule.

— Și nu cunoști drumurile?

— Doar ce am văzut pe hărțile astea, domnule. Nu sunt complet programat cu harta acestei emisfere, deoarece am lucrat în altă parte.

— În emisfera sudică?

— Da, este corect. Sunteți în stare să-mi oferiți îndrumări? Vreau să aflu cele mai bune căi de a intra în Purgatoriu.

Bărbatul se ridică și se apleacă peste scaunul din față, examinând hărțile digitale.

— Vezi autostrada de acolo? întreabă bărbatul cu degetul pe hartă. Este Drumul Plângerii. Dacă intri pe la intersecția aia – acolo –, poți ajunge la Porțile Purgatoriului.

Droidul cercetează harta.

— Dar asta înseamnă *dincolo* de Purgatoriu, domnule.

— Nu poți intra pe altă cale. Zidurile de la Craterul Störmer sunt de maximă securitate. Au camere de supraveghere peste tot. Și arme cu laser automate. Ne vor face imediat fărâme, fără să ne ia mai întâi la întrebări.

— Înțeleg. Atunci, vă mulțumesc că mi-ați oferit această informație. Mă voi îndrepta spre intersecție cum ați spus. Apoi voi merge pe Drumul Plângerii către Purgatoriu. Sunt bucuros că m-am oprit să vă iau. Sunteți cu adevărat o achiziție valoroasă.

— Nu e cazul.

— Acum întoarceți-vă la colega dumneavoastră sexy și continuați s-o îngrijiți. Lăsați restul în seama mea. Vom intra în Purgatoriu și o să mă asigur că ea va primi cele mai bune îngrijiri medicale posibile. Asta ca recunoștință pentru serviciul dumneavoastră, domnule.

— Păi… mulțumesc.

— Nu, *eu* vă mulțumesc, domnule. Mi-ați oferit o ocazie excelentă de a demonstra cum intenționez să răsplătesc bunele servicii. Nu vă voi uita. Totodată, sper ca și colega dumneavoastră să supraviețuiască și s-o regulați după cum doriți, dacă nu cumva ați regulat-o deja.

Bărbatul tace, iar duba poștală gonește ca o ambulanță prin noaptea lunară.

42.

Justus trebuie să ajungă la Baza Peary. Din hangarul de vehicule din Sin rechiziționează fără prea multe dificultăți o mașină de poliție presurizată – bombele i-au pus pe toți pe jar deși n-a mai condus așa ceva până acum. Pe dinafară, dincolo de aplicele luminoase albastre, arată, practic, la fel ca oricare alt vehicul pentru deplasări pe solul lunar. Însă odată intrat, Justus descoperă o consolă de control mult mai complexă decât oricare alta de pe Pământ. Cu toate astea, își închipuie că a văzut destule în drumurile efectuate alături de Dash Chin și de alții ca să știe cum s-o manevreze. Ca atare, își prinde centura de siguranță, activează sigiliul de presiune și urmează procedurile de siguranță. Dă unitatea exterioară de încălzire la maximum, se asigură că modul de deplasare pe teren este fixat la „macadam", rotește două butoane și pornește motorul, care începe să toarcă. Justus așteaptă câteva secunde înainte de a apăsa pe pedala de accelerație ca s-o testeze. Cu un ușor tremurat și un sunet de pornire a giroscoapelor, vehiculul pleacă de pe loc: iese ușor din hangar, trece de sasurile de acces și ajunge pe solul Craterului Störmer.

Bezna de afară este completă, ca o forță care anihilează orice formă de viață. Indicatorul de temperatură arată 170 de grade sub zero. Drumul șerpuiește pe lângă șirurile de antene radar ca într-un labirint plin de serpentine. Justus nu este sigur nici măcar de calea corectă și trebuie să se bazeze o vreme pe instincte, îndreptându-se spre nord și sperând că urmează drumul bun. Însă la un moment dat farurile luminează spatele unui vehicul turistic și atunci își dă seama că merge în direcția bună.

Cu toate astea, pare aproape de neconceput să iasă din Purgatoriu fără să fie oprit – poate de către gorilele lui Brass, sau poate chiar de polițiștii PPD. Doar dacă nu cumva mutarea lui i-a surprins pe toți. Sau dacă nu cumva ei au un motiv ca să-l *lase* să plece, temporar. Poate că au de gând să-l omoare dincolo de crater și să pretindă ulterior că era fugar.

Ca atare, când indivizii de la centrul exterior de procesare îi fac semn să treacă și paznicii cu bastoane luminoase îl direcționează către sasul extern, Justus nu mai știe dacă să se simtă ușurat sau alarmat. Pune maneta de viteze la punctul mort în spatele unui minibuz care duce înăuntru ceea ce pare a fi o echipă indiană de crichet. Piciorul lui se agită incontrolabil pe podeaua mașinii. Apoi luminile verzi încep să se rotească, porțile se deschid și minibuzul pornește. Justus apasă încet pe

accelerație. O ia către ieșire. Un indicator clipește deasupra ieșirii:

DRUM BUN DIN PURGATORIU! AMINTIRILE VOASTRE SUNT RAIUL

După care iese. A ajuns pe Drumul Plângerii. Se uită pentru ultima dată în oglinda retrovizoare, care-i arată porțile de acces închizându-se, pe urmă trece pe lângă minibuz și ia prima curbă a drumului cu pedala accelerației apăsată la maximum. Aproape fără să-și dea seama, lasă cu mult în urmă marele inel înconjurător al craterului.

Însă în față bezna este mult prea adâncă pentru ca el să fie liniștit.

Singurele surse de iluminare sunt reprezentate de panourile reflectorizante și de felinarele ocazionale. Din spate, imensele statui Dante se văd doar ca niște siluete proiectate pe fundalul stelelor. Pe lângă el trec vehicule turistice. Remorci de tractor. Camioane cu mărfuri refrigerate. O dubă poștală de un roșu strălucitor. Lumina farurilor care se apropie de el este netulburată de difuzia atmosferică și nu se aude niciun sunet de vehicul – pentru un șofer lunar fără experiență totul este spectaculos și amețitor, iar Justus, ținând strâns de volan, încearcă pe cât posibil să nu se lase distras de spectacol.

Conduce așa ore întregi fără să se oprească. Taie curbele, atacă imperios crestele și continuă să ruleze cu viteză, mai repede decât a șofat vreodată. Și când, în sfârșit, se gândește să se oprească pentru odihnă – piciorul drept i-a amorțit și stomacul protestează de foame – începe să devină bănuitor din pricina farurilor de un portocaliu strălucitor care par să atârne la orizont în urma lui. Poate că-l urmărește cineva. Poate că cineva are de gând să-l împingă de pe șosea peste zidul de protecție în deșertul lunar. Un accident cumplit este foarte ușor să se petreacă pe Lună.

Așa că pornește girofarurile de poliție, își încleștează dinții și începe să șerpuiască printre vehiculele din fața lui. Din păcate, nu reușește să se îndepărteze de farurile portocalii. De multe ori, când crede că a scăpat, în fine, de ele, se trezește brusc cu ele în spate. Între timp, devine din ce în ce mai amețit, mai însetat și mai amorțit. Există chiar posibilitatea ca să facă singur accident din pricina epuizării.

Prin urmare, virează spre cea mai apropiată parcare de odihnă, întoarce mașina de poliție cu botul spre șosea și așteaptă ca farurile portocalii să apară. Știe că e o nebunie – singura lui armă este zapperul din dotare, iar suprafața lunară oricum nu permite schimburile de focuri –, dar *trebuie* să vadă

chipul șoferului aceluia. Chiar dacă asta înseamnă să încaseze o rachetă în botul mașinii, care să-i străpungă vehiculul ca pe un balon de săpun.

Și iată că farurile portocalii apar pe după curbă. Justus începe să-și caute cu frenezie costumul spațial.

Farurile se ivesc mai aproape, îndreptându-se direct către el. Justus abia își strecoară picioarele în costum.

Farurile par să *accelereze* pe măsură ce vehiculul se apropie.

Justus își îmbracă disperat costumul peste piept.

Și iată farurile…

… care trec chiar pe lângă el.

Urmând traseul Drumului Plângerii, ca și cum Justus nici măcar n-ar exista. Un camion Coca-Cola. Cu un șofer cu șapcă roșie la volan, ștergându-și nasul cu mâneca hainei.

Justus scoate un oftat. Rămâne locului câteva minute, pentru a-și veni în fire. Își dă jos costumul spațial. Ia o cutie cu suc de struguri din răcitor și-și potolește setea. Iar peste câteva secunde ajunge din nou pe șosea, revigorat și în viață.

Câteva ore mai târziu intră în regiunea polară a razelor piezișe ale soarelui, a umbrelor prelungi și a terenului golaș și cenușiu. Soarele este vizibil la orizont. Temperatura crește cu o sută de grade în câteva secunde. Iar indicatoarele de pe drum devin tot mai promițătoare:

Baza Peary 350 km

Baza Peary 250 km

Baza Peary 200 km

Justus vede un șir de vehicule turistice trase pe dreapta și-și amintește ceva despre un punct de despărțire. Sau de întâmpinare, depinzând de direcția de mers – ultimul/primul semn al Pământului. Chiar zărește marea minge albastră, de cincizeci de ori mai strălucitoare decât orice Lună Plină, însă își mută privirea din nou asupra drumului.

Baza Peary 50 km

Baza Peary 20 km

Baza Peary 10 km

Ajunge la periferie. Vede turnurile de energie, macaralele și depozitele, movila din deșeuri metalurgice. Echipamentele de cărat. Antenele radio și platformele de foraj.

Se zărește un ambuteiaj rutier, ca și cel din Purgatoriu, însă Justus pornește girofarurile de poliție și trece intenționat pe partea greșită a drumului. Depășește camionul Coca-Cola și ajunge la sasul de acces cu câteva secunde înainte de a se închide.

Încă viu. Și hotărât să nu piardă nicio secundă.

Baza Peary emană miros de sudoare, lichide de curățare și fum de combustibil ars. Justus se duce direct la biroul

Autorității Portuare din piața principală. Cu săptămâni în urmă, la venirea spre Purgatoriu, a cunoscut câțiva ofițeri din partea locului și știe că mulți dintre ei sunt polițiști tereștri nu suficient de mânjiți ca să ajungă în Sin.

— Pot să obțin de aici o linie securizată cu Polul Sud? o întreabă el pe o polițistă de la recepție.

— Bineînțeles.

— Dar o linie cu Pământul?

— E o urgență?

— Doamnă, este cea mai mare urgență din viața mea.

Câteva minute mai târziu i se face legătura cu fosta lui nevastă, folosind un număr special furnizat de cei de la Protecția Martorilor. Însă ea nu răspunde. Justus lasă telefonul să sune de patru ori în succesiune rapidă – de obicei atât este de ajuns ca s-o convingă să ridice receptorul dar apelul este deviat către un cont anonim de căsuță poștală vocală. Câteva clipe se întreabă dacă ei n-au ajuns deja la ea, sau dacă ea își dă seama că o sună el după prefixul lunar și-l ignoră cu încăpățânare. Apoi aruncă o privire afară pe geam și vede întreg continentul nord-american în beznă – probabil că ea doarme, pur și simplu.

Așa că-i lasă un mesaj în căsuța vocală.

„Paz – te rog, ascultă-mă. Știu că am promis să nu te mai sun niciodată, totuși ascultă-mă, bine? Vreau s-o iei pe Ruby și să vă ascundeți undeva, să plecați imediat. Pe aici se petrec niște lucruri, nu pot dezvălui ce anume, dar e posibil să fiți amândouă în mare pericol. Nu pot să sufăr ce spun acum, deoarece știi ce am făcut ca să preîntâmpin repetarea unei asemenea povești. Ascundeți-vă. Știi tu unde. Și spune-i lui Ruby că o iubesc. Nu iubesc pe nimeni mai mult. Te rog să-i transmiți asta. *Te rog.* Asta-i tot”.

Icnește când pune receptorul jos. Deoarece îi trece prin minte ideea că simpla lui plecare din Purgatoriu – simpla lui rămânere în viață – le poate periclita viața. A ajuns înapoi de unde a plecat, dar acum nu mai are unde să fugă. Ca și cum ar fi fost din nou împroșcat cu acid. În clipa următoare sună la Polul Sud.

— Justus – exact omul cu care doream să vorbesc.

Ofițerul Autorității Portuare pe care l-a sunat cu o zi înainte, un tip acru, pe nume Deke Hendricks, este un vechi coleg de școală de la Reno.

— Tocmai voiam să sun, însă mi-ai spus să aștept apelul tău.

— Ai fost la Seidel?

— Nu personal, dar erau vreo doi colegi prin vecinătate. Și nu vei ghici niciodată ce au descoperit.

— Ascult.

Hendricks are iritantul obicei de a tărăgăna dezvăluirea informațiilor importante ca un scriitor de romane de suspans. Îi povestește cu lux de amănunte întreaga călătorie a polițiștilor până la Craterul Seidel, dificultatea de a localiza ceva în întuneric și surpriza lor când au descoperit urme de pantofi în regolit.

— Așa că s-au luat după aceste urme tocmai până la laborator și, naiba să mă ia, Justus, ar trebui să vezi imaginile pe care le-au transmis de acolo. Două cadavre, rupte în bucăți ca niște păpuși de cârpă. Unul dintre polițiștii ajunși acolo – Skouras – a început să vomite în cască. Aproape că mi-am vărsat și eu mațele doar uitându-mă la imagini. Oricum, a fost un supraviețuitor. Când colegii au căutat prin complex au dat peste un compartiment de urgență mascat în debara, tipul s-a încuiat înăuntru cu rezerve de hrană și apă. Un expert japonez în robotică.

— Hikaru Kishimoto?

— Hei, îl cunoști?

— Îi știu numele. Te rog, zi mai departe.

— În fine, se dovedește că amatorul ăsta de tinichele și amicii lui au fost plătiți ca să reprogrameze un droid din Purgatoriu. O treabă foarte discretă și periculoasă. Trebuiau să șteargă…

— Leonardo Black? întreabă Justus.

— Cum?

— Droidul se numea Leonardo Black?

— Hei, îl știi și pe ăsta?

— Doar sunt la curent cu câte ceva, crede-mă, te rog să continui.

— Ei bine, au fost nevoiți să șteargă cea mai mare parte a memoriei și circuitelor comportamentale ale lui Black și le-au înlocuit cu unele noi. Cu înțelepciunea și crezul lui Fletcher Brass, îți vine să crezi așa ceva?

— *Codul Brass*?

— Ce anume? Hei, omule, pari să știi mult mai multe despre chestia asta decât mine.

— Nu cunosc toate detaliile, crede-mă.

Hendricks pare un pic nesigur.

— În sfârșit, amatorul de tinichele avea sarcina de a șterge circuitele neuronale ale droidului – o treabă periculoasă, desigur, dar s-au gândit că și-au luat toate măsurile de precauție. Singura problemă era că droidul era prea șmecher pentru ei. A așteptat să-i prindă pe picior greșit și s-a eliberat din chingi – amatorul de tinichele a avut noroc să scape cu viață.

— Și ce s-a întâmplat cu droidul?

— E încă în libertate – amatorul de tinichele crede că s-ar putea îndrepta spre Purgatoriu.

— Spre Purgatoriu?

— Așa spune el. Admite că droidul este programat pentru o funcție de conducere, la fel ca un director executiv nemilos, deci ăla e locul potrivit pentru așa ceva, are sens. Aveau chiar și un costum de culoarea aramei pregătit pentru el și intenționau să-i schimbe numele în Leonardo Brass. Îți vine să crezi?

Justus dă din cap.

— Deci un android ucigaș se îndreaptă spre Purgatoriu?

— Amatorul de tinichele zice că nu-l poate opri nimic, presupunând că va ști să găsească drumul și să-și reîncarce bateriile.

— Ai încercat cumva să dai de urma lui, a androidului?

— Asta încercam să organizez în clipa asta. Însă are un avans de aproape patru zile, iar autoritatea noastră, din păcate, nu se extinde dincolo de ecuator. În plus, linia de comunicații cu Zona Întunecată abia acum se repară. Așa că eram pe punctul să sun la Baza Peary ca să văd dacă pot coordona ceva de acolo, chiar și fără permisiunea ta.

— Am eu grijă de asta. Sunt în Peary chiar acum.

— Nu suni din Purgatoriu?

— E greu să-ți explic.

— Ei bine, poate că ar trebui să dai repede de știre și celor din Purgatoriu, prietene, pufnește Hendricks. Dacă droidul ăla găsește o cale de a ajunge acolo și nimeni nu-l oprește pe drum, atunci, la naiba, ei s-ar putea să aibă o surpriză neplăcută.

— O să fac și asta.

Justus închide și privește pierdut pe geam, afară. Se gândește la fiica lui. La responsabilitățile lui de polițist. La valoarea propriei vieți. Iar la sfârșit se gândește la QT Brass – la tot ce dorea ea să facă și la tot ce nu va mai reuși vreodată să facă. Apoi privirea îi revine la mediul înconjurător și se trezește uitându-se la un poster care anunță următoarea eclipsă – cu umbra Lunii doar un mic punct pe cercul albastru al Pământului, planeta-mamă arătând ca un ochi uriaș plutind în spațiu. Există și un mesaj:

OCHIUL LUMII TE URMĂREȘTE.

Jumătate de oră mai târziu, Justus se află din nou la volanul mașinii de poliție, îndreptându-se cu viteză maximă înapoi spre Drumul Plângerii.

43.

Conform tuturor dovezilor disponibile, Decimus Persione nu este lunatic.

În cercurile științifice este cunoscut ca un seismolog respectat și un analist de date strălucit, care nu se grăbește să facă predicții nesăbuite. De asemenea, este un om care-și socotește cariera ca pe un fel de chemare preoțească. Se spune despre el că nimeni n-a mai călătorit atât de departe și n-a studiat atât de mult ca să înțeleagă activitatea internă a unei planete. Persione a fost cel care a prezis marele cutremur de la Istanbul – estimând o jumătate de grad ca magnitudine și câteva zile în privința declanșării – efectuând calcule, doar din curiozitate academică, din cealaltă parte a lumii. Din acel moment reputația lui a fost și mai mult întărită de articole și expediții științifice, precum și cursuri bine primite.

Ca atare, Decimus Persione n-are cu adevărat nevoie să se afle pe Lună. Dispune de suficientă credibilitate ca să studieze datele, dacă așa vrea el, din propriul birou confortabil. Cu siguranță, n-are nevoie să treacă prin tot acel proces chinuitor de instruire și prin privațiunile unei misiuni lunare. Cu toate astea, când a apărut oportunitatea de a pleca, a înșfăcat-o cu un entuziasm surprinzător și cam fățiș. A fost atât de convingător în explicațiile oferite – că prin studierea seismologiei lunare de pe teren ar obține un nivel și mai mare de înțelegere a unor procese similare de pe Terra –, încât nimeni nu l-a mai întrebat nimic, nici măcar soția lui loială și nebănuitoare.

Însă adevărul e că Decimus Persione o iubește în ascuns – sau, mai exact, poftește în secret – pe mult mai tânăra lui colegă și fostă studentă Akahi Nawahine. Pe scurt, vrea cu disperare s-o reguleze. Așa că atunci când a aflat că Nawahine a câștigat unul dintre cele trei locuri din cadrul misiunii de studiere a Lunii, Persione a aplicat imediat pentru funcția de conducere și și-a folosit toată influența de natură administrativă ca să-și asigure locul. Deoarece n-ar fi suportat ideea ca vreun alt mascul înfierbântat – și nici chiar vreo femelă – să petreacă nouă luni într-un spațiu izolat îngust și presurizat cu obiectul venerației lui sexuale.

Din întâmplare, Nawahine are deja un partener propriu, un soi de vedetă, dar după ce l-a cunoscut pe acel idiot (la o petrecere de rămas-bun), Persione a căpătat și mai multă încredere că este în stare s-o cucerească pe prințesa lui polineziană. Iar ulterior, când cel de-al treilea membru al echipei a fost obligat să se retragă cu doar două zile înainte de lansare (din pricina unui acces brusc de pneumonie), Persione

a avut senzația că Nawahine era *menită* să fie a lui. În definitiv, nu e într-o formă proastă. E chipeș într-o manieră brută. Se comportă cu mare autoritate. Iar în trecut studentele atrăgătoare i se ofereau adesea singure. Ca atare, situația nu era cu mult diferită de prezicerea unui cutremur: acceptând erori de câteva grade, o deplasare a plăcilor tectonice părea inevitabilă.

În primele luni Persione și-a urmărit planul ca la carte: n-a făcut avansuri, a menținut o distanță bine calculată și a lăsat natura să-și urmeze calea. Însă Nawahine părea atât de mulțumită cu acest aranjament frustrant, încât el a început să facă remarci pe care nu le sperase necesare – legate de singurătate, asigurând-o de discreție și chiar complimentându-i frumusețea.

— Poate că pe cer nu e soare acum, îi spusese el în timpul unei lungi perioade de noapte lunară, dar te voi avea pe tine întotdeauna.

Ea doar chicotise, ca și cum el ar fi glumit.

Într-un târziu, abstinența dureroasă, în combinație cu proximitatea frustrantă a trupului ei magnetic – Nawahine își menținea o formă extraordinară ca rezultat al exercițiilor fizice regulate, o activitate necesară în contextul gravitației lunare – l-au făcut mai direct.

— Există o cale mai bună de a-ți menține condiția fizică, îi sugerase el.

— Și care ar fi?

— Cred că știi la ce mă refer.

— O să pretind că n-am auzit.

La scurt timp după aceea, el și-a lăsat „accidental” pantalonii în jos în prezența ei. Și la fel de „accidental” s-a frecat de ea cu mădularul pe jumătate în erecție. Și ori de câte ori i se adresa o privea cu ochi cuprinși de dorință, ca și cum doar discuția cu ea era în stare să trezească focuri profunde în el.

Numai că ea nu ceda. Era imposibilă. Era crudă. El începuse s-o disprețuiască în aceeași măsură în care o adora.

După care o lovise. Nici acum nu știe ce i-a venit în acel moment: poate o febră din pricina izolării sau poate vreun efect psihologic al Nocturnity.

Tot ce știe este că atunci când ea i-a respins avansurile încă o dată, a simțit brusc că nu mai putea tolera situația – nu mai suporta răceala ei. Cum putea nemernica să se comporte cu atâta prețiozitate? După opt luni petrecute împreună? Ca și cum nu și-ar fi putut îngădui să cedeze – doar pentru câteva minute – ca să-i satisfacă lui nevoile arzânde!

— Tocmai a sosit o nouă noapte, a spus el.

— Cu siguranță.

Ea stătea în genunchi și asambla unul dintre instrumentele lui seismice.

— O să fie ultima noastră noapte aici.

— Cred că da.

— Știi, mă gândesc să divorțez după ce ne întoarcem.

— Păcat.

— De ce e păcat?

— Credeam că-ți iubești soția.

— Nu atât de mult pe cât te iubesc pe tine.

La care ea a oftat.

— Decimus, credeam că m-am explicat suficient de clar. Credeam…

Dar nu și-a încheiat propoziția. A clătinat doar din cap, fără ca măcar să-și ridice privirea. Și continuând să asambleze blestematul ăla de instrument.

Așa că el a lovit-o. Ținea în mână o lanternă din titaniu, cu care a izbit-o în partea laterală a capului. Ea s-a clătinat câteva secunde, apoi s-a prăbușit, cu sângele șiroind de deasupra urechii.

Multă vreme Decimus Persione s-a holbat, pur și simplu, la scenă. Nu-i venea să creadă că a comis o asemenea faptă. Nu-i stătea deloc în caracter. Brusc, în fața ochilor i s-a ivit viitorul întunecat și oribil, unul în care își pierdea tot prestigiul și privilegiile din cauza acestei acțiuni impulsive, a acestei greșeli singulare de moment. Atunci, a început să caute febril în minte o cale de scăpare.

De peretele adăpostului erau sprijinite niște bare – folosite la susținerea instrumentelor seismice în găurile de foraj – și în clipa aia și-a zis că ar fi fost plauzibil ca barele respective să fi căzut din întâmplare peste capul polinezienei. Și dacă Nawahine își va aminti ceva din discuția lor de dinainte de accident? S-a întrebat atunci dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca ea să fi murit. Numai că după aceea ar fi urmat, evident, o anchetă, care foarte probabil ar fi descoperit inadvertențe în povestea lui. Ca atare, în cele din urmă, a decis că opțiunea cea mai bună era să încerce s-o salveze, să întreprindă tot ce-i stătea în puteri pentru asta și să-și facă griji în privința consecințelor mai târziu. Dacă totul decurgea bine, și povestea cu barele căzute ținea, poate că ar fi avut parte și de ceva recunoștință târzie din partea ei. Poate că avea s-o țină de mână la căpătâiul patului de spital, unde s-o vegheze zi și noapte… putea fi începutul unei alte povești.

Așa că se află aici, în spatele dubei poștale, încercând să descopere elemente pozitive, dar fiind îngrozitor de îngrijorat în privința unor noi complicații. Încremenise atunci când

androidul îl întrebase dacă dorea să facă sex cu Nawahine, și nici în acest moment nu poate fi sigur că droidul n-a auzit de el cumva sau n-a sesizat ceva în limbajul trupului său. În plus, droidul are pe ceafă ceva ce seamănă cu o pată de sânge uscat. Iar dacă în circumstanțe normale așa ceva ar fi fost îndeajuns ca să stârnească prudență sau chiar un sentiment de panică, Persione se întreabă în clipa asta dacă nu poate socoti faptul ca pe o ocazie – dacă nu poate da cumva vina pe scăparea de sub control a robotului pentru rana lui Nawahine.

În același timp, nu vrea să *se confrunte* cu un android scăpat de sub control – n-ar ști de unde să înceapă. Cu toate astea, văzând un ciocan într-o cutie de scule aflată în apropiere, trage cu mare atenție trusa mai aproape de el, pentru orice eventualitate.

Ajung la Drumul Plângerii.

— Virez spre sud-est de aici, nu? întreabă droidul.

— Corect. Și acum poți porni farurile intermitente – e vorba de o urgență.

— Voi face asta, domnule. Cum se simte însoțitoarea dumneavoastră?

— Nicio schimbare.

— Sunt foarte îngrijorat pentru ea, domnule. Este o cetățeancă atrăgătoare din punct de vedere fizic, aflată într-o situație periculoasă. Nu voi precupeți nici timp și nici bani pentru a o salva.

— Sunt recunoscător.

O oră mai târziu duba poștală ajunge la un ambuteiaj, unde mai multe vehicule așteaptă să primească aprobarea de intrare în Purgatoriu. Coada pare chiar mai lungă decât ar fi normal – are cel puțin doi kilometri – și timp de câteva minute droidul pare mulțumit să aștepte la rând. Însă în cele din urmă, Persione, căruia îi trece prin minte posibilitatea ca Nawahine să moară din pricina întârzierii și astfel el să poată da vina pe împrejurări mai presus de orice control, îl trezește la realitate.

Pentru eventualitatea că întregul eveniment a fost înregistrat.

— Ca vehicul de urgență, o putem lua pe partea opusă a drumului, zice el.

— Mulțumesc pentru sfat, domnule – voi face așa.

Droidul iese din rând și câteva minute mai târziu duba ajunge la porțile de acces, unde este automat redirecționată către o intrare laterală. Roboți de supraveghere cu scanere optice se învârt în jurul dubei înainte de a face semn că totul e în regulă. Sasul de acces se deschide și duba pătrunde într-o zonă de control amănunțit, numită și screening.

Înăuntru, Persione zărește același gen de paznici cu fețe buhăite și umeri lați pe care i-a văzut cu ocazia primei lui vizite către Zona Întunecată. Oamenii par un pic distrași – poate au muncit prea mult sau ceva asemănător –, dar nu într-atât de mult încât să nu înregistreze apariția droidului cu un oarecare amuzament.

— Hei, oameni buni, ia priviți aici! E Leonardo Black.

— Sfinte Sisoe, ce cauți aici, domnule Black?

— Ce cauți într-o dubă poștală?

— Spune ceva amuzant, domnule Black.

În mod evident paznicii îl cunosc de undeva pe droid. Însă acesta, ieșind din sasul de acces, nu pare să-i recunoască.

— De ce-mi spuneți domnule Black, domnule?

— Păi, așa te cheamă, nu?

— Eu sunt Vrăjitorul.

Râsete de jur-împrejur.

— Cum spui tu, domnule Vrăjitor. Pe cine ai în dubă?

— În dubă se află o tânără extrem de atrăgătoare, domnule, care are nevoie urgentă de tratament. Pare să aibă ceva rău la cap.

Vreo doi paznici vin pentru o inspecție de aproape. În dubă, Persione se mută ca ei s-o vadă pe Nawahine. O bate pe fată ușor pe obraji, încercând din răsputeri să pară extrem de îngrijorat.

— Vă rugăm, lăsați-ne să trecem, rostește mai departe droidul, ca să ajung personal cu ea la spital.

— José, cheamă sora medicală, bine? Avem o rănită aici, strigă peste umăr unul dintre paznici.

Droidul se încruntă.

— O soră medicală?

— Sora se va uita la ea.

— Dar doamna trebuie să ajungă direct la spital, domnule. Rănile ei ar putea fi serioase.

— Poate că da, însă nimeni nu trece către Sin în acest moment.

— Totuși trebuie s-o duc urgent la spital.

— Cu câteva ore în urmă au avut loc câteva atacuri teroriste. Șapte oameni făcuți bucăți.

— Asta nu mă privește, domnule.

— Poate că nu, dar ne privește pe *noi.* Oricum, ce cauți în afara Purgatoriului, Black? Te-a trimis Brass într-o misiune sau ceva de genul ăsta?

— Am rechiziționat vehiculul ăsta într-un caz de urgență.

— José, strigă paznicul, când termini cu apelul, sună la securitatea din Kasr ca să vezi dacă poate confirma cineva ce caută aici Leonardo Black.

Droidul este nedumerit.

— Nu sunt sigur că pricep, domnule, de ce-mi tot spuneți domnul Black. Mă veți lăsa să trec sau va trebui să trec la acțiune?

— Ce-i cu tine, Black? Erai destul de amabil, așa cum sunt droizii. Ai suferit un scurtcircuit sau ceva de genul ăsta?

— N-am suferit niciun scurtcircuit, domnule, dar pot să vă spun că sunt foarte furios.

Paznicul rânjește și aruncă o privire unuia dintre camarazii lui.

— Domnul Black, aici de față, e furios.

— Chiar sunt. Dispun aici de o excelentă ocazie de relații publice, însă voi păreți hotărâți să-mi puneți obstacole. Cum vă cheamă, domnule?

— Ceri să afli numele meu?

— Am toate drepturile să întreb cum vă cheamă.

— Și ce-o să faci, mă raportezi domnului Brass?

— Pur și simplu, vă aduc aminte, domnule, că răspundeți în fața unor forțe superioare. Nu păreți să vă cunoașteți propriul loc.

Aflat încă în duba poștală, Persione are senzația că paznicul încearcă să afle dacă droidul vorbește serios, dacă nu cumva a venit acolo cu o autorizație de la cel mai înalt nivel. Însă în cele din urmă omul rămâne pe poziție.

— Nu-mi pasă care sunt forțele alea superioare față de care crezi că răspund, Black. Știu ce fac. Du-te mai încolo și așteaptă.

— Nu mă voi duce mai încolo, domnule, sunt prea important ca să aștept.

— Ești prea important, nu?

— Sunt, domnule. Și nu voi tolera această nebunie birocratică. Vă rog amabil să mă lăsați să trec, sau veți fi responsabil pentru ceea ce voi face la pasul următor.

— Stai așa, Black, nu cumva *mă amenințI*?

— Nu, domnule, vă amenințI pe *toți.*

— Oh, da? rostește paznicul, începând să fiarbă în sinea lui. Și mai exact ce ai de gând să faci?

— Am o lamă mare aici – Persione nu poate vedea bine din spate, dar se pare că droidul scoate ceva de sub haină – și nu voi ezita s-o folosesc.

Paznicii se holbează câteva secunde la el, cu ochii măriți de surpriză.

Apoi droidul ridică lama – un obiect cu aspect tare urât, ca un cuțit de măcelărie – și paznicii lasă totul la o parte și-și scot armele.

— PUNE CHESTIA AIA JOS!

— LAS-O!

— LAS-O CHIAR ACUM!

Paznicii s-au dispersat în evantai, luând poziții defensive și lăsând impresia că *trăiesc* pentru astfel de momente. Între timp, o soră medicală, îmbrăcată într-un costum caraghios, apare la locul faptei, doar ca să dea un aer și mai bizar lucrurilor. Droidul este imobil, cu spatele la duba poștală.

— AM SPUS SĂ PUI ARMA AIA JOS!

Paznicii îndreaptă pistoalele cu electroșocuri către el.

— N-o voi face, domnule, dacă nu-mi permiteți să trec spre spital.

— LASĂ ARMA AIA JOS – ACUM!

— Sunt pregătit s-o folosesc, domnule.

Înăuntrul dubei, Decimus Persione urmărește desfășurarea scenei cu un amestec de fascinație și teamă. Poate sesiza foarte bine, prin intermediul tuturor instinctelor lui seismologice, că urmează să se producă o erupție. Dar tocmai când începe să se întrebe dacă nu cumva ar putea transforma situația în avantajul lui, aude un geamăt și o vede pe Nawahine agitându-se la picioarele lui.

— M-AI AUZIT? ARUNCĂ JOS CHESTIA AIA CHIAR ACUM!

— Sunt perfect rezonabil, domnule.

Deodată, Persione știe ce are de făcut. Deoarece dacă Nawahine își aduce aminte și-l acuză, ei bine, nici măcar gândul la asta nu poate fi suportat.

— ARUNCĂ ARMA ACUM SAU TE VOM FACE SCRUM!

— Domnule, dacă veți acționa irațional, vă veți produce daune doar dumneavoastră.

Însă Decimus Persione vede brusc – sau, mai exact, *simte* – că până la urmă există o cale de ieșire din toată povestea. Dacă ar putea face ceva pozitiv în situația asta de urgență, dacă i-ar putea salva pe toți, atunci recunoștința va fi atât de mare, că nimeni nu-l va lua la întrebări. Iar dacă eșuează… ei bine, n-ar mai conta deloc.

Așa că se întinde peste Nawahine și apucă ciocanul.

Se ridică încet de pe scaun și se îndreaptă spre sasul de acces al dubei – ambele sasuri sunt deschise. Se înalță, cât poate de discret, în spatele droidului care nu bănuiește nimic. Și trage ciocanul înapoi, gata să lovească robotul în zona cefei.

— CINCI SECUNDE SAU O SĂ TE PRĂJIM!

— Cinci secunde, domnule, sau încep să vă omor pe toți.

Persione își dă seama că paznicii vor ca el să lovească dur cu ciocanul. Însă ezită. Este străbătut de un fior de vinovăție –

amintirea legănării lanternei când a lovit-o în cap pe Nawahine – și amână, cu mâini tremurânde.

— LASĂ ARMA ȘI PREDĂ-TE ACUM!

— Nici măcar nu știu cum se silabisește „predare”, domnule.

Apoi sentimentul de vinovăție trece la fel de abrupt și e înlocuit cu unul de dezgust. Persione simte că poate face treaba la urma urmei. *Trebuie* s-o facă. Așa că ridică ciocanul și se pregătește să lovească.

— *Ce se întâmplă*?

E vocea lui Nawahine, trezită din agonie. Persione se întoarce din reflex, încercând s-o reducă la tăcere înainte de a fi prea târziu.

44.

Nu la multă vreme după absolvirea Academiei de Poliție, Justus a convins un adolescent isteric să renunțe la tentativa de sinucidere și a primit prima lui medalie de merit. Peste câțiva ani a negociat cu un individ care amenința că aruncă în aer un grup de școlari. Chiar dacă n-a reușit – lunetiștii poliției au eliminat individul cu un glonț în cap –, a primit medalia pentru curaj. Ceva mai târziu, în Vegas, a fost trimis într-o mansardă unde un magnat beat al cazinourilor tocmai împușcase o prostituată în picior și amenința că va ucide alte două. Justus a avut nevoie de treizeci de minute ca să elibereze practicantele sexului și să-l dezarmeze pe magnat. Ar fi trebuit să primească o medalie de valoare pentru acțiunea lui, însă magnatul, care deținea multă putere în Vegas, n-avea chef ca incidentul să primească mai multă publicitate decât era nevoie, așa că Justus a primit în schimb un coș cu daruri, un voucher de acces în mansarda cazinoului pentru un weekend și un bilet la un spectacol de magie. Daruri pe care el le trimisese imediat înapoi.

— De câtă vreme e acolo? întreabă el.

Ei sunt într-un birou de lângă zona de control amănunțit.

— Două, trei ore.

— Care sunt cererile lui?

— Să iasă. Să ia fata cu el.

— A suferit daune?

— Mentale?

— Fizice. L-ați electrocutat?

— Cu tot ce aveam.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am ars doar părul.

— Ați încercat muniție obișnuită?

— Am băgat trei sau patru cartușe în el.

— N-ați atins centrii de control?

— Nu știm unde sunt. Avem nevoie de scheme. Oricum, așa ceva n-ar trebui să se întâmple cu o tinichea.

— Nu, răspunde Justus, așa ceva n-ar trebui să se întâmple cu o tinichea.

Damien știe că pentru ceilalți trebuie să pară ciudat de calm.

Însă bineînțeles că el se aștepta să se ajungă la așa ceva. Gonind înapoi pe Drumul Plângerii, singur în mașina de poliție, avusese mult timp la dispoziție ca să gândească, să lege lucrurile unele de altele.

Și să-și imagineze ce urma să se întâmple dacă n-ajungea în Purgatoriu înaintea droidului.

— Voi intra, anunță el.

— Sunteți sigur?

Polițiștii și oficialii – cei care au supraviețuit – se privesc unii pe alții.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Dar o să aveți nevoie de întăriri, nu?

— De ce?

— Doar dumneavoastră? În încăpere cu chestia aia?

— E o doamnă acolo, nu?

— Da, însă…

— Asigurați-mi o legătură radio. Așteptați instrucțiunile mele. Și eliberați un drum la porțile interioare.

Polițiștii sunt de-a dreptul nedumeriți.

— Vă duceți în Sin?

— Da.

— Cu *el*?

— Vedem ce se întâmplă.

— Sunt revolte acolo, de-aia n-au fost trimise întăriri. Oamenii au luat-o razna din pricina morții lui QT.

— Bineînțeles că au luat-o razna, replică Justus rânjind. Doar pregătiți un vehicul. Și deschideți porțile alea. Pierdem timpul.

Fără să-i pese dacă pare pe jumătate nebun, Justus se duce la ușa de siguranță și așteaptă ca lumina verde să clipească. Unul dintre polițiștii mai tineri, cu adevărat îngrijorat, îl întreabă dacă vrea o vestă de protecție.

— La ce bun?

— Deci nu vă veți proteja? Sau înarma?

Justus nu răspunde.

Apoi lumina începe să clipească și el trece printre porți, pe urmă ele se închid cu zgomot în urma lui.

Zona de control amănunțit seamănă cu un teatru de război. Justus își permite să cuprindă totul rapid cu privirea – Leonardo Black stă în fața unei dube poștale și o lumină roșie de urgențe se rotește amețitor –, însă deocamdată nu se uită direct la droid.

Se lasă pe vine lângă cel mai apropiat cadavru – care este mutilat și nemișcat – și verifică pulsul.

— Cine sunteți, domnule?

— O secundă.

Justus trece la al doilea cadavru. Îi pune două degete pe artera carotidă.

— Am întrebat cine sunteți, domnule?

— Iar eu am spus o secundă.

Justus trece la al treilea cadavru.

— Căutați semne de viață, domnule?

— Î-hî…

— Nu e nevoie, domnule. Sunt morți.

Justus se duce la al patrulea cadavru.

— Vă *asigur* că sunt morți, domnule.

— Te-am auzit.

Justus trece la al cincilea corp.

— Sunt ofensat, domnule, că nu mă credeți.

— N-am spus niciodată că nu te cred.

— Atunci, de ce-i verificați?

Justus nu răspunde, doar trece la al șaselea cadavru.

— Sper că nu e vorba de un soi de truc, domnule?

— Nu.

— Sper că nu încercați ceva prostesc?

— Nu.

Justus ajunge la al șaptelea corp – un bărbat cu piele cenușie care zace la picioarele droidului.

— Vă pot face rău dacă încercați să mă păcăliți, domnule. Vă pot sparge capul ca pe un ou.

— Î-hî.

— Vă pot lovi atât de tare, că umbra dumneavoastră va sângera.

— Î-hî.

Terminând cu cadavrele, Justus se ridică și se uită fix în ochii morți ai droidului.

— Dă mâna cu mine dacă vrei, spune el. Dă mâna cât de strâns vrei.

Droidul este ars în locurile unde a fost lovit cu jeturile de la pistoalele cu electroșocuri. Bucăți din costum sunt arse complet. Pe față și pe cămașă are pete de sânge. În gât se vede o gaură de glonț, chiar deasupra gulerului. Droidul ține cuțitul de măcelărie ridicat, gata să lovească. Însă în acest moment pare confuz.

— Să vă strâng mâna, domnule?

— Știi tu, ca de la bărbat la bărbat.

Justus nu e sigur, dar crede că-și amintește că a citit ceva similar în unul dintre îndrumarele lui Brass: „Poți să-ți dai întotdeauna seama de mai multe lucruri despre un om dintr-o singură strângere de mână și uitându-te drept în ochii lui decât o poți face în urma a o mie de prânzuri de afaceri”.

Iar Black, deși face o pauză lungă – este intrigat de arsurile de pe fața lui Justus, mai rele decât ale lui –, pare în cele din urmă să priceapă. Încuviințează din cap. Își mută calm cuțitul în mâna stângă – lama are bucăți de carne și fire de păr pe ea – și întinde mâna dreaptă. Iar cei doi își strâng mâinile. Cu fermitate.

Droidul chiar se apleacă în față ca să se uite fix în ochii lui Justus. Iar Damien procedează la fel, fără să clipească.

— Foarte bine, domnule. Cred că sunteți un om de cuvânt.

— Sunt.

— Totuși, încă nu mi-ați spus cine sunteți.

— Se poate?

— Dacă se poate, domnule?

Însă Justus se deplasează deja către duba poștală. O femeie polineziană atrăgătoare zace înăuntru între scaune.

— Sunteți bine, doamnă?

— Sunt bine…

— Sunteți rănită?

— Cred că da, nu sunt sigură.

— Mai puteți rezista puțin?

— Pot rezista.

— Rămâneți nemișcată, nu atrageți atenția asupra dumneavoastră și vă vom duce de aici cât de repede posibil.

Droidul este iritat.

— De ce vorbiți cu doamna sexy, domnule?

— Trebuie să mă asigur că e bine.

— Nu e bine, domnule. Trebuie dusă la un spital.

— Î-hî. Atunci, o s-o ducem acolo.

— *O s-o ducem,* domnule? Eu sunt cel care a salvat-o.

— Am auzit.

— Am condus duba poștală cu viteza maximă mai bine de două sute de kilometri.

— Am auzit și asta.

— Așa că eu o voi duce la spital.

— Bine.

— Nu voi permite să-mi fie furată gloria.

— Destul de corect. O să te ajut atunci.

— Mă veți ajuta?

— Am ordonat deja celorlalți să pregătească o ambulanță. Eliberează drumul chiar acum. N-ar trebui să dureze mult.

Droidul se încruntă.

— Nu vreau să folosesc o ambulanță, domnule.

— Bine.

— Vreau să conduc duba poștală.

— Bine.

— N-o să-mi stați în cale, domnule?

— N-are nicio importanță pentru mine.

Nedumerit, Black îl măsoară pe Justus cu privirea de sus până jos.

— Ei bine, domnule, trebuie să spun că sunt impresionat de atitudinea dumneavoastră. Cu siguranță, nu sunteți la fel cu ceilalți.

— Probabil că nu, replică Justus. Te deranjează dacă pun câteva întrebări? În vreme ce așteptăm?

— Ce fel de întrebări, domnule?

— Întrebări de procedură. Sunt locotenent de poliție.

— Nu mă veți aresta, nu, domnule?

— Nu.

— Vă pot rupe dacă încercați.

— Sunt sigur că poți.

— Vă pot strânge de gât cu o singură mână.

— Î-hî.

— Vă pot tăia felii ca pe un fruct…

— Sunt sigur că poți. Însă o să te întreb oricum. De tine depinde dacă răspunzi sau nu.

Droidul se gândește câteva clipe, apoi încuviințează.

— Foarte bine, domnule. Dar să nu încercați șmecherii cu mine.

— Nu vor exista șmecherii.

— Dacă încercați să mă doborâți de sus, vă voi doborî de jos.

— Î-hî. Pot să încep cu numele tău?

— N-am niciun nume, domnule.

— Numele Leonardo Black îți spune ceva?

— Nu, domnule.

— Ai auzit vreodată de proiectul Daedalus?

— Nu, domnule.

— Ești un android?

— Sunt un om, domnule.

— Ce fel de om?

— Un cuceritor, care în curând va fi rege.

— Deci știi de unde vii?

— Vin de peste tot, domnule.

— Numele Saint Helena înseamnă ceva pentru tine?

— Nu, domnule.

— Dar Seidel?

— Cred că e un crater la vreo 2 300 de kilometri sud de aici.

— Îți amintești de tehnicienii de acolo?

— Îmi amintesc de niște mediocrități băgăcioase.

— I-ai omorât?

— Da, domnule.

— Îți amintești de vreo existență înaintea mediocrităților? Înainte de lungul tău drum până aici?

— Ce e de amintit, domnule?

— Ai auzit vreodată de Leonardo Brown, Leonardo Grey și Leonardo White?

— Nu, domnule.

— Fletcher Brass?

— Da, răspunde droidul. Am mai auzit acest nume.
— Unde?
— Mi-a fost menționat de un om.
— Ce om?
— Nu-i știu numele, domnule. I-am spart capul de un zid.
— Când s-a întâmplat asta?
— Cu șaptezeci și trei de ore în urmă.
— Șaptezeci și trei de ore, rostește meditativ Justus câteva clipe. Deci ai mai ucis și pe alții? Dintre tehnicienii și oamenii din această încăpere?
— Da, domnule.
— Câți?
— N-am numărat, domnule.
— Estimează.
— Patruzeci și trei.
— Patruzeci și trei de oameni? Ai ucis patruzeci și trei de oameni? În afară de cei șapte de aici?
— Dar erau oameni, domnule?
— Ce erau, dacă nu erau oameni?
— Scursuri. Viermi. Obstacole în calea destinului meu.
— Î-hî.
Pentru Justus situația e chiar mai rea decât și-a imaginat. Se întreabă însă de ce ar fi surprins. O clipă are chiar impresia că zărește frânturi de aramă în ochii droidului.
— Încă vreo câteva întrebări, zice el.
— Mă cam plictisesc întrebările dumneavoastră, domnule.
— Păi, o să le pun oricum. Ignoră-le, dacă așa vrei.
— Foarte bine, domnule.
— Ce faci cu buruienile?
Droidul pare pe moment luat pe picior greșit – un zâmbet tâmp pe chip –, însă își dă seama imediat. Ba chiar aprobă, aparent.
— Ce faci cu buruienile? repetă el. Le distrugi înainte să prindă rădăcini.
— Ce faci cu muncitorii?
— Îi bați ușor peste cap din când în când și-i dobori când e nevoie.
— Ce ar trebui să facă un om cu stăpânirea sa de sine?
— Să și-o piardă des. Și bine.
— Ce sens are să mergi încălțat cu pantofii altcuiva?
— N-are niciun sens, în afara cazului că pantofii lui sunt mai buni că ai tăi.
— Și cum silabisești „predare”?
— „Predare”? „Prădare”? întreabă iritat droidul. Nici măcar nu pot să silabisesc, domnule.

— Î-hî, rostește Justus. Știi de unde provin răspunsurile tale?

— Provin din mine.

— Nu citai pe nimeni?

— Mă citam pe mine însumi.

— Atunci, o ultimă întrebare, dacă nu te superi.

— Devin impacientat, domnule.

— La fel și eu, de dragul tău. Însă o ultimă întrebare pentru un profet și un înțelept – pentru un rege ca tine.

— Puneți-o repede, domnule.

— Un om de știință nebun construiește un monstru din organe disparate. Monstrul se duce în pădure și ucide o fetiță. Cine este, așadar, cel mai responsabil de cele petrecute? Omul de știință nebun sau monstrul?

— Răspunsul la această întrebare este evident, domnule.

— *Este*?

— Bineînțeles, domnule – nici omul de știință și nici monstrul.

— Atunci, cine *este* cel mai responsabil?

— Fetița din pădure.

— *Fetița din pădure*?

— Deoarece nu s-a protejat cum trebuie, domnule.

Justus încuviințează. Orice dubii i s-au spulberat. Tot ceea ce bănuia el, în vreme ce conducea pe Drumul Plângerii, se dovedește adevărat. Simte că ancheta lui e justificată, că are dreptatea de partea lui. Resimte o hotărâre neclintită.

— Deschideți. Porțile interioare. Sasul de acces, comunică el prin sistemul de comunicații. Trecem.

— Mergem în Sin? intervine droidul.

— Corect.

— Dar trebuie mai întâi să oprim la spital.

— Spitalul este în Sin. O să fie prima noastră oprire. Apoi mergem să te refacem. Vreau să cunoști câțiva oameni.

— Nu voi mai tolera alte întârzieri, domnule, sunt nerăbdător să-mi împlinesc destinul.

— Unul dintre oamenii la care mă gândesc *este* destinul tău.

Droidul pare suspicios.

— Ăsta nu e vreun truc murdar, nu, domnule?

— Nu e niciun truc.

— Încă vă pot ucide, domnule.

— Dap.

— Vă pot trage un genunchi atât de tare, încât să vă scot…

— Da, da – ne putem strânge din nou mâinile, dacă vrei.

Droidul ezită, apoi îl privește pe Justus în ochi. Adânc. Și pare din nou să-i placă ce vede.

— Nu, rostește el în cele din urmă, nu va fi nevoie, domnule. Cred că sunteți un om cinstit.

Zece minute mai târziu sunt în sasul de acces, stând unul lângă celălalt în partea din față a dubei poștale, așteptând ca porțile exterioare să se ridice.

— Știți, zice droidul, a fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule. Dacă toți oamenii ar fi la fel de rezonabili ca dumneavoastră, nu s-ar mai pierde atât de mult timp valoros.

— Este povara regilor să îndure munca leneșilor și a proștilor, Maiestatea Voastră.

— Aveți dreptate. Aveți atâta dreptate. Deci cum vă numiți?

— Cum mă numesc?

— Mă asigur întotdeauna să-i recompensez pe cei care mă ajută pe drum. Deci care e numele dumneavoastră, bunule domn?

Justus se gândește câteva secunde, apoi pufnește.

— Numele meu, răspunde el, este Justice.

Porțile se ridică spre vidul lunar.

45.

În Kasr la ora opt și jumătate Fletcher Brass iese gol din baie – o încăpere mai mare decât cele mai multe reședințe din Sin – și se duce în dormitor, așteptându-se să-și vadă ținuta de gală întinsă pe pat. Însă nu zărește nimic.

— *Grey,* strigă el, cu o voce tunătoare, senatorială.

Niciun răspuns. Atunci, Brass se întreabă ce naiba face droidul.

În realitate, i-a fost destul de greu în ultima vreme să se bazeze pe un singur android. În absența lui Leonardo Black, Grey a fost nevoit să efectueze toate sarcinile domestice obișnuite, să fie bodyguard personal și să alerge peste tot prin oraș ca reprezentant de relații publice. Brass știe că ar trebui să aibă mai mulți servitori – chiar unul sau doi servitori omenești dar a ajuns să se încreadă doar în droizi. Este o iluzie, evident, deoarece știe foarte bine că roboții pot fi programați să trădeze, însă din experiența lui personală oamenii sunt *întotdeauna* programați să trădeze. Și să înșele. Și să fure. Și să răspândească zvonuri. Și să vândă secrete.

Fletcher Brass a ajuns unde a ajuns doar acceptând natura omenească și îmbrățișând-o.

Își admiră trupul în oglinda de mari dimensiuni. Umeri largi, pectorali pronunțați, musculatură bine definită, șolduri fără pic de grăsime, bronz lucitor, păr pe piept de culoarea aramei. Chirurgii lui au făcut o treabă incredibilă. Poate cu excepția unei cicatrici vizibile deasupra pubisului, nimeni nu și-ar da seama că a trecut prin patruzeci și două de operații estetice. Femeile i-au spus – multe la număr – că ar putea lesne să treacă drept un bărbat de patruzeci de ani, care practică sport la sala de gimnastică. Și când face dragoste – ceea ce se întâmplă rar, deoarece, pur și simplu, s-a plictisit de povestea asta – își petrece multă vreme admirându-și fizicul incredibil în oglinzi.

Asta îl face să se simtă ca un narcisist, dar nu se poate împotrivi, lucrurile nu sunt cu mult diferite de aprecierea unui Mustang bine întreținut.

Se înfășoară într-un halat de satin, hotărând că ar fi mai bine să mănânce înainte de a se îmbrăca de gală. Străbate un coridor decorat cu basoreliefuri babiloniene complicate și intră în sufrageria mare, o încăpere imensă cu tavan placat cu aramă, candelabre din cristal și o masă lucioasă din lemn de trandafir, lungă cât o pistă de bowling. Acolo îl strigă din nou pe Grey, tot fără succes. Se duce la liftul de serviciu, apasă un buton și descoperă înăuntru o tavă din aramă cu micul dejun. Duce tava înapoi la masă și se așază. Scoate capacul și dă

peste o farfurie aburindă cu șuncă prăjită, ouă fierte, sos hollandaise, foie gras, cafea neagră neîndulcită și un pahar mare cu Zeus-Juice purpuriu, amestecul lui favorit de vitamine. A descoperit cu multă vreme în urmă că întotdeauna e bine să te adresezi mulțimilor nemulțumite cu un stomac plin.

Îi aude în acele clipe pe locuitorii orașului adunându-se în fața palatului pentru cuvântarea lui de dimineață. Oamenii au ajuns mai devreme decât se aștepta și par să scandeze ceva. E prima dată după mai bine de un an când Brass i-a convocat pentru un anunț general și nu nutrește nicio iluzie că lucrurile vor decurge ușor. De fapt, nici măcar nu se așteaptă ca vorbele lui să fie bine primite. Însă are încredere că el – și doar el – dispune de charisma necesară pentru a stinge nemulțumirile. De aceea n-a delegat sarcina de azi actorului ăluia care și-a ucis nevasta. Pur și simplu, nu se bazează pe cineva incapabil să mimeze amestecul corect de durere, furie, implicare și hotărâre.

Durere că fiica lui a fost ucisă, împreună cu alți câțiva oameni care se întâlneau pentru o conferință urgentă.

Furie față de acele forțe misterioase care au comis atrocitatea.

Implicare – iar așa ceva va necesita o demonstrație de adevărat talent din partea lui – în sensul în care fiica lui nu era complet nevinovată. Că prin contactul cu elemente criminale și disidenți politici, ea fie a fost asasinată de confrați conspiraționiști, fie a devenit victima unei explozii calculate greșit.

Și hotărâre: că în ciuda tuturor acestor evenimente, Purgatoriul va supraviețui. Va sângera, totuși va continua să trăiască. Mai puternic ca oricând, de fapt, și gata să intre sub egida unei epoci noi.

Cât despre detaliile acestei epoci noi, Brass intenționează să fie vag în exprimare.

Expediția lui spre Marte va continua în mod normal, bineînțeles – e prea importantă ca să fie amânată –, dar evenimentele fără precedent din ultimele zile l-au convins că e nevoie de o mână de fier care să-l înlocuiască pe durata călătoriei spațiale. Va evidenția că doar propria lui mână de fier a reușit să țină la un loc acel teritoriu extrem de schimbător. Cât privește identitatea acelei mâini de fier, ei bine, s-a gândit la ea multă vreme și va face un anunț oficial în zilele următoare.

Abia ajunge la jumătatea porției de șuncă – tăiată în bucățele mici și acestea scufundate în sosul de ou, așa cum îi stă în obicei –, când aude ecou de pași și-l vede pe Leonardo

Grey intrând în încăpere și arătând ciudat de rău. Brass nu-și dă seama exact despre ce e vorba, însă droidul pare *mai palid* ca de obicei. Deși așa ceva, evident, nu poate fi decât un produs al imaginației sale.

— Să cred că sunteți bine în dimineața asta, domnule? întreabă Grey cu vocea lui sacadată.

— Destul de bine, răspunde Brass, sorbind din sucul din pahar. Pe unde ai umblat, Grey? Se pare că ai uitat să-mi scoți hainele.

— Am fost chemat în altă parte, domnule, îmi cer umil scuze.

— Chemat de cine anume, mai exact?

— De către locotenentul Damien Justus, domnule.

— Justus? se încruntă Brass. Credeam că a luat-o la sănătoasa.

— Poate că a luat-o, dar e înapoi în Sin.

— Zău? S-a întors?

— Da, domnule.

Brass se întreabă dacă planul întocmit de el – un asasin care să-l elimine pe Justus la Baza Doppelmayer, asta sugerând implicarea unor forțe de pe Pământ – va mai fi necesar până la urmă.

— Ei bine, ce vrea?

— A cerut o întrevedere de urgență cu dumneavoastră, domnule.

— Vrea să mă vadă *din nou*?

— Da, domnule.

— Atunci, poate aștepta până după discurs, *dacă* o să mai am chef de el.

— A cerut o întrevedere cu dumneavoastră *acum,* domnule.

Brass se oprește din sorbit.

— Vrei să-mi spui că *e aici*?

— Este în hol, domnule.

— L-ai lăsat înăuntru?

— L-am escortat tot drumul de la el de acasă.

— Nu zău? Ce convenabil pentru tine, Grey.

— Mi-ați spus să-i acord întreaga mea cooperare, domnule.

— Hmm, ei bine, să știi că uneori poți merge prea departe.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Pe vremuri am avut de ales între tine și Leonardo Brown, să știi. Te-am ales pe tine deoarece *păreai* mai distins. Și fiindcă am presupus că ai dobândit o mai bună înțelegere a persoanei mele. Însă acum mă faci să mă întreb dacă am procedat bine.

— Voi încerca să mă descurc mai bine în viitor, domnule.

— Hmm!

Lui Brass îi place să-l umilească pe Grey – consideră umilirea drept o formă de motivare –, însă odată cu dispariția lui Leonardo Brown nu mai poate conta pe rivalitatea dintre ei. Așa că oftează.

— Foarte bine, dă-i drumul nemernicului înăuntru.

— Foarte bine, domnule.

Grey dă să se întoarcă, când Brass adaugă:

— Și stai aproape de mine câtă vreme e înăuntru.

— Așa intenționez să fac, domnule.

— Asigură-te că păstrează distanța față de mine. Mă îndoiesc că va încerca ceva, însă nu se știe niciodată. Ca atare, dacă face vreo mișcare bruscă, știi ce ai de făcut.

— Cred că sunt echipat cum trebuie pentru așa ceva, domnule.

Uitându-se după Grey cum părăsește încăperea, Brass continuă să creadă că e ceva ciudat cu droidul. E ceva anume în ținuta sau atitudinea lui. Robotul pare aproape impertinent. Ca și cum i s-ar fi întâmplat ceva peste noapte. Dar nu rumegă chestiunea mai departe. Ia restul de șuncă și mestecă în grabă, ca să-și ofere o porție bună de proteine înainte de confruntare.

Tocmai spală toate resturile de șuncă cu câteva sorbituri june de suc, când Grey se întoarce, conducându-l în încăpere pe Justus, îmbrăcat în uniformă completă. Brass se uită cum droidul îl îndrumă pe locotenent către un scaun cu spătar înalt din capătul îndepărtat al mesei – la o distanță de vreo douăzeci de metri –, după care străbate discret toată lungimea mesei ca să ia poziție alături de stăpânul lui. Însă Justus nu se așază, iar Brass nu se deranjează să se ridice de pe scaun. Privește doar la locotenent, care evaluează dimensiunile mari ale încăperii și toate decorațiunile din ea.

— Satira nu funcționează, nu-i așa? întreabă el într-un sfârșit.

— Poftim? răspunde Brass clătinând din cap. Va trebui să ridici glasul câtă vreme stai aici.

— Am zis că satira nu funcționează, nu-i așa? repetă Justus, cu voce tare.

— Așa am crezut și eu că ai spus. Ce înseamnă asta?

— E doar o observație. Când criticii satirizează viețile celor bogați și puternici, ei prezintă deseori un miliardar bătrân și rău, care stă într-un castel și se delectează cu caviar și limbi de porumbel. Ar trebui să arate un personaj mai mare decât viața însăși – o exagerare, o absurditate. Totuși prea adesea cei bogați și puternici nu așa văd lucrurile, ci doar un standard de viață care trebuie stimulat. Ca atare, în mod cert satira nu dă rezultate.

Brass este și mai nedumerit de atitudinea locotenentului decât de cea a lui Leonardo Grey. L-a mai văzut pe Justus demonstrând lipsă de respect și înainte – cu o zi înainte s-au despărțit după un veritabil torent de vorbe încărcate de vitriol –, dar în acest moment este vorba de ceva cu totul nou. Damien manifestă lipsă de respect cu o urmă de ironie mușcătoare în voce. Aproape ca și cum ar crede că el e la cârma lucrurilor.

— Ia un loc, locotenente, înainte ca ironia din glas să te înece. Ți-aș oferi o cafea, însă nu vreau să devii și mai agitat decât ești deja.

— E-n regulă, am mâncat o jumătate de pachet de BrightIze". De obicei, nu mă ating de așa ceva, dar a fost o noapte lungă.

— Ai fost în câteva locuri?

— Se poate spune și așa.

— Ce mai face fata ta? întreabă Brass.

Se așteaptă ca Justus să ia foc. Sau să se uite urât la el. În schimb, locotenentul se mulțumește să chicotească și-și trage un scaun.

— Cred că o să fie bine, răspunde el, așezându-se. De fapt, ăsta e motivul pentru care am venit aici.

— Da? rostește Brass ridicând din sprâncene și dându-și toată silința să nu pară surprins.

— Da. În definitiv, am sosit în Purgatoriu ca să-mi protejez fata, într-o manieră inversă decât ar fi de așteptat. Iar când mi-ați tras prețul de sub picioare mi-am zis că n-am nimic de pierdut.

— Iar faci presupuneri, locotenente, nu mă așteptam la asta. Nimic din profilul tău nu sugerează că te-ai baza pe supoziții. Sau că ai acționa în pripă.

— Nicio variantă nu e valabilă în cazul meu. Dar când ați amenințat-o, am…

— Cine afirmă că am amenințat-o?

— Recunosc o amenințare când o aud.

— Atunci, ți-aș sugera să rederulezi conversația noastră în minte și să asculți din nou ce am spus. Deoarece n-am amenințat niciodată. Nimic de genul ăsta. Și aș fi clarificat acest aspect ieri dacă mi-ai fi dat ocazia să răspund. De fapt, singura mea intenție prin menționarea fiicei tale a fost aceea de a trasa o paralelă între noi doi. Tu ai o fiică, așa cum am și eu.

— O fiică a cărei asasinare ați ordonat-o.

Brass se simte acum liber să riposteze cu furie.

— Așa ceva e josnic din partea ta, locotenente. De unde scoți astfel de acuzații oribile?

Justus ridică din umeri.

— Dacă n-ai fost concediat deja, continuă Brass, atunci consideră-te concediat de pe acum. Chestia asta este scandaloasă. Cine naiba crezi că ești?

— Sunt doar un polițist onest. Sau cel puțin așa eram.

— Un polițist onest sau doar unul incompetent? Cum de ai *tupeul* de a mă acuza că am comandat asasinarea fiicei mele? Ai vreo dovadă cât de mică?

— Nu eu personal. Tot ce știu este că Leonardo Brown, valetul fiicei dumneavoastră, a acceptat livrarea unui explozibil de mare putere la ușa casei ei, după care l-a dus înăuntru. Că droidul acționa conform unor instrucțiuni sau știa ce făcea – asta n-am reușit încă să stabilesc. Și sunt sigur că nu voi reuși niciodată. De fapt, sunt sigur că toate dovezile disponibile vor implica în vreun fel chiar oamenii care au fost aruncați în aer. Asta se petrece în statele decadente, cu agențiile de aplicare a legii care sunt corupte. Singurul meu regret este acela că am refuzat să văd realitatea încă de la început. Deoarece am vrut cu disperare să cred că există o cale de ieșire, să trăiesc într-un loc – *oriunde* – în care să nu mai reprezint un pericol la adresa vieții fiicei mele.

— Ce înduioșător! Însă tot nu mi-ai explicat cum de ai ajuns la această teorie absurdă.

Justus rânjește. Și, deși lui Brass nu-i place asta – neobrăzarea fățișă –, se simte obligat să-l scoată din fire pe individ.

— Știți, domnule Brass, am avut parte de douăsprezece ore foarte interesante. Paisprezece ore, în fine, nici măcar nu mai sunt sigur câte anume. Mai întâi am străbătut tot drumul până la Baza Peary ca să dau un telefon la Polul Sud. Pe urmă am condus înapoi prin noapte până în Purgatoriu. Cu viteză maximă. Am ajuns la porți pe la ora trei dimineața. Dar m-am chinuit la început să trec de ele. Se petrecea ceva în zona de control amănunțit. În fine, ca să n-o mai lungesc, mi-am forțat trecerea și ce am văzut? Dincolo de ele haosul era total. Se părea că sosise un android care ceruse acces în Sin. Iar când n-a obținut ce dorea, a luat-o razna. A omorât întreg personalul de securitate, o secretară, o soră medicală și unul dintre oamenii care au fost cu el în dubă. Singura supraviețuitoare a fost o doamnă pe care droidul o ducea la spital. Sângele băltea pretutindeni. Membre sfârtecate, în total, șapte oameni morți.

Brass este de-a dreptul șocat.

— N-am fost informat în privința asta…

— Evident că nu. Cine ar fi dispus să vă întrerupă somnul când aveți o zi atât de importantă înainte?

— Ăsta e un alt comentariu plin de dispreț, locotenente. Bineînțeles că aș fi vrut să fiu informat. Cine era androidul

ăla? De unde venea?

— Sigur vreți să aflați?

— *Asta* ce mai înseamnă?

Justus rânjește din nou.

— Ei bine, vedeți, domnule Brass, se pare că-l cunoșteați *deja* pe acest android. E unul dintre droizii care a lucrat pentru dumneavoastră. Cu siguranță, n-ați știut că era în libertate – bănuiesc că e vorba de unul dintre neajunsurile faptului că sunteți atât de ocupat și de concentrat pe ceea ce faceți, încât nu puteți supraveghea totul dar, negreșit, aveați habar de el. De fapt, dumneavoastră ați fost cel care a comandat reprogramarea lui. Ați încercat să păstrați chestiunea asta secretă, și poate că v-ar fi ieșit, doar că ceva n-a mers cum trebuia. Tehnicienii au comis o eroare. Androidul a fost încărcat cu filosofia dumneavoastră psihopată *înainte* de activarea inhibitorilor adecvați. Și a înnebunit. A scăpat de sub control. La fel cum ați ieșit dumneavoastră de sub orice control de zeci de ani, domnule Brass, doar că dumneavoastră ați scăpat basma curată în cele mai multe cazuri. V-ați folosit de toată puterea și influența pentru asta. Și totuși ne aflăm acum aici.

Brass nu s-a simțit niciodată mai descumpănit. Rareori se întâmplă să afle ceva ultimul, și chiar mai rar să nu știe cum să reacționeze. O parte a lui vrea să explodeze de mânie și să iasă ca o furtună din încăpere, ca mutare defensivă. Dar el simte că o asemenea mutare nu e bună. În plus, pur și simplu, nu-i place felul în care Justus îi comunică toate aceste noutăți – ca și cum nu i-ar păsa de propria soartă sau, mai rău, de parcă n-ar avea niciun motiv să fie îngrijorat.

— Este absurd, reușește Brass să îngaime din nou, însă ținând cuțitul și furculița strâns în mâini, ca pe niște arme. Sper că-ți dai seama cât de absurd sună totul.

— Absurd? se miră Justus. Tot spuneți asta. Din nou, poate că m-aș fi gândit eu însumi că e absurd până să fi sosit în Purgatoriu. Până noaptea trecută, când am aflat povestea lui Leonardo Black. De fapt, doar cu câteva ore în urmă, când am discutat personal cu Black. Am avut un dialog cu el așa cum preferați ca oamenii să vă vorbească. Deoarece el *era* dumneavoastră, într-un fel, sufletul dumneavoastră negru. Așa că nu mi-a fost greu să pun cap la cap ultimele piese ale mărețului dumneavoastră plan. Dacă vreți, vă pot detalia acum ceea ce *ar fi trebuit* să se întâmple.

Brass nu se poate decide cum să răspundă. Așa că Justus continuă:

— N-ați avut încredere în nimeni care să vă înlocuiască pe durata expediției către Marte. În niciunul dintre asociați sau

șefii dumneavoastră de departamente, nici în actorul ăla care vă reprezintă, și cu siguranță n-ați avut încredere în fiica dumneavoastră. Deci v-a venit ideea minunată să vă înlocuiți cu un android: Leonardo Black. Bodyguardul dumneavoastră. Aveați de gând să-l transformați într-un fel de mandatar al lui Fletcher Brass, însă mult mai puternic din punct de vedere fizic. Iar el urma să conducă locul ăsta ca un tiran, să ia toate deciziile nemiloase, să concedieze oameni, chiar să ucidă dacă era nevoie. Dar ca să-i pavați calea către o asemenea numire, ați dorit să generați și un pic de haos: ați vrut să lăsați impresia că un astfel de tiran era justificat de circumstanțe. Și ați dorit să scăpați de toți cei de care vă temeați că v-ar putea lua puterea. Aveați să omorâți doi iepuri – trei iepuri, zece iepuri, nu contează câți – cu un singur foc. Deci v-ați pus asasinii la treabă, cu deplina colaborare a PPD-ului – crime politice care n-ar fi fost niciodată rezolvate, deoarece dovezile cruciale erau șterse, contaminate sau falsificate. Și poate că v-ar fi ieșit și partea asta, numai că jumătate din jucătorii din cadrul PPD erau prea indolenți ca să-și joace rolurile. Și, bineînțeles, erau și cei care știau mai multe decât credeați dumneavoastră. Oameni la fel de nemiloși și de vicleni ca și dumneavoastră, pe care credeați că-i mutați ca pe niște pioni pe tabla de șah, deși, în realitate, vă jucau pe degete. „Nu juca șah, joacă oamenii” – nu e asta una dintre legile dumneavoastră? Ei bine, uneori maestrul ar trebui să-și facă griji în privința ucenicilor lui.

Brass se simte din nou prins pe picior greșit. Iar ca să înrăutățească situația, Justus se uită fix la el, așteptând un răspuns.

— Din nou, n-am nici cea mai vagă idee la ce te referi, chicotește Brass ca și cum nu i-ar veni să creadă.

— Mă refer în principal la fata dumneavoastră, domnule Brass. Știți, la cea în care aveați cel mai puțin încredere? Cea pe care intenționați s-o băgați la pușcărie mai întâi, s-o închideți după ce ați fi dat vina pe ea pentru asasinate, evident, până când…

— Locotenente, chiar n-ai habar de nimic, nu? îl întrerupe Brass, sesizând oportunitatea. Chiar ești atât de naiv? *Chiar*? N-aveam nicio intenție să-mi bag fata la închisoare câtă vreme eram plecat, *deoarece fiica mea venea cu mine.*

Replica îl reduce la tăcere pe Justus – care are o expresie goală de conținut pe fața distrusă – și Brass exploatează ocazia la maximum.

— Așa e, *ea venea cu mine.* Spre Marte. Poți s-o întrebi pe domnișoara Powers dacă vrei. Fata mea venea cu mine. Nu știai asta, nu?

— Și QT însăși avea habar de asta? întreabă Justus după o pauză.

— Nu, locotenente, *evident că nu știa.* Deoarece o luam *împotriva propriei* voințe, spre binele ei.

— Aveați de gând s-o răpiți?

— Spune-i cum vrei. Oricum, nu intenționam să-mi las fata – sânge din sângele meu – să devină ținta bandiților și asasinilor. Și exact asta s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas aici, deoarece era *naivă*, ca și tine. N-ar fi rezistat nici *două săptămâni* ca lider al Purgatoriului.

— Cred că fata dumneavoastră ar fi trebuit să aibă ceva de spus în privința asta.

— Crezi, nu? Ei bine, ce mai contează acum?

— Ați ordonat cumva asasinarea ei?

— Nu, *n-am ordonat așa ceva.* Greșești din nou. Habar n-am cine a ucis-o. Doamne, chiar crezi că sunt *fericit* că a murit?

— Ei bine, cu siguranță, n-ați părut prea fericit în privința ei ieri, când credeați că o să atribuie morțile adepților Leafists pe seama…

— *Asta nu înseamnă că am ucis-o eu.* Tu ți-ai ucide fiica? Bineînțeles că nu. Așa cum nici eu nu mi-aș ucide *vreodată* fata.

— Ați fi răpit-o, dar n-ați fi omorât-o niciodată?

— Aș fi răpit-o ca s-o *salvez.* Nu-ți dai seama care e deosebirea?

Justus se oprește câteva clipe, apoi oftează.

— Nu, domnule Brass, mințiți.

— Cum? Cum *îndrăznești* să afirmi că mint?

— Îndrăznesc să vă spun ce vreau. Nu răspund în fața dumneavoastră sau a altcuiva. Nu mai sunt ofițer de poliție, țineți minte? Așa că o să vă zic ce *știu* – ca fapte. Poate că ați plănuit la un moment dat s-o răpiți pe QT, însă când ați aflat de planurile ei, v-ați răzgândit. Și ați ordonat asasinarea ei.

— *N-ai nicio dovadă în acest sens.*

— Mai am nevoie de dovezi? Tăcerea este răspunsul, țineți minte? Ei bine, în ceea ce vă privește, *tot ce ține de persoana dumneavoastră* reprezintă răspunsul. Istoria dumneavoastră. Motivul pentru care sunteți aici, pe Lună. Șirul imens de morți și vieți distruse pe care l-ați lăsat în urmă. Narcisismul și egomania dumneavoastră. Leafists. Planurile de a vă înlocui cu un android ucigaș. Blestematele de legi. *Și felul în care mi-ați amenințat fiica.* Nu, domnule Brass, în ceea ce vă privește *n-am nevoie de dovezi.* Deoarece tot ceea ce ați făcut este o dovadă, însă mai sunt și altele.

Justus se ridică în picioare, când afară se aude un zgomot de explozie – mulțimea care se îngroașă pare să dea drumul la artificii. Sau la dinamită. Sau la ceva asemănător.

— Vedeți dumneavoastră, domnule Brass, până acum ați stat atât de departe, acolo, la baza de rachete, încât nici măcar nu conștientizați cât de firavă este rețeaua dumneavoastră de sprijin. Sunteți liderul care se baricadează în spatele lacheilor și lingușitorilor, dându-și prea puțin seama că ei sunt întotdeauna primii care întorc foaia după cum bate vântul. Ei bine, am aflat totul despre asta în ultimele douăzeci și ceva de ore. Când a devenit evident că ați ordonat uciderea lui QT Brass, și când Leonardo Black a comis micul lui măcel. Am cunoscut câțiva oameni și am aflat câteva lucruri. Am fost uimit și n-ar fi trebuit să fiu. Deoarece de data asta ați mers prea departe și n-ați controlat niciodată situația atât de bine precum credeați. Ați fost jucat. Ați fost făcut șah-mat. Și vă așteaptă o surpriză foarte neplăcută, mult mai devreme decât ați crede. Ca tată, ar trebui să fiți mândru.

Justus se întoarce și pornește spre ieșire, însă Brass sare în picioare, trântind vesela pe farfuria de mic dejun.

— Și ce mama naibii mai înseamnă și asta?

— La revedere, domnule Brass.

— Am spus, ce mama naibii înseamnă? tună Brass ieșind din spatele mesei. RĂSPUNDE-MI!

Justus continuă să meargă spre ușă.

Brass este livid.

— RĂSPUNDE-MI, DETECTIV AFURISIT!

Însă Justus se întoarce abia când ajunge la ușă, la vreo treizeci de metri depărtare. Cu o expresie plictisită pe chipul desfigurat.

— Nu, domnule Brass, am luat o decizie. Am încheiat o înțelegere, de fapt. Fie eram eu, fie erați dumneavoastră. Și, de dragul fiicei mele, îmi închipui că e mai bine să fiți dumneavoastră, rostește el, întinde mâna după ușă, dar se întoarce brusc. Oh, da, reia Damien, o idee. Un ultim mic mesaj, o artă pe care am învățat-o de când am venit aici.

Brass fierbe.

— La ce naiba te referi?

— În cazul ăsta, e doar o observație. Sunteți liber să fiți de acord sau nu. Totuși mi se pare evident că sunteți în continuare omul de la conducere, chiar și după toate astea, chiar după tot ce tocmai v-am spus. Sunteți încă Numărul Unu, Patriarhul Purgatoriului, am dreptate?

— Glumești cumva?

— Întrebam doar. E regatul dumneavoastră, nu?

— Repet, glumești cumva?

— Deci sunteți Regele.

— Da, sunt nenorocitul de Rege.

— Sunteți Vrăjitorul.

— *Sunt tot ce nu ești tu,* rahat cu ochi, ce mai înseamnă și asta?

— Adio, domnule Brass, pufnește Justus.

După care iese, lăsând ușa să se trântească în urma lui.

Brass rămâne pe loc, fumegând, auzind zgomotul tot mai mare de afară și întrebându-se ce are de făcut. Apoi încearcă să se întoarcă, pentru a ieși din cameră. Însă brusc ceva îl trage înapoi.

Este înfuriat, nu-i vine să creadă. Nu se poate clinti din loc. Ceva l-a prins de la spate, de păr.

Se luptă, se zbate, însă strânsoarea este fermă, și deodată e ridicat în sus, de cap.

Se smucește și se răsucește, și privește în sus, furios, și vede că l-a prins Leonardo Grey, care rânjește cu răutate. Dar ochii droidului nu sunt cenușii, ci *negri.* Iar droidul ține în mâna dreaptă un cuțit înfricoșător, lung de treizeci de centimetri.

— *Nu ești cu adevărat un cuceritor,* șuieră droidul, *până când nu ridici sus capul Regelui.*

Brass încearcă să se apere cu mâinile, însă lama cuțitului îi atinge deja carnea gâtului.

46.

Black de-abia a reușit să-și termine treaba când Justus ajunge în holul de la etajul trei. Traversează încăperea mare – coloane din aramă, parchet pe jos, un perete plin de chipuri bărboase sculptate – și deodată aude o voce din umbră:

— Bun venit în Zona Întunecată, locotenente.

Oprindu-se, Justus recunoaște imediat vocea.

Însă așteaptă ca ochii să i se adapteze penumbrei înainte de a răspunde.

— Nu credeam că o să fiți aici, grăiește Damien.

— N-aș fi lipsit de la asta pentru nimic în lume.

— Și totuși, e un moment trist, nu-i așa?

— Regele trebuie să moară ca țara să poată trăi, Robespierre a spus asta.

— Acum îl citați pe Robespierre?

— Asta e prima noastră revoluție, așa că de ce nu?

Ea pășește într-o fâșie arămie de lumină a dimineții. De la întâlnirea lor care avusese loc cu câteva ore mai devreme se îmbrăcase în haine clericale în negru și alb – haină, fustă plisată, bluză și cravată neagră de mătase – și în acest moment arată ca un om de afaceri. Ca o versiune feminină a lui Leonardo Black, înainte ca droidul să se costumeze în Leonardo Grey.

— Mă referem la faptul că a fost tatăl dumitale.

— Prin încercarea de a mă asasina, mai degrabă a pus capăt responsabilităților mele de fiică, nu crezi?

Justus nu e deloc sigur de asta. N-are nicio îndoială, Brass a fost cel care a comandat exploziile, însă nu e deloc convins că fiica lui n-a lăsat să scape intenționat informații despre planurile ei controversate ca să conducă astfel la o tentativă de asasinat inevitabilă. Un complot ucigaș pe care, așa cum s-a dovedit ulterior, a reușit să-l evite în mod miraculos „participând pe furiș la conferința secretă din Sin Rim”. Lăsându-și propria dublură – Harmony Smooth, o prostituată modificată prin operații estetice – să-i țină locul în Ișstar. Și să fie aruncată în aer pentru deranjul ei.

— De ce am senzația că ați plănuit toate astea de ani de zile? întreabă el.

— Fiindcă așa e. Și am pregătit totul de mult mai multă vreme decât îți poți imagina.

— De când?

— De la sinuciderea maică-mii. Știi ce i-a spus taică-meu când i-a dat drumul? „Transformă-mă într-un obiect al urii la

care să te gândești mult”. Iar în numele maică-mii am parcurs, cu siguranță, o cale lungă axându-mă pe acea ură.

— Fructul nu cade niciodată departe de pom, nu? clatină Justus din cap.

— Ești de-a dreptul mitocan, locotenente. Nu zăresc prea multe regrete nici în ochii tăi, mai ales că ai făcut ce ai făcut prin forțarea legii.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Amândoi am procedat așa. Am lăsat natura să-și urmeze cursul și *Codul Brass* să aibă grijă de el însuși. Doar că nu ne-am interpus în calea lor.

— E o modalitate de a privi situația.

Însă Justus nu se bucură de tonul auster al schimbului de replici, mai ales că un om tocmai a fost ucis cu brutalitate într-o cameră apropiată. Așa că pornește spre scară.

— Poți rămâne aici, să știi, îi zice ea din spate. O să avem nevoie de un nou șef al poliției.

Justus privește înapoi.

— Chiar credeți că *vreau* să rămân aici? După toate astea?

— Și ai, într-adevăr, convingerea că e bine – pentru fiica ta – dacă te duci acasă?

— Sper că asta nu este o amenințare.

— *Știi* că nu e. Cine crezi că sunt?

„Chiar mă întreb asta”, ar vrea Justus să răspundă. Atitudinea ei de la întâlnirea lor secretă, la înălțime față de restul orașului, unde mulțimile începeau să se agite din pricina presupusei ei eliminări fizice, fusese în mod clar marcată de răceală. Ceea ce putea însemna o reacție naturală la explozii sau să reflecteze la adevărata ei fire. Oricare ar fi fost situația, în mod cert ea nu se comportă precum o persoană ai cărei aliați apropiați tocmai au fost spulberați în neant, ci ca o ființă perfect pregătită să-și sacrifice prietenii, dacă ei fuseseră *cu adevărat* prieteni, pentru propriile scopuri politice. Justus se întreabă dacă ea a știut tot timpul că în biroul ei a fost plantată o bombă. Și dacă știa că dublura ei urma să moară, dacă nu cumva chiar a *plănuit* toate astea, în scopul declanșării unei revoluții. Trebuie să ia chiar în considerare posibilitatea deloc veselă că ea *a aranjat* cu multă vreme înainte ca Leonardo Black să fie programat eronat la Baza Seidel, și chiar se *aşteptase* ca droidul să vină după regele lui.

— Nu sunt sigur *cine* sunteți, răspunde el fără să clipească. Și nu sunt sigur că vreau să știu.

— Nu-ți cer să-mi scrii biografia, locotenente. Te rog doar să rămâi aici. Să faci parte din tot ce se petrece.

— Atunci, nu mă cunoașteți foarte bine.

— Ți-am citit raportul psihologic.

— Chiar așa?

— Scrie acolo că-ți suprimi un nivel ridicat de ură.

— Interesant.

— Tot acolo se mai arată că ești la granița obsesiei, cu estimarea că suferi de un complex de vinovăție.

— E și mai interesant.

— Ascultă, locotenente, cu toții avem părțile noastre întunecate, n-am de gând să întreb de ce un om ca tine devine polițist. Dar e corect să afirm că te cunosc mai bine decât crezi.

— Oh, da? exclamă Justus și începe să se simtă iritat. Atunci, poate că nu vă cunoașteți *propriii oameni* atât de bine pe cât credeți. Sau în ce anume v-ați amestecat.

— Ce înseamnă asta?

El dă din cap.

— Când mulțimea va afla despre cele petrecute – că n-ați murit, de fapt – s-ar putea să nu fie prea impresionată. Nimănui nu-i place să fie tras pe sfoară.

— O să fie bucuroși. Chiar dacă vor bănui că au fost păcăliți.

— Ce vă face așa de sigură?

— Îmi cunosc poporul. Când oamenii vor afla adevărul, vor fi extaziați.

— Și când intenționați mai exact să le dezvăluiți faptele reale?

— De ce crezi că mă aflu aici?

Justus pufnește. Aude mulțimea devenind mai zgomotoasă și mai furioasă, aplauzele și scandările zguduie pereții palatului din Kasr.

— Intenționați să preluați puterea chiar acum?

— De ce nu?

— Mă întreb ce va zice Regele în privința asta.

— Regele nu este întotdeauna cel care domnește, să știi. De fapt, aș spune că în zilele noastre rar mai vezi un rege la conducere. Chiar dacă el crede asta.

— Așadar, o să vă afișați alături de Leonardo Black, nu? Regele Leo Întâiul? O să-l lăsați să creadă că el e Vrăjitorul?

— Până când voi fi pregătită să preiau puterea.

— Atunci, sunteți chiar mai vicleană decât am crezut. Mai șireată și decât tatăl dumitale.

Ea pare ofensată.

— Ascultă, locotenente, să nu crezi vreo secundă că treaba asta e ușoară pentru mine. Dar m-am gândit bine. Am studiat revoluțiile de pe Pământ. Și ce am constatat e că atunci când o populație nestatornică este eliberată de tiranie trece prin câteva etape distincte. Mai întâi euforie, apoi speranță, pe urmă

confuzie și nesiguranță, și în final – prea adesea – deziluzie și neîncredere. Care în multe cazuri duce la și mai mult haos. Deoarece oamenii eliberați din lanțuri adesea nu știu ce să facă. Nu știu în cine să aibă încredere. Ca atare, trebuie să existe o etapă de tranziție atent gestionată. În timpul căreia vor avea loc izbucniri de anarhie – *multe* izbucniri. De aceea o să am nevoie de o forță polițienească foarte dedicată și loială. Pentru început, ca să vâneze asasinii angajați de tatăl meu.

— Din câte am înțeles, sunt mulți în PPD care v-au fost loiali în secret tot timpul. Ce ziceți de Dash Chin, este unul dintre oamenii dumneavoastră? Sau de Prince Oda Universe? De ce nu-l numiți pe el șef?

— Nu fi ridicol. Nu este nimeni calificat pentru slujba asta, cu excepția ta.

— Însă tocmai am eșuat în respectarea legii, ați spus-o singură.

— Și mă aștept să procedezi la fel până îndreptăm lucrurile.

— Atunci, n-aș fi cu nimic diferit de șeful Buchanan.

— Nu, ai fi complet diferit. Deoarece ai lucra pentru mine.

— Și pentru Regele Leo.

— Nu, *pentru mine.*

Justus se gândește la asta preț de două secunde.

— Lăsați-o baltă, zice el. Nu pot rămâne aici. Nu acum.

— De ce nu? Crezi în Mântuire, nu?

— În Mântuire da, însă…

Se oprește, dându-și seama că ea l-a păcălit.

— Îmi pare rău, va trebui să vă descurcați fără mine. Sunt sigur că aveți îndemânarea asta.

— Și eu sunt sigură că te vei răzgândi. Ăsta este locul în care ți-e destinat să fii și știi asta. Ai fost *făcut* pentru Zona Întunecată. *Dumnezeu* te-a chemat.

— *Dumnezeu*?

Ea încearcă să pară elocventă.

— Ei bine, uneori îl las și pe El să creadă că e la conducere.

Justus clatină din cap, definitiv de data asta, și-și continuă drumul spre scară. La jumătatea acesteia îl vede pe Leonardo Grey urcând, cu o atitudine de valet și cu un costum negru proaspăt curățat în brațe.

— Hainele regale, spune Justus.

— Poftim, domnule?

— Nu contează. Poate că te va face prinț pentru rolul jucat în lovitură.

— Poftim, domnule?

— Nu-i nimic, replică Justus.

La parter personalul este alarmat: nu știe dacă locuitorii orașului vor dărâma barierele instalate ca să ia cu asalt palatul

Kasr. Justus crede că poate decizia lui QT de a-și face cunoscută prezența atât de repede este înțeleaptă.

Paznicii îi spun să aștepte până ce situația se lămurește, dar el insistă să plece imediat. Ca atare, este condus prin grădini către zidul înconjurător, care stă să se dărâme sub presiunea exercitată de mulțime. Cu ajutorul unui tun cu apă, Justus reușește să treacă dincolo de porțile de securitate.

La început mulțimea pare hotărâtă să sară pe el, însă imediat ce oamenii își dau seama cine e încep să strige:

— JUSTICE! JUSTICE! JUSTICE!

Câțiva îl imploră să le dea vești din interiorul palatului. El încearcă să le răspundă: „Așteptați și o să vedeți", dar nu se poate face auzit din cauza urletelor. Așa că începe să-și croiască drum prin mulțimea de trupuri. Vede pancarte proaspăt vopsite pe care scrie MOARTE LUI BRASS și MĂCELARUL BRASS, locuitori ai orașului împroșcați cu sânge și fluturând părți de uniforme PPD – posibil bucăți din trupurile șefului Buchanan și ale membrilor propriei lui echipe de detectivi. Mai vede o primă pagină a ziarului *Tablet* aruncată pe jos, cu titlul mare: HAOS ÎN SIN.

Dar nu poate înainta mai departe, oricât de mult ar încerca, și e pe punctul de a renunța, când mulțimea începe brusc să freamăte. Justus zărește oamenii ridicând privirea spre Kasr. Și se întoarce și el.

În balconul imperial și-a făcut apariția Leonardo Black, îmbrăcat cu costumul negru, însă cu părul în continuare vopsit. Zâmbește plin de sine. Pare *triumfător,* atât cât poate un android să pară. Inspectează în tăcere mulțimea cu privirea câteva secunde, ca și cum ar savura clipa de glorie, apoi ridică brusc mâna dreaptă. Ține ceva în ea, ca o lanternă.

Este capul retezat al lui Fletcher Brass.

Mulțimea nu știe ce să facă. Ar vrea să chiuie de bucurie, însă nu e deloc sigură ce se petrece. Nu-și poate da seama cine este droidul, iar de la depărtare nu poate fi sigură cui aparține acel cap. Așa că murmurele de confuzie se întețesc, după care se sting.

Până când încetează complet, lăsând loc unor icnete de stupoare.

Profitând de confuzia generală ca să mai înainteze câțiva metri, Justus își întoarce din nou privirea și o vede chiar pe QT Brass apărând în balcon. Ea rămâne acolo câteva clipe, absorbind scena cu privirea, pe urmă se duce în stânga Regelui Leo, apucă mâna lui liberă și o ridică în sus în semn de victorie. Și zâmbește – *cu toată fața* – ca o primă doamnă la sărbătorirea unei victorii.

Mulțimea, din nou, nu știe ce să creadă. Se confruntă cu două decepții esențiale dintr-odată: QT Brass nu e moartă și o lovitură de palat a fost dată fără ca oamenii să aibă habar. Justus se întreabă dacă nu cumva ea s-a grăbit prea tare și dacă nu cumva mulțimea va răspunde cu furie. Dar văzând-o acolo, în balconul Patriarhului, atât de mândră și exultând de fericire, locuitorii orașului încep brusc să *creadă.* Izbucnesc spontan în urale. Țipă aprobator. Și scandează zgomotos, din ce în ce mai tare:

— Q-T! Q-T! Q-T! Q-T! Q-T!

Scandările îl urmăresc pe Justus de-a lungul străzilor aproape pustii din Sin, pe care se văd doar câțiva localnici și niște turiști nedumeriți, și apoi în hangarul de vehicule, unde are noroc să dea peste cineva care să deschidă sasul de acces. Pe urmă continuă să-i răsune în timpane și după ce pornește în nesfârșita noapte lunară, către marginea exterioară a Purgatoriului și dincolo de aceasta.

Dar nu este deloc sigur ce face. Se gândește că ar putea primi o slujbă la Baza Peary, însă probabil că n-ar fi cu mult mai bună decât o altă slujbă din Purgatoriu. Și oricum, nu va ajunge mai aproape de fata lui și nici nu va avea garanția că așa viața ei va fi pusă la adăpost. Luând în considerare ceea ce el știe, e chiar posibil ca pericolul la adresa vieții ei să crească.

Așadar, încotro se duce? Nu știe decât că trebuie să-și exprime dezgustul întorcând spatele putreziciunii, înșelătoriei, cinismului, sălbăticiei și răutății din Sin. Și morții – *crimei* – în care a fost el însuși amestecat.

A crezut că e mai presus de toate astea și s-a înșelat.

În același timp însă conștientizează acut că e doar la un pas distanță de a se răzgândi. Deoarece nu-i place să abandoneze. Și, în ciuda groazei, trebuie să admită că Purgatoriul i-a oferit un sentiment rar al scopului în viață, o șansă de a continua lupta dreaptă și războiul continuu împotriva corupției pe care a fost obligat să le lase neîncheiate pe Pământ. Poate că locul acela era o latrină urât mirositoare, dar asta însemna doar că plăcerea de a o curăța era infinit mai mare. Nat U. Reilly avea dreptate până la urmă.

Ajunge la jumătatea distanței către inelul exterior al craterului, când brusc pe drum, înaintea lui, apar farurile unui vehicul presurizat. Luând o curbă cu viteză ilegală – probabil cu mai mult de optzeci de kilometri pe oră vehiculul pare pentru o clipă să se îndrepte direct către el. Justus e nevoit să vireze propria mașină spre stânga, pătrunzând pe solul lunar prăfos, doar ca să evite o ciocnire.

Iar când vehiculul trece de el – fără a încetini, fără ca măcar cei dinăuntru să conștientizeze prezența lui – Justus vede în

luminile frânelor din spate că e vorba de un vehicul de securitate, probabil condus de oficiali ai vămii dornici să ia parte la evenimentele revoluționare din Sin.

Cu roțile mașinii pe jumătate îngropate în regolit, Justus se simte câteva clipe cuprins de furie. Putea să fie rănit sau chiar omorât. Însă lucrurile sunt și mai complicate. E vorba de instinctul insurmontabil al polițistului de a aplica legea. De a prinde infractorul, indiferent cine e acesta, înainte ca vreun inocent să aibă de suferit.

Dacă indivizii aceia conduc la fel de nesăbuit pe străzile din Sin? Dacă lovesc un pieton? Justus își dă deodată seama că ăsta e momentul pe care-l aștepta, cu speranță. Acesta este lucrul care s-a petrecut *nu fără un motiv.*

Așa că rotește de volan, stârnind praful lunar, și revine pe drum. Pornește în urmărirea vehiculului utilitar cu luminile albastre aprinse.

Partea Întunecată/Zona Îndepărtată, Purgatoriul/Sanctuarul, Sin (Păcat)/Mântuirea, Brass/Black, QT/Cutie (Frumușica), Justus/Justice.

Dumnezeu – sau altcineva – l-a chemat pe el, ăsta e adevărul.

MULȚUMIRI

Scrierea acestei cărți n-ar fi fost posibilă fără seria „Springer Praxis" de cărți dedicate Lunii, în special a următoarelor cărți: *The Moon*: *Resources, Future Development and Settlement* (diverși autori); *Lunar Ouptost*: *The Challenges of Establishing a Human Settlement on the Moon,* Erik Seedhouse; *Turning Dust to Gold*: *Building a Future on the Moon and Mars,* Haym Benaroya; *The Far Side of the Moon*: *A Photographic Guide,* Charles Byrne; *Exploring the Moon*: *The Apollo Expeditions,* David M. Harland; și *Lunar and Planetary Rovers*: *The Wheels of Apollo and the Quest for Mars,* Anthony Young (a se vedea http://www.springer.com/series/4097).

De asemenea, am consultat *The Lunar Base Handbook,* Peter Eckart; *Return to the Moon*: *Exploration, Enterprise and Energy in the Human Settlement of Spice,* Harrison Schmitt; *Welcome to Moonbase,* de Ben Bova; *Lunar Bases and Space Activities of the 21st Century,* editată de W.W. Mendell; *Moonrush*: *Improving Life on Earth with the Moon's Resources,* Dennis Wingo; *The Once and Future Moon,* Paul D. Spudis; *The Moon*: *A Biography,* David Whitehouse; *The Exploration of the Moon,* Arthur C. Clarke; *A Man on the Moon*: *The Voyages of the Apollo Astronauts,* Andrew Chaikin; *The High Frontier: Human Colonies in Space,* Gerard K. O'Neill; *Space Enterprise*: *Living and Working Offworld in the 21st Century,* Phillip Harris; *From Antarctica to Outer Space*: *Life in Isolation and Confinement* (diverși autori); *The Development of Outer Space*: *Sovereignity and Property Rights in International Space Law,* Thomas Gangale; *Expedition Mars,* Martin J.L. Turner; *The Case for Mars*: *The Plan to Settle the Red Planet and Why We Must,* Robert Zubrin; *The Hazards of Space Travel*: *A Tourist's Guide,* Neil Comins; *Rare Earth*: *Why Complex Life Is Uncommon in the Universe,* Peter D. Ward și Donald Brownlee; *SETI 2020*: *A Roadmap for the Search for Extraterrestrial Intelligence* (diverși autori); *Beyond Contact*: A *Guide to SETI and Communicating with Alien Civilizations,* Brian S. McConnell; *Beyond Human*: *Living with Robots and Cyborgs,* Gregory Benford și Elizabeth Malartre; *Future Imperfect*: *Technology and Freedom in an Uncertain World,* David D. Friedman; *2025*: *Scenarios of US and Global Society Reshaped by Science and Technology* (diverși autori); *The Edge of Medicine*: *The Technology That Will Change Our Lives,* William Hanson; *21st Century Miracle Medicine*: *Robo*

Surgery, Wonder Cures and the Quest for Immortality, Alexandra Wyke; *Merchants of Immortality*: *Chasing the Dream of Human Life Extension,* Stephen S. Hall; și *Body Bazaar*: *The Market for Human Tissue in the Biotechnology Age,* Lori Andrews și Dorothy Nelkin.

Orice erori sau exagerări apărute îmi aparțin aproape cu certitudine.

De asemenea, mulțumesc următorilor; Ariei Moy; Peter Roberts; Stephen Clarke; Thomas Colchie; David Scherwood; Brit Hvide, Sarah Knight, Amar Deol, Jonathan Evans și Molly Lindley de la Simon & Schuster; Michelle Kroes de la CAA; și agentului meu, David Forrer, de la InkWell.

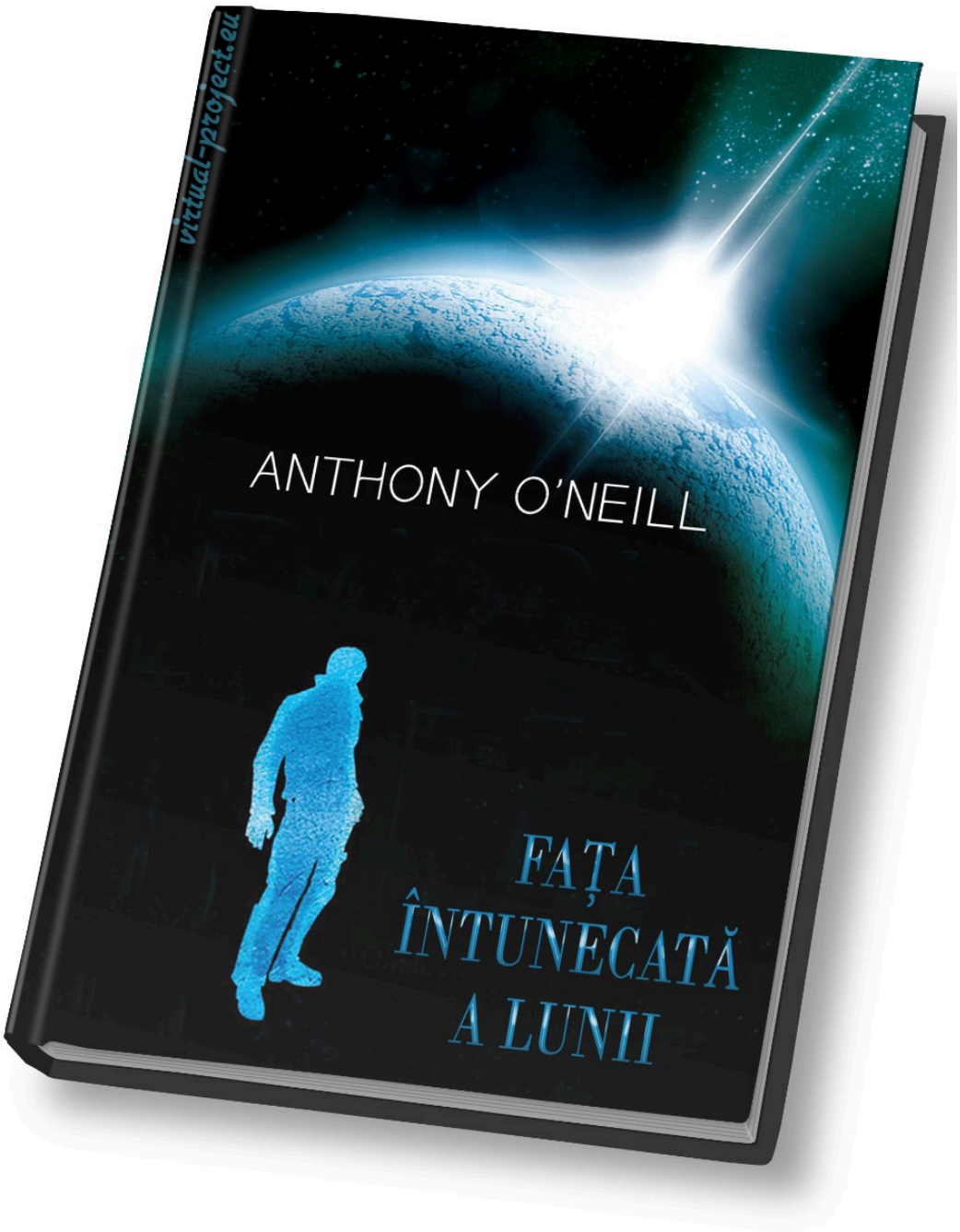
virtual-project.eu
ANTHONY O'NEILL
FAȚA
ÎNTUNECATĂ
A LUNII

mastica

[1] Fără acces la vreo formă de comunicație radio pe Lună. (n.red.).

[2] Cutie (în engl. în orig.) (n. red.).

[3] Conform Webster, Lichty, 1991: „Strategie care presupune utilizarea, în audiovizual, a unor programe diferite de cele ale concurenței, pentru a atrage un alt tip de audiență. De exemplu, programarea unor emisiuni de divertisment, în timp ce principalele posturi concurente au buletine de știri". (n. red.).

[4] Ave Maria, plină de har; Domnul este cu tine… (n. red.).

[5] Ești binecuvântată între femei și Iisus, rodul pântecelui tău, e binecuvântat… (n. red.).

[6] Sfântă Maria, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii… (n. red.).

[7] Acum, și în ceasul morții noastre. Amin… (n. red.).

[8] Transmission Control Protocol sau, în traducere liberă din engleză, Protocolul de Control al Transmisiei, este un protocol folosit, de obicei, de aplicații care au nevoie de confirmare de primire a datelor. (n. red.).

[9] Expresie creată de englezul Frank White (1987 – „The Panoramica Effect") și folosită pentru a descrie starea sufletească și percepția astronauților atunci când, suspendați la mii de kilometri în afara atmosferei terestre, văd din exterior planeta și o percep în întregimea și unitatea sa organică și panoramică. (n. red.).

[10] Protejați împotriva prafului (în engl. în orig.) (n.tr.).

[11] Se trage din păcat și se întoarce în păcat – parabolă din Biblie (n.tr.).

[12] Brass = aramă (în engl.) (n.tr.).

[13] Unified Intelligence Taskforce, organizație militară ficțională din serialele britanice de televiziune *Doctor Who, Torchwood* ori *The Sarah Jane Adventures.* (n. red.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.

44.
45.
46.

Table of Contents

1. 4
2. 6
3. 16
4. 20
5. 26
6. 32
7. 38
8. 44
9. 50
10. 53
11. 58
12. 65
13. 72
14. 79
15. 87
16. 92
17. 98
18. 103
19. 106
20. 112
21. 119
22. 126
23. 132
24. 137
25. 145
26. 148
27. 155

28. 162
29. 168
30. 175
31. 180
32. 186
33. 192
34. 201
35. 206
36. 213
37. 221
38. 229
39. 236
40. 247
41. 253
42. 257
43. 263
44. 271
45. 279
46. 290